

Giới thiệu *Đệ Nhất Lười Phi Khuyển Thành*

Nàng là đóa hoa hiếm thấy trong giới kinh doanh, chỉ vốn vẹn năm năm đã trở thành nhân vật truyền kỳ dẫn dắt hướng đi của ngành thương mại.

Một khi đã xuyên không qua, lại trở thành người đứng đầu tứ đại ám vệ Thương Kinh, đến lúc này cười nhạo trần thế, gây nên vô số sóng lớn, trở thành Đệ Nhất Lười Phi Khuyển Thành.

Cho dù nàng xinh đẹp ngôn tình kinh người, tài hoa kinh người, quyền lực kinh người, gan dạ sáng suốt mưu lược không ai sánh bằng.

Cho dù nàng gian xảo kỳ quái, vui buồn thất thường, không hiểu thế sự, nhưng một khi đã nghiêm túc lại không có sức mạnh nào địch nổi.

Nhưng, nàng lại hết sức lười biếng.

Truyện bắt luận là Đại hoàng tử tàn nhẫn hung ác lãnh khốc vô tình, hay Mục Thiên Hoàng hết sức tôn quý, thậm chí "Phu quân phong lưu" biến đổi đến như vậy làm cho trái tim của nàng đau xót, khiến nàng cảm thấy phiền muộn, để nàng không biết phải làm thế nào. . .

Chỉ cần “Bệnh lười” của nàng phát tác, tất cả đều mau chóng lạnh đi.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuyển Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mở Đầu

Editor: Mai Tuyết Vân

Rắc rắc ——

Ầm ——

Mưa lớn tích trữ đã lâu rốt cuộc cũng rơi xuống nhân gian, nước mưa giăng đầy trời xen lẫn tiếng sấm điếc tai ào ào trút xuống, quét gọn mấy ngày buồn bực liên tiếp, đủ khiến cho mọi người đang phải chịu cái nóng ngày hè thở phào một cái.

Vậy mà, ở nơi sâu thẳm của rừng cây, có một nam tử trung niên mặc y phục màu xanh đánh nhau với mấy người bịt mặt, tiếng mưa rơi rào rào hòa với tiếng sấm ầm ầm che giấu tiếng binh khí va chạm nhau, đao kiếm sáng ngời được nước mưa rửa sạch lại càng thêm chói mắt, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh tươi, nam tử áo xanh bị trúng vài nhát đao trên người, dần dà cũng có chút lực bất tòng tâm. Hắn biết rõ mình không thể hiếu chiến, nhân cơ hội bất lấy một khắc sơ hở, lướt một đường kiếm ngang mặt kẻ bịt mặt, sau đó bóng dáng bị thương nhanh chóng biến mất trong làn mưa xối xả như trút nước.

Mà ở bên kia rừng cây, có hai thiếu niên mặc y phục trắng mỏng manh trên tay đều cầm một chiếc ô, một trước một sau chậm rãi tiến về phía trước, họn họ không có áo to, ngoại trừ một chiếc ô rách nát ra không có bất kỳ thứ gì để che mưa, nhưng trên người bọn họ lại khô ráo như vậy, không có lấy một giọt mưa nào. . .

"Tiểu thư. . ." Thiếu niên phía sau hạ thấp giọng gọi, thiếu niên trước mặt đột nhiên dừng lại.

Thiếu niên đằng sau nhìn thấy thiếu niên phía trước đã dừng bước, sắc mặt lười biếng, biết rõ mới vừa rồi mình đã phạm sai lầm nên vội vã sửa lại lời nói: "Công tử."

Hình như đã nghe được đáp án hài lòng, thiếu niên trước mặt lại nhắc chân lên, tiếp tục đi về phía trước.

"Công tử, rất nhanh sẽ đến Thương Kinh, công tử sẽ mau chóng được đoàn tụ với người nhà. . .Đúng. . .Đúng rồi, còn chuyện sư phụ đã giao phó, chắc hẳn bây giờ các vị sư huynh sư muội của công tử cũng đã ai về chỗ nấy rồi." Thiếu niên phía sau không thể giấu hết thần sắc vui mừng trên khuôn mặt nói liên tục, tâm tư của thiếu niên đằng trước dừng lại ở trước một câu.

Người nhà sao? Nàng cười lạnh.

Năm nàng năm tuổi bị chính tỷ tỷ ruột thịt đẩy xuống vách đá cũng được xem là người thân ư?

Năm đó, cũng chính vì năm tuổi nàng bị đẩy xuống vách đá, cho nên nàng mới có thể xuyên qua đến được thân thể này của nàng, tên họ giống nhau, nhưng tình cảnh lại khác nhau như vậy, rốt cuộc thì vì nguyên nhân gì lại để cho một nhân tài như nàng đi đến thế giới lạ lẫm này. Nàng không biết, cũng không muốn biết. Chỉ nhớ trước khi lao xuống vách núi sư phụ đã nói cho nàng biết phải làm tốt vai trong thế giới này, chờ đến lúc thời cơ chín mùi sẽ tự

nhien trở về. Nghĩ đến đây, trong lòng nàng có mấy phần trở lại bình thường.

"Ừ." Hồi lâu sau, thiếu niên phía trước mới miễn cưỡng đáp một tiếng.

Lúc này, bên cạnh đường phía trước lại đột nhiên xuất hiện một nam tử áo xanh. Hắn khom người xuống, một tay ôm lấy phần bụng tràn đầy máu tươi, còn tay kia lại có phần mệt mỏi cầm trường kiếm. Hắn nhìn thấy hai thiếu niên mặc y phục trắng phía trước, xiêu xiêu vẹo vẹo đi tới giống như thấy được một tia hy vọng, máu tươi chảy xuống theo mắt cá chân của hắn, tạo thành một dòng suối nhỏ màu đỏ.

Đến gần, hắn cách hai thiếu niên áo trắng càng ngày càng gần, nhưng lúc hắn nhìn thấy bóng dáng yếu ớt của bọn họ thì tia sáng lóe lên trong mắt từ từ tối xảm lại.

Bọn họ quá gầy yếu, không phải là người tập võ, tùy tiện cầu cứu chỉ làm hại bọn họ.

Mà đúng lúc này, mấy người bị mặt đã đuổi theo ngay sau lưng, hắn cố chịu đựng sự đau nhức của cơ thể tiến lên chống cự lần cuối.

Á————

Vai hắn bị đâm một kiếm, thân thể không chịu nổi sự công kích của kẻ thù từ từ ngã xuống.

Hắn thử bò dậy lần nữa, ánh mắt nhìn thấy hai thiếu niên áo trắng đang đi qua ngay bên cạnh hắn, nhưng hai người đó không hề liếc nhìn hắn dù chỉ một cái, hai thiếu niên giống như không nhìn thấy thứ gì cứ bình tĩnh mà đi lướt qua chỗ đó.

Nam tử áo xanh nhìn theo bóng dáng lướt qua của họ, khiếp sợ!

Bởi vì hắn đã phát hiện ra trên y phục của hai người không có bất kỳ một giọt nước mưa nào.

Nhưng đi bộ giữa cơn mưa lớn như vậy, chỉ bằng một chiếc ô thì không thể nào giữ cho toàn thân không bị mưa xối ướt.

Không ngờ nhìn hai người họ yếu ớt như vậy lại có nội lực đáng làm người khác phải kinh ngạc, nếu hắn đoán không sai, bao phủ quanh thân thể của họ là một loại năng lượng vi diệu, có thể dễ dàng bắn ngược nước mưa ra ngoài, tránh làm cho quần áo bị nước mưa thấm ướt.

Đạt được loại cảnh giới này thì tuyệt đối là cao thủ đệ nhất chốn võ lâm rồi.

Nam tử áo xanh đứng lên, hạ quyết tâm đâm trả mấy kiếm về phía địch thủ, rồi thừa cơ hội này hắn nhanh chóng chạy về phía hai thiếu niên áo trắng lần nữa.

"Cứu.Á." Một câu cứu mạng còn chưa kịp nói hết, phần lưng của nam tử áo xanh đã bị kiếm đâm một nhát nữa, hắn vô lực ngã xuống đất, nhưng lần này lại té xuống trước mặt thiếu niên áo trắng.

Con đường trước mặt người thiếu niên vì bị hắn cản lại mà phải dừng bước, nhìn máu của hắn nhuộm đỏ cả nước mưa, từ từ chảy đến bên chân mình, người thiếu niên không nhìn được cau mày lại.

"Bớt lo chuyện người khác, nếu không ta cũng sẽ giết các ngươi." Kẻ bị mặt nhìn thấy hai thiếu niên áo trắng đã đứng lại, vì vậy uy hiếp nói với họ.

Nghe thấy lời kẻ bị mặt nói, rốt cuộc thiếu niên đi phía trước cũng ngừng đầu lên. Trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn ngập vẻ biếng nhác, trong đôi mắt hẹp dài xinh đẹp ánh lên một tia tàn nhẫn vô cùng, bờ môi đỏ tươi gợi cảm khẽ mở ra, giọng nói nam nhân vang lên mang theo chút mềm mại: "Dơ bẩn."

Người bị mặt sững sờ, nghe không hiểu lời của nàng.

"Các ngươi làm bẩn giày của ta."

Nói xong, bàn tay nắm cán ô chuyển động, chiếc ô trong tay di chuyển rất nhanh, những trụ nước mưa như những trường kiếm từ mặt ngoài của chiếc ô nhanh chóng đâm thẳng vào thân thể của kẻ bị mặt.

Á——

Đáng thương thay cho những kẻ bị mặt đứng đối diện nàng vẫn chưa kịp động thủ thì toàn bộ đã ngã xuống đất, hai mắt bọn chúng mở to, không thể tin được nhìn người thiếu niên ở trước mặt mỏng manh như vậy, gần như không hề cử động lại có thể giết chết bọn chúng.

Thiếu niên áo trắng không đổi sắc mặt, xê dịch qua bên cạnh, chuyển vị trí tránh những thi thể nằm đầy trên đất, tiếp tục đi về phía trước. Nhưng mà mắt cá chân của nàng lại bị nắm chặt một lần nữa. Nàng cau mày lần thứ hai, cúi đầu nhìn về phía người quần áo dính đầy máu.

"Công. Từ. Đây là tín vật của . . . Môn chủ Thiên Cơ môn. . . . , người có được vật này. Tức là. Môn chủ. . . Thiên Cơ môn. Còn nữa." Tiếp theo hắn lấy một gói đồ từ trên người ra, "Vật này. Kính xin. Công tử. Thay ta bảo vệ. . . ." Hai chữ trông coi còn nói hết, nam tử áo xanh đã cúi đầu không còn sức lực, ngừng thở.

Thiên Cơ môn?

Thiếu niên áo trắng nghi ngờ suy nghĩ một chút, sau đó khom lưng cầm lấy tín vật Môn chủ và gói đồ màu xám tro từ trong tay của nam tử áo xanh.

Nàng có chút buồn cười nhìn thứ được là tín vật Môn chủ Thiên Cơ môn, lại chính là một chiếc nhẫn khảm ngọc thạch, chẳng qua chiếc nhẫn này được chế tác tinh tế, chất lượng bề mặt ngọc thạch rất nhẵn bóng, toàn bộ mình ngọc xanh biếc, hiển nhiên là bảo vật hiếm có trên trần gian.

"Hoa Khê." Thiếu niên áo trắng dời ánh mắt từ trên chiếc nhẫn về phía thiếu niên sau lưng, "Không phải trước khi sư phụ đã nói, có một lần ông bị thương nặng, bởi vì được Môn chủ Thiên Cơ môn trọng nghĩa cứu giúp mới có thể còn mạng sống tiếp."

Người thiếu niên bị hỏi ngẩng đầu lên suy nghĩ một chút, hai con ngươi linh hoạt đảo qua chuyển lại rồi nói: "Phải, đúng rồi, đúng là sư phụ đã từng nói, còn nói khi đó người còn trẻ. . ."

"Điều tra thử xem bọn chúng là ai." Có một giọng nói nghiêm túc ngắt lời nàng, không còn sự lười biếng mới lúc này, thần sắc như vậy khó có dịp xuất hiện, khiến cho tinh thần của thiếu niên đi đàng sau hăng hái lên.

"Vâng." Nghe thấy vậy, người thiếu niên đằng sau lập tức lấy tay che miệng rồi lục lọi người những kẻ bịt mắt hồi lâu, rốt cuộc cũng phát hiện ra một tấm thẻ bài bằng gỗ bên trong người một kẻ.

"Tìm được rồi." Nàng vui mừng kêu lên một tiếng, vội vàng lật tấm thẻ bài lại, chỉ thấy trên đó có viết ba chữ nạm vàng rất to "Thương Nguyệt giáo"

"Công tử, là người của Thương Nguyệt giáo."

"Thương Nguyệt giáo." Khuôn mặt của thiếu niên áo trắng lại mang vẻ lười biếng như cũ, giọng trầm thấp gọi, rồi lại nói: "Mang hắn đi chôn thôi."

Sau đó quay đầu lại nói thêm một câu: "Thiên Cơ môn này."

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Ba Chuyện Lớn Chấn Động Thượng Kinh (1)

Editor: Sam Sam

Beta-er: Mai Tuyết Vân

Mục lịch năm 43, ngày mồng tám tháng ba này, kinh thành là trung tâm thương mại chính trị đứng đầu Mục Thiên quốc đã xảy ra ba chuyện lớn.

Ba chuyện lớn này gần như đã phá vỡ cuộc sống tẻ nhạt liên tiếp mấy tháng qua ở kinh thành, mỗi việc đều trở thành đề tài bàn luận sau khi mọi người ăn xong bữa rồi, mà nhân vật chính của cả ba sự việc cũng may mắn nhân cơ hội lần này, vinh dự được lựa chọn làm nhân vật được tranh luận nhiều nhất hàng năm của kinh thành.

Chuyện thứ nhất chính là Đại hoàng tử Mục Thịnh người được Mục Thiên Hoàng* thương yêu nhất Mục Thiên quốc bị người ta xé rách áo ngoài, trói gố cổ khiêng đến cửa phủ Thịnh Vương, nếu không phải là quân gia hô to Vương gia, mọi người cũng sẽ không nghĩ đến người tóc tai bù xù, quần áo rách rưới, mặt đầy bùn bẩn phía trước chính là Đại hoàng tử tôn quý nhất Mục Thiên quốc, Thịnh Vương gia.

(Mục Thiên Hoàng*: hoàng đế Mục Thiên, dù không phải tên riêng nhưng lại được tác giả sử dụng xuyên suốt tác phẩm như một danh xưng riêng biệt. Nên nhóm editor xin phép được để nguyên danh xưng như vậy.)

Nghe nói, Đại hoàng tử Mục Thịnh là người lãnh khốc nóng nảy, trầm mặc ít nói, nhưng bởi vì được Hoàng đế hết mực tiên trọng, cho nên càng thêm hung ác tàn bạo, không coi trọng luật pháp. Từ trước đến nay mọi người đối với sự vui buồn thất thường của hoàng tử đều tức giận nhưng không dám nói gì, mà lần này không biết là người nào can đảm như vậy có gan dám dùng cách này đưa Đại hoàng tử tới cửa Vương phủ, hơn nữa còn là "Chuyến xe đặc biệt".

Trước tiên không nói đến việc xóc nảy khó chịu, bởi vì bình thường kéo phân mà xe lừa bốc lên mùi hôi thối, chỉ nói đến diện mạo thanh tú đẹp đẽ của người "phu xe" áo trắng, đã khiến mọi người hít vào một hơi khí lạnh.

"Dừng _____"

Kèm theo câu nói là một giọng nam nhu hòa, chiếc xe lừa kéo phân mang theo một người bị bao bọc thành cái bánh chưng đứng ở cửa Thịnh Vương phủ.

"Mau mời người chủ quản của Vương phủ ra đây nghênh đón Vương gia nhà các người, nếu không. . ." Thiếu niên áo trắng cố ý dừng một chút, khước

mắt về lên nét cười, vui đùa cười nói, "Nếu không Vương gia của các người sẽ tức giận."

Thị vệ gác cửa nửa tin nửa ngờ nhìn gương mặt đầy ý cười của thiếu niên áo trắng một chút, lại nhìn thấy người bị quán thành bánh chưng trên xe lửa, ngờ vực chạy vào Vương phủ.

Một lát sau, một nam tử trung niên mang cơ thể mập mạp lão đảo đi ra từ trong vương phủ.

Ông ta ngẩng đầu lên, híp mắt nhìn bốn phía một chút, lại đánh giá thiếu niên áo trắng từ trên xuống dưới một lượt rồi mới chậm rãi mở miệng nói: "Là người nói muốn bản quán gia nghênh đón Vương gia?"

Thiếu niên mặc áo trắng khoanh tay đứng dậy, đôi mắt linh hoạt như nước đảo quanh, khóe miệng tràn đầy ý cười cong lên: "Thì ra quán gia của Thịnh Vương phủ cũng chỉ còn lại một người."

Quán gia kia nghe xong câu nói của thiếu niên, gương mặt tức khắc biến thành màu đỏ tía.

Vì giữ gìn sự tôn nghiêm của Thịnh Vương phủ, người quán gia béo mập kéo thất lưng của mình lên, lớn tiếng quát: "Tiểu tử ngạo mạn từ đâu tới, lại dám khi dễ Vương phủ của ta không có người, người cũng không mở to mắt chó của người ra mà nhìn cho rõ, bây giờ người nào đang liều chết trước cửa Vương phủ! Ta khuyên người thừa dịp bây giờ ta còn chưa tức giận, mau mau rời đi, nếu không chờ tới lúc Vương gia của chúng ta trở lại, người sẽ chịu không nổi."

Thiếu niên áo trắng nghe lời quán gia nói, chẳng những không tức giận, ngược lại còn mỉm cười gian xảo lần nữa, sau đó từ từ quay đầu nói với "bánh chưng" nằm trên xe lửa: "Thật sao? Nhưng mà, bây giờ Vương gia nhà người đã tới, mà ta cũng không có gì phải chịu không nổi!"

Quán gia nghe vậy, theo ánh mắt của thiếu niên nhìn về phía người trên xe lửa, vậy mà, khi ông ta thấy rõ người trên xe lửa thì đột nhiên sắc mặt trở nên kinh sợ.

Người trên xe lửa lại là.

Mọi người còn chưa biết rõ là chuyện gì đang xảy ra, đã nhìn thấy quán gia vừa mới tỏ vẻ ra oai đã đột nhiên run rẩy quỳ xuống, sau đó nói hai từ khiến cho mọi người mở rộng tầm mắt: "Vương gia."

Mọi người đều khiếp sợ.

Mà thiếu niên áo trắng vẫn đứng chấp tay như cũ, nhàn nhạt nói: "Phiền người chờ sau khi Vương gia của các người tỉnh dậy thì chuyển lời với hần, nói tiểu thư nhà ta kiến thức nông cạn, không tiếp nhận nổi sự chiếu cố của Vương gia, mong rằng Vương gia tự trọng mà hành xử đúng mực." Hần cố ý nhấn mạnh hai chữ "tự trọng", mặc kệ gương mặt của quán gia đen lại trong nháy mắt còn mọi người thì sửng sốt rồi nghênh ngang mà đi.

Mà chuyện thứ hai là việc bên trong kinh thành lại đột nhiên xuất hiện một vị mỹ nhân tuyệt thế không ai sánh bằng.

Bởi vì sự xuất hiện của nàng, khiến cho vị trí của Lâm Hình Tuyết vốn được ca tụng là "Đệ Nhất Mỹ Nhân Thượng Kinh" rớt xuống ngàn trượng.

Nữ tử này da trắng nõn, hai hàng lông mày dài mảnh như vẽ, đôi mắt sáng ngời giống như ánh trăng ban đêm làm cho người ta không thể rời mắt, dưới đôi mắt là một chiếc mũi thẳng đứng xinh xắn, xuống chút nữa còn có một đôi môi mỏng gọi cảm.

Xinh đẹp lạ thường khiến người khác không thể rời mắt.

Một chiếc áo trắng đơn giản trang nhã vòng quanh dáng người thướt tha của nàng, gương mặt tuyệt thế giống như tiên nữ rung động lòng người, mà thân sắc lười biếng trên gương mặt lại làm cho vẻ đẹp không chân thật của nàng càng tăng thêm vài phần mềm mại nữ tính, khiến mọi người xung quanh chân động phải hít vào một hơi, giống người đang vùng vẫy giữa biển rộng mênh mông đột nhiên thấy được bờ thì đầu óc mơ hồ lập tức có cảm giác, hai chân vô lực lập tức ra sức quấy đạp tìm đường giữ mạng.

"Loảng xoảng..."

"Bốp..."

Là tiếng động của chiếc đũa rơi trên mặt đất hoặc là người đi đường va chạm vào nhau.

Mà dường như người nào đó gây nên sự "háo động" lại không hề để ý đến điều này, tùy ý duỗi cái lưng đang mệt mỏi, hỏi nữ tử thanh tú phía sau: "Hoa Khê, chuyện làm được như thế nào rồi?"

Nữ tử sau lưng được gọi là Hoa Khê đã sớm quen với việc tiểu thư nhà mình tạo ra chấn động, mặt không đổi sắc nói với người phía trước: "Tiểu thư, em làm việc người còn lo lắng nữa sao? Lúc ấy người không nhìn thấy gương mặt đen như than của tên quán gia kia."

"Ha ha." Nghe vậy, thiếu nữ mỉm cười, bộ dáng tươi cười như hoa đâm bị thương ánh mắt của mọi người, "Đại hoàng tử sao? Được Hoàng đế tin tưởng nhất? Xem ra, mấy ngày nay, cuộc sống của Mục Thiên rất nhàn nhã, đến lúc để cho hần hoạt động một chút rồi."

"Lần này, hần có chịu được." Hoa Khê mỉm cười, sự giao hoạt tràn ngập trong đôi mắt linh hoạt như nước, "Trong hai năm qua, Mục Thiên dưới sự giám sát của tiểu thư và các sư huynh đã chăm chỉ rất nhiều, cuộc sống của mọi người cũng khá. Mọi người đều nói Hoàng đế siêng năng yêu dân, không biết

đây đều là công lao của tiểu thư, nếu không thì."

"Hoa Khê!" Mắt thấy Hoa Khê càng ngày càng nói nhiều, nàng không thể không lớn tiếng ngắt lời Hoa Khê.

Trong lịch sử Trung Quốc trải dài bao đời nay, bên cạnh mỗi Hoàng đế của các triều đại cũng sẽ có một người rất được tin tưởng, ví dụ như Ngụy Chính bên cạnh Đường Thái Tông Lý Thế Dân, Trương Đình Ngọc bên cạnh Khang Hi, Kỷ Hiểu Lam bên cạnh Càn Long, hoặc là Dương quý phi bên cạnh Đường Huyền Tông, Võ Tắc Thiên bên cạnh Đường Cao Tông. Bọn họ đều là những Đại hồng nhân* bên cạnh hoàng đế chạm vào là bỏng tay. Địa vị, quyền lực đều dưới một người, trên vạn người.

*Đại hồng nhân: người tâm phúc, thuộc hạ đặc lực, kẻ thân tín.

Dĩ nhiên, Mục Thiên quốc ở thế giới khác cũng giống như vậy.

Ở trong mắt mọi người, Mục Thiên Hoàng cao cao tại thượng ngồi trên ngai vị Mục Thiên quốc này chỉ sủng ái độc nhất Đại hoàng tử Mục Thịnh lãnh khốc vô tình.

Thực ra thì không phải vậy, chỉ có người thân cận nhất bên cạnh Hoàng đế mới biết, cũng chính là Thái hậu, Hoàng hậu và mấy vị hoàng tử được thương yêu tín nhiệm, trên thực tế chỉ có bốn người được Mục Thiên Hoàng sủng ái nhất. Bọn họ chính là ——

Tứ đại ảnh vệ Thương Kinh.

Tên cũng như nghĩa, tứ đại ảnh vệ Thương Kinh, chính là bốn cái bóng của Mục Thiên Hoàng, chuyên phụ trách an toàn của Mục Thiên Hoàng.

Nếu như người thật nghĩ như vậy, thì người đã sai lầm rồi, bởi vì Tứ đại ảnh vệ này cũng không phải là cái bóng bảo vệ Mục Thiên Hoàng, mà là giám thị Mục Thiên Hoàng, và bọn họ lại còn bảo vệ toàn bộ dân chúng của Mục Thiên quốc.

Nói tóm lại, nếu Mục Thiên Hoàng không siêng năng yêu dân, trung thành với dân chúng, để dân chúng chịu đủ nỗi khổ tham quan oan ức, như vậy, người chịu trừng phạt đầu tiên là Mục Thiên hoàng.

Xin người không cần nghi ngờ năng lực của bọn hắn, Mục Thiên hoàng đã từng thử qua không chỉ một lần, ai ngờ bốn người này không chỉ có võ công cao cường, thậm chí ngay cả độc vật, y thuật, bát quái, trộm cắp, tình báo cũng tinh thông từng cái một, cho nên đến cuối cùng cũng không tránh được 'Mất thân' của bọn họ.

Hơn nữa bốn người này hết lần này tới lần khác lại ẩn nấp rất đặc biệt, chưa ai gặp qua mặt của bọn hắn, kể cả tuổi tác lớn hay nhỏ, cao thấp mập ốm, ngay cả Mục Thiên Hoàng cũng chỉ mới nghe qua giọng nói của bọn họ mà thôi.

Tứ đại ảnh vệ này chia ra chương quân Thanh Long môn, Bạch Hổ môn, Chu Tước môn, Huyền Vũ môn, tứ đại mệnh môn của hoàng cung, cũng chia ra mà đeo ảnh vệ bài Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ tượng trưng cho thân phận của mình, vào thời điểm quan trọng cũng dựa vào lệnh bài này mà truyền đạt mệnh lệnh, thậm chí là điều động quân đội. Địa vị của bọn họ mới thật sự là trên vạn người, không ai có thể cãi lại mệnh lệnh của bọn họ, bao gồm cả Mục Thiên Hoàng, Thái hậu, Hoàng hậu.

Bất kì một người nào trong bọn họ đều có thể thay mặt hoàng đế, mỗi một câu bọn họ nói đều tương đương với thánh chỉ của Mục Thiên Hoàng, trong tay mỗi người bọn họ đều có mang theo một loại binh khí tùy thân, bốn thanh binh khí này đều có thể trên trăm hôn quân, dưới chặt tham quan nịnh thần.

Mà việc bọn họ có quyền lực bậc này là do lúc Mục Thiên quốc vừa khai quốc, người thống trị ngay lúc đó, là ca ca của Mục Thiên cũng vì muốn giang sơn mau chóng bình ổn, cho nên mới phải bắt đầu từ bốn vị cao nhân trên giang hồ này, mới có thể thống nhất núi sông. Nhưng, sau khi giang sơn đã được bình định ca ca của Mục Thiên lại nhìn trũng tiểu sư muội của bốn cao nhân, thiếu chút nữa đã cưỡng ép làm nhục nàng. Đối với việc này, bốn người giận dữ, đâm chết người đó, sau lại ủng hộ Mục Thiên ngồi trên ngôi vị hoàng đế.

Sau bốn năm, bốn đại cấm vệ cảm thấy tuổi tác đã cao, đến lúc an hưởng lúc tuổi già, vì thế rời đi nhưng để lại bốn đồ đệ tiếp nhận chức vị của bọn họ.

Lúc đầu Mục Thiên Hoàng vô cùng cao hứng, cho rằng bốn lão nhân đã đi, thay bằng bốn người trẻ tuổi không đủ để gây sợ hãi, nhưng lại thật không ngờ lòng dạ bốn người đồ đệ này lại càng khó đối phó, đối với việc này, Mục Thiên Hoàng chỉ biết hối hận.

Vì muốn bảo vệ ngôi vị hoàng đế của bản thân, cuối cùng Mục Thiên Hoàng không thể không ngoan ngoãn làm một hoàng đế tốt siêng năng yêu dân.

Mà điều khiến người khác không thể tưởng tượng được rằng cấm vệ Thanh Long đứng đầu Tứ đại ảnh vệ vậy thế nhưng lại là gian nhân tuyệt sắc trước mắt này.

"Tiểu thư, chúng ta đến Thương Kinh đã hai năm rồi, vì sao người vẫn chưa chịu đến Liễu phủ nhận người thân cơ chứ? Chẳng lẽ người không nhớ người thân của mình sao?" Đến Thương Kinh đã hai năm, nhưng ngoại trừ việc tiểu thư đến hoàng cung tàn nhẫn hành hạ Mục Thiên Hoàng ra, lại không hề nhắc đến chuyện gặp người thân, điều này làm cho Hoa Khê vừa vội vừa nghi.

"Không vội." Nữ tử miễn cưỡng nói: "Rất nhanh sẽ trở về thôi."

Hoa Khê ở phía sau nghe thấy nữ tử vừa lười nhát còn mang theo vài phần ý tứ chơi đùa, lại tưởng tượng đến sự xảo quyết trong mắt của nàng, mà mỉm cười yên tâm.

Mỗi khi trong mắt tiểu thư xuất hiện ý tứ này thì có nghĩa có người nào đó sắp gặp tai họa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ba Chuyện Lớn Chấn Động Thượng Kinh (2)

Editor: Lãnh Nguyệt Dạ

Ở giữa khu chợ náo nhiệt sầm uất, một nữ tử mặc áo trắng, phía trên còn mang khăn che mặt chậm rãi theo đuôi một nữ tử xinh đẹp mặc y phục xanh biếc.

Bộ y phục màu trắng vòng quanh dáng người lung linh yếu điệu của nàng, làm cho người ta không nhìn được mà phỏng đoán xem phía sau cái khăn che mặt kia là một gương mặt mỹ lệ như thế nào.

Giả.....

Một giọng nam mạnh mẽ cùng với tiếng vỗ ngựa đập đá lệt xệt truyền vào trong tai mọi người, dường như đã nhìn quen loại tình huống này, đám người nhanh chóng tự động nhường ra một lối đi đường, để ngựa có thể thuận lợi đi qua.

Mà trong đám người lúc này, nữ tử áo trắng nhìn thoáng qua thiếu niên trên ngựa đang dần dần đến gần phía đối diện, vừa quay đầu nhìn nhìn nữ tử áo xanh ở sau người, đang muốn nép vào một bên, không biết là ai trong đám người bỗng nhiên đẩy nàng một phát, bóng dáng màu trắng lập tức giống như một con bướm trắng rơi xuống, ngã xuống đất trong tiếng la của mọi người.

Người ở trên lưng ngựa đang lao nhanh tới đột nhiên thấy nữ tử ngã sấp xuống vội vàng nắm chặt dây cương. Nhưng khoảng cách này quá gần, ngựa hoàn toàn không có cách gì dừng lại.

Kèm theo một tiếng thét dài, mọi người nhìn thấy vó ngựa nâng lên cao cao, không khỏi tiếc hận cho nữ tử đang kinh hoàng mà có chút dờ dẩn dưới vó ngựa kia, có vài người nhát gan thậm chí đã che mắt lại, không dám nhìn một màn tàn nhẫn này.

Nhưng mà, ở thời khắc nguy hiểm nhất, bỗng nhiên xuất hiện một hắc y nam tử, mọi người chỉ kịp nhìn thấy một bóng đen nhanh chóng vọt qua dưới vó ngựa, vị nữ tử áo trắng vốn nên ở dưới vó ngựa kia đã đứng an toàn ở một bên đường, mà vị hắc y nam tử "Anh hùng cứu mỹ nhân" đã sớm nhanh chóng "Biến mất" trong lúc mọi người còn đang ngơ ngác rồi.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, đồng thời không khỏi thần phục bản lĩnh của vị hắc y nam tử kia.

"Tiểu thư, người không sao chứ!" Vị nữ tử xinh đẹp mặc áo xanh vẫn ở sau lưng nữ tử áo trắng từ trong đám người lo lắng lách đến trước mặt nữ tử áo trắng: "Tiểu thư, người làm em sợ muốn chết, hiện tại còn chưa có tìm được lão gia, nếu người lại xảy ra chuyện gì không hay thì em biết làm sao bây giờ!" Nói xong lập tức nắm tay nữ tử áo trắng hu hu khóc lên.

"Vị tiểu thư này, đã làm nàng bị sợ hãi rồi!" Nam tử trên lưng ngựa thấy nàng chỉ bị dọa sợ chứ không gặp nguy hiểm, vội vàng xuống ngựa đến trước mặt nữ tử áo trắng khuyên giải an ủi.

Giọng nói nam nhân rõ ràng, mạnh mẽ khiến nữ tử áo xanh đang thút thút lập tức ngưng khóc thối lui qua một bên.

Nghe được âm thanh, nữ tử áo trắng ngẩng đầu lên, cặp mắt hẹp dài xinh đẹp lười biếng nhìn nam tử trước mặt

Chỉ thấy trên người mặc hần một bộ trường bào đơn giản màu trắng, bên hông buộc một cái đai lưng màu xanh đen, hai khối ngọc thạch xanh biếc sáng ngời thả lỏng buông xuống ở bên thắt lưng. Nhìn lên trên nữa lại là một gương mặt tuấn tú, một cặp mắt hẹp dài sáng rực lại có vài phần tương tự với nữ tử áo trắng trước mặt.

Dường như đang xác nhận thân phận, sau khi đánh giá một phen, nữ tử áo trắng mới miễn cưỡng mở miệng: "Công tử nói quá lời, trái lại là do tiểu nữ vô ý làm hoảng sợ đến ngựa của công tử rồi, mong rằng công tử không nên trách tội ta mới đúng."

Nam tử kia thấy nữ tử nho nhã lễ độ, cũng không phải hạng người đã man không hiểu chuyện gì, mà thái độ khiêm nhường không truy xét của nàng trái lại khiến hắn có chút ngại ngùng, cho nên lại chấp tay nói: "Cô nương thật sự là có tấm lòng rộng lượng, như vậy lại khiến Liễu mỗ có chút băn khoăn, dù sao cũng là Liễu mỗ làm cô nương hoảng sợ trước, nếu như cô nương không ghét bỏ, có thể vào tề phủ ngồi một lát, để Liễu mỗ chuẩn bị chút món ăn, xem như an ủi cho cô nương."

Nghe được mấy lời này, ấn tượng trong lòng nữ tử áo trắng đối với nam tử lại tốt hơn vài phần, một bên ở trong lòng nàng âm thầm mắng người cổ đại nói chuyện lười lười, một bên lại nói: "Công tử khách khí rồi. Thực không dám đầu điểm, lần này tiểu nữ lên Thượng kinh là vì tìm kiếm thân nhân thất lạc từ nhiều năm trước, thời gian có hạn, mong rằng công tử thông cảm. Nếu như công tử không ngại, có thể giúp ta việc thăm dò một chút xem gia phụ ở nơi nào."

"Hả...?" Nam tử lại hỏi "Không biết có thể hỏi một chút tên tuổi tôn phụ hoặc có tín vật gì, để có thể dễ dàng tìm kiếm hơn hay không?"

"Là như vậy, bởi vì năm đó Tiểu nữ đi lạc là lúc còn nhỏ tuổi, chỉ nhớ rõ phụ thân họ Liễu, tên đầy đủ lại không nhớ rõ."

"Họ Liễu?" Nghe vậy, nam tử hơi hơi nhíu mi, cặp mắt hoài nghi đánh giá từ đầu đến chân nữ tử áo trắng một phen.

Bên trong Thượng Kinh chỉ có duy nhất một nhà họ Liễu, đó chính là một nhà Tể tướng đương triều Liễu Chấn, Liễu phủ. Mà nữ tử trước mặt nói phụ thân họ Liễu, lại đi lạc khi còn bé, chẳng lẽ...

Đang nghĩ ngợi, lại nghe được nữ tử áo trắng nói: "Nơi này của tiểu nữ, vẫn còn một khối ngọc bội tùy thân, nói vậy có thể ..." Nói xong, một bàn tay trắng nõn thon dài từ từ duỗi với một bên đai lưng.

"Đây..." nữ tử đột nhiên kêu sợ hãi một tiếng, "Hoa Khê, ngọc bội của ta đâu rồi?"

Nữ tử áo xanh bên cạnh nghe được nữ tử áo trắng nói bỗng sững sốt, sau đó nói: "Tiểu thư, không phải người nói khối ngọc bội kia cực kì quan trọng, cho nên vẫn đều tự mình bảo quản à?"

"Làm sao bây giờ? Chắc chắn là do ta không cẩn thận làm rớt chỗ nào rồi." Nói xong, trong vẻ mặt lười biếng của nữ tử áo trắng có thêm vài phần lo lắng.

"Cô nương đừng vội." Nam tử nhìn nữ tử càng lúc càng vội vã, lại nói: "Chắc là lúc ngã sắp xuống vừa nãy đã rơi xuống đất, nói như thế nào cũng là do Liễu mẫu, Liễu mẫu nhất định sẽ giúp cô nương tìm được tôn phụ."

Nói xong, lập tức xoay người về phía đám người la lớn: "Các vị hương thân phụ lão, hôm nay Liễu mẫu lỡ mắng, mới vừa rồi đã làm kinh động đến vị cô nương này, khiến cô nương này bị mất ngọc bội tùy thân, mong mọi người hãy giúp đỡ tìm kiếm một chút, Liễu mẫu nhất định lấy số tiền lớn cảm tạ."

Người bên trong Thượng Kinh không ai không biết Liễu phủ tiếng tăm lừng lẫy, càng không ai không biết Đại công tử Liễu Tịch Hiền của Liễu phủ không ngô tuấn tú, rộng rãi phóng khoáng, hôm nay thấy hần tự mình lên tiếng tìm kiếm ngọc bội, cũng tuyên bố dùng số tiền lớn cảm tạ, tất cả mọi người đều biết rõ hần luôn luôn minh bạch rõ ràng, lời hứa đáng giá nghìn vàng, lập tức vội vàng cúi người tìm kiếm.

Nữ tử áo trắng cảm kích mỉm cười với Liễu Tịch Hiền, Liễu Tịch Hiền chỉ cảm thấy nụ cười của nàng đặc biệt quen thuộc, giống như từng nhìn thấy thật lâu trước kia, tâm tư không khỏi chấn động.

Mà ngay lúc Liễu Tịch Hiền với nữ tử nhìn nhau không nói, bàn tay giấu ở trong tay áo của nữ tử áo xanh khẽ động, một cái ngọc bội màu xanh thẫm tránh khỏi tầm mắt mọi người nhẹ nhàng rơi vào một góc sáng sủa không ai để mắt tới bên đường.

Qua một lúc lâu sau, trong đám người có một phụ nhân khoảng chừng bốn mươi tuổi cầm một khối ngọc bội xanh thẫm la lớn: "Ta tìm được rồi, có phải khối ngọc này hay không?"

Mọi người đều theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy phụ nhân kia cầm trong tay một khối ngọc màu xanh thẫm giơ lên cao, mà khối ngọc bội màu xanh thẫm kia ở dưới ánh mặt trời bỗng trở nên xanh biếc, mờ hồ còn có thể thấy đường vân tinh tế giăng khắp nơi trong đó, cẩn thận tỉ mỉ có thể phát hiện đường vân này có thể tạo thành một chữ "Nhược".

Liễu Tịch Hiền chấn động.

Giống như là ngờ ngác nghe thấy nữ tử áo trắng bên cạnh vui mừng cao giọng nói: "Đúng là ngọc bội tiểu nữ đã làm mất, đa tạ đại tỷ."

Vừa dứt lời, nữ tử áo xanh bên cạnh đã bước nhanh đi qua thu hồi lại ngọc bội.

"Tiểu thư, lần này người cần phải cất kỹ, nếu đánh mất lần nữa, sẽ không có vận khí tốt như vậy..." Nữ tử áo xanh đi tới trước mặt nữ tử áo trắng, một bên treo ngọc bội lên eo nàng một bên nói.

"Đây..."

Nhưng mà, lời của nàng còn chưa nói xong, thân hình nhỏ bé, yếu ớt của nữ tử áo trắng bỗng nhiên bị người ôm chặt lấy. Lãnh Nguyệt Dạ

Liễu Tịch Hiền gắt gao ôm lấy nữ tử áo trắng, miệng còn kích động nói: "Nhược Nhi, rốt cục đại ca cũng tìm được muội rồi."

"Công tử" Nữ tử áo trắng bị ôm gắt gao hơi hơi nhíu mi, có chút khó khăn mở miệng: "Có chuyện từ từ nói."

"Hay cho một tên đại lưu manh, nhìn qua cũng thành thật nghiêm túc, không nghĩ tới lại là loại người như vậy." Nữ tử áo xanh bên cạnh thấy tiểu thư nhà mình bị người khác chiếm tiện nghi, nhất thời nóng vội muốn bảo hộ chủ tử, bàn tay mảnh khảnh nắm thành quả đấm, không ngừng đánh vào người Liễu Tịch Hiền.

Lúc này, Liễu Tịch Hiền mới ý thức được mình thất lễ, mà người chung quanh đều tròn mắt há hốc mồm nhìn hần. Cho nên vội vàng khom người nói: "Thật có lỗi cô nương, Liễu mẫu đường đột, xin hỏi phương danh cô nương có phải là Liễu Tịch Nhược hay không?"

Về mặt nữ tử áo trắng hiện lên sự kinh ngạc: "Công tử làm sao mà biết được, tiểu nữ quả thật là gọi là Liễu Tịch Nhược.

"Vậy thì phải rồi." Đạt được câu trả lời của nữ tử, Liễu Tịch Hiền đã không thể che hết vẻ mặt vui mừng, lại nói: "Ta nghĩ cô nương không cần tìm người thân nữa đâu."

"Vì sao?"

"Nếu ta không có đoán sai mà nói, cô nương đúng là muội muội Liễu Tịch Nhược lúc năm tuổi không cẩn thận đi lạc của Liễu mỗ, còn ngọc bội này lại là vật chứng minh tốt nhất. Phàm là con cái của Liễu phủ trên người đều có một khối ngọc bội như vậy, mà còn mặt trên còn có ấn tên, ấn chứa một chữ đại biểu cho thân phận này."

Liễu Tịch Hiền nói xong, thấy vẻ mặt nữ tử đối diện hơi kinh ngạc cho nên lại nói: "Một năm muội năm tuổi kia, muội với nhiêm Nhi cùng theo phụ thân lên núi, khi nghỉ ngơi trên đường, muội với nhiêm Nhi cùng đi hái hoa, nhưng ai biết muội lại bối vì tranh cãi với nhiêm Nhi mà giận dỗi rồi đi. Mới đầu, muội ấy chỉ nghĩ muội đi chỗ khác, nhưng đã hơn một canh giờ đi qua cũng không từng thấy muội trở về, cho nên vội vàng báo cho phụ thân, nhưng vẫn không có tìm được muội."

Liễu Tịch Nhược ngăn người nghĩ thầm, thì ra đây là nguyên nhân nàng mất tích mà Liễu Tịch Nhiễm bịa đặt ra?

Nàng vẫn không thể không bội phục năng lực dối nói của nàng ta, nếu ở hiện đại không biết chừng nàng ta sẽ trở thành một nhà biên kịch tài ba.

Không biết nếu như người Liễu phủ biết nguyên nhân thực sự chính là cái phản ứng gì, nhưng mà bây giờ còn chưa phải lúc.

Liễu Tịch Nhược ngẫm lên kế hoạch ở trong lòng một phen: "Thì ra là như vậy, lúc ta còn nhỏ từng bị sốt cao, có một số việc đã không nhớ rõ nữa rồi."

"Nhược Nhi, muội chịu khổ rồi." Liễu Tịch Hiền đau lòng kéo tay Liễu Tịch Nhược: "Đi, chúng tôi hồi phủ gặp phụ thân, nếu người biết muội còn sống nhất định vô cùng vui vẻ."

Nói xong lập tức lôi kéo Liễu Tịch Nhược đi về phía Liễu phủ.

Một hồi lâu sau, nữ tử áo xanh Hoa Khê mới hiểu được vì sao Liễu Tịch Nhược lại tốn công tốn sức như vậy, vội vàng hô lớn: "Tiểu thư, chờ ta một chút." Đuổi theo.

Mà một hồi lâu sau, đông đảo quần chúng sau lưng bọn họ mới hiểu rõ, một màn vừa mới phát sinh kia đã khiến cho Liễu phủ tìm về được nhị tiểu thư mất tích từ nhiều năm trước, đến đây, đầu đường cuối hẻm lại có thêm một đề tài để bàn tán.

Đây là chuyện lớn thứ ba xảy ra ở Thượng Kinh hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lữ Phi Khuyển Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Trở Về Phủ (1)

Editor: Mai Tuyết Vân

Mùa xuân vạn vật hồi sinh, một bầu không khí tốt lành. Liễu Tịch Nhược và Hoa Khê dưới sự dẫn dắt của Liễu Tịch Hiền đi xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, từ rất xa đã nhìn thấy một tòa phủ đệ nguy nga lộng lẫy, lấp lánh dưới ánh mặt trời, đậm bị thương ánh mắt người ta.

Khi đến gần, Liễu Tịch Nhược nhìn thấy hai con sư tử bằng đá cao hơn hai mươi thước to lớn mạnh mẽ đứng nghiêm trước cửa, có bốn người mặc y phục màu tối lại thêm mười người cầm gậy đứng đó.

"Đại công tử tốt lành!" Vừa mới đến gần, bốn người vốn đang đứng yên lại khom lưng chào hỏi.

"Tới nơi rồi, Nhược Nhi, nơi này chính là nhà của muội." Liễu Tịch Hiền quay đầu lại, dịu dàng đưa tay về phía nàng.

Liễu Tịch Nhược sững sờ nhìn bàn tay đưa ra của Liễu Tịch Hiền, ngẩng đầu nhìn về phía hấn, lại nhìn thấy sự quan tâm và chân thành tha thiết trong mắt của hấn, đáy lòng không khỏi run lên mạnh mẽ.

Có lẽ, nam nhân trước mặt này thật sự rất yêu thương Liễu Tịch Nhược. Nàng chợt nhớ lại lúc ở thời hiện đại nàng và em trai vẫn luôn sống nương tựa lẫn nhau, bình thường nàng vì chuyện của công ty mà ngày đêm vất vả làm việc, ngay cả đến đứa em trai mới gần mười lăm tuổi cũng bị nàng đưa ra nước ngoài nhận đủ mọi sự dạy dỗ. Còn hiện tại tới thế giới này đã nhiều năm như vậy, không biết em trai nàng thế nào, để quốc thương mại do chính tay nàng tạo ra sao rồi, không biết nơi thương trường hiểm ác em trai nàng có thể chống đỡ được vùng trời kia hay không.

Đối với nàng mà nói, đã sớm quên mất thân tình là thứ gì. Mà ở nơi đây, một nụ cười, một ánh mắt của Liễu Tịch Hiền lại làm cho nàng cảm nhận được

mùi vị tinh thần lâu ngày không gặp.

Nghĩ tới đây, Liễu Tịch Nhược nhẹ nhàng vươn tay ra đặt vào trong lòng bàn tay của Liễu Tịch Hiền.

Nàng biết, giờ phút này trong lòng nàng đã thực sự xem Liễu Tịch Hiền là đại ca của mình.

"Luu quản gia đâu?" Mới vừa bước vào cửa, Liễu Tịch Hiền đã ngăn một người hầu lại hỏi.

"Ồ trong phòng Nhị phu nhân ạ."

"Nói với quản gia, đề cho hắn thông báo phụ thân, Nhị nương, Tam nương, Đại tiểu thư và Tam tiểu thư đến phòng khách, hãy nói Nhị tiểu thư đã trở lại." Liễu Tịch Hiền cười nói hết những lời này, rồi lại lôi kéo Liễu Tịch Nhược và Hoa Khê đi vào phòng khách.

Một lát sau, hai người đầu cài trâm, mặc trang phục phu nhân hoa lệ được hai nha hoàn chậm rãi diu đến.

Liễu Tịch Hiền nhìn về phía Tịch Nhược liên tục giới thiệu: "Nhược Nhi, vị này là Nhị nương."

Liễu Tịch Nhược ngẩng đầu lên âm thầm quan sát vị phu nhân trước mặt, thấy vị phu nhân này khoảng chừng bốn mươi tuổi, nhưng làn da trắng nõn, vóc người cân xứng, xem ra được chăm sóc rất tốt.

"Nhị."

"Từ từ đã!" Liễu Tịch Nhược vừa muốn mở miệng đã nghe thấy giọng nói ngăn cản của Nhị phu nhân, chỉ thấy Nhị phu nhân ngẩng cao đầu, khuôn mặt đầy sự ngạo mạn.

Nàng cúi đầu, khoe miệng từ từ cong lên thành một nụ cười khinh miệt.

Đã biết các người sẽ không cho ta vào cửa đơn giản như vậy mà.

"Nhị nương."

"Không cần nhiều lời, cũng không biết nha đầu quê mùa này từ đâu tới, lại dám chạy đến Liễu phủ nhận người thân."

Liễu Tịch Hiền vừa muốn lên tiếng giải thích giúp Tịch Nhược thì Nhị phu nhân đã mở miệng chặn lời của hắn lần nữa.

Nghe thấy những lời rõ ràng mang theo sự châm chọc mà nói, Hoa Khê đứng cạnh thấy Tịch Nhược vẫn cứ một mực cúi đầu, vừa muốn mở miệng nói, đã bị Liễu Tịch Nhược vội vã kéo ống tay lại dùng ánh mắt ra hiệu cho nàng bình tĩnh đừng nóng vội. Hoa Khê bủi môi, hung hăng trừng mắt nhìn Nhị phu nhân, mạnh mẽ kiềm nén sự tức giận đã đầy một bụng xuống.

Liễu Tịch Nhược mới vừa khuyên ngăn Hoa Khê, lại không nghĩ rằng Liễu Tịch Hiền lại lên tiếng.

"Nhị nương, lời không thể nói như vậy, nếu ta đã có thể mang người về phủ, lẽ tất nhiên cũng đã xác nhận rõ ràng, Nhị nương nói vậy chẳng phải là đang chất vấn Nhược Nhi ư."

Liễu Tịch Hiền thấy thái độ tràn ngập sự thù địch của Nhị phu nhân đối với Liễu Tịch Nhược, vốn có chút bất mãn. Bình thường Nhị phu nhân này đã ngang ngược can quấy, trong mắt không có người, kể từ sau khi mẫu thân của hắn là Đại phu nhân qua đời, bà ta lập tức thay đổi hẳn càng không xem ai vào mắt nữa, mà Liễu Tịch Nhược và hắn được mẫu thân sinh ra, hắn yêu thương nhất là muội muội mình, hiện nay thật không dễ dàng gì mới tìm về được, trong lòng hắn tràn đầy nỗi vui mừng. Nhưng lần này lời nói châm chọc của Nhị phu nhân đã làm hắn cực kỳ tức giận.

Thấy Liễu Tịch Hiền như vậy, ở trong lòng Liễu Tịch Nhược cũng ám áp hơn mấy phần.

"Tịch Hiền, con hiểu lầm Nhị nương rồi, chỉ là tỷ ấy cẩn thận một chút mà thôi." Một giọng nói dịu dàng phá vỡ cục diện bế tắc giữa hai người.

Liễu Tịch Nhược nhìn nữ tử bên cạnh Nhị phu nhân một chút, khoảng chừng ba mươi tuổi, mặc một bộ y phục màu tím, bộ dạng hoạt bát xinh xắn, rõ ràng gần gũi hơn mấy phần so với vẻ mặt hung hăng nạt người của Nhị phu nhân, nhưng ánh mắt của nàng ta lại mơ hồ bất định, khiến trong lòng Liễu Tịch Nhược không khỏi đề cao mấy phần cảnh giác với nàng ta.

Chỉ dựa vào mấy câu nói mới vừa rồi và thần sắc khó nắm bắt trong ánh mắt của nàng ta, Liễu Tịch Nhược lập tức kết luận người này ý tứ kín đáo, sợ rằng không hề đơn giản, chắc hẳn chính là Tam phu nhân của Liễu phủ rồi, liền chịu ủy khuất hành lễ nói: "Tam nương tốt lành!"

"Tốt tốt tốt!" Tam phu nhân thân thiết đỡ Nhược Tịch dậy, hình tượng y hệt một từ mẫu.

Đang nói thì một người thân hình cao lớn cường tráng vội vàng bước vào phòng khách, còn chưa ngồi xuống đã tóm lấy Liễu Tịch Hiền quát lên: "Hiền Nhi, thật sự là muội muội con đã trở về sao? Nhược Nhi thật sự không chết ư?"

"Là thật, phụ thân, người xem đây chính là Nhược Nhi. May nhờ hôm nay ở chợ thiếu chút nữa đã đụng vào muội ấy, vừa vận nhìn thấy miếng ngọc bội muội mang theo bên người, mới tìm được muội muội." Nói xong đẩy Liễu Tịch Nhược đến trước mặt ông.

Liễu Chấn Toàn ngơ ngác nhìn Liễu Tịch Nhượng hồi lâu mới chậm rãi phục hồi lại tinh thần, ôm nàng rồi nói: “Nhượng Nhi, con khiến phụ thân tìm con thật khó! Nếu như mẫu thân con còn sống, nhất định nàng ấy sẽ rất vui mừng.”

Liễu Tịch Nhượng nhìn Liễu Chấn Toàn nước mắt quanh tròn một chút, không khỏi cảm thán trong lòng: Liễu Tịch Nhượng, trời cao đối xử với người không tệ, có một huynh trưởng thật lòng đối đãi với người, còn có một phụ thân yêu thương người

"Lão gia, hiện tại kẻ lường gạt nhiều như vậy, người vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn." Nhìn thấy cảnh phụ tử bọn họ đoàn tụ, Nhị phu nhân bắt mắt hừ lạnh một tiếng rồi mở miệng ‘nhắc nhở’.

Nghe thấy vậy, Liễu Chấn Toàn không vui cau mày lại, nhưng vẫn buông Tịch Nhượng ra, khôi phục lại thái độ bình thường ngồi ngay ngắn trên ghế rồi mới nói: “Sao Tịch Nhiễm, Tịch Họa còn chưa đến đây.” Khẩu khí trang nghiêm của một nhất gia chi chủ.*

*nhất gia chi chủ: người đứng đầu một nhà.

Thật không hổ danh là Tể tướng đương triều, miệng lưỡi nhà quan nói ra một lời là một lời, nói thay đổi sắc mặt là thay đổi ngay, nói ra cũng không kém cạnh gì so với những quan lý, tổng giám đốc ở hiện đại.

Vừa dứt lời, hai bóng dáng trang điểm đẹp để cười đùa đi vào phòng khách. Liễu Tịch Nhượng cẩn thận dò xét hai vị tỷ muội ở trước mặt này một chút.

Chỉ thấy hai nữ tử trước mặt một thân ý phục màu lam, đầu vấn tóc mây cài nghiêng trâm hoa lan, vẻ yếu điệu động lòng người. Cừ chỉ hai người đều tao nhã, dịu dàng hàm xúc uyển chuyển, trong nội thành cũng được xưng tụng là mỹ nhân tuyệt mỹ vô song.

"Phụ thân"

"Ừ, còn không mau mau ngồi xuống."

Sau khi Liễu Tịch Nhiễm và Liễu Tịch Họa khom lưng hành lễ với Liễu Chấn Toàn thì chia nhau ra ngồi xuống bên cạnh Nhị phu nhân và Tam phu nhân, Liễu Chấn Toàn chậm rãi mở lời: “Nhiễm Nhi, Họa Nhi, là Nhượng Nhi đi lạc khi còn bé của các con.”

Liễu Tịch Nhiễm chợt cả kinh, tay mới vừa nâng ly trà lên chợt run rẩy, "Nhượng. . . Nhượng Nhi?"

Liễu Tịch Nhượng? Năm đó không phải chính tay nàng đã đẩy nàng ta xuống vách núi chết rồi sao? Tại sao nàng ta có thể ở chỗ này được? Không đúng, nhất định là giả mạo, muốn tự nhận là Liễu Tịch Nhượng để gạt lấy tiền bạc của Liễu phủ sao? Nghĩ như vậy, Liễu Tịch Nhiễm mới trấn tĩnh lại một chút, đưa mắt nhìn thẳng về phía Liễu Tịch Nhượng.

Khuôn mặt của Liễu Tịch Họa cũng đầy vẻ kinh ngạc.

Hai người đều sững sờ lướt ánh mắt về phía Liễu Tịch Nhượng.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Trở Về Phủ 2

Editor: Sam Sam

Beta-er: Lãnh Nguyệt Dạ

Liễu Tịch Nhượng nhìn thẳng vào mắt của bọn họ, khẽ gật đầu tỏ ý, nhìn Tịch Nhiễm một thân ý phục màu hồng nhạt, mở miệng nói: "Nếu như muội đoán không sai, tỷ là đại tỷ Tịch Nhiễm của muội, đúng chứ?"

Muốn trêu chọc nàng, bọn họ vẫn còn non lắm. Ở hiện đại, Liễu Tịch Nhượng là nhân vật oai phong một cõi trên thương trường, chỉ tồn năm năm đã tạo ra một đế quốc thương mại làm người ta phải ngạc nhiên, những chính sách, thủ đoạn mạnh mẽ của nàng khiến cho những bậc lão nhân đều khâm phục, mà những người này là những tiểu nhân vật cô hủ, nàng sẽ theo chơi đùa với bọn họ.

Liễu Tịch Hiền nghe thấy Liễu Tịch Nhượng có thể gọi tên Tịch Nhiễm mà không cần suy nghĩ nhiều liền vui mừng mở miệng: "Nhượng Nhi, làm sao muội biết muội ấy là Tịch Nhiễm? Chẳng lẽ muội nhớ ra rồi sao?"

"Ồ! Cũng không phải vậy, chỉ là trong đầu bỗng hiện lên một ấn tượng lúc nhỏ, khi đó đại tỷ cũng mặc ý phục màu hồng, cho nên mới hỏi như vậy, có lẽ là muội mạo phạm rồi."

"Cái gì gọi là nhớ lại? Nhượng Nhi, chuyện gì đã xảy ra?" Liễu Chấn Toàn nghe lời nói của Tịch Nhượng, rốt cuộc bắt đầu chú ý tới chuyện quan trọng.

"Là như vậy, khi còn bé Nhực Nhi được sư phụ cứu giúp, khi đó đã bị sốt cao một lần, chuyện lúc trước năm tuổi đều không nhớ rõ."

Tim của Liễu Tịch Nhiễm chợt đập mạnh một cái.

Chẳng lẽ nàng ta thật sự là Liễu Tịch Nhực? May mà nàng ta đã quên mất, nếu không, một khi chuyện năm đó nàng đầy muội muội xuống vách núi bị phụ thân biết được, khẳng định nàng sẽ chết chắc. Từ nhỏ phụ thân đã vô cùng thương yêu Tịch Nhực, cũng bởi vì nó là con của tiện nhân kia? Liễu Tịch Nhiễm oán hận nghĩ.

"A!" Liễu Chấn Toàn có phần đau lòng kêu lên, "Nhực Nhi, là phụ thân có lỗi với con! Năm đó, phụ thân phái người tìm con ở mọi nơi, nhưng suốt cả một năm cũng không có tung tích. Mẹ ruột của con bởi vì cả ngày uất ức thành bệnh, cuối cùng..." Lưu Chấn Toàn bắt đầu dĩ vãng một cái, đôi mắt hơi đỏ lên.

"Hừ! Cũng không biết nha đầu này từ đâu tới liền mê hoặc lòng người." Nhị phu nhân bắt đầu mỉa mai nói.

Liễu Chấn không hài lòng, cau mày lại lần nữa, vừa muốn mở miệng, Liễu Tịch Nhực đã nói: "Nhị nương, là Nhực Nhi thất lễ, không lấy ngọc bội ra, đưa cho phụ thân nói rõ đầu đuôi ngọn nguồn."

Nói xong liền lấy miếng ngọc bội ra, nói ra tất cả chuyện "vô tình gặp được" Liễu Tịch Hiền".

"Chỉ bằng vào một miếng ngọc bội mà muốn giả danh gọi là muội muội ta, huống chi người mang khăn che mặt, diện mạo thật cũng không chịu lộ ra, làm sao chúng ta tin tưởng người được."

Thế nào thì Liễu Tịch Nhiễm cũng không muốn tin rằng chính là Liễu Tịch Nhực, cho nên xoi mói mặt nàng.

"Hừ, ta nói rõ ràng các người gây khó khăn cho người khác, ta theo tiểu thư trải qua trăm cay ngàn đắng, thật vất vả mới đi tới nơi này, chỉ là muốn nhìn thấy người thân của mình, nhưng ai biết các người lại là hạng người không nói đạo lý như vậy, chẳng những không chào đón, ngược lại nhiều lần lên tiếng chàm chọc, bây giờ lại muốn ra tay kiểm tra mặt của tiểu thư, gương mặt của tiểu thư..."

"Hoa Khê, im miệng!" Nhìn thấy Hoa Khê nói càng ngày càng nhiều, Liễu Tịch Nhực vội lên tiếng ngăn lại, "Không phải Nhực Nhi không muốn bày ra gương mặt thật của mình, mà thật sự mặt của Nhực Nhi..." Nói xong bàn tay trắng nõn mảnh khảnh đặt lên một bên mặt, giọng nói vốn dễ nghe như hoàng anh lại có chút khàn khàn, "Năm đó Nhực Nhi bị ngã từ trên vách núi, mặt bị xước, thật sự không nên lộ ra!"

"Nhực Nhi..." Liễu Chấn Toàn trầm thấp gọi một tiếng, hé miệng thê lương nhưng không biết nên nói những gì.

Đợi chút, đã xem nhẹ vấn đề nào rồi.

Trong mắt Liễu Chấn Toàn lóe lên tia sắc bén, hỏi "Nhực Nhi, con nói cái gì? Con bị ngã từ trên vách đá xuống?"

"Đúng, lúc con năm tuổi bị ngã xuống vách đá, nên mới được sư phụ cứu." Liễu Tịch Nhực bình tĩnh trả lời, trong lòng lại bắt đầu cười thầm.

Rốt cuộc cũng bắt đầu chú ý tới sao? Chân tướng của việc Lâm Tịch Nhiễm lạc đường vào năm đó. Liễu Tịch Nhiễm, lần này người phải che lấp như thế nào?

"Nhưng làm sao mà bị ngã xuống vách đá? Không phải Nhực Nhi đi lạc sao? Tịch Nhiễm, chuyện gì xảy ra?"

"Hả." Liễu Tịch Nhiễm thấy phụ thân luôn luôn hiền lành với nàng, đột nhiên nghiêm nghị hỏi, có chút chột dạ cúi đầu nói: "Phụ thân, người có ý gì, chẳng lẽ phụ thân không tin Nhiễm nhi sao? Chuyện năm đó, không phải Nhiễm nhi giải thích qua với phụ thân rồi sao? Con biết rõ cái và cùng muội muội đứng hay không đứng, nhưng năm đó Nhực Nhi..."

"Phụ thân" Liễu Tịch Nhực nhìn thấy Liễu Tịch Nhiễm giả vờ ra vẻ bộ dáng uất ức, không khỏi âm thầm phẫn nộ trong lòng, vội vàng ngắt lời nàng, nói với Liễu Chấn Toàn, "Hiện tại Nhực Nhi có thể trở về, cũng đã rất vui mừng, chuyện Nhực Nhi đi lạc năm đó đã qua thì quên đi, không cần bởi vì Nhực Nhi mà huyên náo không thoải mái, như vậy, trong lòng Nhực Nhi sẽ áy náy."

Liễu Chấn Toàn thấy tâm lòng Liễu Tịch Nhực rộng lớn như thế, ấn tượng trong lòng với nàng không khỏi tốt thêm vài phần, cười nói: "Không ngờ Nhực Nhi biết rõ đạo lý như thế, giống như mẹ con năm đó."

Vừa nói đến mẹ của Liễu Tịch Nhực, trong mắt Liễu Chấn Toàn hiện ra vài phần cô đơn. Nghĩ đến điều này coi như Lưu Chấn Toàn có mấy phần chân tình, nhưng nhìn thê thiếp đầy phòng của ông, Liễu Tịch Nhực vừa mới có cảm xúc tốt với ông, lại hạ xuống.

Dựa vào trí nhớ trước năm tuổi của Liễu Tịch Nhực cùng tư liệu Hoa Khê thu thập được, nàng biết tổng cộng Lưu Chấn Toàn có ba vị phu nhân, trong đó ông cưng chiều nhất là Đại phu nhân, cũng là mẫu thân thân sinh của Tịch Nhực và Tịch Hiền, bà dịu dàng thiện lương, xinh đẹp động lòng người, lại bởi vì rộng lượng biết rõ đạo lý, cho nên rất được Lưu Chấn Toàn yêu quý, đáng tiếc hồng nhan bạc mệnh, năm đó Liễu Tịch Nhực mất tích, cả ngày Đại phu nhân lấy nước mắt rửa mặt, cuối cùng uất ức thành bệnh. Nhưng mà, nghe nói cái chết của Đại phu nhân vô cùng kỳ lạ, chỉ sợ không phải đơn giản như vậy.

Mà Nhị phu nhân giống như trước mặt đây, bình thường ngang ngược tàn nhẫn, không coi ai ra gì, con gái bà là Liễu Tịch Nhiễm thừa kế "Gen tốt đẹp" đó, cũng phát huy truyền thống, tính tình càng thêm độc ác nham hiểm, làm người ta ghét cay ghét đắng. Năm đó chính là nàng ta thừa dịp phụ thân không có ở đây, dẫn Liễu Tịch Nhực còn nhỏ bé hiền lành lên vách đá, cũng thừa dịp bất ngờ đẩy nàng xuống vách đá, còn dùng tiền mua chuộc một

nông hộ trong vùng, bịa chuyện cãi vã, khiến tất cả mọi người cho rằng Tịch Nhược bởi vì lạc đường mà mất tích rồi.

Khác với Nhị phu nhân chính là Tam phu nhân, tính tình dịu dàng rất nhiều. Theo người khác, nàng hiền lương thực đức không kiêu ngạo không nóng nảy, là người dịu dàng, đối xử với người khác hòa ái dễ gần, rất được người làm trong phủ yêu thích. Con gái bà, Liễu Tịch Hòa cũng giống như vậy, nhưng Liễu Tịch Nhược nhìn thấy, nữ nhân này không đơn giản, tâm tư của bà ta hết sức kín đáo, có thể chịu đựng được những việc mà người bình thường không đành lòng, chỉ sợ không phải là một nhân vật đơn giản.

Đang suy nghĩ thì Liễu Tịch Nhược nghe thấy lời nói của Liễu Chấn Toàn truyền đến lần nữa, "Nhược Nhi, sư phụ cứu con năm đó."

"Hai năm trước sư phụ đã mất sớm, cho nên con mới có thể đến đây tìm phụ thân." Liễu Tịch Nhược giơ tay lên lau nước mắt, trong lòng âm thầm cầu nguyện: lão nhân, tha thứ cho đồ nhi! Đồ nhi không cố ý nói người chết, ai bảo người cùng các sư thúc vân du khắp nơi, ném cục diện rối rắm này cho con. Tám năm hành hạ giày vò con trên núi, không dễ dàng mới xuống núi, cho rằng được nghỉ ngơi, nhưng ai biết người lại ném củ khoai lang to nóng bỏng tay này cho con. Lão nhân, không nên oán con, nhất định người sẽ sống lâu nghìn tuổi.

Cầu nguyện xong, vừa lúc nhìn thấy vẻ mặt thương xót của Liễu Chấn Toàn.

"Nhất định là đồ giả mạo, biết muội muội ta đi lạc khi còn bé, cho nên mới lừa gạt tiền tài trong phủ ta, nếu không, làm sao ngay cả khăn che mặt cũng không dám bỏ xuống, còn nói cái gì sư phụ chết rồi, chết sẽ không có đối chứng đúng không?" Liễu Tịch Nhiễm thấy phụ thân đã cho rằng người kia là Liễu Tịch Nhược, sợ nàng đoạt vị trí của mình lần nữa, không khỏi giận dữ, cũng không để ý nhiều vội vàng mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Trở Về Phủ (3)

"A?" Liễu Tịch Nhược cười nhẹ, ánh mắt lười biếng nhìn thẳng về phía Liễu Tịch Nhiễm, trong mắt hiện lên tia sắc bén, khiến Liễu Tịch Nhiễm không khỏi run lên.

"Đại tỷ, sao lại chắc chắn muội không phải là thật như vậy? Chẳng lẽ" Liễu Tịch Nhược cố ý ngừng một lát: "Đại tỷ chắc chắn Nhược Nhi đã chết?"

"Người ..." Liễu Tịch Nhiễm tức giận, nghẹn đến mức một câu cũng không nói nên lời.

"Đều không cần âm ỉ nữa" Liễu Chấn Toàn có chút hờn giận cắt ngang lời nói của bọn họ: "Thật sự không giả được, đích thực không giả được, Nhược Nhi, chỉ có Nhược Nhi, chỉ cần nhìn cặp mắt kia ta liền biết, cặp mắt giống với mẫu thân nàng như đúc, về sau nếu ai còn hoài nghi thân phận của Nhược Nhi, lập tức lập tức đuổi ra khỏi phủ."

Mọi người kinh hãi, ngay cả Liễu Tịch Nhược cũng âm thầm thần phục sự công tâm (công bằng) của Liễu Chấn Toàn.

Lại qua một lúc sau, Liễu Chấn Toàn lại hỏi cuộc sống gần đây của Liễu Tịch Nhược, sống ở đâu vân vân, Liễu Tịch Nhược cũng đều mặt không đỏ tìm không nhảy bịa đặt trả lời, nghiêm nhiên là một quá khứ đau khổ khó khăn phấn đấu, khiến Liễu Chấn Toàn vừa hỏi hận lại đau lòng, quyết tâm nhất định sẽ đối đãi với nàng thật tốt.

Sau đó, Liễu Tịch Hiền đưa Liễu Tịch Nhược đi tới khuê phòng khi còn bé của nàng.

Mở cửa, Liễu Tịch Nhược lập tức thấy được căn phòng mang dáng vẻ cổ xưa, gia cụ xa hoa, không, phải nói là gia cụ chạm rồng cực kì trân quý từ cây tử sam, đồ trang trí quý báu tráng lệ, lại thêm vào bố cục đơn giản thoải mái. Không thể không nói, rất hợp ý Liễu Tịch Nhược.

Liễu Tịch Nhược từ tốn thong dong đi vào gian phòng, thấy trong phòng không nhiễm một hạt bụi, rõ ràng mỗi ngày có người chuyên phụ trách dọn dẹp, trong lòng không khỏi chua xót cho Liễu Tịch Nhược chân chính một phen.

Xem ra trong nhà này cũng có người thực sự yêu thương Liễu Tịch Nhược đây!

"Nhược Nhi, bởi vì thật không ngờ muội ..." Liễu Tịch Hiền tự biết bản thân lỡ lời, cho nên dừng một chút lại nói, "Có cần cái gì lập tức nói cho ta biết, hiện tại trong phủ là do hai phu nhân chủ sự, có cái gì không hiểu lập tức hỏi ta, có ca ca với phụ thân ở đây, bà ta sẽ không dám làm khó dễ muội."

"Yên tâm đi, ca ca, Nhược Nhi sẽ cẩn thận." Nét mặt Liễu Tịch Nhược bình tĩnh nói, nhưng trong lòng lại đang gào thét, đi nhanh đi, đi nhanh đi, giả vờ một ngày, sắp sửa một chết rồi, ta còn muốn nghỉ ngơi nữa!

Mà Liễu Tịch Hiền còn đang đắm chìm vào trong câu nói ca ca kia của Liễu Tịch Nhược, vừa mừng vừa vui mừng, hoàn toàn không biết nên hành động như thế nào.

Mười năm, trọn vẹn mười năm không được nghe Nhược Nhi gọi hấn như vậy nữa, cho tới bây giờ hấn còn nhớ rõ, mới trước đây Nhược Nhi thích nhất là đi theo hấn, càng không ngừng gọi hấn, ca ca, ca ca, sau đó ôm hấn, khuôn mặt xinh đẹp chôn ở trong lòng hấn.

Liễu Tịch Nhựt cũng không biết một câu kia của nàng lại có thể khiến Liễu Tịch Hiền vui vẻ như vậy, chỉ nháy một đôi mắt hẹp dài đẹp đẽ nghiêng hoặc nhìn ánh mắt bỗng nhiên ngu ngơ của hắn.

"Ca ca, ca ca." Liễu Tịch Nhựt giơ tay lên quơ quơ ở trước mặt hắn.

"Ca ca, Nhựt Nhi một mồi." Bất đắc dĩ, Liễu Tịch Nhựt không mở miệng không được, bèn không chờ hắn tự mình lấy lại tinh thần còn không biết tới khi nào nữa!

"Hả..." Liễu Tịch Hiền bỗng lấy lại tinh thần, ý thức được mình thất thần, vội vàng nói, "Nhựt Nhi nghỉ ngơi trước đi, đại ca cáo từ trước."

Chờ Liễu Tịch Hiền cất bước, Liễu Tịch Nhựt lập tức vội vàng kéo cái khăn che mặt xuống, lộ ra một gương mặt tuyệt thế kinh người, toàn thân vô lực nằm ở trên giường.

Hoa Khê thấy Liễu Tịch Nhựt lại khôi phục thái độ bình thường trước kia, nói: "Tiểu thư, hôm nay tinh thần của người thật tốt, nói thật nhiều, hai năm qua em cũng chưa từng nghe người nói nhiều như vậy lần nào."

"Cho nên hiện tại ta mệt chết đi, cần nghỉ ngơi, trong vòng 3 ngày đừng cho bất kì ai quấy rầy ta." Liễu Tịch Nhựt nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, giọng nói cũng ngày càng nhỏ.

Trời ạ, hôm nay nàng lại nói nhiều như vậy, đây quả thực chính là khiêu chiến cực hạn sinh lý của nàng mà, chỉ cần nhớ đến những lời nói lảm nhảm, giọng điệu kính cần lễ phép, nàng đã hoài nghi lời nhảm kia không phải thật sự xuất ra từ miệng nàng.

"Hả! Tiểu thư, sẽ không phải người lại muốn tiếp tục chứ!" Hoa Khê nghe thấy giọng nói Liễu Tịch Nhựt càng ngày càng nhỏ, thậm chí kêu không tốt, vội vàng mở miệng nhắc nhở, nhưng nhìn thoáng qua thân thể nhìn như không cảm giác đang nằm ở trên giường, lại bất đắc dĩ lắc đầu.

Đúng vậy, tiểu thư của nàng nỡ mạo kinh người, tài học kinh người, võ công kinh người, thậm chí còn có quyền lực kinh người, các phương diện cũng đều không phải soi mói. Nhất là mỗi khi nàng lộ ra ánh mắt gian xảo, sẽ đùa giỡn người khác đến mức khóc không ra nước mắt, có khi lại lười biếng vô cùng, thậm chí ngay cả nói còn chẳng muốn nói.

Mà cũng chỉ có bệnh "Lười" này hại Hoa Khê cùng Thủ Ky hết sức đau khổ.

Mỗi khi "Bệnh lười" của Liễu Tịch Nhựt phát tác là lúc, bọn họ không chỉ phải bận rộn xử lý các loại sự vụ của Liễu Tịch Nhựt, còn phải ngăn cản các loại người đến "Thăm viếng".

Đừng tưởng rằng đây là một nhiệm vụ thoải mái, nếu là ngăn cản những người nhân vật nhỏ đưa tin, bọn họ chỉ cần từ chối thẳng, dễ như một bữa ăn sáng, nhưng mà mỗi khi bọn họ ngăn cản hoàng đế đều phải ngại ba phần, tam đại ảnh vệ trong tứ đại ảnh vệ lại càng khó khăn. Mà tính tình bọn họ còn khác nhau, một người chừng chặc kiên nhẫn, ôn nhu như ánh mặt trời, coi như dễ đối phó. Nhưng mà một người nữa thì lãnh khốc vô tình, cả ngày đều trưng ra gương mặt lạnh lùng, ngay cả nhìn đều lạnh hơn Thủ Ky mấy lần, càng đừng nói tới khuyên bọn họ rời khỏi.

Mà người khó chơi nhất lại là tiểu sư muội Bạch Sơ Cẩn của Liễu Tịch Nhựt, đừng nhìn dáng vẻ xinh đẹp như hoa, ôn nhu động lòng người của nàng, nhưng mà người đã từng thật sự hiểu biết sự lợi hại của nàng đều cách nàng rất xa, không nói tới tính tình nàng điêu ngoa cổ quái không phá người không vui, chỉ cần nói tới trong tay áo của nàng cất giấu trên vạn loại độc dược, đã khiến cho Hoa Khê với Thủ Ky chịu rất nhiều đau khổ.

Vì thế, Hoa Khê lập tức thử hành động lôi kéo Liễu Tịch Nhựt bên này: "Tiểu thư, em xem thời tiết hôm nay tốt như vậy, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút đi!"

"Thời tiết tốt thì làm gì phải ra ngoài hả? Hai việc đó có quan hệ gì với nhau sao?"

Về mặt Hoa Khê nổi vạch đen mở miệng lần nữa: "Đi một chút có thể xoa dịu tâm tình, bồi dưỡng cảm tình..." Hoa Khê dốc hết toàn lực, liều mạng nói ra đủ loại chỗ tốt.

"Cảm tình? Đó là cái đông đông (từ ngữ hiện đại của TQ chỉ một thứ gì đó tương đương với cái quái gì của VN) gì hả?"

Vạch đen trên mặt Hoa Khê càng ngày càng nhiều, cố gắng xem nhẹ danh từ xa lạ trong lời nói của Liễu Tịch Nhựt, mở miệng lần nữa: "Tiểu thư, ra ngoài trong lòng sẽ tốt hơn, sẽ không cần kìm nén ở trong phòng rồi."

"Ta chỉ ở trong phòng tâm tình cũng rất tốt, không hề kìm nén một chút nào."

Về mặt Hoa Khê đen thui chuẩn bị vùng vẫy lần cuối cùng: "Tiểu thư, người không thể lại như vậy, như vậy..."

"Em biết cái gì, ngu vồn là nhu cầu cần thiết."

Hoa Khê triệt để không còn gì để nói, rốt cục không mở miệng nữa.

Liễu Tịch Nhựt vốn đang một mực chợp mắt trên giường bỗng mở miệng: "Hoa Khê, em đi ra ngoài đi một chút đi, trong vòng 3 ngày đừng trở về."

Vì thế, một người nào đấy tự cho là mồm miệng lanh lợi ngẩng đầu nhìn trời khóc ròng, đứng ở ngoài cửa ba ngày.

...

Cho nên, mỗi khi Liễu Tịch Nhược "Bế quan" là lúc, Hoa Khê sẽ nghĩ ra các loại lý do "Tổng cổ" tất cả những "người đến thăm viếng", ngay cả cái người mặt luôn luôn lãnh khốc, không chút thay đổi Thủ Ky cũng không thể không nói dối. Nhưng lại bởi vì nói dối mà gương mặt hắn trở nên đỏ bừng khiến tiểu sư muội Bạch Sơ Căn của Liễu Tịch Nhược cười liên tục mấy ngày.

Nhớ đến chuyện đó, Hoa Khê bắt đầu dĩ thờ dài một hơi.

"Tiểu thư, vì sao hôm nay người không trực tiếp đề lộ bộ mặt thật của Liễu Tịch Nhiễm? Để cho Liễu Tề tướng biết được sự xấu xí ghê tởm của nàng ta." Hoa Khê nhìn nhìn Liễu Tịch Nhược trên giường, tăng thêm can đảm mở miệng hỏi.

Nhưng mà nàng không nghe được bất cứ một câu trả lời nào, trong phòng cực kỳ yên lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở đều đều của Liễu Tịch Nhược.

"Tiểu thư, vì sao vào Thượng Kinh hai năm, mới đến nhận người thân? Lại vì sao phải tốn công tốn sức như vậy? Nói thẳng không phải tốt hơn sao, làm gì còn muốn diễn trận này?"

Vẫn không có bất luận một chút âm thanh gì.

Nhưng Hoa Khê không buông tha, nghĩ nghĩ lại hỏi: "Tiểu thư, hôm nay muội với Thủ Ky biểu hiện như thế nào? Nhất là Thủ Ky, thật sự là diễn quá tuyệt vời, lúc ấy ta nhìn thấy vó ngựa kia trong lòng đều xoắn lại, hắn đã lập tức vù vù bay qua tới cứu người một phen, thật đúng là giống anh hùng cứu mỹ nhân lắm?"

Vẫn không có âm thanh.

"Vẫn còn nữa, tiểu thư, vì sao người lại đeo cái khăn che mặt đó? Gương mặt của người rất xinh đẹp mà, sao lại nói mình khủng bố như vậy."

Không có trả lời.

"Tiểu thư, chúng ta đắc tội Đại hoàng tử, không có việc gì chứ."

Vẫn không có trả lời.

"Tiểu thư" Hoa Khê đã bắt đầu không kiên nhẫn, "Kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?"

"Hoa Khê" trong không khí bỗng nhiên thoáng qua giọng nói lười biếng, Hoa Khê mừng rỡ như điên, "Tiểu thư, rốt cục người cũng lên tiếng rồi."

"Chúng ta sẽ tạm thời ở nơi này, để cho Thủ Ky xử lý tốt chuyện bên kia, tùy thời báo cáo với em, về phần hoàng đế bên kia, có sư huynh muội ở đó! Không cần lo lắng."

"Còn có, đừng dễ dàng đề lộ thân phận của chúng ta, khi ở Liễu phủ sẽ rất vô vị, cứ giữ lại Liễu Tịch Nhiễm trước, bằng không thì về sau sẽ rất nhàm chán, mà hiện tại chúng ta vừa mới trở về, trước khi Lưu Chấn Toàn hoàn toàn tin tưởng chúng ta, vẫn chưa thể hành động thiếu suy nghĩ."

"Còn nữa, nếu chúng ta không có trận diễn trò này sẽ đạt tới hiệu quả hôm nay sao?"

"Cuối cùng, Hoa Khê, đi ngoài giữ cửa đi, có lẽ vị Liễu Tịch Nhiễm tâm hồn xấu xí mà em nói sắp tới, à, đúng rồi, nhớ kỹ ngay cả em cũng chán ở ngoài cửa đi."

"Átiểu thư, đừng mà...!" Về mặt Hoa Khê đầy vạch đen kháng nghị, nhưng người trên giường đã lại tiến vào giấc mơ lần nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nữ Tử Áo Trắng Thần Bí (1)

Editor: Mai Tuyết Vân

Bên trong Thịnh Vương phủ.

"Bốp —— xoạt ——" Là tiếng bẻ nát của những ly trà rơi xuống đất.

Sắc mặt của Đại hoàng tử Mục Thịnh xanh xao gạt hết đồ đạc trên văn án xuống đất, quần gia đứng ở một bên cúi đầu hết mức, cố gắng để không nhìn vào khuôn mặt càng ngày càng đen lại của hắn, chỉ sợ hắn sợ ý một chút sẽ ném ông vào địa ngục.

"Đáng chết." Mục Thịnh tức giận đánh một quyền lên mặt bàn, chiếc bàn vốn hoàn mỹ không một vết xước nay trong nháy mắt đã có vài đường nứt.

Quản gia đứng ở một bên run rẩy, lén lút đưa mắt liếc nhìn đã thấy cánh tay của Mục Thịnh vì dùng quá nhiều sức vào cú đấm mà nổi đầy gân xanh, vệt vàng cùi đầu lằn lằn cho đến đến khi rời đi cũng không dám ngẩng đầu lên.

"Hắn còn nói cái gì?" Hồi lâu sau, Mục Thịnh mới thu lại bàn tay đặt trên bàn, không còn chút sức lực ngồi lên bàn hỏi.

Vẫn còn trong trạng thái kinh sợ, quản gia vừa cầu thần bái phật trong lòng để giữ được tính mạng của mình vừa nghe thấy lời nói của Mục Thịnh, chợt rung mình một cái rồi mới mở miệng nói: "Hắn nói. . ." Chuyện này. Làm sao ông dám nói ra khỏi miệng chứ.

Quản gia ấp a ấp úng khiến tính nhẫn nại của Mục Thịnh dần mất đi, hắn mở mắt ra quát lớn: "Nói!"

Tiếng nói như tiếng sấm xen lẫn sự tức giận, quản gia bị dọa sợ cuống quýt quỳ xuống, những lời không dám nói kia cũng phải run rẩy nói ra tất cả: "Hắn nói tiêu thư nhà hắn kiến thức nông cạn, không tiếp nhận nổi sự chiều chuộng của Vương gia, mong rằng Vương gia. . . Tự trọng."

"Tự trọng?" Mục Thịnh cúi đầu lặp lại một tiếng rồi cũng không có phản ứng gì.

Đáng thương thay cho tên quản gia quỳ trên đất không dám thở mạnh, mở to mắt chờ đợi phản ứng của Mục Thịnh, nhưng sao hắn lại có thể không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ có sự trầm mặc đáng sợ nổ tung trong bầu không khí lạnh ngắt như tờ, khiến quản gia đột nhiên cảm thấy nếu đã như vậy còn không bằng chết đi thì sẽ tốt hơn.

"Đi ra ngoài!" Rất lâu sau, Mục Thịnh mới hét lên được một tiếng, quản gia như trút được một gánh nặng chạy như bay ra ngoài.

Nhưng vừa đi tới cửa bởi vì vệt vàng quá mức mà vấp phải ngưỡng cửa rồi vấp té, bóng đen vẫn đứng ở chỗ bí mật gần đó chỉ nghe "Ôi da!" một tiếng, rồi nhìn thấy một chiếc giày màu xám đậm dính đầy bùn đất xuất phát từ chỗ ngưỡng cửa nhanh chóng về một đường cong bay vào trong phòng. . . Nhưng mà, đường cong này còn chưa kịp về hết đã bị cánh cửa màu nâu chạm khắc hoa văn "ngăn cản", tiện đà phản ngược lại, "nhẹ nhàng" về một đường cong rồi bay về phía cánh cửa thư phòng đằng sau khuôn mặt đang đen lại vì tức giận của Mục Thịnh.

Bóng đen hít một hơi thật sâu, liếc mắt nhìn bộ mặt tái nhợt của tên quản gia nằm trên mặt đất không hề nhúc nhích.

Kể từ khi ông ta ngã xuống vẫn nằm trên đất che miệng thật chặt, mắt mở rất to nhìn chiếc giày của mình "bay lượn" trong thư phòng, quản gia vừa thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cũng không biết có phải trùng hợp hay không, ông ta vốn tưởng rằng lần thứ hai chiếc "giày bay" màu xám đậm dính đầy bùn bị bắn ngược lại, thì sau đó sẽ về một đường cong đập thẳng vào gáy của Mục Thịnh. Có lẽ đã nghe được lời khẩn cầu của ông ta, nên chiếc giày kia sau khi rơi trúng cánh cửa cũng không tiếp tục bay lên theo nguyên lý tuần hoàn nữa, mà bất chợt dừng lại lúc này, đáp xuống cửa sổ, sau đó không còn một chút lực mà tụt xuống.

Quản gia đưa mắt nhìn thấy cảnh này, chợt nhớ lại lúc, hôm nay đưa Vương gia đang hôn mê dời ra phía sau phủ, những "sợi dây" buộc trên người Vương gia kia đã làm khó ông ta.

Nói nó là sợi dây nhưng nó lại vô cùng cứng rắn, hơn nữa mảnh hơn rất nhiều nếu so với dây thừng, mà cái nút thắt nhỏ bé kia bất luận là ông tháo thế nào cũng không chịu nhúc nhích, ngược lại những cạnh sắc cứng ngắc còn nhiều lần muốn cắt đứt ngón tay của ông.

Có thể nói là xích sắt, thứ nhất lại không có sợi xích sắt nào thô như nó, thứ hai không có loại xích sắt nào nguyên sợi như vậy, mà như là được chế lại kéo nhỏ thành sợi.

Vì vậy, những thứ này gần đây luôn đẩy ông vào thế khó, mắt thấy từng giây từng phút trôi qua, nếu Vương gia chợt tỉnh lại vậy cho dù ông ta có mười cái đầu cũng không đủ để hắn chém!

Cuối cùng, ông ta thật sự không còn cách nào khác, liền hạ lệnh cho mỗi người cầm một cây kéo, dùng hết toàn bộ sức lực cắt bỏ đám "dây trời" kia.

Rốt cuộc phải điều động toàn bộ nhân lực của cả Thịnh Vương phủ, tốn một canh giờ, làm hỏng mấy chục cây kéo mới thành công cắt đứt sợi dây, vị Đại hoàng tử cao quý vô cùng lãnh khốc vô tình Thịnh Vương gia mới có thể "được cứu" thành công, mà những "sợi dây" là thủ phạm gây họa đã sớm bị chia năm xẻ bảy.

Sau cùng ông ta thấy đã cứu được Vương gia, liền vội vàng sai người đưa Vương gia vào phòng ngủ còn mời thái y đến chẩn bệnh. Trước khi đi theo đưa Vương gia vào phòng ngủ vẫn không quên dùng sức hung hăng đập lên "những sợi dây bị cắt vụn" mấy cái, cuối cùng mới vội vàng chạy đến phòng ngủ của Vương gia.

Nhưng đi chưa được mấy bước đã cảm thấy sự đau đớn truyền đến từ bàn chân, nhưng bởi vì sợ Vương gia sẽ tỉnh lại ngay nên không kịp kiểm tra. Sau này vất vả lắm mới có được cơ hội để nghỉ ngơi liền vội vàng tìm một khoảng đất trống cời giày ra, nhất thời hoảng sợ, chỉ thấy đầy giày dính đầy bùn đất sớm đã bị đâm thủng, mà thứ đâm thủng đế giày làm cho ông ta đau đớn khó chịu lại không phải ai khác, mà chính là những phần đứt vụn còn lại của "sợi dây" kia.

Quản gia suy nghĩ một chút rồi dùng hai đầu ngón tay cầm lấy một đầu của phần đứt gãy còn lại của sợi dây, vừa muốn dùng lực rút ra thì đã nhìn thấy một người chạy đến, vì duy trì hình tượng của mình ông ta vội vã mang giày vào, lại nghe thấy người nọ kêu to rằng Vương gia đã tỉnh, truyền quản gia là ông đến hỏi.

Ông ta vừa nghe thấy đã không để ý suy nghĩ nhiều nữa, vội vàng chạy theo người kia đến thư phòng, phần dây bị đứt kia tiếp tục “ngủ đông” dưới đáy giày hành hạ ông ta.

Bây giờ chiếc giày này có thể bám vào cửa sổ, ông ta nghĩ rằng có thể là phần dây kia đã đâm xuyên qua lớp giấy trên cánh cửa! Quản gia âm thầm thờ dài, không ngờ thứ đã hành hạ ông ta cả ngày nay ngược lại đến cuối cùng vẫn cứu ông một mạng.

May mắn thay lúc này hai mắt của Mục Thịnh vì tức giận mà đã đen lại từ lâu, sự tức giận không thể quên được, vốn không hề chú ý đến một màn “chuyển động trên không” vô cùng kỳ diệu mới vừa xảy ra trên đầu hắn.

Hai tay hắn nắm lấy thành ghế, bộp một tiếng, tay vịn đã gãy lìa trong nháy mắt.

Từ xưa tới nay chưa từng có ai dám đối xử với hắn như thế, chẳng những coi y phục của hắn xuống, trói gô lại rồi dùng xe chở phân đưa đến trước cửa Vương phủ, hơn nữa còn khiến hắn nhục nhã trước mặt nhiều người như vậy.

Hắn thở một hơi thật dài, trong đầu không khỏi hiện khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần ấy.

Hắn vốn đang đi săn.

Thời tiết đầu mùa xuân rất tốt, vì vậy hắn đã mang theo thị vệ đến săn thú ở rừng cây ngoại ô, nhưng mà chỉ săn những con mồi nhỏ bé khiến hắn phát chán, lại thêm có người cứ một mực theo sau làm cho hắn càng không thoải mái, vì thế hắn vút lại thị vệ một mình cười ngửa đến chỗ sâu trong rừng.

Cuối cùng cũng không phí công vô ích khi hắn chạy thêm một quãng đường xa như vậy, từ xa hắn đã nhìn thấy một con hổ trán trắng nằm rạp bên cạnh cây đại thụ.

Hắn cười thầm một tiếng, lập tức giương cung lên từ xa, mũi tên sắc bén nhanh chóng bắn về phía trái tim của con hổ.

Tiền pháp của hắn vô cùng chuẩn xác, từ xưa đến nay chưa từng có ai có thể tránh được mũi tên của hắn, vậy mà trong một khắc trước khi mũi tên bắn trúng vào thân thể con hổ, thì con hổ kia chợt mở mắt ra sau đó nhanh chóng đứng dậy, tránh được mũi tên dễ như trở bàn tay. Nhưng mà điều làm hắn càng ngạc nhiên hơn không phải việc con hổ kia có thể tránh được mũi tên của hắn một cách dễ dàng, mà là sau khi con hổ kia tránh được mũi tên cũng không hề hoảng sợ rồi bỏ chạy, mà dần dần đổi một vị trí khác, nằm xuống lần nữa, khi nó miễn cưỡng nhìn vào ánh mắt tàn nhẫn của hắn.

Mục Thịnh kinh ngạc nhìn con người đen tuyền của hổ trán trắng, chỉ cảm thấy sự tức giận đang dâng trào. Hắn biết đó là sự tức giận, nhưng ánh mắt của con hổ lại là. . .

Sự khinh bỉ.

Vì vậy, hắn lại cầm lấy ba mũi tên, nhắm ngay con người đen tuyền của hổ trán trắng mà bắn lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuyển Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nữ Tử Áo Trắng Thần Bí 2

Nhưng mà, mũi tên của hắn còn chưa kịp bắn ra, trong rừng cây lại đột nhiên nổi lên tiếng gió, nhánh cây lay động kịch liệt, cát đá tung bay, ngay cả ngựa cũng không đứng được chuyển bước hí dài, Mục Thịnh vội vàng bỏ cung xuống, một bên giữ chặt dây cương, một bên dùng cánh tay kia ngăn cát bay đầy trời. Trong khung cảnh mịt mù trong giống như nghe thấy một tiếng cười vang, nhưng khi mở to mắt lần nữa, trong rừng đã khôi phục lại sự yên tĩnh, mà con hổ trán trắng nâng cặp mắt lười biếng khinh thường kia cũng theo kia trận gió biến mất không thấy.

Mục Thịnh kinh hãi(kinh ngạc+ sợ hãi), vội vàng điều khiển ngựa đuổi theo, mới vừa đi vài bước đã thấy một bóng dáng màu trắng giống như bị kinh sợ, tựa vào bên cây run lẩy bẩy.

Bình thường hắn không gần nữ sắc, nữ tử bình thường vốn không gọi nổi hứng thú của hắn, nhưng bóng dáng màu trắng trước mặt kia lại giống như có ma lực từ từ hấp dẫn hắn đi qua.

Hắn từ từ thông dong tiến về phía nàng, mãi đến lúc đứng ở trước mặt nàng mới từ từ mở miệng, "Cô nương, người làm sao vậy?"

Nữ tử áo trắng kia nghe được giọng nói ngắt đầu lên, một gương mặt tuyệt thế cứ thế khiến trái tim vẫn tự nhận là lãnh khốc vô tình của Mục Thịnh run rẩy mạnh mẽ.

"Vừa mới có con hổ. . ." Làn môi gợi cảm của thiếu nữ khẽ mở, giọng nói dễ nghe giống như như hoàng oanh lại từ từ vang lên, nhưng mà trong thanh âm rõ ràng mang theo vài phần sợ hãi với lười biếng cho nên cũng chưa kịp nói xong đã dừng lại.

Mục Thịnh nhìn nữ tử trước mặt này, cảm thấy chỉ có mấy chữ này mà lại giống như một cây búa đập từng phát từng phát vào trong lòng hắn.

"Ặc... . ." Hắn tự biết bình thường mình trầm mặc ít lời, nhưng hắn cũng biết rõ đó là bởi vì hắn không muốn nói cũng không cần phải nói, mà lúc đối mặt với nữ tử áo trắng này, hắn hơi há mồm, vậy mà nói cái gì cũng không nói nên lời.

"Cô nương, người làm vương phi của ta đi!" Mục Thịnh thật không ngờ cuối cùng rốt cục hắn cũng nói ra được nhưng lời nói lại. . . Không thể tả như vậy. Nhưng lời đã nói ra, lại không thể thu hồi, dứt khoát cứ kiên trì tiếp tục nói hết, dù sao hắn tin tưởng không có nữ nhân nào sẽ từ chối làm vương phi của hắn.

Vì thế, hắn xoay người xuống ngựa, trong đi nữ tử còn đang kinh ngạc đến trước mặt nàng. Khoảng cách gần trong gang tấc để cho hắn có thể thấy rõ ràng ngũ quan xinh xắn của nàng, làn da trắng nõn, càng gần đến mức có thể ngửi được từng trận mùi hương hoa mai tàn nát ra từ trên người nàng.

Giống như là mê muội, hắn bỗng nhiên vươn tay, nhẹ nhàng diu nữ tử với gương mặt kinh ngạc kéo vào đến trong ngực, cho nên không có nhìn thấy trong nháy mắt nữ tử áo trắng kia hiện lên ánh mắt gian xảo.

Hắn nhẹ nhàng ôm nàng, say mê ở trong mùi hương hoa mai trên người nàng, cũng chưa hề nghĩ tới vì sao nữ tử trong lòng lại ở chỗ này, vì sao gặp lão hồ lại không có việc gì, vì sao ở trong lòng hắn lại không có phản kháng. Nhưng mà hắn cũng không cơ hội suy xét, bởi vì lúc hắn đang say mê, chỉ cảm thấy chỗ lồng ngực hơi chậm đã lập tức hoàn toàn mất đi ý thức.

Nghĩ tới đây, Mục Thịnh bắt đầu dĩ thời dài một hơi. Thật không ngờ hắn lại có thể thua ở trong tay một nữ nhân, lại còn để cho nàng đùa bỡn mình ở trong lòng bàn tay, nhưng càng là như thế hắn càng thích. Hắn nhớ lại, khoe miệng không tự giác vòng ra nụ cười trên tức thoáng qua.

Nữ nhân này, hắn muốn!

"Ám Ảnh" Mục Thịnh trầm thấp gọi một tiếng, bóng đen nhanh chóng vọt qua nhẹ nhàng tiến vào từ trong bóng đêm, "Tra được nữ nhân kia ở nơi nào chưa?"

Bóng đen kia khom lưng quỳ một gối cung kính nói: "Hồi bẩm chủ thượng, thuộc hạ đã làm nhục sứ mệnh, không tra ra vị kia cô nương đi chỗ nào, lại càng không biết tên nàng, chỉ tra được đến giờ Ngọ ngày hôm nay nàng đã từng xuất hiện ở chợ."

"Hừ? Không có tra được?" Mục Thịnh hơi hơi nhíu mày, ánh mắt nhanh chóng lạnh đi, lạnh lùng nói, "Không tra được người lại còn dám trở về, không tra được ta còn cần người để làm chi?" Nói xong, ly trà trong tay lại nhanh chóng đánh tới trên đầu Ám Ảnh.

Bốp một tiếng, ly trà ở trên đầu Ám Ảnh cũng theo tiếng mà bể vỡ, rào rào rơi trên mặt đất.

Nhưng Ám Ảnh vẫn không hề nhúc nhích, mà là tiếp tục thấp giọng nói: "Hồi chủ thượng, người trong giáo của thuộc hạ ở Hà Tây với người của Thiên Cơ môn đã xảy ra tranh chấp, sau khi động thủ, thương vong cực kì nghiêm trọng, nhiệm vụ lần này của Hà Tây chỉ sợ không cách nào hoàn thành đúng hạn rồi. Cho nên thuộc hạ không thể không trở về bẩm báo."

"Thiên Cơ môn?" Mục Thịnh nhíu mày, "Sao lại là Thiên Cơ môn, trong hai năm qua bọn họ đối nghịch với giáo ta khắp nơi, nhiều lần phá hư chuyện tốt của ta, ta cũng không tin mỗi lần đều khéo như vậy, đều phát sinh tranh chấp vào thời điểm mấu chốt nhất."

"Tra được môn chủ của Thiên Cơ môn chưa? Rõ ràng hai năm mà một chút cũng tra không được là sao?"

"Thuộc hạ vô năng, xin chờ chủ thượng trừng phạt."

"Phế vật, một đám phế vật." Mục Thịnh tức giận vung tay, trong không gian toả một loại không khí hết sức căng thẳng.

Nhưng mà, tại dưới bầu không khí căng thẳng như vậy, một bàn tay từ từ duỗi tiến vào từ sau cửa sổ.

Ám Ảnh lập tức cảnh giác ngẩng đầu, nhưng lúc thấy cái tay kia chụp vào chiếc giày màu xám đậm trên bệ cửa kia thì lại rất bình tĩnh cúi đầu rồi.

Rồi sau đó, bóng dáng luôn luôn trấn định có run rẩy rất nhỏ. Ám Ảnh cố gắng kìm nén nụ cười sắp xuất hiện ở trên mặt.

Rồi sau đó người đứng ở trên ghế ngoài cửa sổ vẫn không ngừng ra sức duỗi tay vào một bên mò mẫn giày, một bên cẩn thận không phát ra âm thanh để cho Vương gia nghe được, hồn nhiên không biết một cử động kia của hắn khiến gương mặt luôn luôn không chút thay đổi chưa bao giờ cười của Ám Ảnh sắp không nín được cười ra tiếng.

"Lui ra đi!" Cuối cùng, Mục Thịnh bắt đầu dĩ phát phát tay về phía Ám Ảnh.

"Vâng" Ám Ảnh gạt đầu lui ra, mới vừa thối lui đến cửa lập tức nhếch nhếch khoe miệng để cho gương mặt mình không đến mức biến hình, lại thu sắc mặt nín cười lại, quay đầu lại chấp tay nói: "Chủ thượng, Ngọc Diện La Sát phát La Sát thiếp cho vương phủ."

Nói xong, đã giờ tay lấy một khối bài bằng gỗ màu đen nạm vàng đưa lên trước mặt Mục Thịnh.

Đây là một khối thẻ bài chế tác từ gỗ thô màu đen, mặt trên dùng phấn bạc vẽ một con chim ưng vỗ cánh, mà cặp mắt ưng lại là một viên đậu vàng kích cỡ hạt gạo. Mặt sau thì điêu khắc một cái đầu lâu đỏ tươi ướt át như máu trên nền màu đen.

Màu đen quý dị, vàng tỏa sáng, đỏ làm cho lòng người kinh hoàng run sợ.

"Ngọc diện La Sát!" Mục Thịnh lấy la sát thiếp gắt gao vắn ở trong tay, sắp sửa bóp nát nó. Ban đêm, mấy bóng đen mạnh mẽ đi qua ở giữa các nóc nhà, giống như quỷ mị không có bất luận một âm thanh gì. "Keng keng."

"Canh hai đã đến."

Người tuần đêm điểm canh đánh cái mõ, tiếng nói xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, bỗng nhiên cảm thấy đỉnh đầu có một trận gió xẹt qua, vội vàng vui sướng ngẩng đầu, đã thấy phòng ốc cửa hàng tối đen lẳng lặng đứng yên trong bóng đêm, không chút thay đổi, đành thất vọng cúi đầu than thở: "Vì sao ta nhận ca đã một năm, mà một lần cũng chưa từng nhìn thấy Ngọc Diện La Sát?"

Lại không biết Ngọc Diện La Sát đều có võ công siêu quần, nhất là kinh công đều là cao thủ đứng số một, thế gian ít có người thể địch, há lại có thể đề cho người bình thường nhìn thấy.

"Ài!"

Người tuần đêm điểm canh bất đắc dĩ thở dài một hơi. Xem ra tối nay sẽ không nhìn thấy Ngọc Diện La Sát rồi!

Bỗng nhiên, cách đó không xa truyền đến âm thanh nhỏ vụn, người tuần đêm điểm canh theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy vài bóng người đứng nóc nhà trên, mơ hồ có thể thấy được mặt nạ đầu lâu làm bằng ngọc, bên hông buộc băng gấm xanh lơ có hoa văn thêu vàng.

Người tuần đêm điểm canh mừng rỡ, vội vàng nhỏ giọng đi tới vài bước về phía bóng người.

Trên nóc nhà, hai người áo đen, mang mặt nạ theo gió mà đứng, mà đối diện bọn hắn lại đứng một người áo đen khác có dáng người hết sức nhỏ xinh, cũng đeo mặt nạ trên mặt giống với hai người áo đen, chẳng qua, ánh mắt của người mặt nạ trước mặt này rõ ràng khác với ánh mắt rét lạnh của hai người còn lại.

Đứng, nàng cũng mang mặt nạ làm từ ngọc, bên hông cũng buộc băng gấm xanh biếc có hoa văn thêu vàng. Nhưng mà rõ ràng nhan sắc của cái mặt nạ này tối hơn một chút, hình dạng đầu lâu cũng méo lệch hơn rất nhiều, mang lên mặt có cảm giác như là bị đánh mấy quyền liên tiếp đến mức làm méo mặt. Mà vậy sọi đại lưng bên hông cũng rõ ràng thô sơ giản lược hơn một chút, ngay cả thêu vàng mặt trên cũng tiêu tiêu vẹo vẹo, hiển nhiên là do nhanh chóng làm ra trong thời gian cấp bách.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lữ Phi Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ngọc Diện La Sát (1)

"Mặc Ảnh ca ca, hay là huynh cứ mang ta đi đi!"

Giọng nói yếu ớt vang lên, không ngờ dưới mặt nạ mặt lại là một cô gái.

"Hân Nhu tiểu thư, xin đừng làm khó thuộc hạ, người biết chắc chắn chủ tử sẽ không đồng ý."

"Huynh không nói với sư huynh thì không phải được rồi sao, huynh ấy hiểu ta nhất, chắc chắn sẽ không làm khó ta đâu. "

Nói xong, ngón tay mềm mại của nàng đã đặt lên bàn tay của Mặc Ảnh, lay lay giống như làm nũng.

Mặc Ảnh không ngờ rằng nàng sẽ có hành động như thế, đột nhiên thân thể hắn đông cứng lại, chỉ cảm thấy lòng bàn tay mềm mại ấy làm rối loạn tâm trí của hắn, ánh mắt vốn lạnh lẽo cũng trở nên mềm mại đi.

"Lần này chúng tôi phải mạo hiểm an nguy tính mạng đi làm việc, người có biết lần này chúng tôi cần đến phủ đệ nhà ai không? Sao người còn cần quấy như vậy, không mau trở về đi, nếu không chẳng phải làm các huynh đệ hy sinh tính mạng một cách oan uổng sao." Nhìn thấy sự thay đổi nhỏ bé kia của Mặc Ảnh, một bóng người áo đen đứng bên cạnh không nhịn được mở miệng nói.

"Hừ! Đương nhiên là ta biết, không phải Thịnh Vương phủ của Đại hoàng tử Mục Thịnh ư, từ lâu ta đã muốn đi."

Chu Hân Nhu hừ lạnh một tiếng, thuận miệng làm lộ nhiệm vụ đêm nay ra, hơn nữa còn không quên tiếp tục lắc tay của Mặc Ảnh.

"Mặc Ảnh ca ca, ta biết việc này không nghiêm trọng như lời Từ Phong tỷ tỷ nói đúng không, võ công của huynh cao như vậy nhất định sẽ bảo vệ được ta không phải sao, ta biết huynh tốt nhất không như Từ Phong tỷ tỷ cả ngày mặt nghiêm, như vậy làm sao giả ra ngoài được."

"Người."

Từ Phong nghe lời nói của Chu Hân Nhu, không khỏi tức giận trong lòng. Chu Hân Nhu vội vàng trốn ra sau lưng Mặc Ảnh, mở miệng cười ha ha hai tiếng.

"Hân Nhu tiểu thư, xin đừng làm khó thuộc hạ nữa, nếu như có thể, trước tiên tiểu thư có thể đi theo thuộc hạ đến xin quyết định của Môn chủ."

"Không cần, sư huynh nhất định sẽ không để cho ta đi."

"Vậy thì mời tiểu thư nhanh chóng trở về cho, tránh để người khác nhìn thấy."

"Ta không về." Chu Hân Nhu bĩu môi.

Mặc Ảnh bất đắc dĩ.

"Vậy hãy đi theo chúng tôi vậy."

"Có thật không?" Chu Hân Nhu kêu lên, "Thật là quá."

Từ Phong trừng mắt, nhanh chóng che miệng của nàng.

"Tốt mà." Chu Hân Nhu lên tiếng sau bàn tay của Từ Phong.

Nói xong, ba bóng dáng thoáng một cái đã nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Tên phu canh vẫn luôn núp ở chỗ tối bí mật ở góc tường phải mắt hồi lâu mới hồi phục tinh thần, rồi sau đó vứt bỏ hết mặt mũi mà kích động chạy trốn, vừa chạy vừa hô to: "Phụ thân, con thấy được Ngọc Diện La Sát rồi, phụ thân ơi, con đã thấy Ngọc Diện La Sát rồi, tối nay bọn họ muốn đánh cướp Thịnh Vương phủ, phụ thân. . . ."

Trong bóng đêm đen tuyền, bóng dáng chạy trốn lao vút về phía trước, hơn nữa lao đảo té ngã mấy lần, đã quên hoàn toàn chuyện cầm canh gõ mõ ra sau ót. Vì vậy, ngày hôm sau tất cả người ở kinh thành đều biết rõ việc tối hôm qua Ngọc Diện La Sát đã “dừng chân” ở Thịnh Vương phủ.

Cả kinh thành không ai không biết Ngọc Diện La Sát.

Ngọc Diện La Sát là đối tượng truy nã lớn nhất của Mục Thiên quốc, là con ác mộng đáng sợ nhất và là kẻ thù không đội trời chung của các vị tham quan, cũng là tổ chức được bách tính yêu thương nhất, “Nghĩa tặc” thần bí nhất, hành tung của bọn họ vô cùng bí mật, không ai biết bọn họ là ai, ở đâu, vài chục năm nay, quan phủ nhận chức xuất động bao nhiêu người, thì bấy nhiêu người đều không thể tìm thấy dấu vết của bọn họ, địa điểm bọn họ xuất hiện cũng rất mơ hồ bất định, thường hay dương Đông kích Tây khiến bọn quan binh sốt đầu mẻ trán. Nhưng trước mỗi lần bọn họ hành động nhất định sẽ phát một tấm “Thiệp La Sát” với lời cảnh cáo của chủ nhân, mặc dù bày bố thiên la địa võng cũng không thể nào bắt được bọn họ tại trận, có lúc thậm chí ngay cả mặt mũi của bọn họ cũng không ai thấy, những thứ tiền bạc vơ vét được kia hễ gặp họ là bị đoạt hết.

Vì vậy, bọn tham quan hận bọn họ đến tận xương tủy, xuất động cả ngàn binh mã muốn một mẻ lưới bắt gọn bọn họ, nhưng dù có tìm khắp của kinh thành, cũng không phát hiện ra dù là một chút manh mối, ngược lại trong quá trình tìm kiếm lại gặp phải sự vây khốn của bách tính, tổn thất nghiêm trọng.

Còn bởi vì bọn họ thường mang mặt nạ đầu lâu làm bằng ngọc che nửa khuôn mặt, vì thế muôn dân trăm họ đều gọi bọn họ là Ngọc Diện La Sát môn.

Ngọc Diện La Sát cũng không phải một người, mà là một môn phái uy chấn giang hồ——

La Sát môn.

La Sát môn, giống như kỳ danh, người trong môn phái đều giống như La Sát địa ngục vô công cao cường, mặt lạnh tâm nhạt, ngoại trừ rat ay cướp của cái vơ vét của tham quan chia cho dân nghèo bên ngoài, thì bọn họ sẽ không tùy tiện làm bất kỳ chuyện gì, cho dù trước mặt có một người sắp sửa bị giết, họ cũng sẽ không nhú chân chân mày đến một cái.

Nhưng bất luận bọn họ có làm chuyện gì đều khiến người trên giang hồ khiếp sợ, vì họ chưa bao giờ thất thủ, không nói đến tin tức, trộm cắp, còn giết người.

Một khi có người đắc tội đến bọn họ chắc chắn sẽ chết thảm, và lại sẽ chết vô cùng kinh khủng.

Vì vậy, trên giang hồ từng có lời đồn đãi: Thà rằng bị vua tru di cửu tộc, cũng không nên chọc vào La Sát môn.

Trong màn đêm đen tuyền như cũ, ba bóng dáng quỷ mị lướt nhẹ nhanh chóng xuyên qua rừng cây dày đặc, đi tới một ngôi mộ ở chỗ sâu trong rừng, mũi chân khẽ nhấc lên, bóng dáng quỷ mị đã đứng lại trước ngôi mộ.

Chu Hân Nhu nhìn bốn phía, nghi ngờ mở miệng nói: "Mặc Ảnh ca ca, Thịnh Vương phủ ở chỗ này sao?"

Nhưng, rất lâu không trả lời.

Nàng vội vã quay đầu lại.

Vốn là nơi Mặc Ảnh và Từ Phong đang đứng trước ngôi mộ đã sớm không còn thấy bóng dáng của họ.

Mà ở chỗ sâu nhất của khu đất trống trong mộ địa, có một nam tử áo đen đang đứng dưới trăng, trên mặt hắn có đeo một chiếc mặt nạ đầu lâu làm từ ngọc mạ vàng che nửa khuôn mặt, để lộ ra chiếc cằm trắng nõn thon gọn và đôi môi hình trái tim, bên hông có đeo một chiếc thắt lưng màu trắng trên đó có vẽ hoa văn Kim Sắc Thú. Trang phục của hắn rõ ràng không giống với trang phục bình thường của Ngọc Diện La Sát, môi hắn mím chặt, quanh thân tỏa ra một luồng khí cô độc lạnh lùng, làm người khác phải nổi da gà.

Ở phía sau hắn, Mặc Ảnh và Từ Phong đang chấp tay khom gối quỳ.

"Chủ tử, Hân Nhu tiểu thư có ý muốn đến Thịnh Vương phủ, thuộc hạ không còn cách nào, đành phải dẫn tiểu thư tới đây xin Chủ thượng định đoạt."

"Nha đầu Hân Nhu này thật hồ đồ, Từ Phong, nhanh chóng dẫn muội ấy trở về Nhu Tâm Hiên."

"Vâng." Tiếng nói còn chưa dứt, Từ Phong đã nhanh chóng phi thân rời đi.

"Mặc Ảnh, chuyện kia điều tra thế nào rồi?"

"Thuộc hạ vô năng, không thể điều tra ra được vị trí chính xác của bọc đồ kia. Chỉ có thể tra xét được từ hai năm trước Môn chủ của Thiên Cơ môn là Dương Kế Thiên vọt vào vòng công kích của Thương Nguyệt giáo mà bỏ mình, gói đồ cũng không có tung tích."

"Hả?"

"Chẳng qua không thể tìm thấy thi thể của ông ta, cách đó một trăm mét còn có một một phần, có thể được lập cho Dương Kế Thiên. Hơn nữa, những kẻ vây đánh Dương Kế Thiên ngày ấy toàn bộ đều bỏ mạng. Cho nên theo phỏng đoán của thuộc hạ, lúc ấy phải có một người khác ở chỗ đó, gói đồ kia cũng không rơi vào tay Thương Nguyệt giáo, mà là đang ở trong tay của người kia."

"Là cùng một người gây ra sao?"

"Đúng vậy, trên thi thể đều có thương tích được gây ra bởi thứ vũ khí sắc bén, điều khiến người khác ngạc nhiên là không thể dựa vào những dấu tích trên thi thể mà tìm ra được là loại vũ khí sắc bén nào."

"Hả? Không ngờ còn có một cao thủ như vậy, có thể giết chết mười mấy cao thủ của Thương Nguyệt giáo, hơn nữa, có thể tránh thoát khỏi sự truy xét của chúng ta khiến cho gói đồ kia mất tích hai năm dài đằng đẵng, thật đúng là mới nghĩ đến đã muốn gặp hắn rồi." Ánh mắt sau chiếc mặt nạ đầu lâu làm từ ngọc che nửa khuôn mặt lóe lên một tia sáng thêm khát. Đó là loại khát vọng đối với con mồi.

"Mặc kệ như thế nào, ngàn vạn lần không thể để vật này rơi vào trong tay Thương Nguyệt giáo. Thương Nguyệt giáo và Mục Thịnh nhất định có liên quan đến nhau."

"Dạ, thuộc hạ hiểu rồi."

"Tối nay ta sẽ tự mình đến Thịnh Vương phủ."

Mặc Ảnh vẫn cúi đầu rồi chợt kinh ngạc ngẩng đầu lên, kết quả chỉ thấy một bóng lưng cô độc, lập tức cúi đầu xuống: "Dạ, thuộc hạ hiểu."

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuyển Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Ngọc Diện La Sát 2

Đêm khuya, bên trong Thịnh vương phủ, đèn đuốc đều tắt, mọi âm thanh đều biến mất.

Nhưng mà, trong bóng đêm hàng loạt thị vệ lại đang yên lặng đứng thẳng.

Đại hoàng tử Mục Thịnh mang theo người tuần tra từng chỗ một sau đó đứng lại trước mặt mọi người, Âm Ảnh vội vàng đi đến như trước mặt hắn chấp tay nói: "Vương gia, đều đã chuẩn bị tốt rồi."

"Đằng sau thì sao."

"Sắp xếp thỏa đáng rồi." Quân gia đứng một bên cũng vội mở miệng nói: "Vương gia cứ yên tâm, toàn bộ đều đã sắp xếp thỏa đáng, dù Ngọc Diện La Sát kia có ba đầu sáu tay cũng sẽ có đèn mà không có về."

"Ừm." Ngọc Diện la sát! Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của Thịnh vương ta.

Hai canh giờ sau.

Mục Thịnh lại quay lại."Còn chưa tới sao?"

"Chưa từng."

"Bên trong không có động tĩnh gì sao."

"Yên tâm đi, Vương gia, chúng ta đều đã đặt cao thủ ở bên này, lại có ý tiết lộ vị trí khó phòng, chắc chắn đến chết Ngọc Diện La Sát cũng sẽ không nghĩ đến khó phòng chân chính nằm ở chỗ này. Hơn nữa, dù hẳn tìm tới được nơi này, nhưng có vào lấy được hay không lại không chắc chắn rồi." Am Anh có chút đắc ý nói.

"Tốt, giữ vững tinh thần, gia tăng trông coi nghiêm ngặt."

“Vâng ạ!”

Một lúc lâu sau, Mục Thịnh vẫn không chờ được Ngọc Diện La Sát tới, càng ngày càng bất an, lập tức đi tới khó phòng lần nữa.

"Đều đã canh ba trời sáng, làm sao còn chưa đến, khẳng định có vấn đề, mở cửa." Trong lòng Mục Thịnh cảm thấy không tốt, vội vàng sai người đi mở cửa.

"Két" Cửa mở.

Mục Thịnh đi vào cửa, thấy mấy rương chứa châu báu Kim Ngân, thùng Tử Mộc kia vẫn còn, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi. Vừa khẽ ngẩng đầu, lập tức thấy bức《 giang sơn phú thủy 》có tiếng thế gian hiếm có giá trị lên tới trăm vạn lượng bạc trắng trên tường, ánh mắt lướt tới bên phải, lập tức thấy một đôi ngọc như ý óng ánh trong suốt, toàn thân sáng trưng, một đôi tượng gốm sứ thanh hoa đứng đầu miệng rộng cổ Lư Ly nhỏ hai tai đầu tròn xuất xứ từ tiền triều, còn có một chiếc nghiêng mực Dịch hoa vẫn tươi đẹp ở tại thời kì chiến loạn mấy trăm năm trước, tài nghệ gia công khó phân... . Còn có vô số các đồ chơi quý giá có tiếng khác.

"Hừ." Mục Thịnh cười nhẹ, thuận tay mở thùng trước mặt ra "Xem ra thần hồ diệp thần Ngọc Diện La Sát truyền kì này cũng chỉ . . ."

Giọng nói hăng say bỗng dừng lại, Mục Thịnh mở to hai mắt, dường như không quá tin tưởng vào một màn mình đang nhìn thấy này.

Mà mọi người theo ở phía sau cũng đưa mắt nhìn nhau, chờ lời sau của Vương gia, để tiếp tục vượt mộng ngựa. Mà Mục Thịnh vẫn mở to hai mắt như cũ, lại chạy tới mở tất cả các thùng ra.

Lúc này mọi người mới phát hiện, vốn là vài hộp châu báu lớn đều đã bị đổi thành tảng đá.

Mục Thịnh ngờ ngác nhìn tảng đá trong rương một hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, sau đó anh từ trong rương ngẩng đầu lên nhìn về phía bức《 giang sơn phú thủy 》trước mặt, lại đột nhiên phát hiện phía chỗ dưới chân rõ ràng có chút vết tích vẽ loạn, hiển nhiên là vì vẽ xong vội vàng nóng ruột thu bút gây ra.

Hắn có chút run rẩy lấy cuộn tranh trước mặt đến trong tay quan sát cẩn thận.

Mục Thịnh ngây ngẩn cả người, bởi vì hiện tại hắn mới phát hiện bức họa gốc kia đã sớm bị đánh tráo, mà tên tác giả bức họa trước mặt này cũng bị đổi thànhMục Thịnh.

Mục Thịnh giận dữ.

Nhìn lại từng cái dọc theo khó phòng, lúc này mới phát hiện tất cả đồ quý báu trong khó phòng cái đều bị đánh tráo.

Số lượng Nhiều như vậy, thời gian lại ít như vậy, thủ vệ nghiêm mật như vậy. . . Ngọc Diện La Sát, rốt cuộc làm sao mà hắn vào được.

"Đại hoàng tử, Thịnh Vương gia, đã lâu không gặp?" Trên nóc nhà đối diện, một nam tử mặc thanh sam trên mặt lại mang mặt nạ đầu lâu che nửa mặt ngạo nghễ mà đứng.

Bọn thị vệ kinh hãi, vội vàng kéo cung tên ra, toàn bộ một trời mũi tên vọt tới chỗ nam tử trên nóc nhà kia, một trận mưa mũi tên màu trắng ở trong màn đêm đặc biệt sáng.

Nhưng mà, một trời mũi tên vẫn còn chưa chạm đến được bóng dáng màu xanh kia, lại bị chặn lại rồi rơi xuống toàn bộ.

Đây là võ công tuyệt vời cỡ nào, gần như còn chưa có ra tay cũng đã phân được thắng bại, ngay cả Âm Ảnh bên người Mục Thịnh cũng không nhận được âm thầm tấn thương ở trong lòng.

Mục Thịnh theo tiếng mà ra, nhìn nam tử trên nóc nhà nắm chặt ngón tay, nói "Ngọc Diện La Sát, không, ta phải gọi ngươi một tiếng Ngọc Tích Tề mới đúng."

Mọi người đều bị kinh ngạc mà há to miệng. Bên trong Thượng Kinh không ai không biết, người phát lệnh của Ngọc Diện La Sát, môn chủ La Sát

Môn... Ngọc Tích Tề. Người này có rất nhiều thủ đoạn khó tưởng tượng nổi mà hành tung thì lại mơ hồ không rõ ràng, chính vì như vậy, cho nên đến nay vẫn chưa có một ai đã từng giao thủ với hắn, lại càng không biết võ công của hắn như thế nào. Mà hiện tại, hắn lại có thể tự mình đi tới Thịnh vương phủ, còn đứng ở chỗ này.

"Mục Thịnh, một tháng trước, ngươi mượn việc tộc Tây Cách Nhĩ đến nước ta triều kiến lấy cớ cướp đoạt tiền tài của dân chúng và khấu trừ tiền tài từ trong cống phẩm tộc Tây Cách Nhĩ bỏ túi riêng, đương nhiên, ta chỉ thuận tiện cầm thêm một chút, mong rằng ngươi bỏ qua cho, dù sao trong kho của ngươi có nhiều đồ như vậy ít hơn vài món cũng không có gì phải không?" Hắn nói một cách thờ ơ tào nhả như thế, giống như những thứ hắn lấy đi cũng không phải lượng lớn tiền tài mà Mục Thịnh cô cùng khổ cực mới cướp đoạt được mà chỉ là một món vật phẩm nhỏ vô cùng rẻ, còn cực kì dễ lấy.

"Như vậy nhé, ta nên đi trước một bước, mong rằng Vương gia không cần tiền." Không để ý tới gương mặt càng ngày càng xanh của Mục Thịnh, Ngọc Tích Tề xoay người muốn đi.

"Ngươi đứng lại." Nói xong, Mục Thịnh cầm một cây trường kiếm trong tay liền bay lên nóc nhà đứng đối diện với Ngọc Diện La Sát.

"Hừm? Vương gia đây là muốn thử mấy chiêu với bản tôn sao? Đáng tiếc, hôm nay bản tôn còn có chuyện quan trọng trong người, chỉ sợ không thể theo Vương gia giải trí rồi."

"Đừng chạy." Một ánh kiếm sắc bén chợt lóe lên ngăn bóng dáng muốn đi của Ngọc Tích Tề, mà bóng dáng thanh y cũng thuận thế chợt lóe, không hề bị thương tổn chút nào.

Ngọc Tích Tề hơi hơi lui về phía sau, nói: "Không nghĩ tới Đại hoàng tử lại có bản lĩnh không tầm thường như vậy, vừa vặn nếu không phải ta tránh nhanh, nói vậy cái chuỗi 'Minh Thịnh Bích Nguyệt kiếm' này đã đâm vào trái tim của ta rồi phải không."

"Hừ, coi như ngươi biết phân biệt hàng tốt xấu, biết Minh Thịnh Bích Nguyệt kiếm của ta lợi hại, còn không mau mau giờ tay chịu trời." Nói xong lập tức giờ kiếm lấy xu thế Thái Sơn áp đỉnh tấn công về phía Ngọc Diện La Sát.

Mà Ngọc Diện La Sát khẽ cong môi mỉm cười, lúc kiếm đến cổ họng mới từ từ xoay người.

Mọi người kinh sợ. Phàm là người của Thịnh vương phủ đều biết võ công của Mục Thịnh cao cường, trong toàn bộ Thượng Kinh chỉ có ít người có thể địch, mà một kiếm mới vừa rồi kia, Mục Thịnh cũng đã dùng tám phần công lực, nhưng Ngọc Diện La Sát chỉ hơi hơi hơi nghiêng người đã nhẹ nhàng tránh thoát.

Đúng, quả thật là nhẹ nhàng hơi nghiêng người, thế cho nên ở trong mắt mọi người thấy được, không giống như Ngọc Diện La Sát đang quyết đấu với Mục Thịnh, ngược lại càng giống như hắn đang uống rượu mua vui trong bữa tiệc, giờ tay nhắc chân đều mang phong thái nho nhã cao quý.

Mục Thịnh thấy Ngọc Diện La Sát tránh thoát, vội vàng dùng lực vung tiếp mấy kiếm, nhưng mà, kiếm của hắn chưa chạm được Ngọc Diện La Sát đã cảm giác trên cổ tay buông lỏng, cổ chợt lạnh, Minh Thịnh Bích Nguyệt kiếm vốn đang trong tay đã đặt tại giữa cổ của hắn.

"Thịnh Vương gia, phen này ngươi nóng vội cũng không được gì, nhưng mà, Ngọc mỗ ta cũng đã tiếp rồi." Tay Ngọc Tích Tề cầm Minh Thịnh Bích Nguyệt kiếm của Mục Thịnh, ghé vào lỗ tai hắn từ từ nói, giọng điệu của Ngọc Tích Tề rất nhẹ, rất dịu dàng, nhưng khi Mục Thịnh nghe được lại có loại cảm giác sồn gai ớn.

Ngọc Tích Tề quá mức hời hợt, hời hợt đến khinh thường, mà hắn (Mục Thịnh) cũng quá tự tin, tự tin đến mức nhìn không thấy người khác.

"Muốn giết muốn chém thì tùy, Mục Thịnh ta tuyệt đối sẽ không nhú mảy một chút, cần gì treu đùa bản vương như vậy."

"Ồi, không thể tưởng được Đại hoàng tử vẫn còn có vài phần ngông nghênh, nhưng mà, bản tôn vẫn còn chưa muốn giết ngươi, giết ngươi, chẳng phải là quá nhàm chán rồi sao."

Này là kiểu lấy cớ gì, chỉ vì nhàm chán cho nên không giết ngươi, vậy lại lấy cớ gì để giết người chứ?

"Cái mạng này của ngươi, bản tôn giữ lại trước, bất kì lúc nào đều có thể tới lấy." Mục Thịnh thực sự e ngại, bởi vì hắn từ hắn nghe ra một tia khí thế hung ác trong giọng nói ngả ngón kia, hắn có thể tưởng tượng lúc này trong mắt người kia có hàn khí chợt lóe lên.

Nhưng mà, không để cho Mục Thịnh nghĩ nhiều, trường kiếm giữa cổ vừa động, Mục Thịnh theo phản xạ nhắm mắt, chỉ cảm thấy một trận tiếng gió vù vù bên tai.

Trong khoảnh khắc Mục Thịnh mở to mắt lập tức thấy trường kiếm đề trên cổ đã bay tới trên không, hơn nữa, vẫn đang không ngừng rơi xuống lập tức sẽ chạm đến giữa trán.

Mục Thịnh hít vào một ngụm khí lạnh, vội vàng vận khí thu kiếm.

Đợi cho kiếm tới trong tay, trong bóng đêm đã sớm không thấy bóng dáng thanh y kia.

Tay Mục Thịnh cầm trường kiếm, tức giận đâm vào nóc nhà, gạch ngói vụn trút xuống ngay tức khắc, mọi người vội vàng lui về phía sau, lúc này bỗng nghe thấy Mục Thịnh ở tại trong đám đá vụn hô lớn: "Ngọc Diện La Sát, Mục Thịnh ta hôm nay thế đối địch với ngươi, không bắt được ngươi, ta thế không làm ngươi!"

Chương 11: Mưa Luôn Luôn Rơi Trên Mái Nhà.

Cách Thịnh Vương phủ khoáng chừng hai dặm, có một bóng dáng màu xanh thoáng ẩn hiện xuyên qua giữa những nóc nhà. Mũi chân hắn điểm nhẹ, dừng lại ở trên một mái nhà, nhìn xuống thị vệ đang cầm cây đuốc trên tay, khoe miệng chỉ khẽ nhếch lên, vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp, nụ cười quý dị làm người khác sợ hãi.

Mục Thịnh, hình như người đã đánh giá thấp người. Hắn nghĩ vậy, dưới chân hơi dùng lực, đang muốn xoay người rồi đi thì chợt thấy đôi chân tê rần, gạch ngói dưới chân vỡ nát trong chớp mắt, Ngọc Tích Tế không kịp chuẩn bị đã rơi vào bên trong phòng.

Ngọc Tích Tế hoảng sợ, thầm nghĩ rằng có thể là ai thì mới có được bản lĩnh này, có thể trong tích tắc khiến hắn mất cảnh giác mà ngay cả bản thân hắn hoàn toàn không nhận ra được, thậm chí không có một chút cảm giác nào. Sự cảnh giác dâng lên trong lòng, hắn thừa dịp lợi dụng bóng tối nhìn khắp bốn phía, nhưng đập vào mắt hắn lại là một nữ tử trong khuê phòng.

Ngọc Tích Tế ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ, nhìn ra bên ngoài xuyên qua cửa sổ mở một nửa, có thể thấy được một tỷ nữ cả người mặc áo xanh đang đứng cúi đầu ngủ gục cạnh cửa, Ngọc Tích Tế trầm ngâm, xa xa còn có thể nghe được tiếng của binh lính đang truy kích hắn.

Hắn nhìn ra cửa sổ một lần nữa, trong sân hòn núi giả đứng im, hoa cỏ xanh tốt, một bầu không khí tĩnh lặng, có thể đây là sân trong của nhà một vị giàu có nào đó.

Nghĩ tới đây, Ngọc Tích Tế lại càng thêm nghi ngờ, tầm mắt không khỏi chuyển tới bên trong phòng, một tấm màn che màu tím nhạt chuyển động qua lại, xuyên qua tấm rèm che có thể thấy được bức trướng phù dung màu đỏ nhạt thoáng ẩn hiện, sau bức màn trướng trên chiếc giường gần như có thể thấy được bóng dáng xinh đẹp kia, bóng đêm lại càng làm tôn thêm nét đẹp đặc biệt ấy, làm người khác khiếp sợ.

Ngọc Tích Tế nhủ thầm, hắn mới vừa ngã vào bên trong phòng, gạch ngói đều vỡ nát bụi đất tung bay, dĩ nhiên tiếng động đã đủ phá vỡ giấc mộng đẹp say ngủ. Nhưng lúc này nữ tử bên trong phòng chẳng những không tỉnh dậy mà vẫn ngủ như thường, mà tỷ nữ cũng thể rõ ràng ngủ không sâu, có đúng là đối với động tĩnh bên trong phòng không có chút phản ứng nào hay không.

Là bọn họ ngủ quá sâu, hay là lỗi tai của bọn họ có vấn đề?

Hắn không tin họ không nghe được, vì vậy bất luận là giả thiết như thế nào cũng không thể thành lập.

Nhưng hắn cũng thật sự không tưởng tượng nổi hai nữ tử này, một bên trong một bên ngoài lại có được công lực như thế, ngay cả hắn cũng cảm thấy không bằng họ. Mà hắn càng nghĩ càng không thông hai nữ tử vậy khôn hắn trong phòng như vậy là muốn thứ gì.

Là địch hay bạn, còn phải thử dò xét một phen mới có thể biết được.

Nghĩ như vậy, Ngọc Tích Tế nhắc chân lên đi về phía trước mấy bước, cũng nhờ mấy bước này đã khiến hắn thấy rõ ràng trên tấm trướng phù dung Lưu Tô có một bức màn nhưng màu đỏ nhạt đang chuyển động, nhưng lúc này trong phòng không có gió, hơn nữa giữa tấm Lưu Tô còn có một lỗ hồng nhỏ dĩ nhiên vì đã bị làm hỏng.

Ngọc Tích Tế cười khế. Bởi vì hắn khi hắn rơi xuống rõ ràng thấy phía dưới cách đám gạch ngói không xa có một bức màn nhưng màu đỏ nhạt.

Nếu như hắn không có đoán sai, bức màn nhưng này bị kéo xuống phía trên tấm Lưu Tô.

Hắn không nghĩ rằng, nữ tử trước mặt có thể dễ dàng nhận ra vị trí của hắn và cũng có thể nhẹ nhàng dùng những mảnh vải nhỏ này đánh nát gạch ngói, đồng thời kéo hắn xuống đây.

Hắn lại đi về phía trước mấy bước.

Người con gái trên giường đột nhiên chuyển động, Ngọc Tích Tế có chút xấu hổ lui về phía sau, dù sao đây cũng là khuê phòng của một nữ tử, cho nên nhất thời hắn không biết nên phản ứng thế nào.

Vậy mà người con gái trên giường lại lăm bằm mấy câu rồi quay người sang, vì thế cho dù là ánh mắt của hắn có tốt hơn nữa, cũng không thể thấy rõ hình dáng của nàng. Mà từ dáng vẻ của nữ tử kia có thể thấy được nàng đang ngủ, là đang ngủ, điều này tuyệt đối không phải giả bộ được, bởi vì hắn có thể nghe được hô hấp bình ổn của nàng.

Hắn suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, lại đi về phía trước mấy bước.

Người trên giường lại lầm bầm mấy câu. Lần này, Ngọc Tích Tề đã nghe được những tiếng nàng lầm bầm, nàng nói: “Mưa luôn luôn rơi trên mái nhà.”

Bộ mặt của Ngọc Tích Tề đầy vạch đen thiếu chút nữa là ngã xuống đất.

Bị nàng đánh rớt từ mái nhà xuống lại còn coi là mưa rơi trên mái nhà, nhưng bây giờ. . . Ngọc Tích Tề ngẩng đầu nhìn lỗ thủng lớn, sợ rằng càng đi càng rơi xuống!

"Cô nương đêm khuya mang Ngọc mỗ đến nơi này, là muốn gì đây?" Ngọc Tích Tề bất đắc dĩ, trước tiên chỉ đành phải mở miệng hỏi, hẳn hiểu biết rõ ràng, việc hẳn mở miệng nghĩa là hẳn đã thua. Trận này lòng tự tin của hắn đã bị tổn thương, bởi vì hắn thật sự không đoán ra được ý định của nữ tử đối diện, càng không biết công lực của nàng đến cũng còn cao bao nhiêu, nàng càng yên lặng hắn càng lo lắng.

Hắn không nghĩ rằng, người từ xưa đến nay luôn bức bách khiến người khác lo lắng như hắn cũng sẽ gặp phải loại lo lắng tương tự, nhưng hắn càng không nghĩ đến việc buộc hắn đến hoàn cảnh này lại là một thiếu nữ.

Nhưng nữ tử trên giường vẫn đang ngủ như trước, ngoại trừ hô hấp bên ngoài ra không hề có bất kỳ tiếng động nào.

"Theo Ngọc mỗ biết, ta và cô nương vốn không quen biết, như vậy chỉ sợ không phải điều tốt."

"."

"Rốt cuộc cô nương muốn như thế nào?"

"."

"Cô nương cần gì lần này làm khó tại hạ, này đêm hôm khuya khoắc, cô nam quả nữ sống chung một phòng sợ rằng không tốt lắm đâu!" Trước đây Ngọc Tích Tề Chỉ tuyệt đối không nghĩ tới, hắn sẽ còn dùng đến từ "Làm khó" này, xem ra thật sự vẫn phải cảm tạ cô nương này rồi.

"."

"."

"Này!"

"Cốc cốc ——"

Tiếng gõ cửa chợt vang, Ngọc Tích Tề cảnh giác nhíu mày lên.

Hoa Khê vẫn luôn đứng nghỉ ngơi bên ngoài đã thật sự đã không chịu nổi, vì vậy mới nhẹ nhàng gõ cửa, ở bên ngoài nhỏ giọng nói: “Ta nói người đang ở trong phòng, không có việc gì thì cũng đừng cần nhả nửa, một khi người đánh thức tiểu thư thì thật sự khổ cho chúng ta, đã trễ thế này rồi không có việc gì thì nhanh chóng trở về ngủ đi!” Nói xong phối hợp ngáp một cái.

Hoa Khê rất bất đắc dĩ. Trong lúc tiểu thư “nghỉ ngơi” không thể để cho người khác quấy rầy, nhưng người này cũng không rồi việc mà cố tình xuất hiện trên mái nhà, bởi vì võ công của hắn cao hơn nàng rất nhiều cho nên hắn mới hơi dừng lại một chút, thật sự không nghĩ rằng tiểu thư lại có thể ra tay.

Nàng biết, mặc dù Liễu Tích Nhược lười nhác và thường xuyên thích ngủ, nhưng trong khi ngủ vẫn luôn giữ cho đầu óc tỉnh táo cảnh giác cao độ, một khi có người đến gần nàng sẽ lập tức ra tay, hơn nữa luôn luôn chính xác nhanh gọn. Hung tàn đến mức hoàn toàn không cho người ta có cơ hội thừa dịp. Cho nên tối hôm nay cũng bởi vì người đó ngẫu nhiên nhảy lên mái nhà này, vì thế mới bất hạnh “rơi vào phòng”.

Nghe được lời nói của Hoa Khê, Ngọc Tích Tề đang cảnh giác cao độ ở bên trong phòng kinh hãi.

Một là kinh ngạc vì tỷ nữ ngoài kia lại có thể biết hắn đang ở trong phòng, khi vừa mới bắt đầu tại sao nàng lại giả bộ làm như không biết?

Là vì nàng có lòng tin đối với người ở trong phòng, hay là nàng ta vốn không quan tâm đến sự sống chết của nữ tử bên trong phòng?

Hai là người trước mặt nằm trên chiếc giường ngà voi bạch ngọc đã lầm bầm những câu lộn xộn thật sự đang ngủ ư?

Vì sao nàng lại đánh vỡ nóc phòng để hắn rơi xuống vào lúc này? Chẳng lẽ người phá thùng nóc phòng cũng không phải nàng ta?

Câu nói kia của nàng “Mưa luôn luôn rơi trên mái nhà” là có ý gì? Là trùng hợp hay là thật sự đang nói mớ?

Trong lúc nhất thời, trong lòng Ngọc Tích Tâm thoáng qua vô số suy đoán, nhưng lại nhất quyết phủ nhận.

Hồi lâu, hắn khẽ cười một tiếng. Đảo mắt nhìn thấy phương đông đã sáng lên rồi, sau đó lại chuyển mắt đến bóng lưng mỹ lệ phía sau màn trướng, nhíu mày muốn nói điều gì nhưng cuối cùng cũng không hề nói gì cả, sau đó xuyên qua nóc nhà nhảy ra ngoài.

Thật là một nữ tử làm người khác khó hiểu, không, thật là một đôi chủ tớ kỳ quái.

Ngủ sao? Hừ hừ, ta sẽ để cho các ngươi ngủ.

Chương 12: Ra Oai Phủ Đầu (1)

Editor: Lãnh Nguyệt Dạ

"Loảng xoảng."

Chén trà bị ném ở trên bàn, ngay tức khắc bọt nước văng khắp nơi, ẩm ướt cả bề mặt của Luyện Kim Văn Sam (tên một loại gỗ) thượng hạng.

Nhị phu nhân tức giận ném ly trà đến trên bàn, tức giận quát: "Khá lắm Liễu Tịch Nhược, đều đã giờ nào rồi, vẫn còn chưa tiến đến thỉnh an, thật đúng là không đặt Nhị phu nhân ta đây vào trong mắt, chẳng lẽ còn muốn người làm Nhị nương này đi mời nàng đến hay sao?"

"Tỷ tỷ cần gì nổi giận, ngày hôm trước Tịch Nhược mới vừa trở về, chắc hẳn còn chưa có hiểu biết quy củ của Liễu phủ chúng ta, lần đầu tiên khó tránh khỏi sẽ có chút tình huống, đến lúc đó lại nói với nàng một tiếng là được." Tam phu nhân dùng lời nói dịu dàng khuyên nhủ.

"Sao ta lại không biết tam phu nhân hiền lành đến bậc này nhỉ, lần đầu tiên thỉnh an còn làm gương không tốt, thì sau này sao có thể làm tốt, chỉ sợ sau này sẽ càng thêm không cách nào quản giáo thôi." Nói xong, bưng trà tỷ nữ bưng tới một lần nữa lên nhấp nhẹ một ngụm lại nói, "Ừ! Là tỷ tỷ quên, từ trước đến nay muội muội vẫn mắc kẹt loại chuyện này, làm sao có thể hiểu biết khó xử của tỷ tỷ ta đây. Làm một người phu nhân thì đơn giản, nhưng phải làm chủ nhân một hậu viện sẽ rất khó khăn đó." Nói xong còn dùng ánh mắt khinh miệt liếc mắt nhìn tam phu nhân một cái.

Tam phu nhân nghe nói như thế, nháy mắt vẻ mặt trở nên xanh mét. Nhưng lại lập tức nhanh chóng khôi phục thái độ bình thường nói: "Nhị phu nhân nói phải, muội muội suy xét thiếu chu đáo, vẫn là tỷ tỷ suy xét đầy đủ, trách không được lão gia yên tâm giao toàn bộ sự vụ lớn nhỏ của Liễu phủ cho người xử lý, muội muội ta đây, quả thật là không có bản lĩnh như vậy, cũng chỉ có thể chờ bên cạnh lão gia, để cho ông ấy an tâm là được rồi. Nhưng mà nói gì thì nói, nữ nhân vẫn là đừng quá thông minh lanh lợi thì tốt hơn, mấy ngày trước đây lão gia còn nói phu nhân thông minh lanh lợi giỏi giang, thích hợp làm chủ mẫu một nhà, mà muội muội ta cũng chỉ cần ở bên cạnh lão gia mỗi ngày thôi!" Tam phu nhân còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "Mỗi ngày".

Nhị phu nhân lại càng không cao hứng rồi. Cả Liễu phủ ai không biết, Nhị phu nhân quá mức hung hãn ương ngạnh, mặc dù có quyền lực chương quản Liễu phủ, nhưng lại không được Lưu Chấn Toàn sủng ái.

"Nhanh đi gọi Nhị Tiểu Thư dậy." Nhị phu nhân hét lớn một tiếng, nha đầu bên người bỗng sợ tới mức khẽ run rẩy, thương cảm thay cho tiểu nha đầu bỗng nhiên bị Nhị phu nhân xem như nơi trút giận này.

Tam phu nhân hé miệng khẽ chu, trong mắt hiện lên một chút thần sắc vui vẻ.

"Hừ." Liễu Tịch Nhiễm này giờ vẫn một mực ngồi bên cạnh bắt mắt hừ lạnh một tiếng, "Nhị Tiểu Thư cái gì, căn bản chính là đồ giả mạo, mà hiện tại ngay cả đồ giả mạo cũng không làm được, còn làm sao lừa gạt tiền tài được đây. Thật sự là đáng giận!"

"Đại tỷ, không thể nói như vậy phụ thân đều nói là sự thật, người không cần nói nữa, bằng không lỡ như bị nào đó người có ý xấu nghe được, truyền tới lão gia bên kia còn không biết biết sinh ra cái tình trạng hỗn loạn gì tới đâu." Liễu Tịch Hòa ngồi một bên nói.

"Ta sợ cái gì, phụ thân luôn luôn thương yêu ta nhất, chẳng lẽ còn có thể vì đã nha đầu lai lịch bất minh này mà trừng phạt chúng ta hay sao?"

"Đại tỷ, ta tin tưởng phụ thân có thể không che chở nàng, nhưng mọi việc đều phải có chút chứng cứ nữa, không có chứng cứ chúng ta có thể làm gì với nàng chứ?"

"Ai nói ta không chứng cứ, nắm đó nàng ..."

"Tịch Nhiễm, không được nói lung tung, nếu lão gia đều đã nói là Nhị tiểu thư, vậy thì nhất định là Nhị tiểu thư, há lại có thể để cho các người nói lung tung."

Vâng ạ Liễu Tịch Nhiễm kinh hãi, vừa rồi nếu không phải Nhị phu nhân đúng lúc ngắt lời nàng, chuyện năm đó hại chết Tịch Nhược sẽ bị nàng nói ra trong lúc nhất thời nóng vội.

Nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, quay đầu nhìn về phía Liễu Tịch Hòa. Đã thấy vẻ mặt nàng ta hết sức lạnh nhạt, không khỏi tự trách mình đa nghi. Mà lúc này tỷ nữ bị sai đi gọi Liễu Tịch Nhược kia đã vội vàng chạy tiến vào, khom gối nói: "Hồi Nhị phu nhân, Tam phu nhân, nô tỳ tiến đến mời Nhị Tiểu Thư, nhưng mà tỷ nữ của nàng nói, Nhị tiểu thư đang nghỉ ngơi không thể quấy nhiễu."

"Cái gì? Nghỉ ngơi?" Nhị phu nhân gầm lên một tiếng.

"Thật sự là buồn cười, chẳng lẽ ta đường đường là Nhị phu nhân Liễu phủ, còn không mời nổi một tiểu nha đầu như nàng ta, ngược lại ta muốn xem tới

cùng là nàng có cái bản lĩnh gì, còn có thể nghỉ ngơi nữa."

"Đúng, nương không thể để mặc tính tình của nàng như vậy nữa, ngày đầu tiên vào phủ này nên cho nàng một trận ra oai phủ đầu, bằng không thì về sau còn phải thế nào nữa." Liễu Tịch Nhiễm ở bên cạnh châm ngòi thổi gió nói.

"Đi, chúng ta đi nhìn xem tiện nha đầu kia, lại có thể đang nghỉ ngơi như thế nào." Nói xong lập tức mang theo mọi người nổi giận dưng dưng đi đến sân của Liễu Tịch Nhượng.

Từ rất xa Hoa Khê đã nghe thấy một đợt âm thanh gào to, vội vàng đưa mắt nhìn lại, quả nhiên thấy Nhị phu nhân, Tam phu nhân, Đại tiểu thư, Tam tiểu thư cùng với một nhóm hạ nhân đủ loại hình dáng thông dong đi đến.

Hoa Khê bắt đầu thở dài một hơi, nghĩ thầm, rằng lần này phiền toái rồi, tiểu thư, nếu quấy rầy đến người, người cũng không nên oán ta đây, là người nói không thể hành động thiếu suy nghĩ, phải giấu tài đây nhé.

"Thỉnh an Nhị phu nhân, Tam phu nhân, Đại tiểu thư, Tam tiểu thư!" Đang nghĩ ngợi, mọi người đã nổi giận dưng dưng thông dong đến trước mặt Hoa Khê rồi, Hoa Khê lập tức vội vàng khom lưng vãn an, cũng nhanh chóng nghĩ ra đối sách tốt hơn ở trong đầu.

"Tiểu thư nhà người đâu, vì sao không đi ra nghênh đón, chẳng lẽ còn muốn ta đi vào mời nàng sao?"

"Nhị phu nhân hiểu lầm rồi, tiểu thư cũng không phải cố tình không đi ra nghênh đón, là vì hôm qua tiểu thư quá mức vui mừng nên vẫn không ngủ yên, (Ừm, quả thật ngủ không được, rảnh rồi đến mức phá hỏng óc nhà.) trong chốc lát trúng gió bị phong hàn, sáng nay không xuống được giường, cho nên mới không đi thỉnh an người." Đây không hổ là Hoa Khê, trong tình huống hoảng hốt như vậy lại có thể mặt không đỏ tìm không đập nói dối, lý do bịa đặt ra cũng càng ngày càng có tiêu chuẩn, không thể không khiến người ta bị thuyết phục, không biết đây có phải là nhờ có Liễu Tịch Nhượng "Chăm sóc" mấy năm qua mới có thể luyện thành công lực hôm nay không.

"Ừm? Bị cảm phong hàn?" Tức giận trong mắt Nhị phu nhân càng ngày càng nhiều.

"Ngày hôm qua còn rất tốt, lúc này lại trúng phong hàn, chắc chắn là sự tội bịa ra có đó!" Liễu Tịch Nhiễm khinh thường nói.

Hoa Khê nhìn Liễu Tịch Nhiễm, nghĩ thầm, người chính là hung thủ đẩy tiểu thư nhà ta xuống dưới vách núi đen năm đó, nếu không phải tiểu thư ta sợ ngày sau nhảm chán, người đã sớm chết không có chỗ chôn rồi, còn có thể ở trong này cần nắn, làm hỗn loạn sự thanh tĩnh của người sao. Ta ngăn cản vì muốn tốt cho các người, bằng không thì quấy rầy tiểu thư, chết như thế nào cũng không biết đâu.

Nghĩ thì nghĩ, nói tới nói lui. Hoa Khê bắt đầu dĩ đành phải giả thành bộ dạng của một tiểu nha đầu thương cảm.

"Phu nhân, nô tỳ thật sự không có lừa người, quả thật là tiểu thư bị nhiễm phong hàn."

"Ừ? Vậy ý người là nói bản phu nhân oan uống người rồi."

"Phu nhân, nô tỳ không có ý này."

"Vậy người có ý gì, ngày hôm qua người còn rất tốt làm sao hôm nay có thể đột nhiên bị phong hàn chứ? Chẳng lẽ tiểu thư nhà người thích ra ngoài vào buổi tối?" Nói xong thì chế nhạo cười, mọi người sau lưng bà ta cũng bắt đầu cười theo.

Hoa Khê nhìn xuống kích động muốn một chường đánh chết hai người bọn họ, nói: "Nhị phu nhân chế cười, nửa đêm làm sao tiểu thư có thể ra ngoài chứ? Chỉ là tối hôm qua phòng tiểu thư đột nhiên xuất hiện một cái động lớn, thể chất tiểu thư vốn yếu ớt, lại thêm gió lớn thổi nữa cho nên mới có thể đột ngột sinh bệnh."

"Động to? Vô duyên vô cớ làm sao có thể xuất hiện một cái động to như thế?"

"Cái này, nô tỳ cũng không biết, chắc là nhà cửa này đã lâu năm thiếu tu sửa gây ra."

"Hừ! Lâu năm thiếu tu sửa, gian phòng ốc này mỗi ngày đều có người đến chuyên môn dọn dẹp, nếu thật sự là lâu năm thiếu tu sửa sao ta lại không biết." Chỉ cần suy nghĩ đến việc, mỗi ngày lão gia nhất định phải đến nơi này ngồi một cái, nàng lại tức giận đầy mình.

"Nhất định là người tỳ nữ này ở trong này nói chuyện giật gân, giải vây cho chủ tử nhà mình."

"Nóc nhà quả thật là có một cái động to, nô tỳ cần gì phải lừa gạt Nhị phu nhân chứ?"

"Tránh ra, bản phu nhân muốn đi vào." Nhị phu nhân đã không còn kiên nhẫn nữa, gấp gáp không thể chờ, muốn vào ra oai phủ đầu với Liễu Tịch Nhượng. Nhưng sao Hoa Khê có thể đồng ý tránh chứ, vội vàng vươn một cánh tay ra che ở trước mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Ra Oai Phủ Đầu (2)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Nhị phu nhân, tiểu thư đang nghỉ ngơi xin người đừng nên quấy rầy."

"Cái gì? Ha ha. . . . Nghỉ ngơi? Không nên quấy rầy? Ta đường đường Đại phu nhân của Liễu phủ, lại còn phải đắn đo về ý định của nó nên không thể làm phiền nó sao? Thật là chuyện nực cười, mau tránh ra cho ta."

"Nhị phu nhân, người phải chú ý, là Nhị phu nhân." Hoa Khê trong quá trình điều tra đã sớm biết được hành động của Nhị phu nhân, nên đối với bà ta càng căm ghét sâu sắc thêm, hành vi vượt quá chức phận của bà ta lại càng làm nàng cảm thấy không thích, cho nên Hoa Khuê mới không hề che giấu mà sửa lại lời nói sai sót của bà ta.

Nhưng đây lại chính là chỗ đau của Nhị phu nhân, bị Hoa Khê nhắc nhở ở trước mặt mọi người, trong cơn giận đã lạnh lùng nói: "Ta là cái gì còn chưa đến lượt một con tỳ nữ như ngươi tới nói cho ta biết, quả nhiên chủ nào tớ nấy, người khác vừa cho ngươi chút mặt mũi thì đã không biết trời cao đất rộng là gì, con a hoàn thoả tha đáng ghét giống hệt chủ nhân ngươi, cho rằng chỉ bằng một miếng ngọc bội mà có thể chiếm được địa vị ở phủ Tể tướng này sao, ta nói cho ngươi biết, chỉ cần một ngày còn có ta, tiền bạc trong Liễu phủ dù chỉ là một đồng các ngươi cũng không cầm đi được."

Hoa Khê cười thầm, lại có thể cho rằng tiểu thư vì chút ngân lượng đó mà quay về Liễu phủ sao, thật sự là đám tiểu nhân tư tưởng bảo thủ.

"Nhị phu nhân, xin chú ý từ ngữ, ngươi muốn làm nhục nô tỳ, nô tỳ có thể nhẫn nhịn, nhưng không có nghĩa là người có thể sỉ nhục tiểu thư nhà nô tỳ."

"Hừ, bản phu nhân chính là muốn sỉ nhục tiểu thư nhà ngươi thì thế nào, đúng là thứ tiện nhân không biết trời cao đất dày còn đáng được ngươi bảo vệ như vậy."

"Nhị phu nhân." Hoa Khê kiềm nén kích động muốn ném bà ta đi, lạnh lùng nói.

"Lớn mật, con nô tỳ này, bản phu nhân cho ngươi mấy phần mặt mũi còn ngươi lại muốn mở cả xương nhuộm sao? Quý xuống cho ta!"

Hoa Khê cắn răng, không quỳ.

"Quý xuống." Nhị phu nhân lạnh lùng hét to lần nữa.

"Ta không sai, vì sao phải quý?" Hoa Khê cũng lạnh lùng nói.

"Ngươi. . . ." Nhị phu nhân tức giận đến mức ngón tay phát run, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám chống đối bà ta như vậy, đưa tay chỉ vào nàng nói: "Thân là tỳ nữ, thấy phu nhân không tự xưng là nô tỳ có phải là lỗi hay không? Bao che chủ tử, không tận lực làm bỏn phận của một nô tỳ có phải hay lỗi không? Lại còn nhiều lần chống đối ta có phải lỗi hay không?" Nhị phu nhân chỉ vào Hoa Khê nói một hơi, giọng nói lưu loát khiến Liễu Tịch Nhiễm ở bên cạnh cũng không nhịn được mà run lên.

Hoa Khê cũng sững sờ một chút, bởi vì lời bà ta nói rất đúng.

Bình thường Liễu Tịch Nhược không để cho nàng tự xưng là nô tỳ, nói rằng mọi người đều bình đẳng, không nên phân biệt trật tự cao thấp là gì, nói những từ ngữ mà Hoa Khê nghe không hiểu, Hoa Khê nghe đến mức đau cả đầu, cuối cùng cũng không thể thay đổi được, mặc dù sau khi đến Liễu phủ Liễu tịch nếu bình thường là không để cho nàng tự xưng là nô tài, nói là cái gì chúng sinh bình mọi chuyện đều phải cẩn thận, nhưng đúng lúc tức giận thì lại quên mất, vào lúc này đã khiến Nhị phu nhân mượn cớ nói chuyện của nàng rồi.

Hoa Khê hừ lạnh một tiếng, nàng tình nguyện quỳ xuống chứ cũng không muốn vì thế mà khiến tiểu thư bị Nhị phu nhân sỉ nhục, nàng biết nếu như hôm nay nàng không quỳ, nhất định Nhị phu nhân sẽ kiếm cớ nói chuyện của nàng đến tai tiểu thư, hiện tại Nhị tiểu thư. . .

Nghĩ như vậy, Hoa Khê vô cùng miễn cưỡng nói: "Nhị phu nhân dạy phải, đúng là nô tỳ đã có chỗ đắc tội, nô tỳ quỳ là đúng, mong rằng Nhị phu nhân thứ tội."

Nhị phu nhân nhếch khóe môi, cao ngạo nhìn bàn tay của Hoa Khê chậm chậm kéo áo, từ từ khom gối, chỉ chút nữa đã quỳ xuống. . . .

"Bốp."

Hoa Khê vừa muốn quỳ xuống thì đã có hai con gió đột ngột thổi đến từ cửa. Một con gió nhanh chóng lướt qua dưới hai đầu gối của Hoa Khê, làm cho tư thế nửa quỳ của nàng đứng thẳng lên.

"Tiểu thư." Hoa Khê có chút vui mừng nhỏ giọng kêu lên.

Khi nàng kêu lên thì trong nháy mắt con gió còn lại mau chóng xẹt qua khuôn mặt của Nhị phu nhân. Bà ta chỉ cảm thấy trên mặt chợt lạnh, nhất thời rất rất, làm bà ta có chút kinh ngạc che mặt lại.

"Mẫu thân, người làm sao vậy, tại sao lại phải che mặt?" Liễu Tịch Nhiễm hỏi.

Nhị phu nhân giống như không nghe thấy câu nói ấy, vẫn che mặt như cũ kinh ngạc nhìn về phía cửa, hoàn toàn không chú ý đến việc Hoa Khê đã đứng lên.

Vừa rồi là gió sao? Nhưng tại sao bà lại có cảm giác đó là cái tát.

Chẳng lẽ là trong đầu Nhị phu nhân thoáng qua khuôn mặt che khăn của Liễu Tịch Nhượng, khóe mắt ẩn chứa vẻ lười biếng. Không thể nào, Nhị phu nhân vội vàng lắc đầu phủ nhận, nhất định là gió, mới vừa nhất định là gió.

"Mẫu thân, người không sao chứ." Liễu Tịch Nhiễm nhìn thấy Nhị phu nhân vừa lắc đầu vừa gật đầu, không khỏi có chút bận tâm hỏi, mà câu hỏi của nàng cũng đồng thời làm Nhị phu nhân đang mất hồn vì cái tát mà hồi phục tinh thần lại.

"Ta có thể có chuyện gì được chứ, còn không mau vào xem nha đầu chết tiệt kia một chút." Nói xong đã đi qua đẩy cánh cửa kia ra.

"Ken két ——" nhẹ nhàng một tiếng, cửa mở ra, cánh tay của Nhị phu nhân có chút xấu hổ đặt ở giữa không trung.

Liễu Tịch Nhượng vẫn mặc bộ y phục màu trắng đơn giản như cũ, quần một dải lụa trắng quanh người, vẻ mặt mang thần sắc biếng nhác ra mở cửa, nhìn Nhị phu nhân giờ tay, khóe mắt hơi cong lên một chút rồi nói: "Nhị nương đây thế nào? Sao lại không phân biệt tốt xấu đánh Tịch Nhượng! Nhượng Nhi biết, hôm nay không kịp đến trước thính an là Tịch Nhượng không đúng, nhưng thật sự Tịch Nhượng thỉnh thoảng sẽ bị cảm lạnh, cho nên thân thể có chút không khỏe, bắt buộc dĩ mới không thể đi được, con vốn tưởng rằng Nhị nương sẽ tha thứ, nhưng nào ngờ Nhị nương lại làm náo động đến tận cửa, còn không phân biệt trắng đen muốn đánh Tịch Nhượng nữa."

Nếu như nói thời điểm này Liễu Tịch Nhượng khép mắt lại là vì chưa tỉnh ngủ mà vô duyên vô cớ bị đánh thức, nhưng lại giống như đang vì uất ức mà mắt đỏ cả lên, mà giọng nói của nàng còn có chút nghẹn ngào, trên thực tế cũng là bởi vì chưa tỉnh ngủ cho nên giọng nói mới có chút khàn khàn, lại thêm lời nói ăn khớp cả nàng, tiếng nói tha thiết làm cho tất cả mọi người ở đây sững sốt một giây, nhất là Nhị phu nhân, lưng túng giờ tay thật sự là không biết nên làm sao cho phải.

Mà Hoa Khê ở một bên không khỏi than thở trong lòng, tiểu thư ơi, tiểu thư à, Hoa Khê tự cho rằng bản thân mình được ngài dạy cho bản lĩnh nói dối, chắc cũng đã đạt đến mức xuất quỷ nhập thần, nhưng hôm nay có dịp tận mắt nhìn thấy ngài nói dối, mới biết rõ công lực của mình còn rất thấp, ngày sau còn cần cố gắng nhiều hơn!

"Người...người." Một hồi lâu, Nhị phu nhân mới phục hồi tinh thần lại, ngón tay lơ lửng giữa không trung chỉ vào Tịch Nhượng hồi lâu cũng không nói thành lời.

"Nhị nương, Tịch Nhượng biết sai rồi, sau này mặc kệ dù bất kỳ chuyện gì cũng sẽ đến thính an người." Liễu Tịch Nhượng thấy Nhị phu nhân phục đã hồi tinh thần lại, còn nói, "Nhưng mà, người đường đường một Nhị phu nhân phủ Tề tướng cần gì phải gây khó dễ với một tỷ nữ của con chứ? Con biết rõ Nhị nương tức giận trong lòng, cũng biết Nhị nương bất mãn với Tịch Nhượng, nhưng cho dù là như vậy người cũng không thể đổ hết những điều không thích lên tỷ nữ của con chứ!"

"Ta. . . Ta."

"Con cũng hiểu Nhị phu nhân quyền cao chức trọng, nhưng càng là như thế này càng không thể lấy mạnh lấn yếu, người biết rất rõ ràng chúng tỷ nữ cũng không dám chống đối lại, nhưng lần này người còn Người khiến bọn a hoàn. Haizzz!"

"Người."

Nhị phu nhân kim nén đến mức cả khuôn mặt đều đỏ bừng, nói gì cũng đều không phải, cuộc đối thoại không hề chuẩn bị trước với Tịch Nhượng đã biến bà từ một người ngạo mạn đá thẳng xuống một ác phụ không biết phân biệt tốt xấu, nhất thời trong cơn giận dữ, thả tay xuống rồi nói: "Người được đấy, một tiểu nha đầu lạnh lợi, lời vừa ra khỏi miệng đã chặn họng bản phu nhân này rồi, bản phu nhân ta mở miệng hỏi tội người, cũng có vẻ như bản phu nhân ta đây cậy vào quyền thế của mình đi khi dễ người rồi."

"Nhị nương người nói quá lời rồi, Tịch Nhượng chỉ là kể sự thật mà thôi, mong rằng Nhị nương bỏ qua cho thì tốt hơn."

"Đúng vậy, dĩ nhiên bản phu nhân sẽ không để ý, nhưng nếu như không phải là sự thật thì lại là chuyện khác rồi."

"Hả? Vậy kính xin Nhị nương nói rõ một chút cái gì là sự thật?" Nói mau nói mau đi, Liễu Tịch Nhượng thầm nghĩ, thật là không chịu nổi từng chữ nghiêm ngặt lễ nghi phiền phức này, mệt mỏi muốn chết đi được, nói mau cho hết để nàng còn nghỉ ngơi.

"Bản phu nhân vốn cũng không có muốn đánh người, mới vừa giờ lên tay chỉ là trùng hợp, mà giáo huấn tỷ nữ của người một chuyện có lẽ là vì tỷ nữ này không biết lễ tiết, lý ra nên chịu phạt, mà người không đi thính an cũng coi trường bối trước mặt ra gì, dám vu oan bê trên, tâm lòng không tốt càng thêm bất kính, rất đáng chịu phạt. Nhiễm Nhi, con nghe xem mẫu thân nói vậy có đúng hay không." Nhị phu nhân lại khôi phục giọng điệu phách lối khi xưa. Vẫn không quên quay đầu hỏi Liễu Tịch Nhiễm bên cạnh.

"Dĩ nhiên, những câu mẫu thân nói là thật, một nha đầu quê mùa sao có thể dám mạnh miệng tranh cãi như thế chứ." Liễu Tịch Nhiễm ngược đầu nói, "Liễu Tịch Nhượng, người là đồ giả mạo, đừng tưởng rằng vào được Liễu phủ thì có thể không lo không nghĩ, ta nói cho người biết, chỉ cần có mẫu tử ta ngày nào thì âm mưu của người cũng sẽ không được như ý."

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Ra Oai Phũ Đầu (3)

Editor: Lãnh Nguyệt Dạ

"Đại tỷ, ý của tỷ là tỷ sẽ làm khó ta thật sao?" Liễu Tịch Nhượng nháy mắt mấy cái, đáng vẻ hết sức uất ức tội nghiệp.

"Người. Ta đã nói như vậy lúc nào."

"Lời tỷ mới vừa nói chính là ý này không phải sao."

"Liễu Tịch Nhượng, không phải là ngươi bị phong hàn sao? Không phải nói ngươi bệnh không xuống giường được? Cho nên mới không đi thỉnh an sao? Nhưng mà, đáng vẻ bây giờ của ngươi cũng có phải là đáng vẻ của người bị bệnh đâu." Nhị phu nhân nói.

"Tiểu thư đúng là bị phong hàn, không tin các người có thể nhìn trên nóc phòng, chính là cái động lớn kia!" Hoa Khê sợ Liễu Tịch Nhượng lỡ lời vội vàng mở cửa ra, mọi người nhìn men theo phương hướng ngón tay của nàng chỉ quả nhiên nhìn thấy một cái lỗ thủng to.

Tam phu nhân kinh hãi che miệng, nói: "Trời ạ, tỷ tỷ, tại sao nơi này có thể có một cái động lớn như vậy, đây là làm sao?"

"Phải đó, nương." Liễu Tịch Hòa cũng nói, "Buổi tối khuya như thế này, đột nhiên có một cái động lớn như vậy, kinh khủng đến cực nào, cũng khó trách sẽ trúng gió rét."

Nhị phu nhân cũng rất là kinh ngạc, nhưng nhìn về phía khăn che mặt của Liễu Tịch Nhượng lại nói: "Hừ, nơi này vốn rất tốt làm sao có thể đột ngột xuất hiện một cái động lớn như vậy, tại sao cổ tình sau khi nha đầu nhà ngươi tiến vào lại xảy ra chuyện như vậy, rất rõ ràng là nha đầu này của ngươi gây nên."

Liễu Tịch Nhượng hé miệng cười, thăm nghĩ xem ra ngươi còn không đến nỗi quá ngu, còn nói: "Rốt cuộc tại sao lại xuất hiện một cái lỗ thủng to như vậy, Nhị phu nhân ngài không phải rất rõ ràng sao?"

Chỉ một câu nói như vậy, cũng đã đẩy toàn bộ trách nhiệm lên trên người Nhị phu nhân, bộ mặt những người khác đều có chút tinh ngộ cùng kinh ngạc nhìn Nhị phu nhân. Nhị phu nhân nhất thời không nói gì, trầm bệ khó phân biệt.

"Người nha đầu này, đừng mơ tưởng vu hãm ta, nơi này của ngươi thì có quan hệ gì tới ta?"

"Tất cả mọi người đều biết, người mất hứng nhất, ý kiến lớn nhất khi ta trở về phủ là ngài, không vừa lòng nhất đối với ta cũng là ngài. Hơn nữa, trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, thời điểm mẹ ta còn sống, lúc đó người không dung tha bọn họ nhất cũng là ngài?" Liễu Tịch Nhượng từ từ bước nhẹ nhàng đi đến phía trước Hoa Khê còn nói, "Chẳng lẽ ta nói không đúng sao? Nhị nương, chắc hẳn tất cả mọi người tại chỗ này đều rõ ràng mà."

Nhị phu nhân thấy Liễu Tịch Nhượng lại nhắc tới chuyện đại phu nhân nương nàng, đáy lòng không khỏi run rẩy, lại đảo mắt nhìn về phía những người khác lại thấy trên căn bản mọi người cũng đều cúi đầu, nghiễm nhiên là đáng vẻ chúng ta biết chúng ta không nói, thì tức giận đến mức sắc mặt tái xanh, cũng không để ý hình tượng Nhị phu nhân nữa, chia tay về phía nàng lạnh lùng nói: "Người đừng có ở chỗ này đối trắng thay đen, nương ngươi chết có quan hệ gì tới ta."

"Cái gì?" Liễu tịch Nhượng Nhất kinh, "Nương ta chết đi có liên quan với ngươi?"

Ngay sau đó liền thu lại vẻ mặt, miễn cưỡng nói: "Ta cũng không có nhắc tới chuyện nương ta, chẳng lẽ Nhị phu nhân đây là không đánh đã khai?"

"Người." Nhị phu nhân tức giận, vung tay lên đánh về phía mặt Liễu Tịch Nhượng.

Nhưng tay bà ta còn chưa có rơi xuống đã bị Liễu Tịch Nhượng mạnh mẽ giữ lại.

Những người khác có chút kinh ngạc nhìn Liễu Tịch Nhượng, bởi vì nhìn như nàng chỉ miễn cưỡng tùy ý giơ tay lên liền nắm chính xác được cánh tay sắp đánh xuống tới của Nhị phu nhân, hơn nữa còn tùy ý ngấp một cái.

Về mặt Nhị phu nhân cũng hết sức kinh ngạc, bởi vì ở trong nháy mắt Liễu Tịch Nhượng cầm tay bà ta lại có một dòng khí lưu xẹt thật nhanh qua mặt của bà ta, sau đó trên mặt bỗng xuất hiện cảm giác đau rát giống hết như vừa bị đánh một bạt tai vậy, mà rõ ràng Liễu Tịch Nhượng cũng chỉ tùy ý nắm lấy bà ta, không hề dùng sức, nhưng vì sao bà ta muốn nhúc nhích cũng không nhúc nhích được.

"Nhị nương." Liễu Tịch Nhượng nắm tay của bà ta, cách cái khăn che mặt mặt từ từ đến gần Nhị phu nhân, sau đó dừng lại ở bên tai của bà ta, nhẹ nhàng nói: "Thật ra thì, ta có thể nói cho ngươi biết, căn bản ta cũng không phải bị phong hàn, chính là ta không muốn đi thỉnh an, hơn nữa, cái động trên nóc phòng kia, quả thật cũng không phải do làm ngài, bởi vì đó là do ta làm." Liễu Tịch Nhượng mím khóe môi, nói rất mềm rất nhẹ, nhưng khi Nhị phu nhân nghe được lại cảm nhận được có một sự sợ hãi không nói ra được. Trực giác nói cho bà ta biết, nha đầu này không trên chộc được. Nàng ta khác quá xa với người nương tính tình hiền yếu của mình.

"A, đúng rồi, đừng trách ta không có nhắc nhở Nhị phu nhân, về sau ngài vẫn là không nên đụng vào tỳ nữ của ta thì hơn, nếu không thì chết thế nào cũng không biết đâu."

Thân thể Nhị phu nhân chợt run lên theo câu nói sau cùng của nàng.

Liễu Tịch Nhược như nguyên thủy được sợ hãi từ trên mặt Nhị phu nhân mới chậm rãi buông lỏng tay của bà ta ra, cũng dịu dàng giúp bà ta phủi quần áo một chút còn nói: "Nhị nương, Tịch Nhược biết sai rồi, Tịch Nhược vốn có thể cốt yếu, mong rằng Nhị nương đừng đánh Tịch Nhược nữa."

Nhị phu nhân chợt hất tay của nàng ra, run rẩy lớn tiếng nói: "Nhanh, nhanh, mau gọi lão gia, nha đầu này vô pháp vô thiên, muốn xin lão gia quyết định." Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Nhị phu nhân. Bởi vì ở trong mắt bọn họ nhìn thấy mới vừa rồi là Liễu Tịch Nhược hi vọng chuyện lớn hóa nhỏ, nhưng Nhị phu nhân lại từng bước từng bước ép sát, chẳng những mặc kệ Liễu Tịch Nhược bệnh, ngược lại còn muốn lôi chuyện này đến chỗ lão gia bên kia.

"Tỷ tỷ." Tam phu nhân thấy tình thế càng ngày càng không ổn, vội vàng lên tiếng khuyên nhủ, "Hiện tại đi gặp lão gia không tốt lắm đâu, sáng sớm hôm nay Tứ hoàng tử Mục Kỳ đột nhiên tìm lão gia nghị sự, tỷ tỷ không nên là quấy rầy thì tốt hơn."

"Tứ hoàng tử? Nghị sự?" Khuôn mặt Nhị phu nhân hiện lên vẻ kinh thường nói: "hắn một người cả ngày ăn chơi đàng điếm không để ý tới chính sự đột nhiên nghị sự cái gì, cùng lắm chính là tới đây làm dáng một chút, cần gì phải làm thật."

"Sao tỷ tỷ có thể nói như vậy, dù sao hắn cũng là hoàng tử, lỡ như bị hắn nghe được thì phải làm thế nào đây." Tam phu nhân nói.

Liễu Tịch Nhiễm nghe lời nói của Tam phu nhân, vội vàng mở miệng nói: "Nương ta nói không đúng sao? Ở kinh thành ai không biết, Tứ hoàng tử cả ngày lưu luyến trong chốn Yên Hoa (lầu xanh), không hỏi chính sự, lại còn không được Mục Thiên Hoàng sủng ái, sao có thể so với Đại hoàng tử anh tuấn tiêu sái, chẳng những tuấn lãng, lãnh khốc, hơn nữa còn rất được Mục Thiên hoàng sủng ái chứ."

Nói tới đây, Hoa Khê vốn một mực không lên tiếng sau lưng Liễu Tịch Nhược nhất thời không nhịn được "Phụt" bật cười, bởi vì nàng đột nhiên nhớ tới tình cảnh Đại hoàng tử bị cột thành một bánh chưng dùng xe lừa đưa đến cửa ngục đó.

Nhị phu nhân không vui tròng mắt liếc, Liễu Tịch Nhược không chút nào sợ hãi trợn mắt nhìn trở về.

"Hừ" Nhị phu nhân hừ lạnh một tiếng hất mặt đi, không nhìn tới ánh mắt lườm biếng có chút lạnh lẽo của Liễu Tịch Nhược nữa.

Mà bên Liễu Tịch Hòa cũng không có phát hiện Nhị phu nhân với Liễu Tịch Nhược đang âm thầm đấu tranh, tiếp tục nói: "Tỷ tỷ, nẫu thân của ta cũng là vì tốt cho Nhị nương thôi, Tứ hoàng tử này mặc dù hoang dâm vô độ (quan hệ bừa bãi, không có chừng mực), nhưng dù sao cũng là lời đồn đãi, rốt cuộc hắn thực sự là như thế nào thì ai cũng không rõ ràng, hơn nữa ta nghe nói Tứ hoàng tử cũng rất anh tuấn tiêu sái, lại còn đối đãi với người khác rất ôn hòa." Âm thanh của nàng ta cũng càng ngày càng yếu, sau đó sắc mặt lại trở hồng, cúi đầu xuống.

Liễu Tịch Nhược nhìn gương mặt ửng đỏ của nàng ta lập tức hiểu thì ra nha đầu này đã đến mùa xuân, chỉ là nhớ tới Tứ hoàng tử đang được nghị luận âm ỉ kia, thì Liễu Tịch Nhược càng nghi ngờ.

Bởi vì bốn người tứ đại cấm vệ đều rất thần bí, cho nên trên căn bản bọn họ cũng không lộ diện, nếu như có sự tình gì, hơn phân nửa là để thân tín bên cạnh đi thi hành trước, ngay cả Mục Thiên Hoàng cũng chỉ thỉnh thoảng mới nghe giọng nói của bọn họ một lần, chớ nói chi tới các hoàng tử. Trừ phi là có đại sự gì, nếu không tứ đại cấm vệ sẽ không chú ý tới bọn họ, hơn nữa có vài chuyện nhỏ đều là thân tín của bọn họ hoàn thành, trừ phi thân tín của bọn họ xử lý đại sự không tốt, nếu không ai dám kinh động tới bọn họ. Hơn nữa, đối với người thường phát bệnh lười như Liễu Tịch Nhược mà nói, điểm này càng nghiêm trọng hơn.

"Mặc kệ nàng là hoàng tử gì, bản phu nhân hôm nay nhất định phải đi." Nhị phu nhân nói xong lập tức mang theo mọi người đi về phía sảnh chính.

Liễu Tịch Nhược nhìn bóng dáng không kịp chờ đợi này của Nhị phu nhân, cười thầm một tiếng ở đáy lòng, cũng miễn cưỡng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: 14: Tứ Hoàng Tử Bất Ngờ Đến Chơi (1)

Bên trong đại sảnh của Liễu phủ.

Liễu Chấn Toàn run rẩy ngồi trên ghế bưng ly trà trên bàn uống một ngụm lần nữa, vẫn không quên dùng ánh mắt lén lút liếc nhìn người đang nhân nhả bát cháo hai chân ngồi trên ghế là Tứ hoàng tử.

Đây đã là ly trà thứ hai, nhưng nam tử ngồi ở vị trí chính giữa đại sảnh vẫn mang bộ dạng bình thản như cũ. Hôm nay trời vừa sáng, Tứ hoàng tử chưa

bao giờ hỏi tới chính sự lại đột nhiên tiến đến, nói rằng muốn nghị sự, điều này làm cho Liễu Chấn Toàn kinh ngạc, nhưng đã ngồi ở đây nhiều canh giờ như vậy, vị Tứ hoàng tử này chỉ nhàn nhã ngồi ở đó, một câu cũng không nói, chẳng qua nhìn bộ dạng của hắn hình như đang đợi người nào đó.

Liễu Chấn Toàn cũng đã khéo léo hỏi Tứ hoàng tử rốt cuộc mới sáng sớm đi tới Liễu phủ có chuyện gì, nhưng vị Tứ hoàng tử này chỉ nhún vai hỏi hột nói một câu: "Không có việc gì, chẳng qua tùy tiện ngồi một chút."

Liễu Chấn Toàn bộ toát hết cả mồ hôi.

Mặc dù vị Tứ hoàng tử này bị người khác cho rằng bản tính vốn phong lưu, cả ngày ăn chơi đàng điếm, không hỏi đến chuyện công, nhưng Liễu Chấn Toàn lại không cho là vậy, dù gì ông cũng đã lẫn lộn hơn nửa đời người trong chốn quan trường, theo ông nghĩ, bản thân Tứ hoàng tử sợ rằng không phải loại đáng khinh bỉ như lời đồn đoán, chỉ cần cùng ngồi một chỗ với hắn, ông đã có thể cảm nhận được khí thế mãnh liệt của hắn, sự trầm mặc của hắn khiến cho ông không tự chủ được mà thấp thỏm lo âu, huống chi điệu bộ của hắn còn rất bình thản, ông nghĩ cũng không dám tưởng tượng nếu lúc này Tứ hoàng tử dùng tâm trí để nghị sự, như vậy không biết ông sẽ sợ hãi đến mức nào.

Đang suy nghĩ thì những tiếng bước chân đã truyền đến, Liễu Chấn Toàn vừa kêu lên không tốt rồi, đã nhìn thấy Nhị phu nhân tức giận dẫn theo một nhóm người đi tới.

Nhưng, mới vừa bước vào cửa, chỉ nghe thấy "Á" một tiếng, Liễu Tịch Nhượng vì "sức cùng lực kiệt" mà lao đảo té ngã trên đất.

Hoa Khê kêu lên một tiếng sợ hãi, "Tiểu thư", rồi vội vàng chạy tới, vừa khóc vừa nói: "Tiểu thư, người không có sao chứ, tiểu thư, ngã bệnh còn ngốc nghếch không chịu nghỉ ngơi cho tốt, sao phải nhất định đến đây chứ, chẳng lẽ lão gia sẽ thật sự tin lời Nhị phu nhân nói mà trị tội người sao?"

Nhị phu nhân xanh mặt, khuôn mặt tràn đầy vẻ khinh ngạc.

Tam phu nhân hé miệng không nói, sự tàn nhẫn và khoái trá chợt lóe lên nơi khóe mắt.

Khuôn mặt của Liễu Tịch Hòa cùng tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Họ không nghĩ rằng Liễu Tịch Nhượng sẽ dùng đến chiêu này, không có lời gì thừa thãi, chỉ là vô tình té xỉu một lần, lại thêm vào câu nói của nha hoàn cũng đủ để cho Liễu Chấn Toàn tin tưởng theo nàng rồi.

Liễu Chấn Toàn thấy nữ nhi bị ngã, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng, vừa muốn đứng lên nhưng lại nhìn về phía vị hoàng tử bên cạnh, thần sắc vội chuyển sang lấy lòng ngồi xuống rồi mới nói: "Còn không mau đỡ Nhị tiểu thư dậy chào hỏi Tứ hoàng tử."

Mà vị Tứ hoàng tử đang nhàn nhã ngồi trên ghế kia lại chợt cau mày lại, đôi môi khẽ nhếch lên, nhất thời nở ra một nụ cười đầy vẻ yêu nghiệt, bỗng chốc như có nghìn tầng sóng kích thích trong nháy mắt đã giết chết bao thiếu nữ.

Liễu Tịch Nhượng tựa vào lồng ngực của Hoa Khê, khẽ mở đôi mắt lười biếng ra, đầu tiên nhìn thấy một đôi màu đen thêu hoa văn măng xà màu bạc, ở trên bên trong lại là một thân y phục Nguyệt Bạch Sắc thêu chỉ bạc, bên ngoài khoác một trường bào Bạch Sắc Âm Văn. Thân thể tuấn lãng cao gầy, riêng về bộ dạng cũng đủ để làm cho mặt của các thiếu nữ ửng hồng.

Rốt cuộc Liễu Tịch được Hoa Khê nâng đỡ "yếu đuối" đứng lên, Liễu Chấn Toàn vẫn nhìn nàng bằng ánh mắt lo lắng như cũ, chẳng qua sợ nàng có điều gì sơ suất, nhưng lại e ngại vị Tứ hoàng tử đang ngồi trên ghế mà nhàn hạ đùa giỡn này, đành phải ngồi trở lại trên ghế.

Khuôn mặt của Nhị phu nhân đầy vẻ kinh thường, nghĩ thầm nha đầu này mới vừa rồi còn rất khỏe, vào lúc này sao lại té xỉu như vậy, quả nhiên là phùng diện trù, hừ, mới có chút thủ đoạn mà đã muốn đối phó bà ta sao?

Gương mặt của Liễu Tịch Nhiễm cũng lộ vẻ kinh thường, nghĩ thầm Liễu Tịch Nhượng tạm thời giả bộ tội nghiệp, nàng lừa được mọi người chứ nàng không lừa được nàng ta, một ngày nào đó nàng ta sẽ xé rách mặt nạ của nàng.

"Liễu Tề tướng, sao bây giờ người trong phủ của người đều tới vậy." Nụ cười trên khuôn mặt của Tứ hoàng tử Mục Kỳ mang theo vài phần trêu đùa và giọng nói đầy nam tính vang lên.

"Chuyện này. Điện hạ, vì thần không có cách quản giáo, đã quấy rầy Điện hạ, mong rằng Điện hạ thứ tội."

"Haizz, Tề tướng nói gì vậy, nhiều người thì càng náo nhiệt, nếu không làm sao ta có cơ hội nhìn thấy gia quyến mỹ nhân của Liễu phủ được. Chỉ là, Tề tướng, phu nhân của người và các tiểu thư, mọi người đều là quốc sắc thiên hương!"

Nghe giọng nói trêu chọc của hắn, Liễu Tịch Nhượng cau mày lại, lúc này mới nghiêm túc quan sát nam tử trước mặt. Không nhìn nên không biết, khi nhìn thì giật mình, đây quả thực là yêu nghiệt mà!

Đột nhiên nàng không biết nên dùng từ ngữ nào để mô tả nam nhân này.

Da thịt trắng nõn, ngũ quan xinh đẹp, nơi khóe miệng ẩn giấu khí chất lỗ mãng, một khi đã mở miệng lại làm cho người ta không thể xâm phạm.

Hắn không giống với Đại hoàng tử Mục Thịnh lãnh khốc vô tình, càng không có ánh mắt tàn độc của hắn, nếu so Đại hoàng tử với hắn chung quy đường nét của hắn vẫn có chút nhẹ nhàng hơn, vẻ mặt đôi chỗ tùy tiện thái độ cũng nhã nhặn hơn một chút, nhưng khuôn mặt của hắn lại có một loại khí chất vương giả khó có thể so sánh được, làm cho người ta không rét mà run, mà trong ánh mắt của hắn có một sự trống trải không dễ nhận ra, giống như một

sự mê hoặc trong ánh mắt làm cho người ta không dứt ra được, không nhìn được mà muốn vén lớp màn sương bí ẩn để khám phá. Đúng, nụ cười đoạt hồn nơi khoe miệng của hân hầu như không dối, ánh mắt mê hoặc thiếu nữ, quyến rũ làm rối loạn tâm trí con người, nhưng hàm chứa phía sau nụ cười ấy là một sự bi thiết không nói thành lời, làm cho lòng người ta phải trầm bổng theo hân.

Liễu Tịch Nhược có chút kinh ngạc tròn to hai mắt, vẻ lười biếng ban đầu đã không còn sót lại chút gì, trong đôi mắt hẹp dài như hai đôi ngọc bích khẽ có chút gọn sóng lẫn lẫn, giống như họa thi ca vùng Giang Nam này, trừ việc hoa lệ xinh đẹp dễ dàng bắt được lòng người, còn làm cho họ phải nhón nhíp theo.

Chưa từng có một nam tử có dáng dấp đẹp như thế, cũng chưa từng có một người nào hội tụ nhiều mâu thuẫn đến vậy, hơn nữa chưa bao giờ thấy nhiều cảm xúc như vậy trên mặt một người.

Mục Kỳ cũng có chút kinh ngạc, mới vừa trong lúc vô tình nhượng mắt nhìn lên đã thấy Liễu Tịch Nhược mở to mắt nhìn hân. Không phải là không có thiếu nữ nào nhìn hân chăm chú, nhưng loại ánh mắt mê luyến ấy hân đã sớm tập thành thói quen, nhưng hân lại chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt như thế, ở đó không có sự mê luyến, chỉ là giật mình, giống như vì nhìn thấu hân mà giật mình. Không nghĩ tới việc nàng chỉ lộ ra ánh mắt như vậy làm hân có chút thất thần.

Đột nhiên hân rất muốn biết rõ dưới khăn che mặt kia là người như thế nào, hân chưa bao giờ muốn nhanh chóng biết rõ cái gì, nhưng người con gái mang khăn che mặt trắng này lại làm được.

"Còn không mau hành lễ với Tứ hoàng tử." giọng nói của Liễu Chấn Toàn phá vỡ tình thế nhìn thẳng vào mắt nhau của hai người, mọi người cũng hồi phục được tinh thần từ lần Liễu Tịch Nhược ngã xuống, vội vàng uất ức hành lễ nói: "Xin thỉnh an Tứ hoàng tử, chúc Tứ hoàng tử vạn phúc kim an."

Mục Kỳ tùy ý liếc nhìn người một cái, khi nhìn thấy Hoa Khê, hi ánh mắt có hơi chậm lại, sau đó nhìn thấy nàng đang đỡ Liễu Tịch Nhược mới khẽ mỉm cười nói: "Được rồi, đều đứng dậy đi!"

"Tể tướng, Bản vương nhớ không lầm, có phải Tể tướng có hai vị phu nhân, hai vị nữ nhi thôi chứ."

"Hồi vương gia, đúng là có hai vị phu nhân, hai vị nữ nhi." Lưu Chấn Toàn nói.

Tứ hoàng tử Mục Kỳ có danh xưng Kỳ vương, ngự tứ Kỳ vương phủ, cùng với Đại hoàng tử Mục Thịnh, Tam hoàng tử Mục Lâm được xưng tụng là Tam Tuấn Vương Thương Kinh, được hoàng đế ban cho phủ đệ là Thịnh vương phủ, Kỳ vương phủ, Lâm vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: 15: Tứ Hoàng Tử Bất Ngờ Tới Chơi (2)

"Vậy nàng là ai?" Tứ hoàng tử Mục Kỳ chỉ vào Liễu Tịch Nhược nói, "Người đừng nói với ta đây cũng là dưỡng nữ người mới nhận nhé."

"Vương gia, người nghĩ nhiều rồi." Liễu Chấn Toàn đưa mắt về phía Liễu Tịch Nhược, lòng bàn tay đã thấm đẫm mồ hôi, "Đây là nữ nhi vi thần thất lạc mười năm trước, mấy ngày trước đây vừa lúc Đại nhi tử đi ra ngoài ngẫu nhiên gặp được, mới đưa nàng trở về nhận người thân."

"Hả?" Mục Kỳ cười nhẹ, trong mắt lóe lên tia sáng bất định, "Không ngờ thế gian lại có chuyện trùng hợp như vậy. Nếu như ngày đó Đại công tử không xuất hành, vậy chẳng phải là sẽ không gặp được vị nữ nhi thất lạc này của người rồi sao."

Nói xong vừa lúc ánh mắt lại nhìn về phía Liễu Tịch Nhược bên này, khiến Liễu Tịch Nhược có chút kinh ngạc.

Lúc này Liễu Tịch Nhược đang khép hờ hai mắt, nhìn như không còn sức lực dựa vào lòng Hoa Khê, nhưng trên thực tế là ...

"...Đang ngủ".

Lúc này nàng "Suy yếu vô lực", vốn tưởng rằng Liễu Chấn Toàn sẽ để cho nàng ngồi xuống, như vậy ít nhất nàng còn có thể ngủ một giấc thoải mái, nhưng mà không nghĩ tới vì sự có mặt của Tứ hoàng tử này, khiến Liễu Chấn Toàn cũng không dám lên tiếng.

Nghĩ như vậy, nàng có chút oán hận nheo mắt liếc hân một cái, trùng hợp thấy hân cũng lờm một cái về phía này. Cái nhìn này nhìn như không chút để tâm, nhưng lại mang theo rất nhiều cảm xúc khác thường.

Có một chút cảnh cáo, nghi vấn, tò mò, thậm chí còn một loại cảm giác như đã từng quen biết khiến Liễu Tịch Nhược cũng không khỏi cảm thấy ngạc nhiên ...

Nàng quen biết hân sao?

Liễu Tịch Nhược miễn cưỡng lục lại trong đầu mình một lần, quả thật chắc chắn là nàng chưa từng nhìn thấy hân, mới miễn cưỡng thu lại thần trí.

Có một số việc nàng có thể không nghĩ, vì cho dù có suy nghĩ cũng sẽ không thay đổi được gì, nàng vẫn giữ nguyên tắc là binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, thuyền tới cầu tự nhiên thắng. Có thời gian quan tâm tới những kẻ lục đục với nhau, tranh giành tình nhân này còn không bằng ngủ thật tốt một giấc đến khi xong hết, như vậy, sau khi tỉnh ngủ mới có sức lực đối phó với mọi kết quả.

"Vương gia." Nhị phu nhân xanh mặt cứ đứng bên cạnh thấy tình thế không tốt, nếu không mở miệng có lẽ rất khó thay đổi để giải thích rõ ràng, vì thế hành lễ rồi nói, "Xin hãy tha thứ cho sự thất lễ của thiếp thân, chẳng qua hôm nay trong phủ nhà ta có chút việc nhất định cần Tề tướng đến quyết định."

"Hử?" Từ hoàng tử hé miệng cười, nụ cười giống như yêu nghiệt lướt qua trước ánh mắt mọi người, "Vậy Tề tướng, người hãy mau xử lý đi, không cần lo lắng cho bốn vương."

Về mặt mọi người không khỏi đen lại, ai dám không để ý người đây!

"Ta ở trong này, người sẽ không để ý chứ." Tên nam nhân nào đó rất vô tội lại hỏi một câu.

"Không để ý, không để ý."

Ai dám nói để ý đây!

Cuối cùng, Liễu Chấn Toàn run rẩy đứng lên, nhìn lướt qua mọi người xong mới nói: "Sao lại thế này?"

"Lão gia ..."

"Tiểu thư ."

Nhị phu nhân vừa muốn mở miệng, liền nghe thấy Hoa Khê sợ hãi kêu một tiếng. Vừa quay đầu qua nhìn chỉ thấy Liễu Tịch Nhược suy yếu dựa trong lòng Hoa Khê, sắp sửa té xỉu lần nữa.

Liễu Chấn Toàn vội vàng sai người đỡ nàng đến ngồi xuống ghế dựa, Liễu Tịch Nhược "vô lực" dựa vào ghế, cánh tay dựa trong tay áo lại lạnh lẽo bấu lấy da thịt trên cánh tay Hoa Khê, dùng lực nhéo một cái.

Ngay tức khắc, Hoa Khê đau đến mức muốn hét chói tai nhưng lại không thể không cắn răng nhịn xuống, không ngừng kìm nén nước mắt đang chực trào nơi đáy mắt. Diễn đàn lê quý đôn.

"Àm ..."

Hoa Khê quỳ xuống.

Người trên ghế an tâm dựa vào.

"Lão gia, xin người hãy cứu tiểu thư đi, đừng làm khó tiểu thư nữa, nô tỳ với tiểu thư đến nơi đây cũng không dễ dàng gì, hà tất phải làm khó chúng con như vậy chứ? Nếu như người không tin tiểu thư, van xin người hãy để tiểu thư và nô tỳ xuất phủ, tuy nô tỳ và tiểu thư một mình đến nơi đây, nhưng khả năng duy trì cuộc sống vẫn còn đủ."

"Người ... người đang nói cái gì?" Liễu Chấn Toàn kinh động (kinh ngạc + chấn động) hỏi.

Nhị phu nhân kinh hãi, không nghĩ rằng tiện tì kia vậy mà lại dám "ác nhân đòi kiện trước"*, cắn ngược lại bà ta một ngụm. Bà ta sợ Liễu Chấn Toàn hiểu lầm, vội vàng mở miệng nói:

*: một câu nói phổ biến của TQ, ý nói kẻ ác thường gian manh, sắp sửa bị buộc tội còn kiện ngược lại người bị hại nhằm dành ưu thế cho mình.

"Lão gia..."

"Câm miệng." Liễu Chấn Toàn nổi giận nói, Nhị phu nhân lập tức sợ đến ngây người.

"Hoa Khê, người kể rõ mọi việc cho ta."

Hoa Khê "sợ hãi, yếu ớt" ngẩng đầu nhìn Nhị phu nhân rồi lại nhìn nhìn Liễu Chấn Toàn, nói: "Thưa lão gia, nô tỳ không dám nói."

Liễu Chấn Toàn đã sớm nhìn rõ hành động của Hoa Khê trong ánh mắt, lại nghe thấy Hoa Khê nói vậy, tức giận càng sâu, lạnh lùng nói: "Người cứ nói đi là được, không ai dám làm gì người."

Hoa Khê dùng một chút, giống như nhận được sự đảm bảo rồi mới dám nói: "Bẩm lão gia, sự tình là thế này. Hôm nay theo lý hần là thời gian phải đi thỉnh an Nhị phu nhân và Tam phu nhân, nhưng đêm qua tiểu thư đột nhiên trúng gió, hôm nay lại trúng phong hàn, làm sao cũng không xuống giường được, nô tỳ không có biện pháp nào, đành phải đến báo với Nhị phu nhân, cũng hi vọng Nhị phu nhân có thể cho người đi tìm đại phu, nhưng mà nô tỳ vừa đến nơi này vốn không quen đường đi, lại lo lắng không có ai chăm sóc cho tiểu thư, trùng hợp gặp được một nha hoàn 17, 18 tuổi, mới nhờ nàng giúp đỡ chuyển lời lại."

Nói tới chỗ này, nước mắt nơi khóe mi của Hoa Khê vì đau đớn mà chảy ra.

"Nhưng mà nô tỳ ở trước phòng tiểu thư đợi rồi lại đợi, lại gặp phải Nhị phu nhân đến đòi người." Hoa Khê hít hít mũi, "Nô tì vốn tưởng rằng mấy người họ tới thăm viếng tiểu thư, nhưng không nghĩ tới Nhị phu nhân chẳng phân biệt được đen trắng đã lập tức trách cứ tiểu thư không đến thỉnh an, muốn tiểu thư phải ra nghênh đón. Nhưng mà, tiểu thư nàng ấy ... Vốn không xuống giường nổi, nô tì nói với Nhị phu nhân, nhưng Nhị phu nhân nói nô tì muốn bao che cho chủ tử nên nói dối, muốn xông vào khuê phòng tiểu thư xem người, còn nói tiểu thư là..."

"Là cái gì?"

"Là nha đầu thấp kém lai lịch không rõ ràng, không biết liêm sỉ hết như mẩu thân của tiểu thư ..."

"Người nói dối, ta đã nói như vậy lúc nào..." Nhị phu nhân giật mình cãi lại.

"Vương Mộ Dung Kỳ, người cầm miệng cho ta!" Liễu Chấn Toàn bỗng hét lớn một tiếng, Nhị phu nhân sợ tới mức vội vàng ngậm miệng lại. Một hồi lâu sau mới phản ứng kịp, phát hiện ra Liễu Chấn Toàn vừa mới gọi phải khuê danh của bà ta, trong nội tâm không khỏi chấn động, trong lòng cũng không ngừng truyền đến từng trận đau thương.

Liễu Tịch Nhược vẫn không ngừng dựa ở trên ghế ngủ bên cạnh nghe được hai chữ Liễu Chấn Toàn nói, khóe miệng không khỏi hơi nâng lên, nghĩ thầm, mẩu thân của Liễu Tịch Nhược quả nhiên là cái gai trong lòng Liễu Chấn Toàn chỉ cần thoáng chạm nhẹ vào sẽ lập tức đau đớn không thôi, chỉ cần vừa nhắc tới bà ấy, Liễu Chấn Toàn sẽ lập tức đánh mất lý trí.

Bởi vì Liễu Tịch Nhược ngồi nghiêng người trên ghế, toàn bộ dung nhan nghiêng về phía bên phải, mà tất cả mọi người ở bên trái nàng, cho nên bọn người Nhị phu nhân không có phát hiện khóe miệng Liễu Tịch Nhược thoáng qua một nụ cười nhẹ, nhưng Tứ hoàng tử Mục Kỳ vẫn đang ngồi trên ghế xem náo nhiệt lại có thể nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Hắn nhìn thấy khóe miệng Liễu Tịch Nhược nhẹ cười, như là trào phúng vì đã nhìn thấu từ đầu đến cuối, hoặc là giống như suy đoán của hắn, càng như là một loại đắc ý vì thực hiện được âm mưu, khóe miệng không khỏi cũng hơi hơi nhếch lên theo nàng. Diễn đàn lễ quý đôn.

"Hoa Khê, người tiếp tục nói đi." Liễu Chấn Toàn thở dài một hơi nói.

"Ừm..." Hoa Khê dừng một chút, nghiễm nhiên tiếp tục bộ dáng sợ hãi rồi nói, "Lúc ấy nô tỳ nhất thời lớn tiếng giải thích với Nhị phu nhân vài câu, kết quả Nhị phu nhân lại lấy cớ không hiểu tôn ti để trừng phạt nô tỳ. Tiểu thư thương tiếc nô tỳ, không để ý thân thể sinh bệnh mà đến giải vây cho nô tỳ, nhưng mà chưa nói vài câu Nhị phu nhân lại gở tay muốn đánh tiểu thư, tiểu thư không cho, kết quả Nhị phu nhân quyết tâm muốn mang tiểu thư tới gặp lão gia. Lão gia, những câu nô tỳ nói đều là thật, nô tỳ đau lòng thương xót tiểu thư, năm ấy năm tuổi đã bị người đẩy dưới vách núi sâu thẳm, may mắn có người vô tình đi qua mới có thể sống sót, cho nên sức khỏe đã luôn không bằng người khác, nhưng đêm qua không biết vì sao, nóc nhà đột nhiên xuất hiện thêm một cái lỗ, gió lạnh vù vù thổi vào phòng, cho dù là một người thân thể khỏe mạnh cũng còn không chịu nổi, huống chi là thân thể suy yếu của tiểu thư đây."

Lông mi trên vè mặt nhàn nhả của Mục Kỳ hơi khều nhẹ, lại liếc mắt nhìn Hoa Khê với Liễu Tịch Nhược một cái, giống như có điều ngộ ra lại giống như nhẹ nhàng cười, bỗng nhiên nói: "Liễu Tề tướng"

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: 16: Tứ Hoàng Tử Bất Ngờ Tới Chơi (3)

Editor: Lãnh Nguyệt Dạ

"Vương gia." Liễu Chấn Toàn nghe được giọng nói của hắn vội vàng xoay người chấp tay nói.

"Bỏn vương thấy dường như đây là việc nhà Liễu phủ người, bỏn vương ở chỗ này thật sự là không ổn, hay là ta hồi phủ trước, Liễu Tề tướng cũng tiện xử lý hơn."

Dường như? Đây là việc nhà.

Hồi phủ? Người đã nên làm như vậy từ sớm rồi.

"Vi thần quá nhiều Vương gia, thật sự là không nên, xin Vương gia trách tội."

"Không có việc gì, không có việc gì, bỏn vương đi đây." Nói xong lập tức đứng dậy muốn đi.

"Vi thần cung tiễn Vương gia." Nói xong tất cả mọi người cúi người cung tiễn Vương gia, chỉ có Liễu Tịch Nhược vẫn ngủ ở trên ghế, không có đứng dậy như cũ.

Mục Kỳ quay đầu nhìn nàng một cái thật sâu mới cười rời khỏi.

Mục Kỳ mới vừa đi, Liễu Chấn Toàn lập tức khôi phục khí thế của người đứng đầu trong nhà, tức giận nói: "Vương Mộng kỳ người quý xuống cho ta."

Nhị phu nhân hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống.

Liễu Chấn Toàn thấy Nhị phu nhân đã quỳ xuống lại hỏi Hoa Khê: "Hoa Khê, ta hỏi ngươi, ngươi nói ngươi đi báo tin cho Nhị phu nhân mà không biết đường, lại lo lắng cho Nhược Nhi nên trở về chăm sóc, vậy quân gia chưa từng phân phối nha hoàn cho Nhược Nhi sao?"

"Chưa từng có ạ." Hoa Khê đáp rất rõ ràng, một vẻ mặt của người vô tội.

Liễu Tịch Nhược vẫn đang một mực ngủ ở một bên nghĩ trong lòng, không nghĩ tới Liễu Chấn Toàn lại có thể là một người ngay thẳng công chính mà còn dè dặt cẩn thận, ít nhất còn biết điều tra tất cả chuyện hết một lần, như vậy sẽ không đến mức bị tức giận choáng váng mà oan uổng người tốt, nếu không cũng không thể leo đến vị trí cơ hồ là dưới một người trên vạn người như hiện tại.

"Ngươi nói phòng Nhược Nhi có một cái động lớn, đây là có chuyện gì?"

"Này . . ." Hoa Khê ngẩng đầu nhìn Nhị phu nhân liếc mắt một cái, "Nô tỳ không biết, nhưng lời nô tỳ nói là sự thật, lão gia nếu không tin có thể vào phòng tiểu thư, vừa thấy liền biết ngay."

Hỏi đến đây, trong lòng Liễu Chấn Toàn đã hiểu được, ông đi đến trước mặt Liễu Tịch Nhược, nhẹ nhàng sờ sờ mặt Liễu Tịch Nhược nói: "Nhược Nhi, mấy năm nay khổ thân con, thật là một hài tử tốt . . . Là phụ thân có lỗi với con, nếu như nương con vẫn còn . . ." Đường như bỗng nhiên nhớ lại cái gì, la lớn: "Nhanh, nhanh, truyền thái y, truyền thái y." Diễn đàn lê quý đôn.

Ở trong lòng Liễu Tịch Nhược với Hoa Khê đồng thời cảm thán, rốt cục cũng ý thức được điểm này, may mà không có thật sự bị bệnh, bằng không đã sớm bỏ mình bởi vì không được chữa trị rồi.

"Lão gia, đừng hoảng sợ." Hoa Khê nói, tuy là oán hận tới giờ mới nhớ phải gọi thái y, nhưng mà "Bệnh" của tiểu thư không thể gọi thái y nữa, kêu thái y tới vậy chẳng phải là lộ tẩy rồi sao, "Lão gia yên tâm, nô tỳ hiểu sơ về y thuật, đã xem qua cho tiểu thư, chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng nghỉ ngơi cho thật tốt thì sẽ không sao nữa rồi."

"Ngươi còn biết y thuật?"

"Bởi vì từ nhỏ nô tỳ đã chăm sóc tiểu thư, tự nhiên là có biết đôi chút."

"Ừ, vậy là tốt rồi." Liễu Chấn Toàn nhẹ giọng nói, "Nhưng . . ."

"Phụ thân . . ." Thôi khác máu chót, Liễu Tịch Nhược bỗng kịp thời tỉnh lại, mở miệng nói, "Phụ thân . . . Không cần gọi thái y, mong rằng phụ thân yên tâm . . . Y thuật của Hoa Khê... Không tệ, bệnh của ta mấy năm nay. . . Toàn là dựa vào Hoa Khê."

"Ài, Nhược Nhi, tất cả phụ thân nghe theo ngươi, hài tử tội nghiệp của ta."

Hoa Khê rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nghĩ thầm, mỗi ngày cho dù là ban ngày hay là đêm tối khi đi ngủ tiểu thư người đều có thể biết được toàn bộ sự tình phát sinh chung quanh, nghe được từng câu người khác nói, nhưng mà như vậy gọi đi ngủ sao? Như vậy có gì khác với lúc tỉnh đâu, trách không được cả ngày lại ngủ bất tỉnh thể này, như vậy Người có thể tỉnh ngủ chưa? Đây là vẫn không ngủ. Nhưng nếu như vậy, vì sao người còn không mở miệng sớm một chút, khiến một mình ta ở trong này nước miếng tung bay cả buổi còn không bằng một câu của người.

Hoa Khê vẫn đang oán hận nghĩ, đã thấy ánh mắt lười nhát của Liễu Tịch Nhược quét ngang, sợ tới mức Hoa Khê run run, vội vàng cúi đầu, nghĩ thầm, tiểu thư người sẽ không đoán được em đang suy nghĩ cái gì phải không. Đây cũng quá đáng sợ rồi.

"Lão gia, sự tình không phải như thế, người không nên chỉ nghe lý lẽ một phía của nha đầu kia." Nhị phu nhân quỳ trên mặt đất mắt thấy sự tình càng ngày càng hồng бет, nhất thời lửa giận trong lòng càng mạnh, cho dù biết Liễu Chấn không nhất định sẽ tin bà ta, cũng không nhịn được nói.

"Ngươi im miệng, chuyện đó là cái dạng chết tiệt gì? Chẳng lẽ là Nhược Nhi cố ý không đi thỉnh an, trong lòng ngươi không vui đến tìm Nhược Nhi, không ngờ lại bị Hoa Khê ngăn ở cửa, ngươi tức giận, muốn giáo huấn Hoa Khê, lại bị Nhược Nhi đến ngăn lại, sau đó chộc giận ngươi, cuối cùng làm ầm ĩ đến nơi đây đảo lộn sự thật, cắn ngược lại ngươi một ngụm?" Liễu Chấn Toàn nói xong một hơi, trái tim nhấp nhô kịch liệt.

Liễu Tịch Nhược với Hoa Khê sừng sốt nhìn tới, ở trong lòng âm thầm gật đầu, ừm ừm, nói thực đúng, sự thật chính là như vậy.

"Ngươi tin sao?" Liễu Chấn Toàn gần như là nổi giận hỏi Nhị phu nhân.

Về mặt Nhị phu nhân kinh ngạc, run rẩy nói: "Lão gia Người làm sao ... Biết được."

"Hừ!" Liễu Chấn Toàn hừ lạnh một tiếng, "Ngươi nghĩ rằng ta sẽ tin sao?"

Về mặt hăng hái của Nhị phu nhân lập tức biến thành màu đen, nhưng mà biết rõ Liễu Chấn Toàn đã tin Liễu Tịch Nhược, nói tiếp cũng vô ích, cho nên gục đầu xuống cũng không nói thêm gì nữa.

"Ngươi, không thể làm tốt vị trí chủ mẫu đứng đầu hậu viện, Nhược Nhi nhập phủ, lại giữ tâm tư không tốt chẳng những không có đúng lúc sai phái nha hoàn, lại còn nhiều lần làm khó dễ từ bên trong, lấy thân phận áp người, đúng là đáng giận, theo gia pháp ứng chịu hình phạt roi. "

Nhị phu nhân sững sốt ngẩng đầu, "Lão gia . . ."

"Phụ thân, người không thể dùng roi phạt đối với mẫu thân." Liễu Tịch Nhiễm bỗng nhiên quỳ xuống khóc nói.

Liễu Tịch Nhược cười nhẹ, không thể tưởng được nàng ta vẫn còn một chút lương tâm, tối thiểu còn biết bảo hộ mẫu thân của chính mình.

"Lão gia, không phải nô tì cố ý, đó là bởi vì sự tình trong phủ nhiều lắm, nhất thời nô tì không thể quan tâm đến, cho nên mới quên mất." Nhị phu nhân thật không ngờ Liễu Chấn Toàn sẽ dùng hình phạt roi đáng sợ như vậy xử bà ta, nhất thời sợ hãi, cũng chẳng quan tâm cái khác, vội vàng nghĩ biện pháp giảm nhẹ tội lỗi.

"Bận rộn? Vậy thì để cho Ánh Tuyết giúp ngươi đi." Liễu Chấn Toàn chỉ vào Tam phu nhân nói.

Tam phu nhân tên là Tề Ánh Tuyết, là mỹ nữ Mục Thiên hoàng ban cho của hắn mấy năm trước, nhưng mà lúc ấy một lòng Liễu Chấn Toàn đều đặt ở trên người đại phu nhân cho nên chỉ thu làm thiếp, mãi đến khi đại phu nhân bỏ mình, Liễu Chấn Toàn nhớ thương vợ đau xót mới chú ý tới bà ta, từ thiếp một đường đi đến địa vị hôm nay, nay lại nghe được Liễu Chấn Toàn để cho bà ta hiệp trợ bên cạnh Nhị phu nhân xử lý sự vụ trong phủ, cho nên cao hứng cúi người nói: "Thiếp thân đa tạ lão gia, thiếp thân nhất định sẽ mang hết khả năng có thể ra trợ giúp tỷ tỷ."

Nhị phu nhân vô lực ngồi sững sờ trên đất, vẻ mặt chán chường.

"Nếu như vậy, vậy thì không cần hình phạt roi nữa, ngươi trở về trong phòng mình tự ăn năn hối lỗi một tháng, tự giải quyết cho tốt." Liễu Chấn Toàn nói.

"Thiếp thân tạ ơn ... Lão gia." Nhị phu nhân ngồi dưới đất, thê lương nói, ánh mắt của bà ta trống rỗng bộ dạng như là bị tổn thương rất sâu, khiến Liễu Tịch Nhược nhìn dường như cũng có chút "Không đành lòng".

Vì thế, nàng nháy mắt, ở dưới sự nâng đỡ của Hoa Khê từ từ đứng dậy, đi tới trước mặt Nhị phu nhân, ngồi xổm xuống, ghé vào bên tai bà ta nhẹ nhàng nói: "Nha hoàn của ta vĩnh viễn chỉ có ta được phép giáo huấn, ngươi . . . Còn chưa có tư cách, về sau đừng để cho ta nhìn thấy ngươi quát lớn người của ta, dù cho sai phái mấy người, đây là lần đầu tiên, cũng là một lần cuối cùng, nếu không" Bỗng nhiên nàng cười âm trầm, hơi thở ảm áp nhưng lại khiến Nhị phu nhân cảm thấy rét lạnh toàn thân, "Ngươi biết, sẽ như thế nào rồi đó." Nói xong lại đứng lên một lần nữa, nói với Liễu Chấn Toàn: "Phụ thân, Nhược Nhi lại khiến người thêm phiền toái, nhưng mà hiện tại thân thể Nhược Nhi không tốt lắm, muốn xin được cáo lui trước . . ."

"À, là phụ thân không tốt, quên thân thể con không tốt, hay là nhanh chút trở về đi, về sau con không cần thỉnh an cùng lễ tiết, cứ an tâm tu dưỡng là được."

"Ừm, cảm ơn phụ thân." Liễu Tịch Nhược nói xong vừa muốn đi liền nghe thấy một giọng nói sắc nhọn truyền đến ...

Thánh chỉ đến.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuyển Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: 17.một Thánh Chỉ Gây Nên Phản Ứng Dây Chuyền (1)

"Thánh chỉ đến ——"

Chỉ nghe được giọng nói sắc bén truyền đến, một thái giám gầy gò trên người mặc cung trang, đầu đội mũ ô sa đi tới. Vừa nhìn thấy hắn đã ngẩng cao đầu, cất giọng nói lên: "Liễu Chấn Toàn tiếp chỉ."

"Thần tiếp chỉ." Liễu Tịch Nhược và mọi người quỳ xuống theo Liễu Chấn Toàn.

Mặc dù nàng hết sức không thích giọng nói này, nhưng người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, đành phải bắt đầu quỳ xuống tiếp tục để cho giọng nói đáng sợ kia hành hạ.

Chỉ nghe thái giám này đọc rằng:

"Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết.

Ngày mười tám tháng tư này là đại thọ bốn mươi tuổi của Thành phi, trẫm mở gia yến mời các vị đại thần mang theo gia quyến đến nâng cốc chúc mừng chia sẻ niềm vui. Bấy giờ ban bố thánh chỉ, lệnh cho Liễu Chấn Toàn đưa theo ba nữ nhi cùng đi, nếu kháng chỉ không theo sẽ bị nghiêm trị.

Khâm thử."

"Thần. Tiếp chi." Liễu Chấn Toàn có chút bất lực tiếp chi. Đại thọ của Thành phi, phải đưa cả ba nhi nữ theo cùng, lần này chỉ sợ là để ban hôn cho các hoàng tử. Nhưng vấn đề là Liễu Tịch Nhượng vừa mới trở về phủ, làm sao Hoàng thượng lại biết hiện giờ trong Liễu phủ có đến ba tiểu thư chứ?

Chẳng lẽ là. một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu Liễu Chấn Toàn, không thể nào, nhưng ngoại trừ hấn ra thì không có ai biết chuyện này. Cho nên chỉ sợ người khiến đạo thánh chỉ này được ban xuống có khả năng nhất là——

Tứ hoàng tử.

Nhưng mà. Liễu Chấn Toàn vẫn có chỗ nghi hoặc, động cơ mà Tứ hoàng tử muốn để Tịch Nhượng tham gia yến hội là gì, chẳng lẽ lại muốn. .

"Hoa Khê, bây giờ ngươi nhanh chóng đi làm một chuyện." Trong một tiểu viện đẹp đẽ, Liễu Tịch Nhượng nửa nằm nửa ngồi trên đệm ghế, khép hờ đôi mắt miễn cưỡng nói với Hoa Khê.

"Vâng." Hoa Khê đáp một tiếng, nhìn bộ dạng lười biếng của Liễu Tịch Nhượng rồi thăm thở dài, rất phối hợp ghé tai lại gần. Nàng nằm trên ghế khẽ nghiêng người nói một câu bên tai của Hoa Khê, rồi sau đó lại yếu ớt nằm xuống đệm.

Haizz! Không có cách nào khác cả, bởi vì mái nhà của gian phòng nàng ở đang được sửa chữa. Khiến nàng không còn cách nào khác hơn là đi tới lương đình này.

"Tiểu thư!" Về mặt của Hoa Khê kinh ngạc nhìn Liễu Tịch Nhượng, nhớ tới lời nàng mới vừa nói bên tai của mình rồi hỏi, "Như vậy được sao ạ?"

"Yên tâm đi, cứ làm theo lời ta nói."

Hoa Khê do dự, vẫn không hề nhúc nhích.

"Lần này Hoàng thượng mở tiệc ngày mười tám tháng tư, nhưng bây giờ mới là tháng ba, ngươi không cảm thấy rằng thánh chỉ này được ban xuống hơi sớm sao? Còn nữa, ta mới tới Liễu phủ chưa quá ba ngày, mặc dù trong kinh thành mọi người đều biết. Nhưng tin tức này nhất định không thể truyền đến tai tên Hoàng thượng ấy nhanh như vậy, bây giờ thánh chỉ cũng đã ban xuống, còn nói rõ bắt Liễu Chấn Toàn mang theo cả ba người chung ta cùng đi, điều này nói lên điều gì?"

Hoa Khê vẫn sững sờ như cũ, ngây người một lúc lâu mới bừng tỉnh hiểu ra nói: "Chẳng lẽ là Tứ hoàng tử?"

"Phải." Liễu Tịch Nhượng miễn cưỡng gật đầu ra hiệu.

"Nhưng tại sao hấn lại muốn làm như vậy chứ?"

"Đây cũng chỗ ta không hiểu được, cho nên nhanh chóng đi làm việc kia đi. Còn nữa, lúc trở lại mang theo tư liệu của Tứ hoàng tử cho ta."

"Vâng ạ." Hoa Khê đáp một tiếng rồi biến mất trong nháy mắt. Liễu Tịch Nhượng miễn cưỡng nằm xuống lần nữa, nhắm mắt lại rồi ngủ. Có tiếng bước chân nặng nề truyền đến khiến nàng khẽ cau mày lại.

Khi tiếng động đến gần, Liễu Tịch Nhượng cảm thấy trước mặt tối sầm cả lại, hơn một nửa ánh sáng bị vật gì đó chắn lại.

"Thật xin lỗi, làm phiền." Đột nhiên Liễu Tịch Nhượng mở miệng nói.

Liễu Tịch Nhiễm mới vừa đến trước mặt lại không nghĩ rằng nàng lại đột nhiên tỉnh lại. Nghe thấy giọng nói của nàng, Liễu Tịch Nhiễm sợ đến mức đôi tay vừa đưa lên chợt run rẩy, vội vàng thu tay lại.

Nhưng Liễu Tịch Nhiễm thu bàn tay về một lúc lâu cũng chưa thấy nàng mở mắt hay nói câu gì. Chỉ nghe thấy hơi thở bình ổn của nàng, giống như đã ngủ thiếp đi.

"Này, Liễu Tịch Nhượng." Liễu Tịch Nhiễm thử gọi nàng một tiếng, nhưng nàng vẫn nhắm mắt lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Liễu Tịch Nhiễm mỉm cười, nghĩ thầm mới vừa rồi nhất định là nàng đã nói mớ, nếu không vì sao gọi lại không nghe thấy đây? Nghĩ như vậy, cánh tay lại đưa lên một lần nữa hung hăng nhắm đến mặt của người nằm trên ghế mà đánh xuống.

Nhưng trong phút chốc khi tay của Liễu Tịch Nhiễm đánh xuống khuôn mặt của Liễu Tịch Nhượng, thì nàng khẽ nghiêng người, bàn tay kia trượt qua không khí tạo thành một con gió nhẹ khẽ lướt qua khuôn mặt của nàng.

"Không nên quấy rầy ta nghỉ ngơi, mặc dù ngươi chỉ muốn giúp ta quạt gió. Đa tạ, nhưng mà. Ta không nóng." Liễu Tịch Nhượng mở miệng nói lần nữa, chẳng qua lần này nàng lại từ từ mở mắt ra. Ánh mắt lười biếng quét qua người Liễu Tịch Nhiễm một lượt, bởi vì vừa mới tỉnh ngủ nên ánh mắt nhìn chằm chằm nàng ta còn rất mơ hồ. Đôi mắt hẹp dài khẽ nhắm lại, có một sức hút mê hoặc không nói thành lời, lại khiến cho một nữ nhân như Liễu Tịch Nhiễm cũng mất hồn trong vô thức.

May mà dung mạo đã bị nàng ta hủy hoại, nếu không chỉ cần một ánh mắt đã mang phong thái như vậy, thì một khi lộ ra dung mạo chẳng phải sẽ gây nên náo động trong thiên hạ sao.

Liễu Tịch Nhiễm nghĩ thầm, lại nhất thời nhớ lại lời của nàng nói lúc nãy. Rõ ràng đã sắp đánh được mặt của nàng như vẫn tránh được, còn hờ hững mặt không biến sắc nói đó là quạt gió!

Lúc này rõ ràng là gió mùa xuân ấm áp đang thổi qua, nhưng Liễu Tịch Nhiễm lại cảm thấy sống lạnh sống lưng.

Nữ nhân này quá đáng sợ! Liễu Tịch Nhược cứ bình thần hờ hững nhắm mắt lại mà ngủ, nhưng dù vậy thì khóe mắt đầu mày vẫn mang theo một sự uy hiếp đáng sợ.

"Liễu. . . Tịch Nhược, ngươi là Đồ giả mạo, ngươi không cần phách lối, ta sẽ sớm tìm cơ hội xé rách mặt nạ của ngươi."

"Há?" Liễu tịch nếu nhử mày, hẹp dài khóe mắt đột nhiên cong cong, nàng cười, cười khiến liễu tịch nhiễm cảm thấy sợ.

"Ta là đồ giả mạo ư? Xé rách mặt nạ của ta sao? Ta nhớ rằng khi ngươi nói câu này lần đầu tiên ta cũng đã nói, làm sao ngươi xác định được ta là đồ giả mạo, trừ khi ngươi biết chắc Liễu Tịch Nhược thực sự đã chết? Đáng tiếc, ta không phải đồ giả mạo, ta chính là Liễu Tịch Nhược thật sự bị ngươi đẩy xuống vách đá suốt chút nữa đã chết đó. Có phải hay không, Nhiễm tỷ tỷ."

Liễu Tịch Nhiễm kinh ngạc biến sắc.

Nhiễm tỷ tỷ, Nhiễm tỷ tỷ, hình như chỉ có Liễu Tịch Nhược lúc năm tuổi đã gọi nàng ta như vậy. Bây giờ nàng vẫn còn nhớ rất rõ, thời khắc Liễu Tịch Nhược lúc năm tuổi bị đẩy xuống vách đá kia, bàn tay đưa lên và ánh mắt tha thiết nhìn Liễu Tịch Nhiễm, cùng với câu nói đau lòng tuyệt vọng ấy——

Nhiễm tỷ tỷ.

"Ngươi. . . Ngươi. . ." Liễu Tịch Nhiễm giật mình lui về phía sau, đôi chân đã sớm bị dọa sợ đến mức run rẩy, nàng ấy lại còn còn sống, thật sự còn sống!

Không, nàng chết rồi, chính tại khoảnh khắc khi nàng bị Liễu Tịch Nhiễm đẩy xuống vách đá thì đã chết rồi, nhưng Liễu Tịch Nhược đến để báo thù cho nàng ấy. Nàng thầm nói trong lòng như vậy.

"Thế thì sao?" Liễu Tịch Nhược miễn cưỡng cười, "Muốn xé mặt nạ thế nào đây, hay là. . . Để cho ta xé mặt nạ của ngươi trước?"

"Không..không được, Nhược Nhi, không được." Liễu Tịch Nhiễm đột nhiên quỳ xuống nắm lấy vạt áo của nàng rồi nói: "Lúc ấy tỷ tỷ nhất thời bị ma quỷ xui khiến, muội hãy bỏ qua tỷ tỷ đi, muội quên rồi sao? Năm đó tỷ tỷ đã mua kẹo đường cho muội mà?"

"Nhớ, Nhược Nhi nhớ rõ Nhị phu nhân vô tình đánh rơi đồ trang sức còn ngươi thì nhấn tâm chỉ vào người ta mà nói, “Là muội ấy lấy, còn bán lấy tiền mua kẹo đường ăn.”"

"Không phải vậy, Nhược Nhi, muội nhớ nhầm rồi." Liễu Tịch Nhiễm rất muốn nói, "Muội đã quên tỷ tỷ cho muội mặc y phục đẹp rồi sao?"

"Nhớ, lúc ấy ta mới vừa mặc xong y phục, thì Nhị phu nhân đã tới, đến bây giờ ta còn nhớ chính bà ấy đã chỉ tay vào người ta nói rằng ta trộm y phục của ngươi. Còn làm hư tất cả y phục của ngươi nữa, còn ngươi lại chẳng hề nói một câu nào. Ngươi không nói thì thiếu chút nữa ta còn quên mất, ngươi đã nói, mấy bộ y phục tốt của ngươi cũng đều là do ta làm hư, có phải hay không nhĩ, tỷ tỷ tốt của ta. "

"Nhược Nhi, không phải như vậy, khi ấy tỷ tỷ bị bức bách, thật sự đấy, tỷ tỷ sai rồi." Liễu Tịch Nhiễm vừa khóc vừa nói

"Ngươi yên tâm, ta sẽ không xé rách mặt nạ của ngươi đâu." Liễu Tịch Nhược nhẹ nhàng đẩy bàn tay đang nắm lấy vạt áo của nàng ra, chậm rãi nói, “Bởi vì ta. . . Sợ bẩn.”

Bởi vì nàng sẽ trực tiếp dùng kiếm chém nát bộ mặt giả dối của Liễu Tịch Nhiễm ra.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lữ Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: 18.một Thánh Chỉ Gây Nên Phản Ứng Dây Chuyền (2)

Bên trong phố xá phồn hoa của Thượng Kinh, mọi người tới lui qua lại không ngớt, giữa một vài người quen, vừa vận dụng mấy canh giờ thời gian liền khiến một tin tức nhỏ truyền đến mức trước không có ai làm được sau này cũng chẳng tìm thấy ai. Tốc độ này! Lực ngưng tụ này! Thật có thể nói là trời đất kinh hãi quỷ thần khiếp sợ mà. Đáng thương cho Tam tiểu thư Liễu phủ kia lại trở thành đề tài bàn tán hàng đầu Thượng Kinh một lần nữa.

Người đầu tiên nói: "Nghe nói chưa? Tam tiểu thư Liễu phủ vừa tìm được mấy ngày trước đây vẫn đeo khăn che mặt, trên thực tế là vì từng ngã xuống vách núi sâu bị thương, cho nên dung mạo đã bị hủy, hơn nữa, nàng còn đặc biệt lười, tính tình cũng không tốt."

Người thứ hai nói: "Nghe nói chưa, bộ dạng của Tam tiểu thư Liễu phủ vừa tìm được kia đã xấu xí kì dị, lại còn đặc biệt lười, mỗi ngày chỉ biết ngủ, còn lại cái gì cũng không biết, nếu không có nha hoàn hầu hạ, đã sớm chết đói, hơn nữa, tính tình của nàng còn đặc biệt không tốt, nếu ai chọc vào nàng, bảo đảm sẽ mất mạng."

Người thứ 3 nói, "Ngươi nhìn thấy Liễu phủ Tam tiểu thư chưa? Ta nói cho ngươi biết, nếu như nàng xuất hiện ngươi trăm ngàn lần cũng đừng nhìn nàng, nghe nói khoảng thời gian trước Vương Nhị mất rồi xấu xí vô cùng ở phố Đông kia chết! Vương Nhị mất rồi chính là bởi vì ngày đó trong lúc uống say rượu vô ý liếc mắt nhìn Tam tiểu thư một cái, ngay lập tức đã bị sợ tới mức miệng sùi bọt mép, không trị được mà chết. Còn nữa, ngươi có biết khi Vương Nhị mất rồi nhìn thấy nàng là cái dạng gì chưa? Cả người nàng nằm ở trên giường, mà những hạ nhân thì đang nâng giường của nàng ra ngoài, hơn nữa, nàng lại còn không muốn người khác nói nàng xấu, lười, chỉ cần người khác nói nàng xấu, lười một cái, nàng sẽ giết ngươi, hơn nữa, thủ đoạn cũng cực kỳ ngoan độc đó."

Người thứ tư nói; "Ta nói này, ngươi có biết một đoạn thời gian trước kia vì sao địa khu Giang Hoài lại gặp nạn lũ lụt không? Chính là bởi vì Liễu phủ Tam tiểu thư kia đi miếu cầu xin một quẻ, bởi vì nàng quá xấu, đụng chạm đến thần linh, khinh nhờn thần linh, cho nên trời giáng thiên tai trừng phạt loài người. Hơn nữa đó, ta còn nghe nói nàng đặc biệt lười, ngày xin xăm đó là người khác khiêng qua, hơn nữa nàng lại có thể ngay cả quỳ xuống cũng đều chẳng muốn quỳ, quẻ kia cũng đều lười lấy, cuối cùng vẫn là nha hoàn nhặt giúp, hơn nữa, tính tình của nàng đặc biệt hư hỏng, không có việc gì lại lập tức mắng chửi người, lần đó, rõ ràng mắng một nha hoàn đến chết, ài! Thương cảm cho nha hoàn kia."

Người thứ năm nói: "Nghe nói năm nay là tận thế. Bởi vì Tam tiểu thư Liễu phủ quá xấu, tính tình lại hư hỏng khủng khiếp, lười đến mức trời đất không chấp nhận được nàng, mà địa ngục lại không muốn nhận nàng, cho nên thiên thần tức giận, muốn lấy vạn vật trong trời đất cùng chung tru diệt để có thể trừ hậu họa."

...

Mấy người một mực háng hái nói xong truyền kỳ về Tam tiểu thư Liễu phủ, nhưng không có phát hiện có ba người cũng truyền kỳ tương tự lướt qua từ bên cạnh bọn họ.

Hai nam tử một nữ tử đi tới từ giữa chợ, dọc theo đường đi nghe được lời đồn này, vạch đen trên mặt càng ngày càng nhiều.

Bọn họ chính là ba người còn lại trong tứ đại cấm vệ thần bí nhất.

Nam nhân tuần tú mặc đồ đen vẽ mặt lãnh khốc rét lạnh bên phải kia chính là Bạch Hổ ảnh vệ, người chưởng quân Bạch Hổ môn, Nhị Sư Huỳnh Tề Nam Phong của Liễu Tịch Nhục.

Mà nam nhân anh tuấn có vẽ mặt nho nhã chín chắn ôn trọng phóng khoáng mặc trường bào màu lam ở giữa kia, chính là Huyền Vũ ảnh vệ chưởng quân Huyền Vũ môn, Đại sư huynh Mộ Tự Khiêm của Liễu Tịch Nhục.

Còn nữ tử xinh đẹp duy nhất cả người mặc hồng y, búi một búi tóc Vân Thiên đơn giản không cầu nệ tiểu tiết, hào phóng không kềm chế được nhưng lại khiến người nghe danh sợ mất vía bên phải kia chính là Chu Tước ảnh vệ chưởng quân Chu Tước môn, tiểu sư muội Bạch Sơ Cẩn của Liễu Tịch Nhục. Hơn nữa nàng còn chính là Độc Tiên - Hồng độc tước khắp bốn phương không ai không biết.

Ba người không biến sắc đi ra từ trong chợ, đầu tiên bọn họ vốn không ai chú ý tới, chỉ thấy mấy người chuyên tâm háng hái nói về tin tức lớn. Lúc đầu mấy người bọn họ cũng chỉ là tò mò không chút để ý nghe, càng về sau bọn họ lại không nhận được bắt đầu đồ mờ mờ, cuối cùng, nữ tử hồng y kia rút cuộc không nhận được, "Phụt" một tiếng, bật cười.

"Ha ha ha."

"Tiểu Cẩn, ngươi đừng cười." Mộ Tự Khiêm nhẹ nhàng vỗ vỗ nữ tử hồng y đang cười đến mức cong lưng, nói.

Mặc dù hần nói Bạch Sơ Cẩn như vậy, nhưng mà độ cong trên khóe miệng hần lại không cách nào khép được. Ngay cả người có khuôn mặt luôn luôn không chút thay đổi Tề Nam Phong cũng không nhận được giựt giựt khóe miệng.

"Ha ha ha, sư tỷ nàng... Hồng tai... Tận Thế.... ha ha ha ha, mấy người bọn họ cũng quá biết bịa chuyện đi." Bạch Sơ Cẩn ôm bụng cười nói.

"Nhưng chỉ sợ không phải chỉ là bịa chuyện đơn giản như vậy, nếu như ta không có đoán sai, thì đây chính là vì Nhục Nhi muốn đối phó với Mục Thiên hoàng mà cố ý tung ra." Mộ Tự Khiêm nói, "Nha đầu này, vĩnh viễn cũng đều cổ linh tinh quái như vậy, làm cho người ta không thể hiểu nổi." Ánh mắt hần hơi hơi chớp lóe, giống như thấy được một đoạn thời gian yên bình an ổn ở trên núi kia, có chút cung chiều nói.

"Nhất định chính là vậy, sư tỷ chính là sư tỷ, cứ tùy tiện tự mình rải lời đồn như vậy, cũng không sợ tương lai không giả ra được." Bạch Sơ cẩn thuận miệng nói lại khiến tâm tư Mộ Tự Khiêm không nhận được lại rút xuống.

Xuất giá sao?

"Hay là chúng ta đi xem nàng trước đi." Mộ Tự Khiêm thu hồi suy nghĩ của mình lại nói. Ngoài bức tường phía sau của Liễu phủ, ba người Mộ Tự Khiêm nhìn nhìn vách tường trọc này, quay đầu liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó Mộ Tự Khiêm lại quay đầu hỏi Bạch Sơ Cẩn, "Muội chắc chắn Nhục Nhi ở ngay phía sau bức tường này?"

"Ặc... Ha ha" Bạch Sơ Cẩn cười, "Cứ thử xem đi, đại khái là đúng đó."

Nói xong, bóng dáng ba người nhanh nhẹn lại lướt nhẹ leo lên mái tường. "Tiểu thư, mấy người Mộ công tử đến." Rất xa đã nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của Hoa Khê truyền vào bên trong cánh cửa, nhưng nàng còn chưa kịp tới đẩy cửa ra, bóng dáng một hồng sắc đã bay rất nhanh từ ngoài cửa sổ phía tiến vào, một phát đã ôm Liễu Tịch Nhượng đang nhắm mắt "Nghỉ ngơi" ở trên ghế đệm vào trong lòng.

"Sur tỷ, muội đến rồi, muội lại tới nữa, muội nhớ tỷ muốn chết."

"Bạch, Sơ, Cần, " Liễu Tịch Nhượng nhắm mắt, giọng điệu mặc dù miễn cưỡng nhưng lại nhiều hơn một loại lực lượng làm cho người ta sợ hãi, "Ta nữa nói cho muội một lần cuối, không được đi cửa sổ nữa, hơn nữa không được vừa tiến đến đã ôm ta, như vậy sẽ ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của ta."

"Hừ, người ta mới sẽ không nghe lời tỷ đâu!" Bạch Sơ Cần bĩu môi bất đắc dĩ nói, nhưng hai tay đang ôm Liễu Tịch Nhượng lại ngoan ngoãn buông ra .

Lúc này, Hoa Khê mới nhẹ nhàng đẩy cửa ra, phía sau, Mộ Tự Khiêm với Tề Nam Phong từ từ thông thả tiến vào.

Liễu Tịch Nhượng lại nhắm mắt một lần nữa. Nhưng mà . . .

Không bình thường, tuyệt đối không bình thường, làm sao có thể an tĩnh như vậy, làm sao Bạch Sơ Cần có thể đột nhiên an tĩnh như vậy?

"Sur tỷ . . ." Một hồi lâu, Bạch Sơ Cần vốn luôn luôn nói nhiều mới yếu ớt kêu một tiếng.

Liễu Tịch Nhượng có chút kinh ngạc mở to mắt, lại thấy vẻ mặt Mộ Tự Khiêm xanh mét nhìn chằm chằm nàng ấy, hiếm có đúng là hiếm có, Đại sư huynh vốn rất ít khi tức giận, xem ra lần này Bạch Sơ Cần trúng thưởng rồi.

Mà Tề Nam Phong cũng cau mày, gương mặt vốn đã rét lạnh lại càng thêm rét lạnh rồi. Ặc... Hai người đều phát hỏa, lần này Bạch Sơ Cần thảm rồi.

Nghĩ như vậy, Liễu Tịch Nhượng đồng tình liếc mắt nhìn Bạch Sơ Cần đang một mực khúm núm không dám lên tiếng một cái, Bạch Sơ Cần lập tức bày ra gương mặt thống khổ tội nghiệp làm nhìn ngược lại, "Sur tỷ . . ."

"Đại sư huynh, làm sao vậy, phát sinh chuyện gì rồi hả ?" Liễu Tịch Nhượng hỏi. Không có cách nào, dù sao cũng không thể để cho tiểu sư muội duy nhất "Chịu khổ dưới độc thủ" của hai vị sư huynh được!

Nghe được Liễu Tịch Nhượng nói, vẻ mặt Mộ Tự Khiêm mới thả lỏng được một chút, nhưng thần sắc vẫn xanh mét như cũ, "Muội tự hỏi muội ấy đi."

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Một Thánh Chỉ Gây Nên Phản Ứng Dây Chuyền (3)

"Chuyện này" Bạch Sơ Cần nhắm mắt lại, giống như đã hạ được quyết tâm nói rất lớn: "Đúng vậy, là ta đã chỉ sai đường cho bọn họ.",

Hả? Liễu Tịch Nhượng nghi ngờ nhìn nàng ta. "Ta dẫn bọn họ vào trong nhà xí, hơn nữa. Còn là nhà xí của nữ nhân."

Mộ Tự Khiêm và Tề Nam Phong không hẹn mà gặp cùng nhau quay đầu lại, còn Bạch Sơ Cần đã từ từ trốn ra sau lưng của Tịch Nhượng.

"Phi ——" Liễu Tịch Nhượng phì cười, đôi mắt hẹp dài của nàng hơi khẽ nhếch lên, làm cho người khác trở nên bất động không thể rời mắt.

"Nếu đã không có người khác còn mang theo thứ này để làm gì?" Bạch Sơ Cần liền nhân cơ hội này, mỉm cười xấu xa giật lấy khăn che mặt của nàng, dung nhan tuyệt thế còn vương nụ cười động lòng người lập tức xuất hiện.

Mộ Tự Khiêm khẽ mất hồn.

"Được. . . Được rồi. . . Nên dừng lại thôi, trước tiên chúng ta hãy bàn về chính sự đã." Mộ Tự Khiêm lấy lại thần trí chuyển ánh mắt chăm chú ra khuôn mặt của Liễu Tịch Nhượng. Bạch Sơ Cần vui mừng kêu lên: "Được thôi." Quả nhiên là như vậy, chỉ cần mỗi lần thế này chỉ cần sư tỷ vừa xuất mã thì đã lập tức giải quyết được Đại sư huynh. Đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà. Bạch Sơ Cần cười đen tối hai tiếng.

Chẳng qua khuôn mặt của Tề Nam Phong vẫn lạnh băng, khi không cần nói thì hẳn tuyệt đối sẽ không mở miệng, bộ dạng như kiểu nếu Đại sư huynh không đề ý thì hẳn còn đề ý làm gì, Tề Nam Phong ngồi xuống theo Mộ Tự Khiêm.

"Hắn ta ở bên đó thế nào rồi? " Liễu Tịch Nhượng miễn cưỡng nở nụ cười lấy lòng hỏi.

"Thân thể vẫn như trước, ban ngày xử lý công văn còn buổi tối thì thâu hoan suốt đêm." Bạch Sơ Cần giành nói trước, hoàn toàn không chú ý đến mồ hôi lạnh đang chảy đầy mặt của Liễu Tịch Nhượng và Mộ Tự Khiêm.

"Chẳng qua đã tâm đã nhỏ đi rất nhiều, nếu là chuyện của hai năm trước thì với lá gan bây giờ của hắn cũng không dám làm." Mộ Tự Khiêm nói.

"Ngập úng ở Giang hấn xử lý như thế nào?"

"Đã lập tức đưa lương thực và ngân lượng đến khu vực gặp nạn, cũng phái theo hai Khâm sai đi trước cứu tế."

"Vậy à . . "

"Ta đã phái người theo âm thầm giám sát."

"Tốt lắm." Liễu Tịch Nhượng gật đầu một cái rồi thở phào nhẹ nhõm, vừa muốn nhắm mắt lại đã nghe thấy Bạch Sơ Cẩn nói to: "Nhắc đến việc Giang Hoài bị ngập lụt, mọi người đều nói là do tỳ quá xấu xí, chọc giận thần linh nên mới bị ông trời giáng phạt thiên tai."

"Còn nói vì muội mà năm nay sẽ trở thành tận thế." Mộ Tự Khiêm cũng nén cười nói thêm một câu.

"Hả?" Liễu Tịch Nhượng kinh ngạc, không thể nào, tốc độ truyền bá và trình độ bịa đặt lời đồn đại này của người cổ đại thật sự rất cao mà, có thể nói so với mạng Internet hiện đại còn mạnh mẽ hơn nhiều!

Đúng là phong tục lưu truyền, gừng càng già càng cay.

"Vì muội không đến bữa tiệc đó sao?" Mộ Tự Khiêm suy nghĩ một chút, sau đó quyết định hỏi sẽ tốt hơn.

"Không phải, là chuẩn bị để đến bữa tiệc kia."

"Đây cũng không phải là tác phong của muội, không phải nói rằng việc đi dạo tán gẫu rất mệt nên chưa bao giờ tham gia bất kỳ một bữa tiệc nào ư. Sao nay muội lại đột nhiên muốn đến tham dự bữa tiệc này?" Mộ Tự Khiêm nhếch khóe miệng hỏi.

"Không còn cách nào khác, ai bảo hiện giờ muội là Tam tiểu thư của Liễu phủ! Nếu đã làm thì phải làm cho giống một chút, huống chi muội còn có mối thù phải báo, năm đó chuyện muội bị đẩy xuống vách núi cũng không thể bỏ qua như thế."

"Đương nhiên, chỉ là. . . ." Hấn dừng một chút, nhìn Liễu Tịch Nhượng một cái, "Muội biết Tứ hoàng tử sao? Cuối cùng thì hấn muốn làm cái gì, tại sao sáng nay lại đột nhiên đến trước xin thánh chỉ bắt Liễu Chấn Toàn mang theo ba người bọn muội cùng đi?"

"Không xem là quen biết, sáng nay muội chỉ gặp hấn một lần, về phần tại sao hấn lại đột nhiên đi xin thánh chỉ thì muội cũng muốn biết." Liễu Tịch Nhượng nghi ngờ nói, rồi lập tức nhớ đến điều gì đó, năng gọi: "Hoa Khê."

"Vâng." Hoa Khê đáp một tiếng, "Tứ hoàng tử Mục Kỳ, là nhi tử thứ bốn của Mục Thiên Hoàng, năm nay hai mươi tuổi, nhà ở."

Tất cả mọi người đều đen mặt.

"Hoa Khê!" Người nhiều lời như Bạch Sơ Cẩn cũng không thể không nhắc Hoa Khê, "Nói trọng tâm!"

"Vâng, Mẫu phi của Tứ hoàng tử là Mẫu phi thân sinh của Đại hoàng tử, nhưng vì mẫu thân thật sự của hấn đã chết cách đây mười bảy năm, Thường phi. Mà năm đó Thành phi và Thường phi vốn tình như tỷ muội ruột thịt, cho nên Mục Thiên Hoàng mới để Tứ hoàng tử làm con thừa tự dưới danh nghĩa của Thành phi cho đến tận bây giờ. Nghe nói Thành phi đối xử với hấn còn tốt hơn Đại hoàng tử, nhưng hấn lại không tranh giành, suốt ngày trầm mê trong tửu sắc làm việc không đường hoàng, khiến Mục Thiên Hoàng vô cùng thất vọng. Nhưng khi em điều tra cũng đã phát hiện được, ngoại trừ việc mỗi tháng Tứ hoàng tử sẽ đến một quán rượu hay kỹ viện cố định nào đó bên ngoài, thì bên trong phủ lại không có đến một nữ nhân nào. À không, trừ một nữ nhân bên ngoài mà Thường phi ban thưởng cho hấn ra. Hơn nữa hấn cũng rất ít khi trở về phủ đệ của mình, bình thường sẽ ở Chu phủ nhiều hơn."

"Chu phủ?" Liễu Tịch Nhượng cau mày lại.

"À, Chu phủ này là tên gọi chỗ ở của vị tiểu thư Chu Nhu Tĩnh, mấy năm trước do Tứ hoàng tử tự mình xây nên, chắc hấn mối quan hệ giữa hai người họ không hề đơn giản."

"Xem ra người này và lời đồn cũng không có nhiều khác biệt lắm, nhưng rốt cuộc dụng ý của hấn là gì, chẳng lẽ chỉ vì hấn đã nhìn trúng vị tiểu thư nào đó của Liễu phủ sao? Có lẽ chúng ta đã quá lo lắng rồi." Mộ Tự Khiêm nói.

Là như thế này phải không? Liễu Tịch Nhượng không hiểu, nhưng nàng luôn cảm thấy coi thường những điều này.

"Đúng rồi, Nhượng Tịch, mọi chuyện về cơ bản đã xong xuôi, tiếp theo muội muốn làm gì?"

"Nhanh như vậy sao, so với tưởng tượng của muội thì thuận lợi hơn nhiều. Kế tiếp chỉ cần muội xuất trận là được." Liễu Tịch Nhượng nói, những tia sáng rực rỡ đọng đầy trong đôi mắt của nàng, "Hoa Khê, ngày mai gọi Đại ca Liễu Tịch Hiền đến đây, nói rằng ta có chuyện muốn cầu xin huynh ấy giúp đỡ một tay."

"Nhiệm Nhi, con nói xem chất lượng cây vải này thế nào? Bữa tiệc ngày hôm đó có thể mặc cái này." Nhị phu nhân mỉm cười tí mắt cầm một mảnh vải màu đỏ có hoa văn lên nhìn Liễu Tịch Nhiễm đang tức giận xông vào cửa, hoàn toàn ném suy nghĩ của mình ra sau đầu.

"Mẫu thân đang nhìn cái gì vậy, mau làm cho nha đầu xấu xí đó rời khỏi đây đi, người còn có thời gian xem những thứ này sao?" Liễu Tịch Nhiễm nóng

này nói, hoàn toàn quên mất hôm nay nàng ta đã bị Liễu Tịch Nhựt vạch mặt.

Nhị phu nhân buông mảnh vải đang cầm trong tay xuống, về mặt đứng đắn nói, “Con cần gì phải tức giận vì nó, nha đầu này nhìn thì đơn giản nhưng thật ra thì không như vậy. Chờ con trở thành Vương phi, lúc đó mới trừng trị nó là được, trước kia coi như chúng ta khinh thường xem mẫu tử chúng giống nhau, cũng chỉ biết mềm yếu lương thiện, không ngờ mới có mấy lần chỉ với vài lời nói đã đẩy địa vị của Nhị phu nhân ta xuống một cấp.”

"Sao lại thế, không phải mẫu thân đã sợ nó rồi chứ?"

"Ta chỉ là cảm thán chẳng những mười năm trước nó không bị ngã chết mà còn trở nên thông minh. Về phần nha đầu đó, ta sợ nó sao? Mẫu thân của nó năm đó độc chiếm sủng ái của Lão gia nhiều năm như vậy, đến cuối cùng cũng chịu chết trong tay của ta, chẳng qua lại làm lợi cho á hồ ly tinh Tề Ánh Nguyệt đó."

"Vậy phải làm sao bây giờ? Nha đầu đó còn nhớ rất rõ chuyện bị con đẩy xuống vạc đá, bây giờ chắc nha đầu hoang dã đó đang vô cùng ngông cuồng."

"Không cần phải gấp gáp, miệng giếng ở sau viện kia không phải vẫn còn đó sao? Có thể đưa nó đến lấp miệng giếng mà."

"Vâng." Liễu Tịch Nhiễm nở nụ cười ác độc.

Trong bóng đêm yên tĩnh, tiếng nói của hai kẻ tàn ác ấy truyền ra từ trong phòng, khiến cho bóng đêm vốn đã đen đặc càng trở nên đáng sợ và u ám hơn.

Nhưng nếu so sánh thì Liễu Tịch Họa có vẻ khàn trương hơn nhiều, khuôn mặt của nàng ta lộ vẻ mừng rỡ, nàng ta ngồi trên giường, cả bóng tối cũng không che giấu được vẻ mặt mong đợi của nàng. Nàng ta mỉm cười, lấy một chiếc khăn tay màu trắng từ dưới gối ra, phía trên có một đường thêu bằng sợi tơ màu bạc, một chữ “Kỷ” nhỏ. Liễu Tịch Họa tỉ mỉ ngắm nhìn, trong đầu nàng không khỏi nhớ đến người thiếu niên bạch y tuần lân một năm trước, nàng nghĩ thầm, sẽ rất nhanh nàng có thể nhìn thấy người đó, có lẽ, biết đâu nàng sẽ trở thành Vương phi của hắn, là Vương phi của hắn.

Nàng cầm chiếc khăn tay từ từ ôm vào trong lòng, rồi dần dần nằm xuống an tâm mà ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lữ Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Đệ Nhất Gia Từ Cổ Chí Kim (1)

Tại nơi phố xá tấp nập ẩm ỉ, một chiếc xe ngựa xa hoa từ từ chạy qua.

Bên trong xe ngựa.

Ngón tay thon dài của Liễu Tịch Nhựt khẽ xốc màn cửa sổ xe ngựa lên trên, lụa trắng trên mặt nàng nhẹ nhàng phát phơ, chỉ để lộ ra cặp mắt hẹp dài lưỡi biếng đảo qua đám người, nhìn về phía ven đường tràn đầy hàng hóa.

"Nhựt Nhi, muội đang muốn mang ca ca đến chỗ nào vậy?" Liễu Tịch Hiền sau lưng nàng có chút mất tự nhiên hỏi.

Sáng sớm hôm nay Liễu Tịch Hiền đã đến tìm theo lời dặn của Liễu Tịch Nhựt, nhưng mà Liễu Tịch Nhựt lại chẳng nói gì, chỉ cười cười rồi lôi kéo hắn ngồi lên chiếc xe ngựa này. Nói thật, ngoại trừ lúc mới vừa nhìn thấy Liễu Tịch Nhựt, Liễu Tịch Hiền có chút xúc động hoảng hốt nhất thời ra, thời gian còn lại hắn vẫn đều nhô nhô lễ độ, không phải hắn không thân thiết với nàng, cũng không phải không tin nàng, chỉ là thời gian mười năm sớm đã khiến quan hệ giữa bọn họ từ quen thuộc trở nên xa lạ, hơn nữa bề ngoài Liễu Tịch Nhựt nhìn như âm áp, đối xử với mọi người đều rất ôn hòa, nhưng từ đầu đến cuối trên mặt nàng lại luôn giữ một bộ dáng lưỡi biếng, trên thân nàng lại có một loại khí chất lạnh băng không dễ dàng phát hiện, làm cho người ta không dám đến gần. Nhìn nàng có vẻ như gần ngay trước mắt kì thực lại xa cuối chân trời, cho dù người có tựa vào nàng gần bao nhiêu cũng không cảm nhận nổi lòng của nàng.

Cũng vì muội muội nhìn như thân thiết kì lạ thực xa lạ này, khiến Liễu Tịch Hiền không biết nên đối mặt như thế nào, nên dùng mọi cách yêu thương nàng giống như trước đây hay là duy trì loại quan hệ không gần không xa này. Liễu Tịch Hiền thật sự rất bất đắc dĩ. diễn đàn Lê Quý Đôn.

Liễu Tịch Nhựt vẫn luôn luôn xem hàng hóa ven đường nghe được giọng nói của Liễu Tịch Hiền chột quay đầu, nàng nhìn Liễu Tịch Hiền có chút mất tự nhiên trước mặt, trong lòng có một chút âm ỉ.

Vì sao hắn lại mất tự nhiên như vậy?

Bởi vì nàng sao? Bởi vì nàng khiến hắn cảm thấy bất an chăng.

Liễu Tịch Nhựt nhìn nam tử tuần tú trước mặt này, vẫn mặc một bộ trường bào đơn giản màu trắng, bên hông buộc một cái đai lưng màu xanh đen, hai sợi Ngọc Thạch xanh biếc sáng rực buông xuống thả ở bên thắt lưng giống hệt với ngày mới gặp đó. Hắn là người thực sự yêu thương người muội muội này, trong một gia tộc tràn ngập tranh đấu như vậy, nếu không có sự trợ giúp của nam tử trước mặt này, Liễu Tịch Nhựt trời sinh tính tình đơn thuần

biết điều làm sao có thể bình an lớn dần đến năm tuổi, nhưng mà, dù Liễu Tịch Hiền tập trung tinh thần toàn lực bảo hộ nàng, nhưng người đơn thuần như nàng lúc đó vẫn không có cách nào thoát khỏi vận mệnh bị hại như cũ. Hẳn nhất định rất hận mình, chắc hẳn đã từng đi tìm nàng không quản ngày đêm, nhưng mà mười năm sau khi hắn đã buông tay, nàng lại bất ngờ xuất hiện đứng ở trước mặt hắn, không biết nên miêu tả tình cảm ngay lúc đó như thế nào.

Kinh ngạc, hoài nghi, mừng rỡ, vui sướng, áy náy ... Tất cả tình cảm đều gom lại với nhau, biểu hiện ra ngoài thành một loại cảm xúc mất tự nhiên không biết nên làm như thế nào.

Có đôi khi, tình cảm trong lòng càng mãnh liệt, biểu hiện lại càng bình tĩnh, đối với một người càng dễ ý, biểu hiện lại càng lạnh nhạt. Không phải bọn họ không đủ thích, mà là thích quá sâu, ngược lại không có dũng khí biểu hiện con người chân thực của mình ra. Cũng không phải bọn họ không đủ dũng cảm, mà là trước mặt người mình thích tất cả dũng khí đều hòa tan ở trong hư vô.

Tình yêu như vậy, tình thân cũng thế.

Liễu Tịch Nhược cười nhẹ, nhìn nam tử trước mặt này, trong lòng lại có chút chua, cũng không biết người đệ đệ một mình ở hiện đại kia của mình sống ra sao, nàng không lo lắng hẳn không xử lý tốt nghiệp vụ trong công ty, cũng không lo lắng hẳn không đối phó được những kẻ bưng bưng đã tâm cùng với những tên bí ối thêm nhỏ dãi công ty của hắn, bởi vì nàng tin tưởng vào sự bồi dưỡng của mình với hắn đã đủ để đối phó với mấy người bọn họ, nhưng mà, điều nàng lo lắng nhất là, hẳn không chịu được sự cô quạnh, sự cô độc lạnh lẽo của người đứng một mình trên cao.

Nghĩ tới đây, Liễu Tịch Nhược đã hiểu được rõ ràng, có lẽ, nàng có thể đối đãi với hắn giống đối đãi với đệ đệ của nàng, tuy nhiên, hắn là ca ca của nàng.

"Ca" Liễu Tịch Nhược nói, "Muội có thể gọi huynh như vậy không?"

Thân thể Liễu Tịch Hiền run lên, "Nhược Nhi..."

"Ca, cảm ơn huynh, cho dù là mười năm trước hay là mười năm sau muội đều cảm ơn huynh. Có thể gặp lại huynh muội thật sự thật vui mừng, muội thật sự hi vọng chúng ta còn có thể, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau chơi, cùng nhau thả diều, ngắm mặt trời mọc, nhật vổ ốc như trước kia. Nhưng mà muội cũng biết rõ có những quãng thời gian chúng ta không cách nào trở về được, không phải ca thay đổi, cũng không phải muội thay đổi, lại càng không phải là tình cảm, cảm xúc giữa chúng ta thay đổi, mà là thời gian thay đổi, thời gian không cho phép chúng ta quay đầu làm những chuyện trước kia, nhưng mà nó cho phép chúng ta tiếp tục đi về phía trước." Liễu Tịch Nhược dừng một chút, cặp mắt hẹp dài từ từ trở nên ảm áp, "Ca, muội thật sự thật sự rất vui mừng, bởi vì cuộc sống sau này có ca ở bên muội."

"Nhược Nhi" một hồi lâu sau, Liễu Tịch Hiền mới nói ra một câu, hắn nhìn muội muội mình thương yêu nhất trước mặt này, mỉm cười.

Không phải cảm động, mà là kích động, là thỏa mãn.

Trên thế giới chuyện đáng mừng nhất, không gì bằng muội muội để ý tới suy nghĩ trong lòng hắn.

"Ca, hiện tại Nhược Nhi lớn rồi, Nhược Nhi sẽ không để cho người khác có cơ hội ức hiếp mình nữa"

"Ừm, Nhược Nhi, thật tốt, cuối cùng ca cũng đợi được muội lớn lên rồi."

Liễu Tịch Nhược nở nụ cười, nghĩ thầm rằng, đã lâu chưa nói những lời xúc động như vậy rồi, cảm giác có người yêu thương thật tốt. Nhưng Liễu Tịch Hiền lại nhủ nhủ mảy, buồn cười sờ sờ đầu nàng, lại nói: "Nhưng mà, Nhược Nhi, vì sao muội lại muốn gọi ca, không phải nên là gọi Hiền ca ca sao?"

Liễu Tịch Nhược vô cùng choáng váng, gọi ca có cái gì không đúng à? Chẳng lẽ nàng từng này tuổi còn học tiểu cô nương người ta gọi hắn là ca ca hả!

"A ... Ca ... Ca ca, cái đó, Nhược Nhi cảm thấy gọi ca có vẻ trưởng thành hơn thôi!"

"Ừ, như vậy hả, vậy thì gọi ca đi, về sau đây sẽ là xưng hô chuyên thuộc của muội nhé." Liễu Tịch Hiền cười cười, sờ đầu nàng nói.

"...." Liễu Tịch Nhược lại té xu!

Qua một lúc lâu sau, xe ngựa dừng lại ở trước mặt một "Tù lâu" mới xây, Liễu Tịch Hiền với Liễu Tịch Nhược lần lượt xuống xe, sau đó Liễu Tịch Nhược dẫn Liễu Tịch Hiền đi vào "Tù lâu", đi dạo lần lượt từng chỗ.

"Chỗ này cũng quá khiến người khác phải kinh ngạc rồi, Nhược Nhi, đây đều là ..." Liễu Tịch Hiền kinh ngạc nhìn tòa nhà có kiến trúc to lớn này, càng bị bố cục độc đáo bên trong thuyết phục, mà thiết kế nối liền này gây cho Liễu Tịch Hiền càng nhiều rung động hơn.

"Ca, tất cả những thứ huynh nhìn thấy hiện tại, chính là do Nhược Nhi mới sai người tu sửa, xây dựng lại mấy tháng trước, Nhược Nhi định mở một khách điểm ở trong này, ăn, mặc, ở, giải trí tất cả đều ở tại đây, cái gì cần có cũng đều có." Liễu Tịch Nhược thấy thần sắc kinh ngạc của Liễu Tịch Hiền cười cười nói.

"Nhược Nhi, nơi này lại có thể là do muội sai người tu sửa, xây dựng sao?" Liễu Tịch Hiền há to miệng, quả thực không thể tin được tòa kiến trúc lớn mật mà mình ngay cả nghĩ cũng chưa từng dám nghĩ tới trước mặt này lại là ý tưởng của muội muội hắn.

"Nhược Nhi, không phải muội mới tới Thượng Kinh sao? Làm sao lại có thể ... Hơn nữa, chỗ này cũng cần không ít ngân lượng đâu."

"Thực không dám đầu điểm ca, từ hai năm trước muội đã đến Thượng Kinh rồi, chẳng qua vẫn chưa tìm kiếm phụ thân mà thôi, cho đến mấy ngày trước đây muội mới bắt đầu tìm kiếm. Còn tiền tài, là vì trước khi chết sư phụ có lưu lại không ít tiền tài, lại thêm vài năm gần đây Nhựt Nhi cũng làm một vài việc làm ăn nhỏ nữa, cho nên nói thực ra, ngân lượng vẫn có một ít."

"Muội muội của ta thật sự lớn rồi, quá khiến ca ca kinh ngạc rồi." Liễu Tịch Hiền có chút cung chiều nói, lại đưa tay sờ sờ đầu Liễu Tịch Nhựt.

Liễu Tịch Nhựt xấu hổ! Có thể đừng làm động tác này nữa hay không.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lữ Phi Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Đệ Nhất Gia Từ Cổ Chí Kim (2)

Editor: Mai Tuyết Vân

"Ca ca, đệ muội giới thiệu cho huynh biết, tổng cộng căn nhà này có chín tầng, tầng thứ nhất chủ yếu là quán rượu, thường dùng để tiếp đãi những vị khách bình thường. Tầng thứ hai là một khu chợ khá lớn, đa phần buôn bán y phục, đồ trang sức, gốm sứ, hàng thủ công mỹ nghệ. Tầng thứ ba là quán trà, chỗ này cũng để tiếp đón những vị khách bình thường, tầng thứ tư và tầng thứ năm chuyên cung cấp chỗ nghỉ ngơi cho khách hơn nữa phục vụ cũng rất chu đáo. Còn từ tầng thứ sáu trở lên, người muốn đi lên tầng thứ sáu còn phải xem thân phận khách hàng và số ngân lượng họ sở hữu, tầng thứ sáu là "Phòng thượng nhất đẳng" cũng chính là nơi dành cho khách quý. Tầng bảy, tầng tám là nhà gian riêng biệt, hơn nữa khung cảnh cũng rất đẹp mắt, có cả ca múa giúp vui, nhưng mỗi ngày chỉ có thể tiếp đón mười người. Tầng thứ chín là tầng lầu cao nhất, cũng là tầng lầu gần bầu trời nhất, tầng này nằm lộ thiên, hơn nữa với tiêu chuẩn tiếp đón thì người bình thường không thể đến được. Muốn lên tầng này, ngoại trừ việc mất phí một vạn lượng, mà còn phải đóng trước một nghìn lượng tiền phí hao tổn, nếu không sẽ không được phép lên. Hơn nữa mỗi ngày tầng này chỉ tiếp đón hai vị khách, còn lại cho dù là đích thân Hoàng thượng giá đáo thì cũng không được vào."

Khi Liễu Tịch Nhựt nói xong những điều này, Liễu Tịch Hiền nghe hết cũng sững sốt một chút, kinh sợ há hốc miệng, một lúc lâu sau mới phản ứng được, kinh ngạc nói: "Nhựt Nhi, những cách thu tiền này đều do muội nghĩ ra ư? Chuyện này đúng là rất mới lạ, không thể tưởng tượng nổi thôi."

"Ca ca, đây chỉ là một phần nhỏ, điều bất ngờ hơn vẫn còn ở phía sau, rồi dần dần huynh cũng sẽ hiểu thôi. Đúng rồi, muội mới vừa rồi chưa nói đôi vị khách nhân bình thường thì cũng phải thu phí hao tổn một trăm lượng một người." Liễu Tịch Nhựt chớp mắt nói.

"Còn ở phía sau ư?", "Vâng. " Liễu Tịch Nhựt gật đầu một cái: "Ca, ca, thực tế thì muội muốn nhờ huynh quản lý quán rượu này giúp muội." Khuôn mặt của Liễu Tịch Hiền kinh ngạc. Liễu Tịch Nhựt dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Ca ca, huynh cũng biết, muội chỉ là một cô nương mềm yếu, xử lý chuyện của quán rượu này có rất nhiều chỗ không ổn. Thứ nhất muội vừa mới đến nơi này, lại chưa quen với cuộc sống ở đây, sẽ khó tránh khỏi chút sai sót. Thứ hai, muội là một tiểu thư khuê các thật sự không nên xuất đầu lộ diện, hơn nữa bộ dạng này của Nhựt Nhi. Huống chi bên ngoài bây giờ những lời đồn đại đều nổi lên khắp nơi, Nhựt Nhi thật sự không nên buôn bán một mình." Liễu Tịch Nhựt đeo mạng che mặt nói xong, trong mắt người khác lại mang vẻ đẹp động lòng người, vừa gặp đã có tình ý thương yêu.

"Nhựt Nhi không cần lo lắng, ca ca giúp muội." Thật ra thì Liễu Tịch Nhựt không cần phải làm ra dáng vẻ như vậy, chỉ cần nàng nhờ thì Liễu Tịch Hiền nhất định sẽ làm cho nàng. "Vâng, được rồi, thật ra thì huynh sẽ không bận đến nỗi một chết đầu, muội đã sai người đi khắp nơi loan tin rồi. Hơn nữa còn giới thiệu những điểm đặc biệt của chúng ta, ca ca chỉ cần đợi đến ngày hai mươi sáu tháng ba khi khai trương rồi nói vài lời, lúc bình thường chỉ cần ứng phó với những khách nhân muốn tìm lão bản là được."

"Chỉ đơn giản như vậy ư?", "Vâng, từ lâu này Nhựt Nhi đặt tên là 'Khách Lai Các', người phục vụ trong đó. . . Chính là các nha hoàn. . . Tiểu nhị đã được muội mời thầy giỏi đến dạy thêm, hơn nữa chương quỹ cũng là người được chọn lựa kỹ càng tỉ mỉ. Không những linh hoạt khéo léo, mà còn rất chừng mực hiểu chuyện."

"Khách Lai Các?" Hần hỏi lại. "Vâng, là nơi khách nhân ra vào, nên gọi là Khách Lai Các." "Nhựt Nhi, thật sự muội khiến ca ca rất kinh ngạc." Liễu Tịch Hiền lại xoa đầu nàng rồi nói. Liễu Tịch Nhựt trừng mắt, kích động mỉm cười: "Huynh thật là, muội mà không trở nên mạnh mẽ chẳng phải sẽ lại bị người ta hại chết sao?" Liễu Tịch Hiền chấn động, không nói thêm gì nữa. Liễu Tịch Nhựt biết, câu nói vô tâm lúc này của nàng đã làm hần rơi vào sự tự trách tội cùng. Nàng không kiên nhẫn chờ dài một cái, nút thắt này chỉ có thể tự hần mở ra mà thôi.

Ngày 26 tháng ba năm thứ 43 Mục Lịch, mọi người bị thu hút bởi việc "Khách Lai Các" khai trương. Trong ngày khai trương đó, ở những con đường trung tâm đều đông nghịt người, bọn họ bị hấp dẫn bởi cái tên ấy. Chưa bao giờ có thứ gì như vậy tồn tại trên thế gian nên đã khơi dậy được lòng hiếu kỳ của bọn họ. Liễu Tịch Nhựt đã cố động tuyên truyền trước khiến cho mọi sự chú ý đều chuyển về phía này, hơn nữa hôm nay bọn họ không thể không đến. Lý do đó là nhân ngày khai trương hôm nay, tất cả những thương phẩm, rượu thịt đều được ưu đãi giảm năm phần, dĩ nhiên điều này chỉ giới hạn với sáu tầng ở dưới.

Cho nên, ngày "Khách Lai Các" của Liễu Tịch Nhựt khai trương gần như đã hấp dẫn hết tất cả mọi người trong kinh thành. Nhất là giới quan lại, quý tộc, vương công hoàng thất, một là bọn họ muốn thể hiện địa vị của mình, thứ hai là vì cảm thấy tò mò với lời truyền bá mạnh mẽ của từ lâu.

Sau một lúc pháo nổ náo nhiệt, có một nhóm mỹ nữ xinh đẹp mười mấy người đi lên sân khấu lớn trước cửa chính rồi nhảy múa. Vũ điệu lộng lẫy, âm

nhạc lời cuồng, huống chi người múa lại là những mỹ nhân dung mạo xinh đẹp. Chỉ trong chớp lát, tất cả mọi người ở đây đều bị mê hoặc điên đảo thần hồn. Lúc này, vũ điệu và âm nhạc mới từ từ dừng lại, Liễu Tịch Hiền bước lên sân khấu trước ánh mắt chăm chú của mọi người, khoe môi khẽ mỉm cười. Nhất thời không gian yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đều im lặng nhìn hắn, chờ hắn nói.

Chính lúc này Liễu Tịch Nhược ở cửa sổ lầu hai nhìn thấy hết mọi thứ, nàng khẽ nhếch khóe miệng mỉm cười. Liễu Tịch Nhược không thể không nói, việc lựa chọn để Liễu Tịch Hiền xử lý nơi này không thể nào tốt hơn được nữa. Trước tiên chưa nói đến việc tác phong nhanh nhẹn của Liễu Tịch Hiền, và bộ dạng tuấn tú sẽ hấp dẫn không biết bao nhiêu tiểu thư khuê các. Chỉ cần người có địa vị trong lòng dân chúng như hắn nói một lần thì sẽ tiết kiệm được một số tiền quảng cáo lớn.

Liễu Tịch Hiền vừa cười vừa nhìn lướt qua những người dưới sân khấu một chút, rồi mới từ tốn nói: “Nhờ các hương thân phụ lão yêu mến, ngày hôm nay Liễu mỗ mỗ từ lâu, khách điểm, tiền trang cá nhân, hiệu trang sức, cửa hàng quần áo thành một “Khách Lai Các” chính thức khai trương. Chắc hẳn mọi người đang thắc mắc tên của thương quán là “Khách Lai Các” có nghĩa là gì, Khách Lai Các tức là, người đi vào là khách, tất cả mọi người đều là khách nhân, không có phân biệt tôn ti. Hơn nữa nơi này tập trung các ngành nghề lại một chỗ, nói đơn giản chính là bất luận mọi người muốn mua thứ gì, làm cái gì, thì đến đây đều có thể mua được, không cần phải chạy đến nhưng chỗ khác nhau. . . Không nói nhiều nữa, vẫn là mời mọi người tự mình đi thăm quan.” Nói xong cũng khẽ lắc mình, mọi người ở đó sẽ được các mỹ nữ hướng dẫn đi vào “Khách Lai Các”.

Vừa mới bắt đầu, mọi người ở đây đều thấy may mắn có mỹ nữ dẫn đường, nhưng lúc bọn họ đi tới đại sảnh tầng thứ nhất thì bị cảnh tượng trước mắt làm ngây ngẩn cả người. Chỉ thấy trong đại sảnh có hơn mười mấy người chừng mười sáu, mười bảy tuổi, các tiểu cô nương mặc y phục đồng nhất, diện mạo thanh tú, hòa nhã, xinh đẹp Mỗi người mỗi vẻ, hơn nữa bọn họ còn có chung một cái tên, “phục vụ.”

Đầu tiên sau khi họ ngồi xuống, sẽ có những tiểu cô nương xinh đẹp phục vụ đưa một tờ “thực đơn” đến trước mặt cho người đang ngồi gọi thức ăn. Hơn nữa tên thức ăn bên trong lại chưa nghe thấy bao giờ, càng làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc chính là nếu thanh toán hơn ba trăm lượng. Thì sẽ được miễn phí một phần “điểm tâm ngọt tráng miệng”, phần ăn điểm tâm này chưa bao giờ nghe thấy, những thứ này gọi là "Trà sữa", "Cà phê", "Kem", "Bông ngô", "Bánh ngọt" Cùng với các loại điểm tâm ngọt khác khiến thực khách tìm đến vì hăm mộ.

Đáng tiếc, những món điểm tâm ngọt này không bán, chỉ có thể được tặng khi trả trên ba trăm lượng, cho nên rất nhiều người vì muốn ăn cho được phần điểm tâm này mà không tiếc gì bỏ ra hơn ba trăm lượng. Hơn nữa, khi trả hóa đơn trên năm trăm lượng, sẽ được tặng một phần món ăn, nghe nói thức ăn này vô cùng ngon. Mà tên gọi cũng khiến người ta kinh ngạc, bởi vì tên của nó là "Hamburger", còn có "Cola", "Hot dog" Và các loại khác đa dạng khiến những khách nhân muốn ngừng mà không được.

Hơn nữa, trong quá trình dùng cơm sẽ có mỹ nhân khiêu vũ hoặc đánh đàn giúp vui, làm cho khách nhân càng thêm lưu luyến không muốn về.

Trên tầng thứ hai có những tờ lụa thượng phẩm, quần áo tinh xảo, và những món trang sức đẹp để khiến người khác mở rộng tầm mắt, trong phút chốc đã hấp dẫn các tiểu thư khuê các chốn kinh thành. Mà điều làm họ càng hưng phấn là những món đồ trang sức này đều là độc nhất vô nhị, hơn nữa tạo hình kỳ lạ mới mẻ độc đáo, ngay lập tức đã bắt lấy trái tim của các thiếu nữ.

Ngắn ngủi chỉ có một ngày, đề tài đàm luận của nhóm vương công quý tộc trong kinh thành đã đổi thành “Khách Lai Các”, nhóm nhân viên phục vụ thanh tú và các mỹ nhân xinh đẹp biểu diễn phục vụ. Còn những điều còn lại cũng được người ta khen mãi không dứt, dù là thiếu niên hay trẻ con, trong miệng từ mứt quả, Quê Hoa Cao đều đổi thành Hamburger, Ice Cream. Các phu nhân, tiểu thư xinh đẹp lại lưu luyến những thứ y phục tinh xảo nọ, trang sức lộng lẫy, hơn nữa còn vì những thứ ấy mà tranh giành, đánh nhau. . .

Trong vòng một ngày, "Khách Lai Các" Đã nổi danh toàn thành, là điều chưa từng có, có thể nói là “Đệ nhất gia từ cổ chí kim.”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Nam Tử Áo Trắng Cầm Quạt Kỳ Lạ (1)

Ở Bờ hồ Bích Vân Thành Tây Thượng Kinh, có một tòa phủ đệ có vẻ ngoài đơn giản tọa lạc tại nơi này, phủ đệ này nhìn như đơn giản, kì thực lại có khí thế hùng vĩ, có khí chất hào hùng người thường khó có thể nắm bắt được, ở trong mắt người bình thường nhìn như bình thường, kém khá xa so với những phủ đệ kiến trúc xa hoa, xanh vàng rực rỡ kia. Nhưng mà, đối với những chuyên gia có chút hiểu biết về kiến trúc mà nói, đây là chính là tuyệt phẩm trong kiến trúc, bố cục kỳ lạ, nhìn như thiết kế đơn giản lại cất giấu một loại khí thế trợn vẹn, khiến người ta hăm sâu trong đó, không thoát ra được.

Mà sáng sớm ngày hôm nay, một nam tử tuấn mỹ mặc áo đỏ cầm quạt xếp trong tay hấp tấp chạy đi vào.

"Ngũ ..." Hắn mới vừa đi vào cửa, quản gia Lưu Toàn từ bên cửa đi qua tựa vịn vào khom lưng vẫn an, nhưng hắn còn chưa nói xong một câu, ngũ hoàng tử lại giống y như một trận gió nhẹ nhàng lướt qua, đồng thời có một câu vui cười cũng ngược theo Gió nhẹ nhàng truyền đến, "Miễn miễn, Tử ca đâu? Có phải đang ở Chính Tích Các hay không?"

Lưu Toàn nhắm chặt mắt, chờ sau khi gió thổi qua mới từ từ mở mắt, thì thào nói, "Nếu người đã hỏi ta vậy thì hãy nghe ta nói đã, chạy nhanh như vậy để làm chi."

Ngũ hoàng tử Mục Hữu mới vừa đi đến cửa Chính Tích các đã bắt đầu hét to lên, "Tử ca Tử ca, huynh hãy nghe ta nói, nghe nói..."

Mục Kỳ đang về tranh nghe được giọng nói cao vút của Mục Hữu khẽ nhủ mày, khoát tay, bút lông trong tay đã bay ra ngoài, Mục Hữu theo phản xạ lắc mình tránh né, bút lông giống như thanh kiếm sắc bén xẹt qua sát mặt hắn, Mục Hữu chỉ cảm thấy trên mặt chột lạnh, một giọt màu đen mực nước đã dính vào mặt Mục Hữu.

"A...." Mục Hữu sợ hãi bùm mặt kêu lên, ánh mắt phức tạp nháy mấy cái, gương mặt tuấn mỹ so với những cô nương trong "Túy Hương Cư" kia còn kiều mỹ hơn mấy phần, "Tứ ca." Mục Hữu lại bủ môi, "Người ta mới vừa chuẩn bị trang điểm xong, nguoi như vậy bảo người ta làm sao gặp người đây."

"Vậy thì không gặp." Mục Kỳ vừa tàn khóc vừa vô tình đánh nát tâm tư Mục Hữu.

"A, hôm nay nguoi ta định đi 'Khách Lai Các', làm sao bây giờ?"

"Nhâm nhi." Tâm tư cõi lòng tan nát của một người nào đấy người lại bị hấn quăng nát burom.

"Tứ ca, làm sao huynh thể đối xử với ta như thế, đệ chính là đặc biệt tới rừ huynh."

"Ta không cầu nguoi tới rừ ta, nếu có thể ta hi vọng vĩnh viễn không gặp nguoi."

"Tứ ca." Tâm tư bị roi nát burom của một người nào đấy lại bị giẫm lên mấy phát một cách vô tình.

"Tứ ca, huynh cũng nên thả lỏng đi." Mục Hữu cười cười, lại bắt đầu phát huy ưu thế da mặt dày của hắn, "Thả lỏng đi, đừng lúc nào cũng banh một gương mặt như vậy dễ thêm nếp nhăn lắm, huynh ở bên ngoài cũng không thể này."

"Ở bên ngoài đệ cũng là không biết võ công."

"Tứ ca, huynh ... Tứ ca, nguoi đi đâu vậy?" Đối mặt với thế công của Mục Hữu, Mục Kỳ đã có dự kiến trước thông dong ra ngoài.

"Không phải đệ nói ở bên ngoài ta không như vậy mà? Ta đây lại đi buông lỏng một chút thôi."

Mục Hữu nghe được Mục Kỳ nói, một hồi lâu mới phản ứng kịp, vội vàng chạy tới đuổi theo bước chân của hắn, một bên đuổi theo một bên hô "Tứ ca, 'Khách Lai Các' đệ nói với huynh kia thật đúng là nóng bỏng, người chen nhau đến đó thật đúng là nhiều, nhưng mà chỉ cần huynh đồng ý ra tiền chúng ta liền không cần chen chúc rồi. Tứ ca ... Tứ ca, huynh có nghe được ta nói chuyện không."

Cửa "Khách Lai Các", Mục Kỳ ngửa đầu xem kiến trúc nguy nga chín tầng này, vốn là bị khí thế hùng vĩ này thuyết phục, sau khi nhìn lại đám đông người đến người đi, trong lòng có một chút thần phục, mà càng khiến hắn kinh ngạc là lầu hai cửa sổ vào lại có thể lộ ra một vật, vật này giống như một cái hộp trong suốt, bên trong thả mấy tượng gỗ có chiều cao như nhau, trên người tượng gỗ mặc quần áo đủ loại nhan sắc, mà quần áo này, cho dù là nam trang, nữ trang cũng đều mới mẻ độc đáo đẹp đẽ, làm cho ánh mắt người ta không dứt ra được.

"Tứ ca, ta nói không sai chứ, nơi này thực sự không tệ, chỉ là tương đối nhiều người, chỗ đất tiền như vậy mà còn có nhiều người đến như vậy, ài, rõ là... Ai, Tứ ca, huynh đợi ta với."

Mục Kỳ mới vừa đi vào "Khách Lai Các", lập tức có một cô nương xinh đẹp đi tới hỏi: "Công tử, xin hỏi cần cái gì? Là ăn cơm, mua gì đó, hay là dừng chân."

"Ăn cơm, chúng ta ăn cơm." Mục Hữu cướp đoạt, ha ha trả lời trước Mục Kỳ.

"Vậy các công tử sẽ ăn ở lầu một, hay là đến lầu 6, lầu 7 hoặc là tầng cao nhất?"

"Lầu 6, lầu 6, chúng ta đi lầu 6." Mục Hữu không ngừng nói.

"Chúng ta đi tầng cao nhấ." Một giọng nói ngạo mạn truyền đến.

Mục Hữu nghe được giọng nói đó thì bủ môi có chút không hồn giận, thì thảo nói, "Hôm nay ra ngoài không xem hoàng lịch, làm sao có thể xui xẻo gặp phải mấy người kia như vậy."

Mục Kỳ nhủ mày, nhưng nhanh chóng che dấu gương mặt không vui bằng một nụ cười hiền lành, quay đầu lại nói: "Đại ca, Nhị ca, làm sao các người cũng đến."

"Làm sao chỉ cho nguoi và Tứ đệ đến, còn không cho phép chúng ta đến." Nhị hoàng tử Mục Hàn ngẩng cao đầu, liếc mắt nhìn, thần thái vẻ mặt cao ngạo, hiển nhiên không để vào Mục Kỳ trong mắt.

"Có đúng hay không cũng không phải do chúng ta định đoạt, các nguoi đã muốn tới thì người nào quản được đây." Mục Hữu không nhịn được cãi lại.

"Nguoi"

"Ta cái gì ta, nguoi khinh người cái gì hả, nguoi nghĩ rằng ta sợ nguoi chắc, nguoi quên ta là cái gì sao?"

"Ta làm sao có thể quên chứ, Ngũ đệ không phải được xưng là “sát thủ của các nữ tử” sao, làm sao, hiện tại cũng cảm thấy hứng thú đối với nam tử rồi hả?"

"Nam tử, xưng hô này không tệ, nhưng mà ta còn không thích lắm, nếu là Nhị ca mà nói, nói không chừng ta sẽ gắng gượng tiếp thu đó."

"Mục Hữu." Nhị hoàng tử Mục Hàn tức giận gầm nhẹ.

"Ủm?" Người nào đó bị kêu trung ra vẻ mặt vô tội nháy mắt mấy cái, vẻ mặt muốn nói người gọi có chuyện gì.

"Nhị đệ." Mục Thịnh vẫn luôn một mực không nói chuyện một bên rót cục mờ miệng, Mục Hàn lập tức ngậm miệng đúng lúc, Mục Hữu thấy vẻ mặt sắc lạnh kia của Mục Thịnh, lăm bắm vài tiếng trong lòng, cũng không nói nữa.

"Cùng đi tầng cao nhất đi." Mục Thịnh lạnh lùng nói, giữa lòng mây bao phủ một loại khí chất tàn bạo, một chút ác ý chọt lóe lên từ khóe mắt.

"Đại ca, huynh mời bọn họ làm cái gì, bọn họ có tiền đi mà?"

"Mục Hàn, ngậm miệng."

"Hừ, huynh có ý tứ gì?" Mục Hữu lại bắt đầu khó chịu rồi.

"Mục Hữu." Mục Kỳ cũng nhìn hán một cái. Diễn đàn lễ quý đôn ~ Dạ

"Cái đó Các công tử, không tốt lắm, hiện tại tầng cao nhất chỉ có một vị trí thôi." Cô nương xinh đẹp kia mắt thấy mấy người bọn họ ầm ĩ ngày càng ác liệt, không mở miệng nói không được.

"Hả! Chỉ còn có một vị trí." Mục Hữu là người đầu tiên phản ứng kịp kêu lên kinh ngạc.

"Đúng, bởi vì mỗi ngày tầng cao nhất chỉ chiêu đãi hai bàn khách nhân, mà trước lúc mấy công tử đến cũng đã có người định một vị trí, cho nên, hiện tại chỉ còn một vị trí."

"A?" Mục Kỳ đột nhiên cười cười, ánh mắt chớp lên, "Ngũ đệ, nếu không có chỗ, chúng ta đây liền..." Hắn dừng một chút, ánh mắt gian xảo lần lượt đảo qua đại Mục Thịnh với Mục Hàn, lại nói, "Chúng ta liền hợp thành một bàn theo đại ca đi."

"Cái gì?" Mục Hàn kinh ngạc kêu một tiếng, Mục Thịnh khẽ nhún mày, không nói gì.

Bọn họ ai cũng thật không ngờ Mục Kỳ lại có thể lại coi như không thấy sự khinh thường của họ, chủ động theo chân bọn họ cùng nhau ngồi một bàn.

Mục Hàn nghĩ thầm, Mục Kỳ ơi Mục Kỳ, nhìn người đứng như lời đồn bên ngoài, trầm mê trong tửu sắc, không hiểu chính sự, đáng nói là còn không biết cảm thấy thẹn.

"Được, được, có người giúp đỡ trả tiền, đại ca, huynh hẳn là sẽ không chê bai chúng ta chứ." Mục Hữu rất phối hợp vỗ tay trầm trồ khen ngợi, cũng hợp thời khiến Mục Thịnh không có cơ hội từ chối, trong lòng thì vẫn âm thầm nghĩ, công lực phức tạp của Tứ ca lại đề cao, chẳng lẽ cái này kêu là "Vui giận không hiện sắc, trị người ở trong vô hình sao"? Xem ra sau này mình cần phải chậm rãi học rồi!

"Như vậy, công tử, mời đi phía này." Cô nương xinh đẹp kia dẫn bọn họ đi về phía trước nói.

Mục Thịnh ngậm miệng đi tuốt ở đằng trước, Mục Hàn hừ lạnh một tiếng, bắt kịp ngay sau đó, Mục Kỳ mỉm cười giống như không có nghe được tiếng hừ lạnh của Mục Hàn từ từ đi, mà Mục Hữu cũng là một bộ dáng hi hi ha ha, vừa nhìn xung quanh vừa đi trước.

Rất xa, vang lên tiếng hút không khí của mọi người.

"Mau nhìn xem, bốn vị hoàng tử của Thượng Kinh kia, đúng là rất anh tuấn mà." Một vị nữ tử bát quái* nào đó kêu sợ hãi.

*: nhiều chuyện, thích nghe tham gia vào những cuộc trò chuyện, bàn luận về tin đồn của người khác.

"A, Mục Thịnh của ta vẫn lạnh, vẫn khốc như vậy."

"Hừ, vẫn là Kỳ Kỳ của ta đẹp trai, người xem nụ cười của hắn, quả thực chính là thiên sứ trên trời chuyên môn phái tới giải thoát cho ta. Mục Thịnh kia hả, một gương mặt dọa chết người."

"Người nói cái gì, dám nói Mục Thịnh nhà ta?"

"Ta nói đó, thì thế nào, Mục Thịnh lạnh như băng." Hai nữ tử hoa si nào đó lao vào đánh nhau.

Mà có người khác lại giống như không có nghe được giọng nói của họ bọn, tràn đầy chờ mong nói: "Hữu, trái tim của ta chỉ thuộc về huynh."

Nói xong, Mục Hữu vừa đúng lúc quay đầu lại, nhẹ nhàng cúi đầu khẽ thổi vào lòng bàn tay, một hôn gió bay tới, nữ tử nào đó kích động té xỉu.

Chương 25: Nam Tử Áo Trắng Cầm Quạt Kỳ Lạ (2)

“Đến đây nào, các vị công tử xin mời vào bên trong.” Phục vụ xinh đẹp đứng trước cửa nói. Bốn người nhìn “căn phòng” trống rỗng trước mặt, vừa kín mít lại vừa nhỏ hẹp, vẫn không nhúc nhích. “Cái này là cái gì?” Mục Hữu tò mò không kiềm chế được sự hiếu kỳ bên hỏi. “Thứ này gọi là thang máy vận chuyển, do chính lão bản của chúng tôi thiết kế.” Nữ phục vụ trả lời. “Thang vận chuyển? Lão bản?” Mục Kỳ nghe được những từ ngữ mới lạ không nhịn được bên hỏi. “Vâng, thang vận chuyển chính là cái này.” Nàng ta chỉ vào giữa căn phòng nhỏ hình vuông thẳng đứng đó. Mọi người như muốn ngất đi, nói thế cũng như chưa nói. “Lão bản cũng chính là chương quý, tất cả mọi thứ ở nơi này đều do lão bản nhà chúng tôi thiết kế.” “Hả? Vậy lão bản nhà... Các người là ai?” Mục Hàn hỏi.

“Lão bản nhà chúng tôi là Liễu Tịch Hiền.” “Liễu Tịch Hiền ư?” Mục Hàn kinh ngạc lặp lại, “Là Đại công tử của Liễu gia sao?”

“Vâng, đúng là lão bản nhà chúng tôi.” “Không ngờ Liễu Tịch Hiền lại có bản lĩnh như vậy.” Ngay giờ Mục Thịnh vẫn im lặng không nói gì, rốt cuộc cũng thốt ra câu nói đầu tiên. “Đầu tiên xin mời chư vị công tử bước vào.” Nữ phục vụ xinh đẹp kia nhìn thấu sự nghi ngại của bốn người bọn họ, nên đã bước vào trong thang máy từ lâu. Lúc này, bốn người bọn Mục Thịnh mới từ từ bước vào. Bọn họ vừa mới đi vào, cánh cửa lập tức đóng lại. Bốn người cả kinh, rồi rít đề cao cảnh giác nhìn bốn phía, nhưng bốn phía đều tối đen như mực, không nhìn rõ bất kỳ thứ gì, chỉ có thể nghe được bốn người tiếng thở hổn hển.

Khi ấy, bọn họ đã nghe được một giọng nói dễ nghe: “Các vị công tử không cần phải sợ hãi, đợi một chút sẽ đến nơi, hơn nữa lão bản đã đặc biệt căn dặn không được đốt đèn ở đây. Thì ra là nữ phục vụ! “Tại sao?” Không biết là ai đã lên tiếng hỏi. “Ha ha, như thế này thì một lát các vị sẽ biết.” Nàng khẽ cười một tiếng, nói xong lại nghe thấy từ bên phía nàng ta truyền đến những tiếng gõ vào vách tường, “bốp bốp, bốp bốp”..... Tổng cộng chín cái. Lúc này, chuyện càng làm họ kinh ngạc lại xuất hiện —— Căn phòng chuyển động!

Bọn họ cùng hít sâu một hơi, lòng bàn tay bắt đầu rỉ ra mồ hôi, ngay cả Đại hoàng tử lãnh khốc cũng bắt đầu đưa tay thủ thế, lên tinh thần làm theo bản năng. Thật ra thì chính là thang máy hiện đại, nhưng bởi vì nơi này không có điện, cho nên Liễu Tịch Nhược mới sai người ở phía dưới dùng dây thừng kéo ròng rọc, dùng số lần gõ vào vách tường mà xác định số lầu cần đến, cho nên đặt tên là thang vận chuyển. Một lát sau mọi người chỉ nghe “cách” một tiếng, “Thang vận chuyển” ngừng lại, sau đó cửa mở ra.

Ánh sáng mặt trời đột nhiên bắt đầu chiếu về phía bốn người đang sốt ruột, ánh mặt trời mãnh liệt khiến cho bọn họ nhắm mắt theo phản xạ, nhưng khi đã thích ứng được với ánh sáng, bốn người mở mắt ra thì chợt ngẩn người. Hiện ra trước mặt bọn họ chính là một nơi hoa thơm chim hót, khung cảnh yên tĩnh, không khí trong lành sạch sẽ. Trời xanh mây trắng giống như đang ở trên đỉnh đầu, có cảm giác chính mình đứng giữa trời đất xung bá anh hùng. Vì nơi này lộ thiên, chính giữa lại có một hồ nước trong suốt, trung tâm là một suối phun xinh đẹp. Hai bên hồ được chia ra làm các lương đình nghỉ mát khác nhau. Ở bốn góc của đình nghỉ mát có bốn dải lụa trắng, có thể tháo xuống tùy theo tâm tình của khách hàng mà quyết định, điều làm họ kinh ngạc hơn nữa chính là trên mặt đất ngoại trừ hồ nước, nơi nào cũng được bao phủ bởi một tầng khói trắng mờ ảo, mát lạnh, thật sự có cảm giác như đang lạc trong tiên cảnh.

Bọn họ không khỏi hoài nghi, đây là tầng cuối cùng ư? Một tòa nhà có thể xây đến mức này thì đúng là đạt tới cảnh giới, quả thật làm người khách ngạc nhiên mà. Đôi mắt của Mục Kỳ khép lại, lướt nhìn bốn phía một lần, trong lòng không khỏi sợ hãi thâm nghĩ kẻ tạo ra những thứ này thật sự rất thông minh và mới lạ. Đầu tiên kẻ đó cho người đưa bọn họ vào “Thang vận chuyển”, thứ nhất tránh việc một môi do đi bộ liên tiếp chín tầng cầu thang, thứ hai có ý không đốt đèn, khiến người ở trong sốt ruột vào lo lắng cực độ trong lòng, sau đó khi tới tầng cuối cùng lại là cảm giác mãnh liệt đánh vào thị giác làm giảm lo lắng rồi bình tĩnh trở lại. Như vậy có thể thấy được, người này không những có suy nghĩ tài tình, hơn nữa còn có thể dễ dàng nắm được nhược điểm của đối phương rồi xuống tay, loại người như thế, nói thông minh thì chưa đủ, phải nói là thông minh đến mức khiến người khác sợ hãi.

Không biết vì sao, trong lòng của họ có một suy nghĩ cực kỳ mãnh liệt, chủ nhân thật sự của nơi này không phải là Liễu Tịch Hiền. Bốn người bọn họ kinh ngạc, sự kinh ngạc trong lòng càng ngày càng nhiều, lúc này, Mục Hữu nhìn xung quanh một chút rồi ngẩng đầu lên ngắm bầu trời, vô cùng ngây ngô hỏi một câu: “Haizz, mỗi khi trời mưa thì nơi này phải làm thế nào?” Ba người kia nghe xong, cùng có chung một suy nghĩ rồi ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời. “Người khẳng định mưa có thể rơi xuống đây sao?” Một giọng nói xa lạ truyền đến, bốn người đồng loạt nhìn về phía người vừa nói.

Chỉ thấy trong lương đình nghỉ mát gần đó, có một nam tử tuấn mỹ đang ngồi, hắn mặc y phục màu trắng, đai lưng Bạch Âm Vân thắt quanh eo, toàn thân không đeo trang sức nào, trong tay lại cầm một cái chiếc quạt nhưng quạt không giống như đang quạt mà đang đưa từ trái sang phải. Hơn nữa điều làm họ ngạc nhiên chính là trên mặt trắng của cây quạt trống không lại không có một chữ. Nam tử mỉm cười, trên khuôn mặt trắng mịn lại có một vẻ đẹp kinh người xuất hiện, đôi mắt khép hờ xinh đẹp mang theo vài phần lười biếng, lại càng làm cho người khác thấy thần bí. Mà ở trước mặt hắn có một nam tử áo trắng khác đang ngồi, so với hắn thì có vẻ hơi mong manh, nhưng hắn ta lại đưa lưng về phía bọn họ cho nên chỉ nhìn thấy được bóng lưng của hắn.

Mục Kỳ nhìn nam tử tuấn mỹ ấy lại có cảm giác quen thuộc, hắn hoài nghi không biết bọn họ đã từng gặp nhau hay chưa. Bốn người nghe được lời của nam tử kia nói càng không khỏi thêm phần hoài nghi nhìn tiên cảnh thiên giới này. Lúc ấy, Mục Kỳ xuất hiện một ý tưởng, hắn hài lòng cúi đầu, nhẹ nhàng cười một tiếng, không nói gì. Nam tử đối diện nhìn thấy hắn mỉm cười, cũng khẽ mỉm cười. Phát hiện ra rồi sao? Lại một lát sau, Mục Thịnh mới chậm rãi giẫm hàng chân mày đang nhũn nhũn ra, hắn cúi người nhặt một hòn đá trên mặt đất rồi ném lên phía trên đầu mình. Mục Hàn nhìn thấy Mục Thịnh khom lưng xuống vốn đã tràn đầy nghi vấn, nhưng khi nhìn thấy hắn lại ném hòn đá lên trời, thì không nhịn được sợ hãi mà kêu: “Đại ca ——”

Chỉ nghe “Bốp” một tiếng, viên đá kia bị cản đường lại, rơi xuống đất. Khuôn mặt của Mục Hàn, Mục Hữu kinh ngạc, Mục Kỳ hé miệng cười khê, Mục

Thịnh hừ nhẹ. Quả nhiên bọn họ đều có vẻ mặt như vậy, còn vị nam tử tuyệt sắc kia cũng nhẹ nhàng cười một tiếng, nhưng trong nụ cười ấy lại phản ánh nhiều ẩn chứa sự ——Khinh miệt! Nữ phục vụ im lặng này giờ lúc này mới lên tiếng, “Bây giờ chắc các vị có điều không hiểu, đây là thủy tinh công nghiệp, cũng là do lão bản nhà chúng tôi tạo ra, trên thế gian này là độc nhất vô nhị.” Nàng đắc ý nói.

Lẽ dĩ nhiên đây không phải thủy tinh công nghiệp thật sự, chẳng qua là do Liễu Tích Nhược dựa vào trí nhớ ít ỏi của mình về thế giới hiện đại, đặc biệt tìm đến các cao nhân trên giang hồ, đề nghị cứu chế tạo “Thủy tinh giả”, nhìn bề ngoài thì rất giống với thủy tinh công nghiệp, nhưng trên thực tế.....”Hay là các vị công tử ngồi ở đây trước đi.” Người phục vụ kia nói xong lại đưa bốn người bọn họ tới một lưon đình nghỉ mát. “Bốn vị công tử xin chờ, rượu và thức ăn sẽ lập tức được mang lên.”

Nhưng vừa ngồi xuống bốn người lại suy nghĩ như cũ vẫn chưa từng nghe nói đến “Thủy tinh công nghiệp” phía trên, từ lâu Mục Kỳ đã càng thêm kính nể đối với chủ nhân của nơi này. Cho nên lần nữa nghe được từ ngữ lạ lẫm, nhìn thấy sự vật xa lạ vật thì hẳn cũng không kinh ngạc giống như lúc đầu nữa, nhưng hơi chần chừ động thì vẫn phải có, bởi vì bây giờ tất cả sự chú ý của hắn đều đặt lên người nam tử ở đối diện lương đình nghỉ mát kia.

Nam tử kia cầm chiếc quạt kỳ lạ trong tay, cổ tĩnh mà vô ý mang vẻ mặt lười biếng, giống như hiểu rõ tất cả, thậm chí không có bất kỳ trang sức ngoài bạch y. Càng làm cho hắn cảm thấy tò mò, nam tử kia quá mức hư ảo, giống như không nhiễm phải khói bụi trần gian, nhưng hắn lại thật sự ngồi ở chỗ đó, cười nói với bọn họ, đưa mắt nhìn hắn rồi cười. Hắn không tự chủ nhìn về phía nam tử đối diện, hắn thấy nam tử đối diện cũng nhìn hắn, khóe mắt hơi nhếch lên, nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó hắn liền chỉ vào giữa mặt hồ. Mục Kỳ nghi ngờ nhìn mặt hồ, chỉ nhìn thấy hồ nước trong, suối phun tinh xảo, cũng không có cái gì khác thường. Nhưng khi hắn sắp sửa dời tầm mắt đi chỗ khác, thì suối phun giữa hồ đột nhiên ngừng lại, không những dừng lại mà nước trong hồ cũng từ từ hạ xuống, giống như một xoáy nước, dần dần bị hút xuống. Mục Kỳ kinh ngạc mở to mắt, xoay đầu nhìn ba người bên cạnh, chỉ thấy vẻ mặt của bọn họ cũng tràn đầy kinh ngạc nhìn biến hóa trong hồ.

Dần dà, nước trong hồ đang hạ xuống lại dâng lên, điều làm họ ngạc nhiên hơn cả chính là nước dâng lên cùng với một sân khấu nổi. Trên sân khấu có mấy cô nương xinh đẹp đang đứng, sân khấu nổi trên nước từ từ dâng cao, rồi khôi phục lại dáng vẻ của hồ nước. Nhưng sân khấu vẫn còn tiếp tục dâng cao, vì suối phun đã bắt đầu phun nước như trước, còn sân khấu thì được nâng đỡ vững vàng trên suối phun. Những thiếu nữ xinh đẹp bắt đầu đánh đàn tấu nhạc, nhảy múa, mà nói vậy cũng không đúng lắm. Các nàng trình diễn thật sự làm người khác ngạc nhiên, cho dù là Vũ cơ của “Túy Hương Lầu”, hay Đệ nhất mỹ nữ ở kinh thành Lâm Ly Tuyết cũng không bằng họ. Trong một khoảng thời gian ngắn, bốn người bọn họ đều nhìn đến mức ngây người, Mục Kỳ cũng ngạc nhiên không dời được ánh mắt, đợi đến khi hắn phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía lương đình nghỉ mát phía đối diện một lần nữa thì nam tử bạch y cầm chiếc quạt kỳ lạ đã sớm không còn thấy tung tích.

Mục Kỳ lấy làm kinh hãi, người này phải có võ công vô cùng cao thâm mới có thể đột nhiên biến mất trước mặt họ mà không bị phát hiện. Không biết hắn cố ý hay là vô ý, nhưng võ công của hắn thì không cần phải hoài nghi nữa. Về mặt của Mục Kỳ tối sầm lại, đôi môi nhếch lên một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lưon Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tranh Đấu Gay Gắt

Editor: Lãnh Nguyệt Dạ

Liều phủ.

"Hoa Khê, bên phía Thủ Ky có tin tức gì không?" Gần đây Liễu Tích Nhược quá bận rộn chuyện mặt tiền cửa hàng bên kia, vẫn không có nghỉ ngơi, cho nên vừa mới đi vào cửa đã khẩn cấp năm xuống xích đu.

Xích đu này cũng không phải giống như xích đu truyền thống, mà là xích đu kiểu mới Liễu Tích Nhược tập hợp các yếu tố hiện đại mà mà ra, nó chẳng những có tạo hình kỳ lạ, ghế dựa cũng không có theo kiểu hình cung nửa vòng tròn, nhưng mà ở giữa lại có mấy cái lò xo xếp liên tiếp, cho nên lay động giống như xích đu, hơn nữa nó còn có cực kỳ thoải mái, trước tiên không nói tới cảm giác nhẹ nhàng giống như cái võng, chỉ nói tới tầng tầng lông chồn bao phủ trên mặt kia đã đủ để cho người ta không nỡ đứng dậy rồi.

Hoa Khê bắt đầu nhìn Liễu Tích Nhược đang khép mắt lại, vừa yên lặng thờ dài một hơi ở trong lòng, vừa chấp tay nói: "Vâng có tin tức, theo Thủ Ky điều tra, hiện tại khắp bốn phương có rất nhiều môn phái đều đang tìm kiếm bao đồ năm đó, ngay cả chuyện môn chủ chết cũng có người bắt đầu điều tra, thậm chí cả ... mộ địa của môn chủ cũng đều có người đi tìm."

"Ừ?" Đôi mắt đang nhắm của Liễu Tích Nhược nhẹ nhàng lóe lóe, ung dung thản nhiên nói, "Xem ra đều không nhận được giá đầu lời đuôi rồi, có những môn phái nào đang tìm?"

"Chủ yếu là Thương Nguyệt giáo, và.. La Sát môn."

"Ừ?" Thương Nguyệt giáo đang tìm kiếm là chuyện bên trong dự kiến, nhưng mà la sát môn này luôn luôn thần bí, làm sao có thể đột nhiên cảm thấy hứng thú đối với bao đồ này hả?" Liễu Tích Nhược mở mắt, bỗng nhiên lạnh lùng nói, "Đã điều tra tư liệu về giáo chủ Thương Nguyệt giáo xong chưa?"

"Chỉ tra được người này có chút quan hệ với hoàng cung, chỉ sợ là người trong triều đình."

"La sát môn thì sao? Chỉ sợ không tra ra bất luận tin tức gì đi."

"Vâng, thuộc hạ hồ thẹn, quả thật là không tra được."

"Chuyện này không trách ngươi, là vì môn chủ la sát môn kia quá mức thông minh, còn thật sự là một đối thủ không tệ, hơn nữa nhiều Ngọc Diện la sát dưới cờ của hắn rất có danh tiếng, chuyên môn cướp giàu cứu nghèo, bậc này thực làm cho người ta khâm phục mà!"

Hoa Khê sững sờ nhìn vẻ mặt vẻ khâm phục của Liễu Tịch Nhược, vẻ lười biếng trong mắt sớm đã bị một loại khiêu chiến thay thế, vui sướng giống như là con người đang đi trong sa mạc đột nhiên thấy được nguồn nước, nhất thời tìm được mục tiêu, tìm được phương hướng, tìm được hi vọng vậy.

"Đại tiểu thư, người không thể vượt qua, tiểu thư nhà ta đang nghỉ ngơi." Bên ngoài cửa phòng đang đóng chặt, Hoa Khê mặt không chút thay đổi lại đưa tay ngăn cản Liễu Tịch Nhiễm đang giận đùng đùng muốn vào cửa một lần nữa.

"Lại là nghỉ ngơi, lại là nghỉ ngơi, mấy ngày nay ta đến bảy, tám lần, lần nào cũng đang nghỉ ngơi, chẳng lẽ mỗi ngày nàng ta đều đang ngủ sao?" Liễu Tịch Nhiễm hờn hển nói.

Đã hơn mười ngày, mỗi lần Liễu Tịch Nhiễm đến đều bị từ chối ở ngoài cửa, rất không dễ dàng nghĩ ra được chủ ý, định một chiều bắt lấy Liễu Tịch Nhược, đáng tiếc thời gian dài như vậy đi qua, ngay cả mặt của Liễu Tịch Nhược nàng cũng không nhìn thấy, hơn nữa, nha đầu tên Hoa Khê trước mặt này, bộ dạng nhìn như khúm núm hiền lành, nhưng lại cứng mềm không ăn, cho dù là dọa nàng, nạt nàng, lấy lòng nàng, thậm chí là đánh nàng, đều không làm nên chuyện gì, hơn nữa thật đáng buồn là, nàng lại không đánh nổi nàng ta, mỗi một lần đều bị bóp chặt cổ tay, mà Liễu Tịch Nhược lại bởi vì được Liễu Chấn Toàn che chở, bọn hạ nhân cũng không dám dễ dàng động tới nàng.

Liễu Tịch Nhiễm tức giận muốn chết, đành phải mỗi ngày đến đây "báo danh".

Lần này cũng thế, vừa tới đã lao vào Hoa Khê rồi.

"Ta lập lại lần nữa, ta muốn gặp nàng ta."

"Ta nói rồi, tiểu thư nhà ta đang nghỉ ngơi."

"Lớn mật, dám tự xưng là ta, trong mắt ngươi tôi cùng có bản tiểu thư hay không."

"Đều tự xưng ta, ngươi nói trong mắt ta có ngươi hay không." Hoa Khê chớp chớp đôi mắt to linh động, vẻ mặt vô cùng vô tội.

"Ngươi ..." Liễu Tịch Nhiễm khó thở, "Ngươi quả nhiên là cùng một loại với nha đầu xấu xí kia, tiện nhân không biết cấp bậc lễ nghĩa."

"Ngươi dám mắng tiểu thư của ta." Hoa Khê nghe được Liễu Tịch Nhiễm vậy mà dám mắng tiểu thư của nàng, giọng nói lập tức đề cao tám phần.

"Ta nói tiện nha đầu kia, thì thế nào, ngươi cho là có tiện chân(một từ dùng để chửi, tương tự như con đĩ ở VN) kia cho ngươi chỗ dựa thì giỏi lắm sao, ta nói cho ngươi, năm đó người rõ ràng được lão già kia sủng ái như thế cuối cùng còn không phải chết ở trong tay mẫu thân ta sao, chỉ bằng hai nha đầu không biết từ đâu tới đây các người này mà định vượt qua chúng ta hả, năm mơ đi." Liễu Tịch Nhiễm thật sự tức điên, ngay cả buột miệng nói ra chuyện hại chết mẫu thân Liễu Tịch Nhược cũng hoàn toàn không biết, mà lời của nàng lại khiến Hoa Khê lấy làm kinh hãi.

"Cái gì? Ngươi nói cái gì?"

Nhìn thấy thần sắc kinh động của Hoa Khê, lúc này Liễu Tịch Nhiễm mới ý thức được mình nhanh miệng, vội vàng sửa lời nói: "Ặc... Ta nói ... Ta nói kia tiện nha đầu nhất định không có kết cục tốt."

"Ngươi ..." Hoa Khê tức giận nâng tay phải lên tính đánh vào ngực Liễu Tịch Nhiễm, nhưng mà, bàn tay của nàng vẫn còn chưa đánh ra đã bị một lực lượng vô hình dẫn dắt, ngay cả nội lực vừa mới vận đủ cũng bị bức trở về liên tiếp.

Sau đó, cửa phòng đóng chặt bỗng mở ra.

Trái tim Liễu Tịch Nhiễm trầm xuống dưới.

Lúc này, giọng nói miễn cưỡng của Liễu Tịch Nhược lại truyền đến từ trong nhà, "Hoa Khê, để cho tỷ tỷ vào đi, ta cũng đã lâu không thấy tỷ tỷ, rất nhớ nàng ấy, phải không, Nhiễm, tỷ, tỷ."

Liễu Tịch Nhiễm vừa nghe được Liễu Tịch Nhược nói, thân thể vô ý thức run lên, lúc này rõ ràng là mùa xuân, khí trời ấm lại, nhưng nàng ta lại cảm thấy sống lưng lạnh run.

Chẳng lẽ lời của nàng mới vừa rồi đã để cho Liễu Tịch Nhược nghe được?

Sẽ không, sẽ không, điều này sao có thể? Nàng ta nhất định không nghe được.

Liễu Tịch Nhiễm nghĩ như vậy, từ từ thông dong đi vào nhà.

Vừa mới tiến đến, đã thấy Liễu Tịch Nhược nhắm mắt lại nằm ở trên một cái ghế kỳ quái trái lông chồn trắng.

Nàng ta đi từ từ về phía trước, mà Liễu Tịch Nhượng vẫn lẳng lẳng nằm như cũ, cũng không nhúc nhích, lại giống như đang ngủ thiếp đi.

Gần, càng ngày càng gần rồi.

Liễu Tịch Nhiễm đột nhiên thật hối hận chuyện không có đặt một cây chủy thủ ở trên người trước, hiện tại, đúng là thời cơ tốt để giết nàng ta.

Liễu Tịch Nhiễm vừa đi một bước .

Liễu Tịch Nhượng trên ghế lại đột nhiên nhếch khóe môi mờ mờ: "Nhiễm tỷ tỷ, nếu ta không có đoán sai thì, hiện tại trong lòng ngươi nhất định đang nghĩ vì sao không mang theo thanh đao, nếu không nhất định sẽ giết ta, đúng không?"

Nói xong, nàng từ từ mở mắt, quay đầu, cặp mắt mang theo vài phần lười biếng vài phần buồn ngủ mông lung thẳng tắp nhìn về phía Liễu Tịch Nhiễm.

Liễu Tịch Nhiễm run lên, sau lưng lại bắt đầu rét run.

"Muội ... Muội muội thì nói cái đó đó, làm sao tỷ tỷ có thể muốn giết muội chứ, muội biết rõ rành rành là tỷ tỷ thương yêu ngươi nhất."

"Muội muội đương nhiên biết tỷ tỷ thương yêu muội, chỉ là dạo này Nhượng Nhi hơi mệt, cho nên vắng vẻ tỷ tỷ, tỷ tỷ sẽ không trách Nhượng Nhi chứ?"

Đó là một cơ hội, Liễu Tịch Nhiễm nghĩ thầm, chỉ cần đưa Liễu Tịch Nhượng dẫn đi trước...

"Tỷ tỷ làm sao có thể trách muội muội chứ. Ngươi xem thời tiết hôm nay tốt như vậy, không bằng chúng ta ra ngoài đi một chút đi."

Liễu Tịch Nhượng quay đầu, nhìn nhìn bầu trời u ám ngoài cửa sổ, lại nói, "Quả thật là khí trời tốt."

Lúc này Liễu Tịch Nhiễm cũng theo về mặt Liễu Tịch Nhượng thấy được sắc trời ngoài cửa sổ, sắc mặt có chút xấu hổ lại nói: "Ặc... Cái đó ..."

"Được, chúng ta đây liền đi một chút đi." Nói xong, Liễu Tịch Nhượng cũng chậm chậm đứng dậy mặc thêm một cái áo khoác, mà lại khiến Liễu Tịch Nhiễm lấy làm kinh hãi .

Làm sao có thể thuận lợi như vậy?

"Tỷ tỷ, ngươi muốn đi chỗ nào đây?" Bên ngoài phòng, Liễu Tịch Nhượng cố ý không đề cho Hoa Khê đi theo, bản thân đơn độc ở một mình với Liễu Tịch Nhiễm.

"Hiện tại có một số hoa trong phủ sắp nở không bằng tỷ tỷ mang ngươi đi một chỗ rất tốt, hoa chỗ đó, nở rất rực rỡ đó." Liễu Tịch Nhiễm nghĩ thầm, quả thật là một chỗ tốt, bảo đảm ngươi một đi không trở về!

"Ha ha." Liễu Tịch Nhượng cười nhẹ, "Phải lắm, hoa viên trong khắp Kinh Đô còn chưa đến xuân kỳ, không lẽ hoa trong phủ của chúng ta đều nở vào mùa đông sao?"

Liễu Tịch Nhiễm nghe thấy Liễu Tịch Nhượng lại có thể không cho nàng một chút mặt mũi nào, trực tiếp châm chọc nàng như vậy, trên mặt không khỏi thoát xanh thoát trắng.

"Nhưng mà, nếu tỷ tỷ đã nói là có nơi tốt để đi, Nhượng Nhi há có thể từ chối ý tốt của tỷ tỷ, chúng ta đây lập tức đi thôi." Khóe miệng dưới khăn che mặt của Liễu Tịch Nhượng nhẹ nhàng nhếch lên, trong mắt ánh lười biếng chợt lóe lên tia sáng giảo hoạt.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Yên Hội Mới Bắt Đầu, Tranh Nhau “Lộ Diện” 1

Hôm nay Liễu Tịch Nhiễm mặc một bộ cánh vải sa mỏng màu cam, trên đầu phối hợp cắm một cây trâm màu hoa sen, hai bên thái dương có tóc rủ xuống, làm cho khuôn mặt vốn trắng bệch của nàng xinh đẹp hơn một chút.

Bởi vì mấy ngày trước, Liễu Tịch Nhiễm bị Liễu Tịch Nhượng làm cho sợ tới sắc mặt tái nhợt, thời điểm nhìn thấy Liễu Tịch Nhượng lòng bàn tay bắt gặp đồ mờ mờ, nhưng càng như vậy, Liễu Tịch Nhiễm càng hận Liễu Tịch Nhượng, nàng là đại tiểu thư cao quý nhất, luôn được những lời khen ngợi nhất, mặc dù không bằng đệ nhất mỹ nhân Lâm Hinh Tuyết, nhưng luôn được coi là mỹ nữ đứng đầu, những năm gần đây danh tiếng “hiền lương thực đức” hiểu biết thấu tình đạt lý khó khăn lắm mới gây dựng được đều bị Liễu Tịch Nhượng phá hỏng, hơn nữa điều đáng giận hơn cả là nàng bị “Oan” như vậy nhưng vẫn không thể nói lại được, chỉ có thể áp ứng tự nhận xui xẻo nói là không cần thận ngã xuống giếng.

Thật ra thì khi Liễu Chấn Toàn đến thăm, nàng đã nghĩ sẽ nói cho phụ thân là bị Liễu Tịch Nhượng đẩy xuống giếng, nhưng nàng cũng không phải là kẻ

ngu, nàng biết chuyện này một khi nói ra thì chuyện nàng hại Liễu Tịch Nhượng sẽ bị vạch trần, đến lúc đó bị phạt còn chưa biết là ai đây.

Cho nên, Liễu Tịch Nhiễm càng tức giận, tất cả sự tức giận đều nén trong lòng, nổi căm hận đối với Liễu Tịch Nhượng cũng giống như băng tuyết trên núi, càng để lâu càng dày, càng chôn càng sâu, quanh năm không thay đổi.

Liễu Tịch Nhượng hỏi qua Liễu Chấn Toàn, ba người bọn họ đều chia ra ngồi trên xe, đoàn người chậm rãi đi về phía hoàng cung.

Chỉ một lát sau, xe ngựa dừng trước cửa cung, xuyên qua mấy tầng bảo vệ chặt chẽ ở cửa chính, mấy người bọn họ mới tới được Ngự hoa viên.

Thành phi vốn định tổ chức yến hội ở thừa tâm điện, nhưng Đại hoàng tử Mục Thịnh nói đang là mùa xuân, hoa trong ngự hoa viên đang nở rộ, vô cùng thích hợp để tổ chức yến hội, hơn nữa hắn còn chuẩn bị một phần lễ đặc biệt muốn tặng cho Thành phi, cần một khu vực rộng lớn ở Ngự hoa viên mới có thể dâng lên, cho nên Mục Thiên hoàng mới đồng ý lấy Ngự hoa viên làm địa điểm tổ chức.

Sau khi vào tới Ngự hoa viên, ba người Liễu Tịch Nhượng theo Liễu Chấn Toàn chào hỏi mọi người trước rồi ra chỗ của mình ngồi xuống.

Vì Liễu Chấn Toàn đang giữ chức tể tướng, quyền cao chức trọng, nên ngồi cùng các hoàng tử, ba người Liễu Tịch Nhượng ngồi phía sau Liễu Chấn Toàn.

Vốn Liễu Tịch Nhượng lười tham gia loại yến hội này, sau một phen quỳ lạy sớm đã cảm thấy mệt mỏi, để có thể im lặng ngồi mấy canh giờ không bị chú ý, nàng cố tình chọn một chỗ khuất ngồi xuống, nhắm mắt lại bắt đầu cuộc sống an nhàn của nàng.

Mà Hoa Khê ngay từ lúc nàng vừa mới ngồi xuống liền bị Liễu Tịch Nhượng sai đi tìm đại sư huynh cùng các sư muội rồi.

Mà lúc này, tất cả các hoàng tử, các đại thần đi cùng gia quyến đã tới đông đủ, tất nhiên ngoài Mục Thiên hoàng lãnh khốc vĩ đại, Đại hoàng tử Mục Thịnh và Tứ hoàng tử Mục Kỳ nổi tiếng ăn chơi không học hành. Nhưng mà, điều này cũng không thể ngăn cản sự si mê của các vị tiểu thư, ngay từ lúc trước khi bọn Liễu Tịch Nhượng đến, các nữ tử đã bắt đầu tiến hành suy đoán đối tượng ai sẽ là người được Đại hoàng tử và Tứ hoàng tử chọn, ngoài mặt là chúc thọ Thành phi, trên thực tế lại là chọn phi cho các hoàng tử, các đại thần trong triều có ai là không biết, cho nên các vương công tiểu thư tập trung đầu tư mặc bộ y phục đẹp nhất, trang điểm xinh nhất, hy vọng cuối cùng có thể lọt vào mắt của hai vị hoàng tử, một bước ngồi lên vị trí Vương phi. Ngay cả Đại thần nhất phẩm được cho là “Đệ nhất mỹ nhân” ở kinh thành Lâm Hinh Tuyết cũng là trang điểm tinh tế tỉ mỉ càng xinh đẹp động lòng người.

Mà Liễu Tịch Nhượng cũng biết rõ, lão già Mục Thiên này tuyển hoàng phi cho hoàng tử là giả, muốn từ Liễu phủ chọn một thứ phi cho mình, để hạn chế quyền lực của Liễu Chấn Toàn mới là thật. Quyền lực của Liễu Chấn Toàn đã uy hiếp được Mục Thiên rồi sao?

Mục Thiên ơi Mục Thiên, ngươi đã chiếm được ngôi vị hoàng đế rồi còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ còn muốn đem tất cả quyền lực nằm trong tay ngươi mới yên tâm? Đến lúc đó chỉ sợ rằng đến lúc ngươi lấy được quyền lực về tay thì ngươi cũng đã chết vì mệt rồi.

Cứ theo đà này, điều ngươi kiêng kỵ nhất nhưng cũng là muốn có nhất chính là tứ đại cấm vệ của chúng ta thôi. Liễu Tịch Nhượng nghĩ như thế, thuận tiện chống cánh tay lên đỡ đầu đang muốn gục xuống, khẽ mở mắt liền nhìn thấy Liễu Tịch Hòa ngồi yên tĩnh, không nói chuyện, không biết đang suy nghĩ gì. Mà Liễu Tịch Nhiễm đã sớm cùng các tiểu thư khác cùng nhau thì thầm không biết đang nói chuyện gì, ngược lại còn luôn nhìn về phía này với ánh mắt không thiện cảm.

Liễu Tịch Nhượng nhắm mắt không để ý nữa, lại vừa mở mắt thấy Liễu Tịch Nhiễm đã đổi chỗ khác, cũng đang nói chuyện gì đó.

Lần cuối cùng mở mắt Liễu Tịch Nhượng đã thấy Liễu Tịch Nhiễm cùng mấy thiên kim đại thần đang di chuyển tới bên này.

Liễu Tịch Nhượng nhíu mày, nhắm mắt, cười một tiếng không quan tâm.

Liễu Tịch Nhiễm mang theo mấy người tới gần Liễu Tịch Nhượng, lại thấy nàng chống đầu nhắm mắt, đáng vẻ mệt mỏi, nghĩ thầm, cơ hội tới rồi, hôm nay ta nhất định đem ngươi ra chịu sỉ nhục, để cho ngươi vĩnh viễn cũng không thể ngóc đầu lên được, cả đời sống dưới chân của ta.

Nghĩ như vậy, Liễu Tịch Nhiễm liền quay đầu lại nháy mắt với mấy người phía sau, không nhanh không chậm mở miệng nói: “Muội muội sao lại ngồi một chỗ thế này? Sao không cùng các muội muội các tỷ tỷ vui đùa một chút?”

Không đợi Liễu Tịch Nhượng trả lời lại vội vàng nói: “Muội muội, ngươi xem trí nhớ tỷ tỷ này, thiếu chút nữa quên mất muội vừa đến đây chưa thấy quen cái gì, cho nên căn bản không biết thế nào là quan lớn tiểu thư.” Nói xong còn liếc mắt một cái nhìn Liễu Tịch Nhượng khiêu khích, đáng tiếc là Liễu Tịch Nhượng vẫn nhắm mắt, không thèm đáp lại lời nàng.

Liễu Tịch Nhiễm thấy Tịch Nhượng không có phản ứng, vội vàng nháy mắt với mấy người phía sau, bọn họ liền tiếp lời: “O, Tịch Nhiễm đây chính là người muội muội đã bị mất tích mà khó khăn lắm mới tìm lại được, trở về thì chỉ biết hết ăn lại uống, vừa xấu xí vừa lười lại độc ác xảo quyệt chua ngoa đó ư, không trách được có một bộ dáng quê mùa lẫn với mùi hôi thối nhí, thì ra là bởi vì ở đây có một người quái dị xấu xí không rõ lai lịch.”

Một người khác cũng mở miệng nói: “Thiệt là, lớn đến như vậy rồi mà còn dám đến những nơi như này, cũng không sợ chọc giận hoàng thượng, chết không có chỗ chôn.”

Liễu Tịch Nhượng vẫn nhắm mắt như cũ không nói lời nào nhưng trong lòng cũng đang âm thầm than thở tài ăn nói của các nàng không thể làm gì khác hơn lại dùng nhiều từ để hình dung nàng như vậy, thật là để các cô nương này bị uất ức rồi, ở trong xã hội này nữ tử không có học vấn mới là có đức hạnh sợ rằng các nàng đã sử dụng hết vốn từ ngữ có trong đại não rồi.

Ngay sau đó Tịch Nhực lại nghe thấy Liễu Tịch Nhiễm lên tiếng: “Tại sao các người có thể nói muối muối của ta như vậy? Mặc dù là nàng xấu là xấu một chút, hơi vụng về ngu ngốc một chút, thậm chí là điều sỉ nhục của Liễu phủ chúng ta, nhưng dù sao nàng cũng là muối muối của ta, mặc dù ta cũng không thừa nhận người muối muối này, nhưng nàng cũng đã là muối muối của ta rồi.”

Liễu Tịch Nhiễm nói xong, nheo mắt lại, một bộ dáng ngạo mạn. Nàng ta nghĩ rằng Liễu Tịch Nhực chắc chắn sẽ nổi giận, nàng nhất định sẽ đứng lên chống nạch quát mắng nàng, nhưng nàng đã sai rồi, từ đầu đến cuối Liễu Tịch Nhực đều không mở mồm, chứ đừng nói gì đến mở lời.

Liễu Tịch Nhiễm hơi kinh ngạc, chân lùi về phía sau vài bước, nhìn bộ dáng Liễu Tịch Nhực giống như đang ngủ, đột nhiên hiểu ra.

Đây là coi thường, không, là không để vào mắt!

Nàng cư xử giống như một nữ tử chanh chua đang tức giận la hét âm ỉ, muốn kích thích lửa giận của người khác, để người ấy phần uất đến mức thể hiện nội tâm đang vô cùng căm phẫn của mình, thậm chí dùng phương thức tốt nhất chính là không thèm đếm xỉa đến để người ta bị mắc lừa.

Khiến cho người đó từ từ la hét ở bên cạnh, mà không đáp lại một lời nào, điều này khó chịu hơn so với lúc đối phương cũng đứng lên tức giận mắng nhiếc trở lại, mà việc này cần người có đủ kiên nhẫn, có thể thấy người kia vì bị xem nhẹ bị coi thường muốn mắng mà không có hiệu quả nên mất đồ bình, nếu bị mắng lại một trận thì sẽ thoải mái hơn nhiều.

Mà tình huống của Liễu Tịch Nhiễm chính là như thế, nàng dùng đủ mọi cách châm chọc, sỉ nhục lâu như vậy, mà Liễu Tịch Nhực lại không đáp lại bất kỳ phản ứng gì, cho dù là một chút nhú mày cũng không có.

Điều này nói lên cái gì? Ngay cả những điều nhỏ nhất Liễu Tịch Nhực cũng không muốn tranh cãi cùng nàng.

Chỉ thấy Liễu Tịch Nhực kia vẫn bày ra gương mặt ung dung, một câu mắng cũng chẳng nói thành lời, Liễu Tịch Nhiễm nâng tay lên bắt chắp mọi thứ muốn đánh xuống, mà lúc này đám người lại xôn xao lẫn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Yến Hội Mới Bắt Đầu, Tranh Nhau “Lộ Diện” 2

Ánh mắt ái mộ cùng giọng nói thật nhỏ không nghe rõ thành lời của các vị tiểu thư, Đại hoàng tử Mục Thịnh và Tứ hoàng tử Mục Kỳ cùng chậm rãi đi vào, một người mặt lạnh lẽo, một người khẽ cười chào hỏi mọi người rồi mới từ từ ngồi xuống.

Nhất thời, tất cả tâm điểm chú ý đều đồng loạt phóng ánh mắt đến hai vị hoàng tử có tính tình khác biệt lớn này.

Kể cả Liễu Tịch Nhiễm cùng mấy người phía sau khi thấy Mục Thịnh cùng Mục Kỳ đi vào, ánh mắt, tay, chân đã sớm đi theo hai người bọn họ, rất tự nhiên đem chuyện chế nhạo Liễu Tịch Nhực ném ra sau đầu.

Mà lúc này Liễu Tịch Nhực khẽ mở mắt ra, thấy rõ ràng dung mạo Liễu Tịch Nhiễm và mấy nữ tử kia, nàng liền nhắm mắt lại lần nữa.

Mục Thịnh và Mục Kỳ vừa mới ngồi xuống, chỉ nghe thấy một âm thanh bén nhọn hô:

“Hoàng thượng đến...”

“Thành phi nương nương đến...”

Mục Thiên hoàng cùng Thành phi và các vị cung nữ thái giám đi vào.

Một lần nữa nghe thấy âm thanh bén nhọn như cũ khiến Liễu Tịch Nhực không thể tiếp thu được, vì vậy kết quả trực tiếp làm cho Liễu Tịch Nhực mở mắt giống như tất cả mọi người đều nhanh chóng quỵ xuống. Đương nhiên, câu kia “Hoàng thượng Vạn Tuế, Vạn Tuế, Vạn Vạn Tuế” nàng không biết nói câu này.

Bởi vì chỗ ngồi yến hội lần này sắp xếp theo thứ tự hoàng tử ngồi xen kẽ hai bên trái phải, cho nên Đại hoàng tử Mục Thịnh, Tứ hoàng tử Mục Kỳ cùng Ngũ hoàng tử Mục Hữu liền theo thứ tự ngồi phía bên trái, mà Nhị hoàng tử Mục Hân, Tam hoàng tử Mục Lâm theo thứ tự ngồi phía bên phải, mà Liễu Chấn Toàn cũng miễn cưỡng giữ một chức vị hoàng tử ngồi bên cạnh Tam hoàng tử, tự nhiên Liễu Tịch Nhực ngồi phía sau Liễu Chấn Toàn, sẽ ngồi đối diện với Tứ hoàng tử Mục Kỳ.

Cho nên, khi Liễu Tịch Nhực nghe thấy âm thanh bén nhọn kia không chút do dự quỵ xuống, Mục Kỳ thấy rõ ràng Liễu Tịch Nhực mở to mắt, trong nháy mắt đó là sự chán ghét và bất mãn, cùng với dáng vẻ không dấu được sự tao nhã.

Không nhận được, hần lạng lẽ quan sát một lần nữa nữ tử mang khăn che mặt này. Tóc búi hình chim Phượng, phía trên cài một cây trâm màu xanh dương có bông mai rủ xuống, xung quanh cài các trâm hoa cùng màu nhẹ nhàng lay động, có một sự thú vị khác biệt, khiến cho hắn có thể nghe thấy rõ

ràng âm thanh va chạm của các cây trầm khi nàng quỳ xuống.

Mà phí dưới hạt châu lay động động kia là một cái trán bóng loáng trắng sáng tinh tế, làm cho người ta không nhìn được muốn đi đến chạm vào một chút, để nghiệm chứng có thực sự bóng loáng trắng noãn như thế không. Phía dưới trán là hai hàng lông mày lá liễu, phía dưới là ánh mắt hẹp dài lười biếng, rõ ràng là lười biếng lại làm cho người khác không thể dòm mắt được, rõ ràng là ánh mắt trong suốt lại làm cho người ta không nhìn được muốn tìm tòi nghiên cứu. Xuống chút nữa là khăn che mặt ngăn lại làm cho hấn muốn nhìn đến màu trắng trong cùng.

Trên người nàng mặc một bộ váy dài màu xanh biếc, cổ áo cùng màu có thêu hoa mai nhỏ, đai thắt lưng cùng màu có thêu những bông hoa nhỏ, càng tôn lên dáng người mảnh mai, khi nàng quỳ xuống váy có hơi xòe ra, thế nhưng trong nháy mắt Mục Kỳ có chút ngây người, tất cả mọi người đã quỳ xuống nên không ai phát hiện.

Đến khi các đại thần hô to vạn tuế hấn mới phục hồi tinh thần lại khom lưng hành lễ, nhưng suy nghĩ vẫn ở trên người nữ tử kia.

Hành lễ xong, Mục Thiên hoàng cho phép mọi người ngồi xuống, cũng giống như những bữa tiệc khác Mục Thiên hoàng cùng Thành phi nói chuyện giống như ngày thường, không cần cầu nệ khách sáo.

Rất nhanh, những vũ cơ liền đi lên theo tiếng nhạc, tất cả mọi người hài lòng vui vẻ xem ca múa, thưởng thức rượu và thức ăn, hoặc là nói chuyện, riêng Liễu Tịch Nhượng chống đầu lên lần nữa, nhắm mắt lại rất không thích hợp với không khí.

Mục Kỳ có chút buồn cười nhìn người đối diện, bỗng nhiên nhớ lại trước đó vài ngày có lời đồn, trong đó có nói nàng là người lười, xem ra là sự thật.

Đúng lúc đấy có một đại thần bước ra khỏi hàng, nhìn lên Mục Thiên hoàng và Thành phi ở trên cao hành lễ nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, tiểu nữ thần năm nay 16 xuân xanh, có một ít tài đánh đàn ca múa, tiểu nữ muốn vì Hoàng thượng và Thành phi dâng lên một khúc, mong Hoàng thượng sẽ thích.”

“Tốt. Nữ nhi Lâm ái khanh được khen là “Đệ nhất mỹ nhân kinh thành” hôm nay có thể thưởng thức nàng múa một đoạn thật là đã được thỏa mãn ánh mắt rồi.” Mục Thiên hoàng vui vẻ gật đầu, Liễu Tịch Nhượng nghe thấy âm thanh của hấn khẽ nhủ thầm.

Mọi người nghe thấy là Đệ nhất mỹ nữ kinh thành Lâm Hinh Tuyết tự mình thể hiện cũng ngồi nghiêm chỉnh, nóng lòng muốn chiêm ngưỡng dáng vẻ của Đệ nhất mỹ nhân.

Dứt lời, tiếng nhạc du dương vang lên, một nữ tử mặc y phục đồ rực từ từ đi vào khán đài, người đẹp như vẽ, tay áo nhẹ bay, âm nhạc bay bổng làm lòng người lâng lâng, kỹ thuật nhảy điêu luyện, dáng người xinh đẹp làm cho mọi người không thể dời tầm mắt.

Liễu Tịch Nhượng nghe thấy tiếng hát không khí của mọi người, không thể không mở mắt nhìn về phía Đệ nhất mỹ nhân Kinh thành, chỉ thấy trên khán đài có một nữ tử mặc áo đỏ đang nhảy múa vô cùng đẹp mắt. Từ thể coi như tinh tế, dáng người coi như xinh đẹp, điệu múa coi như tiêu chuẩn, động tác coi như đẹp mắt, nhìn kỹ bộ dáng kia, khuôn mặt phù dung, hai bên lông mày lá liễu, một đôi mắt to xinh đẹp động lòng người, mũi nhỏ thẳng nhỏ nhắn, hơn nữa một đôi môi quả hạnh đỏ thắm, thật đúng là một mỹ nhân tiêu biểu.

Hơn nữa hiện tại nàng đang nhảy múa, nhất là cặp mắt kia không phải là liếc mắt đưa tình bốn phía, mà đối tượng ánh mắt long lanh kia đang nhìn là...

Từ hoàng tử Mục Kỳ.

Là một nữ nhân vô vị. Liễu Tịch Nhượng cười lạnh một tiếng lại nhắm mắt lại.

Hơn nữa, một loạt động tác này của nàng không thoát được ánh mắt nam tử đối diện, hấn nhìn đến khóe miệng của nàng nhất thời cười khế.

Mục Kỳ mím môi, không nghĩ rằng nữ tử che mặt đối diện đang liên tiếp làm rối loạn tâm trí của hấn, nhất là một nụ cười khế kia, cũng giống như ngày đó ở Liễu phủ, tự như nhìn thấu tất cả, thế cho nên xem thường.

Rất nhanh, điệu múa của Lâm Hinh Tuyết kết thúc, phần lớn mọi người ở đây đều chưa hết thỏa mãn, tất cả nam tử đều trầm trồ thán phục, mà nữ tử thì lại than thở mình không có cơ hội thể hiện nữa, chỉ sợ ngay cả dùng khí lên đài biểu diễn cũng không có, thậm chí người ngồi trên cao nhất kia Mục Thiên hoàng cũng không nhìn được nuốt một ngụm nước miếng, tất nhiên chẳng còn ai để ý đến Liễu Tịch Nhượng đang không có tâm trạng tốt thưởng thức ngoại trừ Mục Kỳ.

Mà lúc này, ngồi cạnh bên Liễu Tịch Nhượng, Liễu Tịch Nhiễm liền nháy mắt với mấy nữ tử bên cạnh, lấy bình tĩnh cung kính nói: “Hoàng thượng, Lâm tiểu thư nhảy vũ điệu vừa rồi quả thật đặc sắc, làm cho các thần nữ đều cảm thấy không bằng nàng, nhưng là” nàng hơi ngừng lại, nham hiểm nhìn hai mắt Liễu Tịch Nhượng vẫn nhắm như cũ lại nói “Muội muội thần nữ Nhượng Nhi cũng tinh thông vũ đạo, hay là để nàng cũng lên múa một khúc để mọi người thấy ai tài giỏi hơn, Hoàng thượng thấy như thế nào?”

Liễu Tịch Nhượng vẫn nhắm mắt như cũ, khóe miệng khẽ vênh lên.

Lâm Hinh Tuyết vẻ mặt khinh thường, như là đang sỉ nhục vũ điệu của nàng.

Các tiểu thư khác bắt đầu nhỏ giọng thì thầm.

“Nàng ta sẽ múa sao? Trông nàng ta như vậy, nghe nói là đặc biệt xấu, hơn nữa còn đặc biệt lười.”

“Đừng nói như vậy chứ, cẩn thận để nàng ta nghe được, nghe nói tính tình nàng ta vô cùng độc ác.”

“Sợ cái gì, đây chính là hoàng cung, nàng ta dám làm loạn sao?”

“Đúng rồi đáng đáp của nàng ta rất xấu xí, không thấy cả ngày nàng ta phải mang khăn che mặt sao, nếu bỏ ra có thể dọa chết người đấy.”

“Các người nói tại sao kẻ có khuôn mặt như thế lại đi đến nơi này, cũng không sợ làm cho nơi đây tăng thêm xui xẻo. Thật sự là đen đủi, làm thế nào mà lại ngồi gần kẻ ghê tởm như vậy, nhất định khi trở về phải tắm rửa thật kỹ.”

.....

Mục Thiên còn đang suy nghĩ lời nói của Liễu Tịch Nhiễm, một lát sau mới lên tiếng: “A...Nhược Nhi đúng không.Tốt, đương nhiên được chứ, nàng đâu rồi mau gọi nàng ra múa một khúc đi.” Giọng nói có chút kích động.

Theo giọng của Mục Thiên hoàng, mọi người mới chú ý tới Liễu Tịch Nhược đang ngồi chống tay. Mọi người càng kinh ngạc hơn nữa là lúc này Liễu Tịch Nhược vẫn nhắm mắt như đang ngủ.

Liễu Tịch Nhiễm thấy Liễu Tịch Nhược vẫn nhắm mắt như cũ nhẹ nhàng gọi nàng một tiếng: “Nhược Nhi, Nhược Nhi, Hoàng thượng đang gọi người đấy?”

Nàng vẫn nhắm mắt như cũ, người không có phản ứng.

Mà Liễu Chấn Toàn nghe thấy Mục Thiên hoàng nhắc đến thì tim ngừng đập một nhịp, nhưng khi nghĩ tới khuôn mặt của Liễu Tịch Nhược mới thở nhẹ ra một hơi, quay đầu lại như nghĩ tới điều gì đó nhìn nàng thờ hất ra một cái rồi nói: “Nhược Nhi, Hoàng thượng gọi người đấy.”

Một câu nói này của Liễu Chấn Toàn không chỉ là sự bất đắc dĩ, long chua xót và khổ sở đều xen lẫn khiến âm thanh của ông có vẻ già nua, khiến Liễu Tịch Nhược nhanh chóng mở mắt, trực giác nói cho nàng biết, Liễu Chấn Toàn có chuyện gì đó giấu nàng.

Liễu Tịch Nhược mở mắt, cười khê, đứng dậy nhìn thẳng vào mắt Mục Thiên hoàng nói:

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Hồ Lười Đấu Với Gấu 1

“Ta không múa!”

Sau khi nói xong, buông mình ngồi xuống!

Mọi người đều lắp bắp kinh hãi, một lúc lâu mới phản ứng lại.

Nàng ta nói không múa, không phải không biết múa, cũng không phải là không dám múa, càng không phải là thân nữ không múa, mà là ta không múa!

Không phải chỉ là không để ý trên dưới tự xưng “Ta” mà còn cãi lại thánh chỉ.

Đây chính là tội chết!

Liễu Tịch Nhiễm hài lòng, miễn nguyện nở nụ cười.

Liễu Tịch Nhiễm cho rằng nàng sẽ không múa, cho nên mới cố ý gây khó dễ nàng, muốn cho nàng bị xấu hổ trước mặt mọi người, coi như nàng sẽ múa, cũng khẳng định không thể bằng Lâm Hinh Tuyết được, huống chi nơi này là hoàng cung, cũng không sợ nàng sẽ trả thù. Nhưng mà nàng lại không nghĩ tới Liễu Tịch Nhược lại dám kháng chỉ, như vậy nàng liền không tránh khỏi cái chết rồi.

Mọi người cũng được một phen toát mồ hôi, không phải sợ Liễu Tịch Nhược bị giáng tội, mà là sợ bữa tiệc vốn đang vui vẻ bị nàng làm cho không khí ngột ngạt, tràn ngập máu tanh.

Nhưng mà một lúc lâu sau, Mục Thiên hoàng cũng không nổi giận.

Mọi người không khỏi tò mò nhìn về phía Mục Thiên hoàng.

Chỉ thấy Mục Thiên hoàng hai mắt mở lớn, khuôn mặt đầy vẻ kinh ngạc, thật lâu sau mới nói một tiếng: “Người.....”

Quá giống Chi bằng cặp mắt hẹp dài kia là Mục Thiên có thể hiểu rõ nàng nhất định là nhi tử của nữ nhân kia. Cho dù nàng đang mang che mặt hẳn cũng có thể nhận ra, bởi vì hẳn nhận ra ánh mắt này vào năm đó giống mẹ nàng như đúc, trong suốt như hồ nước, bình lặng nhìn như trống rỗng lười biếng, kỳ

thực làm cho người khác không muốn dòi mắt.

Ở bên cạnh Thành phi phát hiện Mục Thiên thất thần, nhẹ nhàng huých hấn một chút, sắc mặt có chút không vui nhìn Liễu Tịch Nhượng thêm vài phần tức giận.

Mà Liễu Chấn Toàn bắt đầu dĩ thử dài một lần nữa.

“Người nói cái gì?” Một lúc sau, Mục Thiên hoàng mới nói một câu, lại làm mọi người thấy kinh ngạc, bởi vì giọng hắn cũng không phải trách cứ mà là mừng rỡ.

“Ta nói ta không múa.”

Lần này, Mục Thiên không hề ngạc nhiên, mặt hớn hớn mà ngược lại có chút sợ hãi, thân thể cũng khẽ run lên. Bởi vì tiếng nói của Liễu Tịch Nhượng mềm mại thanh thúy, có vài phần không cho phép từ chối.....sắc bén!

Cái âm thanh này cực kỳ giống, hắn lo lắng e ngại nhất là sự tồn tại của bốn người kia.....tiếng nói của người đứng đầu Tứ đại Ảnh vệ. Mặc dù hắn chưa từng nhìn thấy mặt bọn họ, cho dù là bóng dáng cũng chưa từng thấy, duy nhất hắn biết chính là giọng nói, dĩ nhiên giọng nói này cũng là do Liễu Tịch Nhượng cố ý để cho hắn nghe được.

Mục Thiên chợt có chút sợ hãi, bởi vì thực sự bốn người đó quá thần bí, hơn nữa bản lĩnh của bọn họ cũng qua cả sự tưởng tượng của hắn, để cho hắn không thể không e ngại.

Hắn nuốt nước miếng một cái, nhìn về phía Liễu Tịch Nhượng, nàng cũng đang nhìn hắn. Hắn kinh ngạc một lần nữa bởi vì hắn nhìn thấy rõ ràng trong ánh mắt lạnh lẽo của Liễu Tịch Nhượng là sát ý không hề che dấu.

Nếu như có thể, Mục Thiên hoàng thật sự nghĩ nói với mọi người rằng Liễu Tịch Nhượng không múa cũng được, nhưng hắn không thể, hắn là một Hoàng đế, hắn phải thể hiện sự uy nghiêm nhưng mà..... Hắn đột nhiên hận người đã nêu lên chủ ý này, đúng, chính là Liễu Tịch Nhiễm, hắn thật sự muốn giải quyết nàng thật nhanh, như vậy hắn cũng sẽ phong phải làm vào tình cảnh khó xử này. Hắn cũng không hoàn toàn tin tưởng rằng Liễu Tịch Nhượng là người đứng đầu Tứ đại Ảnh vệ, nhưng có lẽ hắn tin nhiều hơn rằng nàng là nhi tử của nữ nhân kia.

Dừng lại một chút Mục Thiên hoàng thay đổi giọng nói: “Liễu Tịch Nhượng, là vì ngươi không biết múa nên sẽ không múa đúng không?”

Các đại thần đều sững sờ. Không nghĩ rằng Mục Thiên chẳng những không nổi giận, ngược lại còn bình tĩnh giọng nói hiền lành hỏi nàng, chuyện này..... Thật sự làm cho mọi người rất kinh ngạc.

Thấy Mục Thiên hoàng khác thường, mọi người mới bắt đầu nghiêm túc quan sát người ngồi ở vị trí không không nổi bật này, về mặt lưỡi biếng, hơn nữa còn bị đồn là người vô cùng xấu xí, trong lòng nổi lên mấy phần tò mò về nàng. Lại thấy nữ tử này mặc dù đang mang khăn che mặt, nhưng trên người lại có một loại dịu dàng sắc bén, làm cho người khác không thể dòi mắt được. Nếu như không phải dung mạo nàng xấu xí, sợ rằng nàng rất nhanh sẽ trở thành người được chọn làm thê thiếp của các hoàng tử và các vương công đại thần.

Liễu Tịch Nhượng thấy Mục Thiên cũng không nổi giận, ngược lại còn cười một tiếng, nàng quay đầu nhìn về phía người ngồi ở vị trí cao nhất kia, cũng không đứng dậy mở miệng nói: “Bẩm hoàng thượng, thần nữ không phải sẽ không múa, cũng không phải là không múa mà là hiện tại không múa.”

Nàng biết rõ bây giờ không phải là lúc làm khó Mục Thiên, mặc dù hắn có chút chỗ không tốt nhưng dù sao hắn cũng là Hoàng đế, hơn nữa trên phương diện thống trị đất nước hắn làm cũng không tệ lắm, ít nhất hiện tại dân chúng an cư lạc nghiệp, cũng không xảy ra mấy trường hợp như chiến tranh nhiều năm hay thuế má hà khắc bắt ép người lao động, ngoại trừ hậu cung rối loạn một chút, nhìn tổng quan thì thật ra coi như không tệ rồi cho nên giọng Liễu Tịch Nhượng cũng trở nên cung kính.

“Hả? Hiện tại không múa? Vậy là ngươi nghĩ khi nào thì có thể múa được?” Mục Thiên nghi ngờ hỏi.

“Đợi cho các tỷ tỷ muội muội cũng biểu diễn xong, các Vương gia đại thần cũng tặng lễ hết rồi, thần nữ tự nhiên sẽ lên đài múa một khúc, góp vui cùng Hoàng thượng như thế được không?”

Nàng vừa nói xong, Liễu Tịch Nhiễm liền khinh thường bĩu môi “Đã xấu xí lại còn lười thì biết nhảy múa cái gì, lại còn muốn góp vui, thật sự là chuyện cười, ngươi làm được sao?”

Liễu Tịch Nhiễm nhỏ giọng lầm bầm, lại không biết rằng vận xui xẻo của nàng đang lặng lẽ phủ xuống.

Ánh mắt lưỡi biếng của Liễu Tịch Nhượng đảo qua, thấy đại đa số mọi người đều là khuôn mặt khinh bỉ nhất, rõ nhất là Lâm Hình Tuyết.

Lúc này, Mục Thiên lên tiếng, hắn vuốt vuốt cằm râu cười nói: “Được, nhớ năm đó mẫu thân ngươi ca múa khiến mọi người đều không nói nên lời, lần này trẫm cũng muốn xem kỹ năng múa của ngươi, ngươi cũng đừng làm trẫm thất vọng nha.”

Đã già rồi còn làm bộ dễ thương!

Liễu Tịch Nhượng kìm nén cơn buồn nôn tiếp lời nói: “Thần nữ sẽ không làm Hoàng thượng thất vọng, nhưng mà.....” Nàng dừng một chút, đưa mắt nhìn Liễu Tịch Nhiễm một chút ánh mắt có chút gian xảo nói tiếp “Hiện tại, hãy để cho tỷ tỷ thần lên biểu diễn một khúc đi. A, đúng rồi Hoàng thượng tỷ tỷ thần đánh đánh đàn khá cao, hay là cho tỷ ấy lên đánh một khúc đi.”

Thân thể Liễu Tịch Nhiễm chợt run lên. Nàng thật không ngờ cuối cùng người lên đài lại là chính nàng. Tài đánh đàn của nàng quả thật không tệ, cho nên cũng không sợ lên đài biểu diễn nhưng nàng có một linh cảm không tốt, nhất là nhìn thấy ánh mắt gian xảo của Liễu Tịch Nhượng.

“Tốt. Nữ nhi Liễu ái khanh thật là tài giỏi.” Mục Thiên ha ha cười hai tiếng.

Liễu Tịch Nhiễm nghe thấy lời nói của Mục Thiên, biết mình phải lên đài lên không hề từ chối đứng dậy từ từ đi lên khán đài.

Một cây đàn cổ tinh xảo cũng được thị nữ đưa lên đặt trước mặt Liễu Tịch Nhiễm.

Liễu Tịch Nhiễm thở một hơi thật dài, quay đầu lại nhìn thái độ nhàn nhã của Liễu Tịch Nhượng một lần nữa rồi mới chậm rãi đưa cánh tay lên. Đầu ngón tay lướt nhẹ nhàng, âm thanh trầm bổng êm tai liên tiếp ra, mọi người ở đây đều cảm thấy thoải mái, xung quanh từ từ yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người chìm đắm lắng nghe âm nhạc tuyệt vời này.

Không thể không thừa nhận rằng tài đánh đàn của Liễu Tịch Nhiễm quả thật không tệ, tiếng đàn du dương, khi thì lên cao, khi thì xuống thấp làm cho người nghe cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Mắt vẫn nhắm, ngón tay của Liễu Tịch Nhượng khẽ động, chỉ nghe thấy “Phịch.” một tiếng, tiếng đàn đột nhiên bị đứt.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Hồ Lười Đấu Với Gấu 2

Mọi người đều lấy làm kinh hãi, tất cả đều ngẩng đầu nín thở lắng nghe nhìn về phía Liễu Tịch Nhiễm đang gảy đàn trên khán đài.

Liễu Tịch Nhiễm kinh ngạc nhìn dây đàn đột nhiên đứt rồi, một lúc lâu sau mới phục hồi tinh thần.

Nàng nhìn các đại thần bên dưới, nhìn dây đàn đã đứt một chút, lại ngẩng đầu nhìn Liễu Tịch Nhượng vẫn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, mới giật mình đứng lên hô to một tiếng: “Xin Hoàng thượng thứ tội!”

Sắc mặt Mục Thiên Hoàng có chút không vui, nhìn Liễu Chấn Toàn một cái.

Liễu Chấn Toàn có chút bất đắc dĩ thở dài rồi đứng dậy quỳ xuống nói: “Tiểu nữ vô tình đã quấy rầy Hoàng thượng, mong Hoàng thượng thứ tội.”

Mục Thiên Hoàng nhìn Liễu Chấn Toàn lần nữa, khi thu hồi ánh mắt lại nhìn Liễu Tịch Nhượng một cái, mới chậm rãi nói: “Nếu là vô tình mạo phạm, vậy thì có tội gì? Liễu ái khanh còn không mau đứng dậy.”

Liễu Tịch Nhượng nghe thấy Mục Thiên chậm chạp nói khoan thứ, trong lòng lại càng oán hận khinh bỉ chế độ phong kiến cổ đại này.

“Nhượng nhi.” Đột nhiên Mục Thiên chậm rãi kêu lên.

Liễu Tịch Nhượng cả kinh mở mắt, đồng thời nổi da gà, nghĩ thầm, lão già Mục Thiên này, mình thân quen với hắn ta như vậy từ lúc nào, còn gọi thân thiết như thế.

“Hiện tại, tỷ tỷ của ngươi biểu diễn xong rồi, có phải ngươi cũng nên lên đài múa một khúc đi.”

Cả người Liễu Chấn Toàn run lên, bất đắc dĩ thở dài một cái nữa.

Liễu Tịch Nhượng nhìn Mục Thiên cười có chút khoa trương, bởi vì mập ra nên trên mặt toàn là thịt, đột nhiên lại muốn nhắm mắt dưỡng thần, nàng rời mắt không muốn nhìn thấy gương mặt này nữa, vừa vận nhìn thấy Hoa Khê phía đối diện, an tâm gập đầu với nàng.

Liễu Tịch Nhượng quay lại, thấy cách đó không xa cũng có một cái bàn, có một khối vải lớn màu vàng che phủ không nhìn rõ là vật gì. Nàng cười một tiếng, mới quay đầu nhìn Mục Thiên, khẽ mỉm cười nói: “Hoàng thượng, muốn thân nữ múa tất nhiên có thể, nhưng thần nghĩ...” Giọng nàng hơi ngừng lại, như lo lắng liếc Đại hoàng tử Mục Thịnh một cái, lại nói “Hắn là Thịnh vương gia không chờ được thôi.”

Mọi người kinh ngạc, mọi ánh mắt hướng về Mục Thịnh, nhưng vì e ngại khí thế lạnh như băng của Mục Thịnh nên đều tự động chuyển tầm mắt chỉ dám nhìn trộm hắn ta.

Mục Thịnh thần sắc không đổi, trên mặt thoáng qua một tia ngạc nhiên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng về phía Liễu Tịch Nhượng, hắn thật không ngờ tình thế chuyển tới hắn lúc này, mặc dù chuyện hắn chuẩn bị lễ vật có vài người biết nhưng chưa từng có người nào dám trắng trợn nói ra như vậy, hơn nữa, Liễu Tịch Nhượng nói những lời này hết sức nhẹ nhàng, giống như đã sớm biết hắn chuẩn bị lễ vật gì, hắn ghét kẻ nào liên quan đến chuyện của hắn, càng ghét hơn khi người khác biết chuyện của hắn.

Liễu Tịch Nhượng tiếp nhận ánh mắt lạnh như băng của Mục Thịnh, dưới khăn che mặt khóe miệng cười khinh bỉ, mà ánh mắt bên ngoài lại không thay đổi chút nào.

“Hà? Đại hoàng tử còn có lễ vật, trẫm thiếu chút nữa quên mất, còn không mau mau đưa lên để mẫu hậu ngời được vui.” Mục Thiên kinh ngạc hô một tiếng, thần nhiên ngắt lời Liễu Tịch Nhượng và Mục Thịnh đang trong không khí gươm đao đã tuốt khỏi vỏ.

Mục Thịnh thấy Mục Thiên Hoàng đã mở miệng, liền thu hồi ánh mắt lạnh như băng, đứng dậy chấp tay nói: “Phụ hoàng, Mẫu hậu, lễ vật của nhi thần hôm nay là một tiết mục biểu diễn đặc biệt, mong rằng phụ hoàng, mẫu hậu thích.”

“A, tiết mục đặc biệt gì, hôm nay cũng được mở rộng tầm mắt.” Mục Thiên Hoàng cười nói.

Mục Thịnh nghe vậy, chậm rãi xoay người, giờ tay lên vỗ hai cái “Bốp bốp”.

Mọi người kinh ngạc há to miệng nhìn, chỉ thấy, ngay phía trước Mục Thiên Hoàng vốn có một nơi bị một mảnh vải vàng che mắt đang từ từ hiện ra trước mắt mọi người.

Đây cũng là một khán đài lớn, mà ở trên đài không phải là mỹ nhân, cũng không phải là người hát hí kịch (nghệ thuật diễn tuồng sân khấu), mà là hai lồng sắt to lớn, mà trong mỗi lồng sắt là một con hổ trán trắng to khỏe và một con gấu đen cao chừng tám thước.

Các đại thần đều bị hoảng sợ, các thiếu nữ liền nhân cơ hội làm bộ dạng yếu đuối động lòng người, nhỏ giọng kêu một tiếng, thân thể lùi về phía sau một chút.

Liễu Tịch Nhượng ngược mắt nhìn con hổ trán trắng trong lồng, lại nhìn khuôn mặt lạnh của Mục Thịnh có chút vui sướng, lại nhắm mắt lại.

Hoa Khê vừa mới tìm được cơ hội trở lại sau lưng Liễu Tịch Nhượng nhìn thấy nàng ta nhắm mắt lần nữa, bất đắc dĩ thở dài một cái, khẽ nói bên tai nàng: “Tiểu thư, người thật sự bình thản, vậy..... Haizz!”

Hoa Khê bất đắc dĩ thở dài một cái, đã biết tính khí nàng, lúc này khuyên nàng còn không bằng tập trung chú ý trên đài.

Trên đài, cửa lồng hổ trán trắng và gấu đen tám thước đã bị mở ra.

Con gấu đen thấy cửa lồng đã mở, như được thả tự do bò ra ngoài, gào to kêu hai tiếng, vỗ ngực liên tục khiêu khích nhìn thái độ lười biếng không thèm nhúc nhích của hổ trán trắng.

Con hổ lười biếng, nằm trong lồng sắt, giương mắt nhìn Gấu đen đang phát điên một cái, rồi lại từ từ nhắm mắt lại.

Mọi người khó hiểu nhìn con hổ quái dị, mà Mục Thịnh cũng xanh mặt, rõ ràng sắc mặt không vui, hần lạnh lùng nhìn người phụ trách quản lý dưới đài một cái, lập tức người nọ lạnh run, lấy can đảm cầm cây gỗ thật dài, đánh một cái thật mạnh vào con hổ trong lồng.

Trong lồng con hổ này đang ngủ đột nhiên bị đánh một cái, không vui mở mắt, nghe răng nhảy ra khỏi lồng, hung ác nhìn người cầm cây gỗ một cái rồi mới nhìn con Gấu đối diện đang điên cuồng mất kiên nhẫn, sau đó, nó lại gục xuống trước sự kinh ngạc của mọi người.

Tất cả mọi người tiếc nuối thở dài một cái, mà sắc mặt Mục Thịnh càng xanh, Mục Kỳ ngồi bên cạnh Mục Thịnh vẫn giữ bộ dáng khinh bạc không thèm để ý như cũ, ánh mắt tùy ý nhìn trên đài, lại nhìn Liễu Tịch Nhượng phía trước đang nhắm mắt không quan tâm, rồi chuyển ánh mắt nhìn Mục Thiên ngồi trên cao, cuối cùng mới thu hồi tầm mắt, tùy ý bưng chén trà lên.

Mà ngay lúc Mục Kỳ dời ánh mắt đi Liễu Tịch Nhượng liền cảnh giác mở mắt, nàng xem trên khán đài, con Gấu đen cao tám thước đã bị con Bạch hổ làm cho phát điên, nó rừ ngực gào to điên cuồng, mong muốn làm cho con hổ này chú ý, còn lại là hy vọng chọc giận để cùng nó chiến đấu, vì con hổ lười biếng nằm im, đối với con gấu đen có sức mạnh bất bại kia là một sự khinh thường, thái độ không thèm để ý của con hổ kia đã kích thích tính khí bá đạo bên trong con Gấu đen, hiện tại chính là cơ hội bùng nổ...

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Bữa Tiệc Kinh Hoàng 1

Mọi người tập trung nhìn phản ứng của con hổ, liền thấy con Gấu đen cao tám thước đột nhiên ngửa mặt lên trời kêu lên một tiếng thảm thiết xé gan xé phổi, sau đó hung ác nhìn xuống dưới đài.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Gấu đen, sau đó con Gấu đi chuyển.

Đáng thương các đại thần cùng gia quyến còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, chỉ thấy con Gấu đen cao tám thước kia đột nhiên kéo đứt xích khóa, từ

trên đài nhảy xuống.

Mọi người đều sợ hãi, lớn tiếng kêu hộ giá hộ giá. Mục Thiên Hoàng cùng Thành phi thi bị thị vệ bao vây cố gắng di chuyển ra chỗ an toàn, vương công quý tộc sợ đến tè ra quần, tay vợ loạn mũ áo chạy trốn tứ phía.

Những cô nương trang phục lộng lẫy, trang điểm xinh đẹp kia thật đáng thương, vì mong muốn được chú ý đều mặc váy thật dài, trên đầu cài trâm phức tạp, trên cổ mang các loại trang sức, dưới chân lại đi giày cao thùi hoa. Cho nên, những thứ này làm họ trở nên xinh đẹp, lộng lẫy hơn nhưng khi chạy trốn thì lại biến thành chướng ngại vật, các nàng muốn chạy nhưng không chạy nhanh được, chạy được vài bước bởi vì chân dẫm phải vật vấy dài mà ngã xuống, lúc bỏ chạy búi tóc rối loạn, trâm cài rơi, váy áo nhăn nhúm, sau đó có người nhanh chóng cầm váy áo, gỡ bỏ trâm cài đầu, cởi giày ném ra liền dễ dàng chạy trốn.

Liễu Tịch Nhượng nhìn phía trước mặt loạn thành một đoàn, bữa tiệc vô cùng thâm trầm, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Mà Mục Thịnh người gián tiếp tạo nên khung cảnh này sắc mặt đã đen lại, hai tay nắm thật chặt, hận không thể đem con Gấu kia một quyền đâm chết, nhưng với chiều cao tám thước, mười mấy cân quân đều không làm được gì, nếu muốn một quyền đâm chết hình như là không thể nào, cho nên hắn cũng rất thức thời trốn sau các thị vệ.

Cho nên rất rõ ràng nói hắn là kẻ gián tiếp này, đó là vì hắn tỉ mỉ chuẩn bị phần quà tặng này, phần này không giống như “Biểu diễn”, nên hắn không thể phủ nhận sự thật hắn là người gián tiếp tạo thành, nếu không tìm được người trực tiếp gây ra thì ban đầu hắn vốn có ý tốt nhưng nhất định phải gánh chịu hậu quả của sự kiện này.

Chỉ là, nhìn vào chuyện này mà nói, tìm được người trực tiếp gây ra là hầu như không có. Bởi vì người trực tiếp gây ra đã sớm giả thành một bộ dáng hoang mang sợ hãi “Trốn” phía sau Mục Thịnh, hơn nữa mọi người đều biết hắn là một hoàng tử yếu đuối vô năng người không có tiền đồ nhất, không học vẫn không địa vị, không biết võ công, xin hỏi ai sẽ hoài nghi đến hắn, cho dù có người sẽ hoài nghi hắn thì ai có thể chứng minh là hắn làm đây?

Trên thực tế, ngay cả có người có thể chứng minh thì điều kiện đầu tiên là nàng đồng ý mở miệng.

Ngay từ lúc con Gấu bắt thường nổi giận trước, Liễu Tịch Nhượng liền chú ý tới tử Hoàng tử Mục Kỳ đối diện như không hề sợ hãi, nàng nhìn hắn lơ đãng quan sát bốn phía xung quanh, cuối cùng đưa mắt nhìn xuống tay đưa chén trà lên, sau đó uống trà thả ly trà xuống, nhưng ngay lúc hắn thu hồi thả ly trà một cây ngân châm rất nhỏ liền bắn tới cổ con Gấu đen

Ngân châm tốc độ cực nhanh, nhanh đến người bình thường không nhìn thấy sự tồn tại của nó, càng sẽ không cảm thấy một cây châm bay qua trước mặt bọn họ.

Liễu Tịch Nhượng kinh ngạc vì Mục Kỳ trăm phát trăm trúng, thủ pháp cùng lò lừa làm sáng tỏ công lực, chỉ dựa vào một chiêu này, Liễu Tịch Nhượng đoán chắc người này không thể xem thường.

Nhưng mà hiện tại không phải lúc nghĩ đến những thứ này.

Bởi vì con Gấu đen kia đã nổi điên, thậm chí mấy thị vệ đã bị nó cắn thương.

Nhìn thấy có mấy người bị Gấu đen cắn chết, mọi người càng sợ hơn, tất cả loạn thành một đoàn.

Hiện tại, không có tiểu thư khuê các, không có công tử văn nhã, càng không có anh hùng cứu mỹ nhân, chỉ có chạy trốn, tự cứu lấy mình, đại nạn trước mắt ai còn trông nom người khác, cứu mình trước tiên rồi mới nói tiếp. Cơ hồ tất cả mọi người đều hoảng loạn, cho dù là thê tử, con cái cũng đều mặc kệ

Cầm vệ quân chạy tới càng nhiều, nhưng đứng trước mặt con Gấu này thì đều run rẩy lùi về phía sau, càng ngày càng loạn, càng ngày càng không thể cứu vãn.

Mục Kỳ một mực giả bộ sợ hãi sau lưng Mục Thịnh nhìn thấy tình hình ngày càng thâm trầm, tà mị nhếch khóe miệng nhưng khi nhìn về bữa tiệc hắn luôn không tự chủ nhìn về phương hướng thì khóe miệng hắn đột nhiên cứng lại.

Bởi vì hắn nhìn thấy, trong lúc rối loạn, một cô gái trước sau như một không hốt hoảng, không lo lắng sợ hãi, không biến sắc trong lúc rối loạn vẫn duy trì tư thế tự nhiên, bình tĩnh, dường như không đem con gấu to lớn kia để vào mắt.

Nàng dường như ở một không gian khác, chung quanh tất cả đều hốt hoảng bận rộn, mà nàng lại im lìm bất động, giống như một đoá Mai kiều ngạo nhìn xuống dưới, khinh thường tất cả.

Liễu Tịch Nhượng bối rối nhìn tình trạng thâm trầm trước mặt, than một tiếng.

Vì vậy nàng rất phối hợp nhắm hai mắt lại, như là không đành lòng nhìn một màn tàn nhẫn này.

Mà Hoa Khê cũng không nhúc nhích đứng sau lưng Liễu Tịch Nhượng, hoàn toàn không đem tiếng kinh hô của mọi người để vào mắt.

Một khắc khi con Gấu nổi điên, Liễu Tịch Nhiễm liền sợ tới mức cuống quýt chạy trốn, liên tiếp bị té ngã lộn đầu mới gia nhập “đội ngũ” thét chói tai chạy chóai chết, hoàn toàn không để ý tỷ muội và cha vẫn ở nơi này.

Ngược lại Liễu Tịch Họa còn có chút lương tâm, cũng không vì sợ hãi mà mặc kệ Liễu Chấn Toàn để chạy thoát, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, tay cũng run dữ dội hơn.

Liễu Tịch Họa tới đây dự tiệc cũng cẩn thận chuẩn bị, nhưng vì mẫu thân của nàng là Tam phu nhân là vợ bé, cho nên địa vị nàng thấp kém, cho dù là ở trong phủ hay ngoài phủ đều làm bộ nịnh nọt nhưng nàng biết cho dù nàng ăn mặc xinh đẹp hơn nữa thì người khác cũng sẽ không chú ý tới nàng đầu tiên. Nàng là tự ti, cũng là thương tâm, nàng biết Tứ hoàng tử có nhìn cũng sẽ không liếc nàng một cái, nhưng nàng cũng ôm hy vọng lớn nhất, chờ mong điều tốt đẹp đến.

Nàng ngồi yên lặng, nàng không như Lâm Hinh Tuyết dung mạo mỹ lệ, múa hát điêu luyện, không như Liễu Tịch Nhiễm nhanh nhẹn dũng cảm, càng không như Liễu Tịch Nhượng bình tĩnh tự nhiên, nhìn như nhu nhược kỳ thực mạnh mẽ, nàng chỉ ngồi một góc nhìn Lâm Hinh Tuyết mỉm cười say lòng người, nhìn Liễu Tịch Nhiễm tao nhã đánh đàn, nhìn Liễu Tịch Nhượng lạnh nhạt kháng chỉ, nhìn Đại hoàng tử trợn mắt sang, nhìn Tứ hoàng tử lơ đãng mỉm cười xinh đẹp.... Nàng tồn tại hèn mọn như thế, cho nên một khắc kia khi nguy hiểm xảy đến nàng cũng không thể giống như mọi người kịp thời phản ứng, nàng không phải là không sợ, nàng là sợ choáng váng, sợ ngất người, mà đợi đến khi nàng kịp phản ứng thì mới phát hiện hai tay hai chân run rẩy dữ dội, căn bản không có hơi sức đứng lên.

Mà lúc này nàng nghe thấy Liễu Chấn Toàn nói: “Nhượng nhi, nhanh lên một chút theo phụ thân trốn đi thôi.”

Cùng là nữ nhi, mà Liễu Chấn Toàn chỉ nhớ, để ý nhất chỉ có một, cho dù nàng đã từng mất tích mười năm.

Đây đều là đau xót của nữ nhân.

Liễu Tịch Họa đã sớm hiểu điều này, nhưng mà ngay khi mối nguy nan đến, lòng nàng còn không chờ được nổi đau đớn thương tâm một lần.

Ánh mắt nàng ảm đạm nhắm mắt lại, mà lúc này lại nghe thấy Liễu Tịch Nhượng lên tiếng, nàng nói: “Phụ thân, không có chuyện gì, người hãy đứng sau lưng con, con Gấu đen kia không gây thương tổn con được đâu.”

Dường như nắm được cọng cỏ cứu mạng, Liễu Tịch Họa cố gắng di chuyển hai chân run rẩy của mình đến bên Liễu Tịch Nhượng, nhưng chân của nàng càng run rẩy hơn, căn bản mềm nhũn không đứng dậy nổi.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lữ Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Bữa Tiệc Kinh Hoàng 2

Mất thấy con Gấu đen càng ngày càng tiến đến gần đây, nàng không lo được nhiều như vậy, nghiêng thân mình về phía Liễu Tịch Nhượng.

Vừa mới bò đến bên cạnh Tịch Nhượng, nàng liền run rẩy bắt lấy vạt áo của Tịch Nhượng siết thật chặt trong tay.

Thật ra thì nàng muốn nắm lấy tay của Tịch Nhượng, nhưng vì e ngại thái độ lạnh nhạt cùng khí thế bức người của nàng nên mới ngược lại bắt lấy vạt áo của nàng.

Liễu Tịch Nhượng chợt cảm thấy y phục bị kéo, mới khẽ mở mắt cúi đầu nhìn liền thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch của Tịch Họa, cả người run rẩy, ngón tay giật giật, dưới khăn che mặt miệng mở ra nhưng cuối cùng không nói gì, cũng không làm gì cả, trong lòng thăm thò dài một cái lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Ở phía sau, Hoa Khê có chút kinh ngạc nhìn hành động của Liễu Tịch Nhượng trong lòng tràn đầy khiếp sợ và nghi ngờ. Nàng đi theo tiểu thư đã mười năm rồi, hiểu rõ Liễu Tịch Nhượng nhìn bề ngoài thì có vẻ dễ nói chuyện nhưng thực tế rất khó lại gần, hướng chỉ là để cho người khác tùy tiện động vào người.

Mặc dù Liễu Tịch Họa trên danh nghĩa là muội muội nhưng theo như tính tình của Tịch Nhượng, nàng ta sống hay chết thì cũng không quan tâm, nhưng mà bây giờ.....

Hoa Khê lại nhìn Liễu Tịch Họa đang siết chặt vạt áo, như nghĩ tới điều gì thở dài một cái. Lúc ngẩng đầu lại nhìn thấy con Gấu đen kia đã di chuyển mục tiêu tới Liễu Tịch Nhượng - người vẫn không có nửa phần xê dịch vị trí.

Hiện trường nhất thời yên tĩnh, tiếng thét chói tai, tiếng người lôi kéo, chạy ngã, tiếng chửi rủa, tiếng bàn ghế lật đổ, tiếng ly trà rơi xuống đất, thậm chí tiếng chất lỏng từ hạ thân theo chân chảy xuống nhỏ giọt trên đất “bịch” đều không hện mà cùng ngừng, tất cả mọi người không nói gì nữa, nín thở tập trung nhìn con Gấu đen đang chú ý đến Liễu Tịch Nhượng vẫn nhắm mắt như cũ, hoàn toàn không quan tâm tới hoàn cảnh trước mắt.

Ngay cả con hổ trên đài đang nhắm mắt cũng miễn cưỡng mở mắt, theo mọi người nhìn một màn yên tĩnh bên này.

Bỗng nhiên, con Gấu đen kia di chuyển, nó điên cuồng gào to một tiếng, thân hình to lớn liền nhanh chóng bỏ nhào về phía Liễu Tịch Nhượng.

Mọi người hít sâu một hơi.

Vẫn đứng phía sau Mục Thịnh, Mục Kỳ chăm chú nhìn Liễu Tịch Nhược vẫn đang nhắm mắt, thái độ không thay đổi, nhưng bên trong ống tay áo hai tay đã nắm chặt lại.

Bên trong vòng bảo vệ, Mục Thiên cũng há to miệng, trong ánh mắt cũng tràn ngập vẻ đau xót.

Liễu Tịch Hòa mắt thấy con Gấu đen lớn kia đang bỏ nhào tới, siết chặt ống tay áo hơn, sợ hãi nhắm chặt hai mắt lại.

Đứng phía sau Liễu Tịch Nhược, Liễu Chấn Toàn xuất thân quan văn, tuy rằng cố gắng giữ vững thái độ bình tĩnh nhưng nhìn thấy con Gấu đen nhào tới cũng không không chế được thân hình run rẩy như muốn té xỉu.

Cũng là về mặt trấn định, Hoa Khê thấy Liễu Chấn Toàn run rẩy không đứng vững, mới bắt đầu đỡ lấy.

Con Gấu đen kia càng ngày càng gần đến chỉ một chút nữa là bỏ nhào tới trước mặt Liễu Tịch Nhược, trong lòng Mục Kỳ cuống lên, ánh mắt trầm xuống, trên mặt lộ vẻ khẩn trương, giấu trong tay áo nhiều hơn một cây ngân châm cực nhỏ, thuận thế sẽ bắn ra.

Ngay lúc này, chuyện làm mọi người kinh ngạc đã xảy ra.

Bởi vì Liễu Tịch Nhược rốt cuộc mở mắt ra, nhưng nàng cũng không nhìn về phía con Gấu đen to lớn đang tới gần mà là liếc mắt nhìn con Hổ trán trắng vẫn đang lười biếng nằm ngủ kia.

Cái liếc mắt này, nhìn như không chút để ý, lại chứa vài phần thân thiết, vài phần ra lệnh, vài phần nhắc nhở.

Một cái liếc mắt, nhìn như một mồi mơ màng, lại làm cho con hổ vồn vỏi biếng trong phút chốc trợn to hai mắt cảnh giác nhìn.

Một cái liếc mắt, nhìn như dịu dàng vô hại lại làm cho con hổ kia quả quyết đứng lên trừng mắt nhìn con Gấu đen lớn.

Tất cả mọi người đều trợn to hai mắt, vẻ mặt không thể tin nhìn một màn trước mắt.

Chỉ thấy trên đài kia, con hổ vốn đang uể oải nằm ngủ, khi Liễu Tịch Nhược nhìn về phía nó bỗng nhiên trong nháy mắt đó giống như uống phải thuốc lác đứng bật dậy bay vút đến bên Liễu Tịch Nhược, khi con Gấu đen bỏ nhào tới nó cắn một nhát vào chính giữa yết hầu.

Tốc độ của nó rất nhanh, nhanh đến nỗi con Gấu đen không kịp tránh liền bị cắn đúng yết hầu.

Con Gấu đen bị đau, lao người tới ôm lấy con hổ muốn thoát khỏi kiềm chế, nhưng đúng lúc con Gấu đen xoay người con hổ trán trắng đột nhiên dùng sức quăng nó ra xa mấy mét, sau đó không chờ nó bò dậy liền nhanh chóng lại cắn vào yết hầu dùng sức xé ra, máu tươi liền chảy ra.

Bị cắn lần nữa, một miếng da đầy lông đen bị kéo xuống, cảm dưới còn Gấu đen nhất thời máu thịt be bét nhìn mà ghê người.

Con Gấu đen kia chỉ kịp giãy dụa vài cái, một lúc sau thì tắc thở không thấy cử động nữa.

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Mà Mục Kỳ thấy nguy hiểm đã hóa giải liền thu lại ngân châm, yên tâm thở phào nhẹ nhõm, như nghĩ tới điều gì liền nhìn Liễu Tịch Nhược khoe miệng nở nụ cười càng ngày càng sâu.

Mục Thịnh đứng ở trước mặt nghe thấy tiếng Mục Kỳ thở phào, kinh ngạc quay đầu nhìn hán một cái, lại thấy hán đang cười nhìn về phía Liễu Tịch Nhược liền nghi hoặc nhìn nàng mấy lần.

Lúc này đám người lại hít không khí một lần nữa.

Đúng là nguy cơ từ con Gấu đen đã được giải trừ thế nhưng còn con hổ này thì làm thế nào? Con Hổ này so với con Gấu đen kia còn lợi hại hơn nhiều a!

Mục Thịnh theo mọi người nhìn về phía con hổ kia.

Chỉ thấy con hổ này cả người trắng tuốt, lớp lông dày, khoe mắt có thể thấy một chút lười nhác, đối với bất cứ kẻ nào khiêu khích đều là một bộ dáng khinh thường làm cho người ta cảm thấy tức đầy bụng.

Đúng vậy, ngày đó trong rừng sâu Mục Thịnh vô tình nhìn thấy một con hổ nhưng nó liền nhanh chóng biến mất. Khi đang nó “Trốn” thì Mục Thịnh bị một nữ tử thân bí cười nhạo, hán càng nghĩ càng giận, liền dẫn người đi tìm kiếm trong rừng cây, nhưng mà hán liền phát hiện cánh rừng này thật là rậm rạp um tùm như mê cung, hán sai người liên tiếp tìm mấy ngày mới phát hiện được nơi con hổ trắng này đang nằm ngủ, giống như lần đầu tiên nhìn thấy vẫn là bộ dáng nằm dài lười biếng, đối mặt với những công kích đều là vẻ mặt khinh thường. Thật ra thì lúc đó hán muốn tìm thử thôi thật không ngờ đúng là đã tìm được.

Đĩ nhiên lần này hán đã chuẩn bị thật kỹ để con hổ không thể trốn được, cho nên sau khi tìm thấy con hổ hán liền sai người nhanh chóng sắp xếp.

Một tiếng ra lệnh, thuốc mê chuyên dùng cho quái thú, bột làm mù mắt, xích sắt lớn, lưới giăng cao..... tất cả đều đổ xuống dưới cho dù là quái thú hung

dữ hơn nữa cũng sẽ bị bắt đi, nhưng mà con hổ này không những không bị bắt bởi vì đợi đến lúc lưới hạ xuống, sau khi sương mù tan Mực Thịnh mới giật mình kinh ngạc phát hiện phía dưới tấm lưới không hề có gì cả mà điều làm hắn kinh ngạc hơn là con hổ tự mình chạy vào trong chiếc lồng hắn đã chuẩn bị trước nằm nhắm mắt ngủ.

Đây cũng là quá quý dị, Mực Thịnh không thể tin vào mắt mình, nhìn thấy con hổ trong lồng đang nhắm mắt lại dù thế nào cũng không dám sai người đóng cửa.

Mà trên yến hội này, con hổ trắng đúng là coi trời bằng vung, vẻ mặt khinh thường.

Nhưng mà cuối cùng con hổ lười biếng này tự nhiên ra tay, hơn nữa còn giải quyết con Gấu đen cao tám thước kia chỉ trong vòng một phút.

Hắn thật sự không nghĩ ra điều gì có thể khiến con hổ thay đổi tấn công con gấu đen.

Là vì nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Điệu Múa Tuyệt Thế Trên Nền Máu Máu Tanh 1

Mực Thịnh nhìn về phía Liễu Tịch Nhược, thân hình nàng yếu đuối, khéo mắt lười biếng, chậm rãi lắc đầu.

Lại nhìn con hổ kia, nó vừa mới cắn chết con Gấu đen chỉ bằng một nhát, lạnh lùng nhìn lại cho đến khi xác định con Gấu đã chết hẳn mới quay đầu liếc nhìn Liễu Tịch Nhược.

Mà Liễu Tịch Nhược đã nhắm mắt lại không biết từ lúc nào, căn bản không chú ý một màn nguy hiểm trước mắt, giống như con hổ kia cũng không phải cứu mạng nàng.

Ngoại trừ cái nhìn nó lúc con Gấu đen nhào tới nàng cũng không nhìn tới con hổ trắng một lần nào nữa.

Biểu tình con hổ kia có chút buồn chán quay đầu lại, trong lúc tất cả mọi người còn đang kinh ngạc liền nhào tới trước một người cắn một nhát vào cổ họng hắn.

Mọi người chỉ nghe “Phập” một tiếng, trong nháy mắt thứ chất lỏng ấm áp trơn láng nhuộm cả tầm mắt, máu đỏ đầy trời, bên mép con hổ trán trắng lười biếng kia giống như hoa tươi đang nở rộ, máu văng tung tóe trên trán, nhỏ xuống từng giọt lấp lánh.

Mọi người ngơ ngác nhìn cảnh tượng xảy ra trong nháy mắt, nguy hiểm khiến họ cảm thấy trái tim vừa đặt trở về trong lồng ngực lại nhảy ra ngoài một lần nữa, trong khoảng thời gian ngắn không thể làm bất cứ cái gì.

Cho đến lúc con hổ kia cắn đứt lia cổ người nọ ngã xuống, trên cổ máu phun ra giống như một con suối nhỏ nhuộm đỏ cả vạt áo, nhuộm đỏ cả đôi mắt hắn đang trừng lớn.

“A.....”

Gần như là đồng thời, các phu nhân, các tiểu thư mảnh mai thét chói tai.

Nếu như mọi người sợ con Gấu đen lúc này vì có thể nó sẽ ăn thịt người, thì điều khiến họ lo lắng về con hổ trán trắng trước mặt này chính là nó nhất định sẽ đã thương người khác, hơn nữa có khả năng người bị thương chính là mình.

Tất cả mọi người luống cuống, nhưng bọn họ sợ không giống như lúc con Gấu nổi điên là hốt hoảng chạy trốn, hoặc là núp vào một chỗ an toàn, mà là hai chân như nhũn ra, cả người run lên đứng tại chỗ, còn phải cắn chặt răng để phòng chính mình đứng không vững mà ngã xuống, làm cho con hổ chú ý đến.

Mọi người đều hít một hơi.

Mực Thịnh cũng không ngoại lệ, có thể nói hít vào càng sâu.

Bởi vì rõ ràng hắn nhận ra, người bị con hổ cắn chết kia chính là người mà hắn đã sai dùng roi đánh nó lúc nó ở trong lồng sắt.

Theo bản năng Mực Thịnh nắm chặt tay, lúc này mới phát hiện lòng bàn tay của mình đã sớm rịn đầy mồ hôi lạnh lẽo.

Hắn không ngờ đến con hổ này nhìn như yếu đuối vô hại, vậy mà với tốc độ và sức mạnh kinh người như vậy cắn chết người mới chỉ đánh nó một roi trong lúc nó ngủ, còn hắn sẽ bị trừng phạt như thế nào đây?

Dù sao thì con hổ này cũng là do hấn bắt tới, mặc dù nó tự chạy vào trong lồng nhưng mà chính hấn tự mình bắt nó đi cũng là sự thật.

Mục Thịnh không dám nhớ lại nữa, hấn đột nhiên cảm thấy con hổ này cực kỳ giống nữ nhân mỹ lệ mà hấn vô tình gặp được, nhìn thì xinh đẹp vô hại, thực chất cả người đều là kịch độc, điều máu chốt căn bản là người không thể đoán được nàng đang suy nghĩ cái gì, vĩnh viễn cũng không biết giây tiếp theo nàng sẽ làm gì cả.

Giống như con hổ trước mặt kia, lúc mọi người đang căng thẳng như dây đàn vì sợ hãi thì lại nhẹ nhàng gãy một cái, thế là dây đàn của mọi người đang vì hành động kinh người của nó mà gãy mất.

Bởi vì con hổ kia sau khi tấn công người đã đánh nó, cũng không tấn công bất cứ người nào nữa mà chậm rãi đi về cái bàn màu vàng sáng chói được bố trí trước đó, bàn chân bước đều đều nhẹ nhàng từ từ, xoa xoa khoe mép tràn đầy vết máu trước sự kinh ngạc của mọi người, sau đó lúc mọi người còn đang sững sờ thì nó lại miễn cưỡng đi về phía đài cao hơn ở phía trước, quay đầu nhìn vào mắt Liễu Tịch Nhược một lần nữa.

Cái nhìn này có chút giận dữ, có chút làm nũng, thậm chí có chút ý tứ hờn tủi.

Liễu Tịch Nhược vẫn nhắm mắt như cũ, căn bản không hề vì nó mà có bất cứ hành động nào.

Giống như là chịu sự đả kích rất lớn, ngọn lửa trong mắt nó liền bị dập tắt, giống như nó đã dùng hết sức, lại khôi phục dáng vẻ uể oải lúc đầu, thậm chí là bộ dáng còn mệt mỏi hơn trước, chậm rãi đi vào lồng sắt nằm xuống nhắm hai mắt lại.

Tất cả mọi người đều sợ hãi, kinh ngạc nhìn con hổ trong lồng, nhưng không người nào dám đi lên phía trước đóng cửa lồng lại, càng không có bất kỳ tiếng động nào, cả Ngũ hoa viên cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi chỉ có thể nghe được tiếng không khí hít thở.

Hoa Khê ngồi sau Liễu Tịch Nhược che miệng thật chặt, động tác này thoát nhìn giống như vì kinh sợ che miệng không thốt lên lời, mà thực tế là vì che nụ cười, lại đề phòng nàng không nhịn được cười ra tiếng.

Liễu Tịch Nhược mở mắt, có chút quở trách nhìn nàng.

Hoa Khê vội vàng dùng ánh mắt đang hiện lên ý cười, khôi phục dáng vẻ thực nữ như trước.

“Hoàng thượng.” Một tiếng thanh thúy dịu dàng dễ nghe phá vỡ thời gian tĩnh lặng, nhưng vào lúc này lại giống như tiếng pháo nổ đột ngột không những không cảm thấy dễ nghe mà ngược lại cảm thấy kinh khủng.

Ngay cả Mục Thiên cũng bị dọa sợ hết hồn, một lúc lâu mới phản ứng lại được, mở miệng nhưng không phát ra âm thanh nào.

Mà Liễu Tịch Nhược không để ý đến điều này, dùng một chút lại tiếp tục nói: “Ta nhớ rằng Đại hoàng tử đáng lễ vật trước, thần nữ sẽ đáp ứng biểu diễn một điệu múa, hiện tại Đại hoàng tử đã dâng quả lên rồi, như vậy cũng đến lúc thần nữ lên biểu diễn.”

Mục Thịnh lấp bắp kinh hãi, một lần nữa ánh mắt lạnh như băng bắn thẳng đến Liễu Tịch Nhược, bởi vì lời nàng vừa nói không có sai, rất hợp lý, rất bình tĩnh nhắc nhở Mục Thiên chuyện này nguyên nhân là ai làm.

Mà sự kiện này nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nếu có người nhân cơ hội tấu lên một bản tấu chương vạch tội, hoặc là lão Hoàng đế có nghi ngờ nặng thì chuyện này vô cùng có khả năng trở thành tội danh ám sát Hoàng đế, mưu đồ cướp ngôi mà bị xử tội chết.

Liễu Tịch Nhược trong lúc vô ý nhắc nhở chính là nói cho Mục Thiên biết rằng ai là người chuẩn bị kế hoạch này, kẻ nào đứng sau chủ mưu.

Mục Thiên cũng kinh ngạc nhìn Liễu Tịch Nhược, sau đó thần sắc trở lại bình tĩnh, suy nghĩ điều gì nhìn Mục Thịnh một cái rồi mới nhìn nàng nói: “Nhược Nhi, trăm thật là muốn xem người múa nhưng mà hiện tại...” Nói xong bắt đầu đi nhìn một mảng hỗn độn phía trước.

Liễu Tịch Nhược vẫn bình thản, một màn trước mắt như không liên quan tới nàng, nhàn nhạt nói một câu “Không sao.” Liền đứng dậy trước sự kinh ngạc của mọi người chậm chậm đi đến chỗ con hổ trên đài.

Mọi người nín thở, bọn họ cũng không phải sợ nàng bị ăn thịt vì chọc giận con hổ mà là sợ nàng chọc giận nó mà khiến nó nổi điên lên làm hại những người khác, người bị thương có thể sẽ là chính bản thân mình.

Mục Thiên cũng cực kỳ kinh ngạc, giờ tay lên muốn ngăn nàng lại, nhưng nàng đã đi lên đài rồi, chỉ sợ lên tiếng sẽ chọc giận con hổ kia cho nên chỉ đành mặc kệ nàng.

Liễu Chấn Toàn vừa mới bị con hổ kia làm hoảng sợ vừa mới lấy lại thần trí, nhìn thấy Liễu Tịch Nhược đang đứng trên đài cao kia đang đối mặt nhìn con hổ, liền bị dọa sợ toàn thân toát mồ hôi lạnh.

So với mọi người, Mục Kỳ lại có vẻ tỉnh táo hơn, hấn bắt giác đưa tay lên xoa trước ngực, mím môi nhìn nữ tử che mặt trên đài. Đối với nữ nhân này hấn càng ngày càng tò mò, càng ngày càng hứng thú với nàng.

Nhìn một loạt động tác của nàng, hấn đã biết nữ nhân này căn bản không cần kẻ nào lo lắng, bởi vì nàng có đủ năng lực tự bảo vệ mình, nếu Mục Kỳ đoán không sai, nếu con hổ kia không chặn lại chỉ sợ con Gấu đó cũng không thể chạm tới nàng.

Mà nữ nhân này lại không hề biến sắc, vẫn bất động ngồi một chỗ mặc cho xung quanh hét chói tai nàng một chút nhũ mày cũng không có, mắt điếc tai ngơ cho đến khi con Gấu đen kia nhào tới cũng chỉ là mở mắt liếc nhìn một cái. Như vậy chỉ có thể nói nữ nhân này quá mức thông minh, quá mức xảo quyệt, quá mức... đen tối.

Mục Kỳ cười khê nhìn Liễu Tịch Nhược đi lên đài đối mặt với con hổ nàng từ từ khom lưng cúi người sau đó đóng lồng tre lại trước sự kinh ngạc của mọi người, dĩ nhiên hẳn nhìn thấy một tia lóe lên trong ánh mắt nàng khi nàng đóng cửa lồng.

Trong ánh mắt này có chút giảo hoạt, có chút vui vẻ, có chút.... Tuyệt tình.

Đóng cửa lồng xong, nàng chậm rãi xoay người, hơi nhếch khóe mắt nhàn nhạt nói: “Hoàng thượng, sau đây thần nữ bắt đầu biểu diễn.”

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Điệu Múa Tuyệt Thế Trên Nền Máu Máu Tanh 2

Vừa dứt lời, bóng dáng xanh lục của nàng giống như con bướm màu xanh nhẹ nhàng bay múa trên đài.

Mỗi bước múa đều nằm trọn trong tầm mắt mọi người, dáng người nổi bật, mỗi một động tác cũng có thể làm cho người khác rối loạn tâm trí; nàng lạnh nhạt tao nhã, chỉ một cái xoay người cũng có thể làm người ta quên cả hô hấp, ánh mắt nàng mơ màng, chỉ một cái nháy mắt cũng khiến mọi người như rơi vào mộng cảnh xuân.

Không có nhạc đệm, không có trang phục tinh xảo, không có người múa phụ họa những bước điều luyện, chỉ có một khuôn mặt mang khăn che màu trắng, một nữ tử mặc áo xanh nhạt.

Khuôn mặt nàng bị che khuất, vào thời khắc này không những không ảnh hưởng tới người xem mà ngược lại có một vẻ đẹp mông lung thần bí. Nàng chỉ lộ ra đôi mắt, từ một mỗi lộ ra mấy phần mơ màng, mấy phần trong sáng, rõ ràng không giấu được tư thái lay động lòng người.

Yên tĩnh, cực kỳ yên tĩnh, cả Ngự hoa viên rơi vào trạng thái tĩnh lặng lẫn lộn. Chỉ là lần này trong sự tĩnh lặng có thể nghe được tiếng chim hót, làm nền cho điệu múa, một tiếng lại một tiếng như âm thanh tự nhiên lôi cuốn xúc động lòng người.

Như con gió ấm áp lướt qua má. Điệu múa của nàng giống như chính con người nàng, nhẹ nhàng thanh thoát, làm tâm tình người xem bất giác thả lỏng.

Từ từ, mọi người dần thả lỏng, nỗi thấp thóm lo âu trong lòng dần yên tĩnh trở lại, cả người không còn run rẩy nữa, ngay cả Mục Thiên cũng nhẹ nhõm thở ra một hơi.... Dường như là phản ứng theo bản năng, có thể làm thay đổi tâm trạng, sau khi chuyện liên quan đến sống còn qua đi, chỉ một điệu múa đã thành công làm mọi người trở về trạng thái thoải mái ban đầu.

Thị vệ bốn phía, các cấm vệ quân bắt đầu tản ra, Mục Thiên hoàng nhìn nàng không dời, hẳn được cung nữ chậm rãi đỡ ngồi xuống, các đại thần cũng tìm về vị trí của mình, các phu nhân tiểu thư cũng đang ngơ ngác nhìn Liễu Tịch Nhược không khỏi thầm nghĩ điệu múa của nàng thật sự diễm lệ.

Hiện tại không còn ai nhớ đến Liễu Tịch Nhược là nhị tiểu thư nhà Liễu phủ vừa xấu xí, lại lười biếng tính khí thì độc ác, càng không nhớ rõ trước thời khắc rung động này là nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, tất cả mọi người đều bị điệu múa của nàng thu hút.

Lúc này nàng rất đẹp, cái đẹp này không phải ở dung mạo nàng mà xuất phát từ bên trong tản mát ra, phần lạnh nhạt kia như ánh hào quang quán quanh thân nàng.

Tiếng đàn bỗng nhiên vang lên, mọi người hơi liếc mắt thật không ngờ dời khỏi hình ảnh nàng chuyển qua, lại thấy Tứ hoàng tử Mục Kỳ không biết từ lúc nào đã khoanh chân ngồi một bên khán đài, trên đầu gối là một cây đàn cổ tinh xảo, năm ngón tay linh hoạt di chuyển, giai điệu nhẹ nhàng như tơ lụa phát ra thấm vào ruột gan trong lòng mỗi người.

Vì có tiếng đàn làm nền mà điệu múa càng trở nên tươi đẹp, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn một màn rung động trước mắt.

Mỹ nhân như họa, người đẹp bên cạnh, bước múa nhẹ nhàng, tiếng đàn du dương.

Nàng đang nhập tâm múa liền nghe thấy tiếng đàn phối hợp truyền đến, nàng kinh ngạc nhìn lại chỉ thấy Mục Kỳ khoanh chân ngồi, giống như yêu nghiệt vẫn đang mỉm cười tà mị, cổ cầm tùy ý đặt trên đầu gối, ngón tay trắng gầy đàn, chỉ một động tác cũng đủ làm cho các thiếu nữ động lòng.

Người này quả là yêu nghiệt!

Liễu Tịch Nhược âm thầm lẩm bẩm một câu. Trong mắt chợt hiện tia xảo quyệt, bước chân đột nhiên nhanh hơn, vốn là động tác nhẹ nhàng bỗng nhiên trở nên có lực mà nhanh dần.

Mục Kỳ gảy đàn bên cạnh thấy động tác nàng biến hóa, mỉm môi khê cười, đồng thời ngón tay cũng tăng nhanh cùng nàng không hẹn mà hợp.

Nhưng mà vẫn chưa đủ.

Nàng liền nhanh chóng xoay tròn, vốn là động tác xoay nhanh chóng nhưng trong nháy mắt lại chậm dần.

Tiếng đàn Mục Kỳ đang lên cao giống như núi cao sông dài đang cuộn trào bỗng nhiên trở lại yên tĩnh giống như dòng nước nhỏ từng giọt thấm vào lòng người.

“Àm” một tiếng, Mục Thiên vừa bung ly trà lên liền rơi xuống mặt đất.

Âm thanh đột ngột vang vọng trong ngự hoa viên đang yên tĩnh, nhưng không có ai quay đầu nhìn về phía ly trà rơi kia, ngay cả Mục Thiên cũng không bận tâm đến. Tất cả mọi người đều không chớp mắt nhìn hai người trên đài đang phối hợp ăn ý như vậy.

Chưa từng nhìn thấy vũ điệu đặc sắc như vậy, cũng chưa từng nghe qua tiếng đàn du dương như thế. Tất cả mọi người ở đây, chưa từng có ai có thể nhảy một điệu múa đẹp đến như vậy cũng chưa từng có người nào có thể đánh ra một khúc nhạc tuyệt vời như thế, càng là không có hai người nào có thể phối hợp ăn ý đến như vậy.

Trên khán đài, Liễu Tịch Nhượng giống như con bướm đang phá kén nở rộ, tiếng đàn đang chậm rãi kêu gọi phá ra.

Vào thời khắc này, không ai suy nghĩ đến con hổ cắn chết con Gấu, cũng không ai đi xem người nào bị con hổ cắn vết máu vẫn còn đang loang lổ ở dưới đài cách đó không xa.

Ngược lại, vết máu chảy loang lổ kia vào thời khắc này giống như đóa hoa tươi đẹp nở rộ bay tán loạn mà hết sức chói mắt.

Đàn bướm bay tán loạn, tiếng đàn say mê, chậm rãi nở đóa hoa sáng chói rạng ngời.

Khóe miệng Liễu Tịch Nhiễm cười khẽ, tăng nhanh nhịp điệu một lần nữa nhẹ nhàng hòa cùng tiếng nhạc bay lên cao.

Chỉ thấy nàng khẽ nâng chân, ngón tay thon dài đưa cao, nhanh chóng xoay tròn, vạt áo bay quanh, trăm cài trên đầu khẽ va chạm phát từng tiếng hòa vào lòng người.

Bỗng nhiên chân phải nàng đưa lên trước hơi khụy xuống, hai cánh tay cùng đưa lên, vạt áo thuận thế bay lên lại từ từ hạ xuống dập dòn như những ngọn sóng tự do tràn đầy năng lượng.

Tiếng đàn cũng phối hợp dồn dập bỗng nhiên dừng lại, như từng giọt nước nhỏ chảy nhẹ.

Liễu Tịch Nhượng nghe tiếng nhạc biến hóa, thậm tự cười bản thân dễ dàng say đắm trong tiếng nhạc, nhất thời không nhớ tiết tấu, thiếu chút nữa bị rối loạn tâm trí.

Nàng liền liếc nhìn Mục Kỳ một cái thấy hắn vẫn là bộ dáng quyến rũ chết người, trong thời gian ngắn cũng không biết nên làm thế nào, một lát sau mới phục hồi tinh thần, ánh mắt chuyển động một lần nữa, khóe miệng hơi nhếch dưới lớp khăn che mặt, như suy nghĩ điều gì đó nàng cũng hoàn toàn sững sờ liếc mắt nhìn những nữ tử kia.

Trong lòng cười thầm hiện tại đây chính là cơ hội.

Động tác đang thông thả một lần nữa cuộn trào, vạt áo lộng lẫy bay đầy trời.

Lúc này tất cả mọi người đều bị điệu múa của nàng mê hoặc, so sánh với nàng, điệu múa của Đệ nhất mỹ nhân kinh thành Lâm Hình Tuyết cũng không được coi là cái gì. Bọn họ không thể dời mắt được, chỉ sợ không để ý sẽ bỏ qua bất kỳ động tác nào. Bọn họ đều đang tập trung nhìn trên khán đài nên không ai chú ý có vài nữ tử từ lộng lẫy không một tiếng động đi tới bên cạnh Mục Thiên.

Ánh mắt các nàng trống rỗng, bước đi không gây ra tiếng động cho nên không ai phát hiện nói đúng hơn là không ai chú ý tới các nàng.

Bởi vì tất cả mọi người đều đang ngây người, ngay cả thị vệ, thái giám, cung nữ cũng như vậy, cho nên không có ai chú ý cũng không có ai nghĩ đến, ngay cả đại nữ nhi của Tể Tướng mang theo mấy nữ nhân đi tới bên cạnh Mục Thiên.

Trong lúc múa, Liễu Tịch Nhượng thấy Liễu Tịch Nhiễm di chuyển, khóe miệng khẽ cười, động tác dưới tay khẽ biến hóa, cánh tay vươn về phía trước, nắm chặt xoay chuyển nhẹ nhàng thu về rồi lại vươn ra động tác linh hoạt khéo léo làm cho mọi người đều ngạc nhiên.

Liễu Tịch Nhiễm đứng cách Mục Thiên không xa, cánh tay nàng liền đưa về phía trước liền nắm lấy trường kiếm mà lúc nãy dùng để đánh con Gấu, thuận thế rút ra nhưng lại nhắm về phía Mục Thiên đâm tới.

Sau lưng Liễu Tịch Nhiễm, mấy nữ tử kia đều khinh thường chế nhạo Liễu Tịch Nhượng cũng làm động tác giống Tịch Nhiễm đáng tiếc trong tay các nàng không có kiếm cho nên thoát nhìn giống như mấy quả đu đủ cùng đánh về phía Mục Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Vào Tù

Đúng lúc đó, một thị vệ thân cận của Mục Thiên hoàng tình cờ nhìn thấy hành động của Liễu Tịch Nhiễm, vội vàng cầm kiếm đỡ, dù sao cũng là cao thủ mà Liễu Tịch Nhiễm lại là tiểu nữ tử tay trái gà không chặt cho nên chỉ một chiêu liền đem Liễu Tịch Nhiễm đánh bay ra đập vào vách tường đối diện ngã lăn xuống đất.

Tiếng đánh đập vang lên khiến Mục Thiên và các vị đại thần bao gồm cả Liễu Chấn Toàn phục hồi tinh thần lại. Mọi người kinh ngạc nhìn tình huống trước mắt, chỉ thấy Liễu Tịch Nhiễm khuôn mặt trắng bệch, ánh mắt trống rỗng, đầu tóc xộc xệch, khoe miệng chảy máu, còn mấy nữ nhân khác cũng nằm rải rác cách đó không xa, mà thị vệ kia nhanh chóng đi tới trước mặt Liễu Tịch Nhiễm, trường kiếm trong tay chìa thẳng về phía nàng.

Lúc này, Liễu Chấn Toàn là người đầu tiên phục hồi tinh thần, vội vàng quỳ xuống, lớn tiếng kêu lên: “Hoàng thượng, xin Hoàng thượng tha mạng, Liễu gia ta một lòng trung thành với Hoàng thượng, chuyện xảy ra đột ngột xin người minh xét tha cho tiểu nữ một mạng.”

Âm thanh rối loạn nhốn nháo truyền vào tai Liễu Tịch Nhược, nàng nhìn Liễu Chấn Toàn quỳ trước mặt Mục Thiên, dừng động tác theo bản năng, Mục Kỳ thấy nàng không múa tiếp cũng dừng gảy đàn lại.

Vũ điệu cùng tiếng đàn đột nhiên dừng lại khiến mọi người phục hồi tinh thần, lúc này mới kinh ngạc phát hiện Mục Thiên hoàng suýt bị ám sát còn Liễu Chấn Toàn đang quỳ dưới đất cầu xin tha mạng.

Liễu Tịch Nhiễm cùng mấy nữ tử nằm trên đất cũng nhanh chóng khôi phục thần trí, các nàng trợ to hai mắt, kinh ngạc phát hiện mình đang nằm trên đất muốn đứng dậy nhưng lại thấy có mấy thị vệ vây quanh thậm chí còn có đao đang gác trên cổ mình.

Các nàng nhìn những thị vệ đang cầm đao đứng trước mặt mình kinh ngạc không thể mở miệng được.

Liễu Tịch Nhiễm cũng như vậy, bởi vì Liễu Chấn Toàn cầu xin, nên thị vệ kia quả quyết thu hồi lại mũi kiếm đang chìa trước mặt mà thay vào đó đặt nó lên cổ nàng.

Mục Thiên cũng cực kỳ kinh hãi. Một yến hội nho nhỏ mà đến tận hai lần bị hành thích, đây là muốn nhanh chóng lấy mạng Hoàng đế sao?? Mà hai lần hành thích đều có chung đặc điểm, nói lớn không lớn nói nhỏ cũng không nhỏ.

Nhưng mà lần này cũng không giống với lần đầu tiên có thể giải thích đơn giản được.

Bởi vì Liễu Tịch Nhiễm hành thích Hoàng thượng là một sự thật không thể chối cãi, không ai có thể bao biện được. Duy nhất một điểm có thể chứng minh Liễu Tịch Nhiễm là người thực hiện hành thích còn Liễu Chấn Toàn là người đứng sau chỉ điểm, nếu thực sự đúng là như vậy thì có thể nói Liễu gia với ý đồ mưu phản theo như pháp luật thì sẽ bị tịch thu tài sản, kẻ phạm tội sẽ bị đưa ra chém đầu.

Nghĩ tới đây, Liễu Tịch Nhược có chút âm thầm giật mình, trong lòng hối hận, nếu biết trước cũng không sử dụng cách này, lúc đó chẳng qua là ý muốn đáp trả yêu cầu của Liễu Tịch Nhiễm cũng không có nghĩ nhiều như vậy, bình thường một thân một mình đã thành thói quen, sao có thể nghĩ đến hành động này còn có dây mơ rễ má với nhau chứ.

Nàng bắt đầu dĩ lại than thở, đây chẳng phải là lại muốn giết vô một đến chết sao. Nghĩ thế nên nàng liền nháy mắt với Hoa Khê, Hoa Khê lập tức gạt đầu thừa dịp mọi người không chú ý lặng lẽ dời đi.

Lúc này, Mục Thiên cũng lên tiếng: “Liễu ái khanh, trẫm cũng muốn tha cho nữ nhi người một cái mạng, nhưng đây chính là hành thích trẫm hơn nữa rốt cuộc chuyện này là như thế nào còn chưa rõ ràng có phải hay không Liễu Tề tướng.”

Liễu Chấn Toàn biết rõ Mục Thiên hoàng có tính đa nghi cao, mà thế lực của mình mấy năm gần đây đã trở thành cái đinh trong mắt hắn. Bữa tiệc này bên ngoài là mừng sinh nhật Thành phi, nhân tiện ban hôn cho Hoàn tử nhưng thực chất là tìm cách áp chế quyền lực của mình.

Chuyện này xảy ra chỉ sợ cũng không cần phải dùng phương thức phiền toái là kết hôn, chỉ cần ban xuống tội danh làm loạn cũng đủ để cho hắn nhỏ cỏ tận gốc.

Chẳng lẽ nhất định phải dùng đến người đó để bảo toàn tính mạng cả nhà mình sao?

Liễu Chấn Toàn nghĩ tới đây thở dài một cái rồi mới nói: “Hoàng thượng, người cho rằng trong lòng vi thần muốn ám sát Hoàng thượng sao?”

Mục Thiên sững sờ hồi lâu mới thở dài một hơi nói: “Trước kia người có lẽ không dám, nhưng hiện tại thì không như thế nữa dù sao thì người đó không phải đã chết rồi sao?”

“Nếu Hoàng thượng cho là như vậy, như vậy thần không còn lời nào để nói.” Liễu Chấn Toàn thở ra một cái thật dài, vẻ mặt đau buồn khiến Liễu Tịch Nhược kinh ngạc.

Hắn và lão già Mục Thiên kia rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Mục Thiên cũng thở dài một cái, dường như hạ quyết tâm nói: “Người đâu, lập tức đem Liễu Chấn Toàn cùng toàn bộ người trong phủ giải vào đại lao, không được có bất kỳ sai sót nào.”

Liễu Tịch Nhược âm thầm liếc mắt, đại lao à, sợ rằng không được nghỉ ngơi rồi.

Hoa Khê chạy đi đã lặng lẽ trở lại, chạy tới bên Liễu Tịch Nhược đỡ cánh tay nàng yên tâm gặt đầu một cái.

Một lát sau, Mục Thiên lại nói: “Đại Hoàng tử Mục Thịnh làm việc không cẩn thận, làm kinh động thánh giá, thu hồi chức quản lý Ngự cấm quân, đóng cửa sám hối trong phủ một tháng.” Quả nhiên hắn không quên Đại hoàng tử.

Mục Thịnh kinh hãi, một lúc lâu sau mới vội vàng quỳ xuống, hai tay dưới đất nắm thật chặt.

Tận đến lúc Liễu Tịch Nhược bị áp giải đi, Mục Kỳ mới đem đàn đi xuống, đứng lên nhìn theo hướng Liễu Tịch Nhược đi đăm chiêu hồi lâu mới thu hồi ánh mắt.

Hắn không nghĩ được rằng một nữ tử lại có thể dùng vũ điệu thôi miên người khác, nàng rốt cuộc là ai? Trên đường đi đến phòng giam, Hoa Khê tựa vào Liễu Tịch Nhược khẽ nói, căn bản không hề nghĩ phòng giam là nơi kinh khủng như thế nào.

“Tiểu thư, ta đã nói rồi mà, người múa rất đẹp mà, mặc dù trước đây người múa cũng rất đẹp rồi, nhưng lần này là đẹp nhất, giống như A, giống như là bước vào cảnh giới khác vậy.”

Một lúc lâu sau Liễu Tịch Nhược mới miễn cưỡng mở miệng: “Hôm nay, điệu múa này mang đến hiệu quả như vậy là bởi vì trước sau có sự đối lập cao, nghĩ mà xem, một người nếu như đang căng thẳng quá sức lại được thả lỏng, như vậy thì khung cảnh nhìn thấy sẽ đẹp hơn ít nhất hai lần so với bình thường.”

Còn một nguyên nhân khác đó chính là tên yêu nghiệt kia đánh đàn nữa.

Nàng thật không ngờ, tiếng đàn của hắn có thể cùng nàng hòa quyện, dẫn nàng tới một cảnh giới khác, một khắc kia thiếu chút nữa nàng đã rối loạn tâm trí mà nhảy quên mình.

Đây là người mà trong miệng thiên hạ nói là Hoàng tử ăn chơi sa đọa sao? Thật đúng là làm cho người ta tò mò! Đêm khuya tại Ngự thư phòng.

Mục Thiên đang phê chuẩn tấu chương, cũng thầm thở phào nhẹ nhõm vì đã loại trừ được mối ân họa Liễu Chấn Toàn này.

Một bóng đen đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, Mục Thiên kinh ngạc ngẩng đầu thấy một nam tử mặc áo đen che mặt đứng trước mặt mình.

Hắn kinh hãi vừa muốn mở miệng gọi hộ vệ thì một lệnh bài bằng vàng khắc ngọc bên trên liền xuất hiện trước mặt.

“Huyền.Huyền Vũ.Ảnh Vệ.” Phải một lúc lâu sau Mục Thiên mới nói xong bốn chữ này.

Nam tử kia lại không lên tiếng mà đem một tờ giấy nhẹ nhàng đặt trước mặt hắn. Mục Thiên kinh ngạc nhìn hành động của nam tử che mặt, lúc ngẩng đầu lần nữa thì đã không thấy bóng dáng đó đâu nữa.

Mục Thiên ngồi trên ghế bất động, nhiều năm đã qua như vậy đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy tứ đại ảnh vệ, không hề nghĩ rằng, võ công kinh người, mưu lược binh pháp xuất chúng Ảnh vệ Huyền Vũ lại còn trẻ như vậy. Mặc dù đã che mặt, nhưng hắn cũng có thể nhận ra Ảnh Vệ Huyền Vũ thật ra cũng chỉ là một người trẻ tuổi.

Một lúc lâu sau Mục Thiên mới bình tĩnh, chậm rãi cầm lên tờ giấy mà Huyền Vũ để lại, đọc xong lại có cảm giác muốn ngất xỉu.

Bởi vì trên tờ giấy kia đơn giản chỉ viết mấy chữ: Liễu Tịch Nhiễm lưu đây cả đời, những người còn lại kết luận vô tội thả tự do.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lữ Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Ban Hôn 1

Ngày thứ hai, toàn bộ phủ Liễu Chấn Toàn đều được thả ra, ngoại trừ Liễu Tịch Nhiễm chân tay bị đeo xiềng xích đứng trước mặt mọi người, bắt đầu kiếp sống lưu đầy.

Trước khi chuẩn bị đi, Liễu Tịch Nhiễm quay đầu lại nhìn Liễu Chấn Toàn khóc to kêu lên: “Cha, Nhiễm nhi cầu xin người cứu Nhiễm nhi, Nhiễm nhi không muốn bị lưu đầy, Nhiễm nhi thật sự không có hành thích hoàng thượng, thật sự không phải do con làm mà.”

Liễu Chấn Toàn bắt đầu đi thờ dài quay đầu đi. Còn Liễu Tịch Nhược khước miệng khẽ nhếch lên, từ từ đi tới bên cạnh Liễu Tịch Nhiễm ghé vào bên tai nàng nói nhỏ: “Liễu Tịch Nhiễm, có nhớ ta đã cảnh cáo ngươi, không nên trêu chọc ta, là ngươi không nghe lời ta nói, ngươi có ngày hôm nay không thể trách ta được.”

Liễu Tịch Nhiễm sợ hãi, trừng to hai mắt nhìn Liễu Tịch Nhược, nàng thật không ngờ người hại nàng đến tình cảnh này lại là do nàng ta.

Một lần nữa nàng cảm thấy nữ nhân này thật đáng sợ. Lúc này rõ ràng là mùa xuân ấm áp, mà nàng lại cảm thấy từng cơn rét lạnh.

“Nhiễm nhi” Nhị phu nhân lệ rơi đầy mặt kêu lên “Con yên tâm, mẹ nhất định sẽ cứu con.”

Liễu Tịch Nhược nghe thấy Nhị phu nhân khóc không thành tiếng, có chút không vui cau mày rời đi đầu tiên, không để ý đến phản ứng của những người còn lại.

Nàng mệt chết đi được, phải trở về phủ nghỉ ngơi thật tốt mới được.

Liễu Tịch Nhiễm thấy nàng đã đi mới liền vội vàng kéo Nhị phu nhân ghé vào tai nói: “Mẹ, chính là tiểu tiện nhân Liễu Tịch Nhược kia hại con thành như vậy, người nhất định phải báo thù cho con.”

Nhị phu nhân kinh ngạc, hôm qua bà không đi dự yến hội, chỉ ở trong phủ đang ăn cơm thì có người đột nhiên tới trước mặt mọi người nói là Liễu Tịch Nhiễm ám sát Hoàng thượng, Liễu Chấn Toàn ý đồ mưu phản, không nói thêm gì liền đem họ giải vào đại lao.

Bà dĩ nhiên biết Liễu Tịch Nhiễm không có gan này, nhưng bà không ngờ tất cả là do tiểu tiện nhân Liễu Tịch Nhược kia đã giở trò quỷ, nàng ta là ai? Tại sao lại có bản lĩnh như vậy chứ.

“Liễu Tịch Nhược, ngươi dám hại nữ nhi ta, ta sẽ cho ngươi không được chết từ tế.” Nghĩ tới đây, Nhị phu nhân nghiến răng nắm chặt quyền hung tợn nói.

Bên kia, Hoa Khê rút cuộc đuổi kịp Liễu Tịch Nhược không vui hỏi: “Tiểu thư, người làm gì thế, sao không trực tiếp giết chết Liễu Tịch Nhiễm đi, tại sao còn tha cho nàng ta?”

“.....”

“Tiểu thư, người nói cho ta biết đi.” Thấy Liễu Tịch Nhược không có phản ứng nàng liền bắt đầu nũng nịu.

Một lát sau, Liễu Tịch Nhược mới bắt đầu thờ dài một hơi nói: “Ngươi nói là trực tiếp giết chết hay để cho nàng ta sống không bằng chết cái nào đau khổ hơn?”

Hoa Khê cau mày kinh ngạc, một lúc sau mới phục hồi tinh thần. Tiểu thư, người cũng quá..... thâm độc rồi.

“Hoa Khê, sau này ngươi đừng hỏi ta những vấn đề ngu ngốc như vậy nữa, ngươi phải đổi cho Thủ Kỵ về đây đi.” Liễu Tịch Nhược miễn cưỡng nói ra một câu khiến Hoa Khê sững sờ.

Cái gì? Để mình đổi cho Thủ Kỵ tới đây, cả ngày phải xử lý cả trong và ngoài cung bao nhiêu chuyện như vậy, không phải là cho mình mệt chết à!

“Không cần đâu tiểu thư, muội sai rồi, người đừng đem muội với Thủ Kỵ đối tới đây nhé.”

Dưới ánh mặt trời buổi sáng sớm, một người trông rất khổ sở đáng thương đang vội vàng vừa chạy vừa nhỏ giọng kêu lên.

Bên trong Liễu phủ, Liễu Tịch Nhược chọn được một tư thế thoải mái trên xích đu, Hoa Khê bên cạnh mang lên một đĩa trái cây tươi ngon, thỉnh thoảng đem một miếng thả vào miệng Liễu Tịch Nhược, sau đó cho một miếng vào miệng của mình, chậm rãi nhai nhai hỏi “Tiểu thư, khi nào người mới đón Tiểu Bạch về.”

Nàng nói là đón về, không phải là cứu về.

“Nó thích sống ở đó thì cứ để cho nó ngu ngốc ở đấy đi, còn đón nó về làm gì, chính nó cũng không phải là không tự về được.” Liễu Tịch Nhược nhắm mắt lại, có chút mệt mỏi nói.

“Tiểu thư, người không thể nói như thế được, mặc dù Tiểu Bạch có thể tự trở về nhưng người cũng không phải không biết tính khí của nó, rất giống người.....” Nàng dừng một chút, thật nhẹ nhàng nói tiếp “... còn nữa, tại sao nó lại muốn đi cùng với bọn họ chứ, còn không phải là vì người đã không quan tâm tới nó lâu như vậy sao, cho nên nó mới cố ý chọc giận người để người đi tìm nó mà.”

“.....”

“Hon nữa, cho tới tận bây giờ Tiểu Bạch chỉ thừa nhận người, đối với người khác đều khó gần.”

“.....”

“Người xem, bữa tiệc hôm đó rõ ràng nó đã giải vây giúp người, nhưng vẫn trở về trong lòng nhất là ánh mắt khi đó, thật sự thiếu chút nữa muội đã phi

cười, không nghĩ rằng Tiểu Bạch cũng có mặt đáng yêu như thế. Nhưng không ngờ người lại tuyệt tình đem đóng cửa lồng lại.”

“.....”

“Muội thật sự là phục người rồi, thật ra thì chỉ cần người quan tâm đến nó một lần thôi nó sẽ lập tức trở về mà.”

“.....”

Hoa Khê lăm nhăm một lúc xong mà Liễu Tịch Nhược vẫn ngậm miệng không nói.

“Tiểu thư, người muốn gì nữa? Muội hiểu mấy tháng nay người đều ở Liễu phủ nên không có thời gian đi thăm Tiểu Bạch, nhưng Tiểu Bạch... Cũng rất đáng thương mà. Hơn nữa.....” Nghe tới đây Liễu Tịch Nhược trừng mắt làm Hoa Khê vội vàng cảm nín, chỉ thầm nói trong lòng: hơn nữa, người này đâu có bận rộn gì đâu, không đi thăm Tiểu Bạch được cơ bản là do người lười thôi.

Liễu Tịch Nhược thở dài đầy mệt mỏi, hồi lâu sau mới chậm rãi mở miệng: “Hoa Khê, bảo Đại sư huynh đi tìm hiểu xem họ nhốn Tiểu Bạch ở đâu?”

“Tiểu thư, cuối cùng người cũng quyết định đón Tiểu Bạch về rồi, muội biết ngay mà người sẽ không bỏ mặc Tiểu Bạch đâu.” Hoa Khê mừng rỡ kêu lên.

Liễu Tịch Nhược cau mày, vừa định nói với nàng mấy câu nhưng không thấy bóng dáng nàng đâu liền lắc đầu thở dài. Nha đầu này vội vàng gì chứ.

Ban đêm trong Ngự thư phòng, Mục Thiên ngồi nhìn tờ thánh chỉ trống trơn trước mặt bất đắc dĩ thở dài một cái, hần cầm bút lên mới vừa viết mấy chữ, đáng tiếc trong lòng đang tức giận phẩy tay áo một cái, cây bút trong tay đã bay ra ngoài mà tấm thánh chỉ cùng tất cả tấu chương trên bàn văng xuống đất.

Mục Thiên cố gắng áp chế cơn tức giận, nhắm mắt lại tựa vào thành ghế bằng vàng sáng chói thờ hồn hèn.

Hắn vốn cho rằng lần này có thể đem mối họa ngầm Liễu Chấn Toàn này loại trừ hoàn toàn, thật không ngờ Tứ đại Ảnh vệ lại đột nhiên tham gia vào chuyện này. Mặc dù hắn không muốn để Liễu Chấn Toàn thả ra như vậy nhưng mà Tứ đại Cẩm vệ ra lệnh hắn, hắn không thể không làm theo.

Chỉ là Tứ đại Ảnh vệ luôn âm thầm quan sát hắn nhưng chưa bao giờ tham gia vào triều chính, tại sao lần này lại nhúng tay vào chuyện của Liễu Chấn Toàn? Chẳng lẽ Liễu Chấn Toàn và Tứ đại Ảnh vệ có liên quan với nhau? Hoặc là bọn họ biết còn có nội tình gì khác trong chuyện của Liễu Chấn Toàn chăng?

Mục Thiên không biết. Hắn chỉ biết rõ Liễu Chấn Toàn là quan thanh liêm, hoàn toàn trung thành, mưu đồ tạo phản có thể rất nhỏ nhưng những điều này không đủ để nói rõ cái gì.

Mặc dù bọn họ mấy năm trước từng thù, cũng đã đồng ý cả đôi không thay đổi thế nhưng nữ nhân đó dù sao đã chết, không có người đó tâm tư Liễu Chấn Toàn còn giống như trước sao? Cho nên hắn không thể không đề phòng Liễu Chấn Toàn.

Đúng lúc này, Thành phi mặc một thân áo tím quý phái bụng một bát canh còn đang bốc hơi nghi ngút đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Ban Hôn 2

Thành phi ngạc nhiên thấy dưới đất bừa bãi, liền vội vàng đặt bát canh xuống, khom lưng nhặt từng thứ dưới đất lên rồi đặt toàn bộ trên bàn, sau đó nhẹ nhàng vòng ra sau Mục Thiên xoa bóp vai hắn.

Nàng nhìn trên án thư kia mới chỉ viết mấy chữ thánh chỉ, nghĩ thầm may mình đề phòng trước, Liễu Chấn Toàn mới được tha, Mục Thiên quả nhiên muốn theo như ý ban đầu hạ chỉ tứ hôn, mà theo như phản ứng của hắn hôm qua, sợ rằng nhìn trúng nhị tiểu thư Liễu gia vừa xấu xí vừa lười đó rồi. Trước tiên không nói đến lời đồn không hay về dung mạo, chỉ cần thấy ánh mắt của nàng ta cực kỳ giống ả tiện nhân kia cũng đủ làm cho nàng tức giận đầy bụng rồi.

Hôm qua nhìn ánh mắt của Mục Thiên, nàng thật sự cho rằng hắn nhất thời cao hứng mà đưa Liễu Tịch Nhược vào cung, sau này nàng sẽ có nhiều hơn một kẻ địch lớn nữa.

Nhưng mà, nếu như không phong làm phi, như vậy chỉ có thể đem nàng ta ban cho nhị tử của hắn thôi. Đẳng nào nàng cũng không cho phép nữ nhân như vậy sống bên cạnh con trai yêu quý Mục Thịnh của nàng, về phần tên ngu ngốc Mục Kỳ kia thì nàng không quan tâm.

Cho nên, nàng mới mạo hiểm đêm khuya tới đây, chính là để nhị tử yêu quý của mình có thể lấy được người tốt nhất mà không phải nữ nhi vừa xấu xí

vừa lười biếng kia.

Nàng cho rằng Mục Thiên sùng ái nhi tử Mục Thịnh của nàng nhất, mà hẳn lại coi trọng nhị tiểu thư kia nên mới muốn tứ hôn cho Mục Thịnh, nhưng mà nàng sai lầm rồi.

Mục Thiên cảm thấy có người đi vào, khẽ mở mắt ra xem là Thành phi liền nhắm mắt lại, cảm thấy nàng đang xoa nhẹ bờ vai hẳn mới nhẹ nhàng cầm bàn tay đang đặt trên vai mình ôn nhu nói: “Đã trễ thế này, ái phi sao còn chưa nghỉ ngơi?”

“Hoàng thượng người cũng chưa nghỉ ngơi mà, thần thiếp thấy hoàng thượng vất vả như vậy cho nên cố ý sai người nấu bát canh sâm người mau nếm thử.” Thành phi mỉm cười dịu dàng nói vừa đem bát canh nóng bung lên dùng ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng khuấy.

“Ái phi có lòng.” Mục Thiên cười một tiếng, không hề nghĩ ngợi liền bung bát canh lên uống.

Thành phi thấy Mục Thiên đã uống hết bát canh, liền đi ra sau lưng hẳn nhẹ nhàng xoa bờ vai, khoe miệng liền nở nụ cười nham hiểm.

Qua một lúc lâu, Thành phi cảm thấy đã đến thời điểm liền giả bộ nhìn về phía thánh chỉ trên bàn nói: “Hoàng thượng đây là suy nghĩ cho các hoàng tử sao?”

Mục Thiên cảm thấy đầu có chút choáng váng, thờ dãi một cái mới nói: “Đúng vậy, quyền lực của Liễu thị càng lúc càng lớn, nhất định phải hạn chế lại.”

“Ái phi, người xem trên yến hội ngày hôm qua người nào nổi bật nhất.”

Thành phi chợt sững sốt, không nghĩ tới Mục Thiên sẽ hỏi nàng vội vàng khôi phục thần sắc nói: “Nổi bật nhất chi e là nhị nữ nhi của Liễu Tề tướng rồi, còn có nữ nhi Lâm Hinh Tuyết của Lâm ái khanh nữa nàng múa cũng không tồi. Thật ra thì, đại nữ nhi của Liễu Tề Tướng đánh đàn cũng không tồi, đáng tiếc.....” Nàng làm vẻ mặt thương xót không nói thêm gì nữa.

Mục Thiên thấy Thành phi không nói nữa mới mở miệng nói tiếp: “Thật ra thì, tiểu nữ nhi Liễu Thị không tồi, mặc dù không biểu diễn tài nghệ nhưng mà trong lúc nguy hiểm cũng có thể duy trì thái độ bình tĩnh đúng là đáng được khen ngợi.”

Thành phi ngạc nhiên, nghĩ một lúc mới loáng thoáng nhớ lại người mảnh mai luôn im lặng đó là Liễu Tịch Họa, ngừng một chút rồi nói: “Đúng là quả thật không tệ nhưng mà Hoàng thượng sẽ không định tứ hôn cho cả hai nữ nhi còn sót lại của Liễu phủ chứ.”

Về mặt Mục Thiên ngừng lại, đầu nhìn Thành Phi nói: “Thế nào, như vậy không tốt sao? Để cho Thịnh nhi và Kỳ nhi mỗi người một nữ tử, có như vậy mới có thể khống chế được Liễu Chấn Toàn.”

Thành phi suy nghĩ, nếu như vậy thì Thịnh nhi của nàng chỉ có thể cưới Liễu Tịch Họa kia. Vậy làm sao được, nàng coi trọng nhất Lâm Hinh Tuyết nhưng bây giờ tất cả kế hoạch đều bị đảo lộn. Nàng bắt đầu đi lắc đầu một cái đột nhiên hối hận, lúc này không cho thêm nhiều thuốc vào canh, như vậy thì Mục Thiên sẽ ngắt trước khi nói ra những lời này.

“Hoàng thượng đã suy nghĩ chu toàn ạ.” Thành phi dùng một chút mới lên tiếng. Nhưng lúc này lại phát hiện Mục Thiên đã nhắm mắt nằm gục trên ghế không có phản ứng.

“Thành phi cười khê, xem ra là thuốc đã có tác dụng. Cho nên nàng cũng không có hoảng sợ mà nhẹ nhàng gọi Mục Thiên mấy tiếng, xác định là hẳn không có phản ứng mới từ từ đỡ hẳn lên giường ở phía trong điện, để cho hẳn nằm xong xuôi mới trở lại trước án thư, nhìn tờ thánh chỉ đã viết mấy chữ liền mỉm cười âm hiểm.

Nàng viết theo nét bút của Mục Thiên, đem tứ hôn Liễu Tịch Nhược vừa xấu xí vừa lười kia ban cho Mục Kỳ, còn người mảnh mai yên tĩnh Liễu Tịch Họa ban cho Mục Thịnh yêu thương nhất của nàng. Nhưng khi nàng nghĩ tới người được mệnh danh là Đệ nhất mỹ nhân Kinh thành Lâm Hinh Tuyết lại có cảm thấy khó xử.

Nếu như đem nàng ban cho Mục Thịnh làm trắc phi, như vậy thể hiện sự thiên vị quá lộ liễu, có thể Mục Thiên sẽ nghi ngờ nàng âm thầm giờ trò. Nhưng nếu đem nàng ban cho Mục Kỳ làm trắc phi, chẳng những sẽ không bị hoài nghi mà ngược lại giống như là đền bù cho Mục Kỳ vì đã lấy phải một người xấu xí lại lười biếng kia.

Nghĩ tới đây nàng ta cắn răng viết tên tuổi Lâm Hinh Tuyết phía sau Mục Kỳ.

Thành phi viết xong thánh chỉ, lấy ngọc tỷ trong hộp ra chấm mực đóng dấu, xong xuôi mới cầm thánh chỉ nhẹ nhàng đi ra Ngự thư phòng, tới cửa giao nó cho một thái giám và ra lệnh hẳn ngày mai khi trời vừa sáng liền đến Liễu phủ truyền Thánh chỉ, sau đó nàng quay lại liếc mắt nhìn Mục Thiên đang ngủ suy nghĩ điều gì đó rồi chậm rãi rời đi.

Ngày hôm sau, đợi đến lúc Mục Thiên biết được thánh chỉ đã được truyền xuống, lệnh ban hôn cũng đã ban ra, đầu tiên hẳn sững sốt sau đó liền nổi giận dưng dưng đi thẳng tới cung Kiền Điện của Thành phi.

Vừa nhìn thấy Thành phi, Mục Thiên liền tức giận nói nàng không biết cấp bậc lễ nghi, giả truyền thánh chỉ theo luật phải chém đầu. Đối mặt với sự tức giận của hẳn, Thành phi giả bộ sợ hãi run giọng hỏi: “Không biết vì sao Hoàng thượng lại nổi giận muốn trị tội thần thiếp, thần thiếp quả thật không biết, mong Hoàng thượng chỉ rõ.” Chỉ cần Mục Thiên để cho nàng giải thích thì nàng sẽ không có chuyện gì, điểm này nàng hiểu rõ hẳn nhất định sẽ nghe nàng giải thích.

Mục Thiên nhìn Thành phi ở trước mặt, khuôn mặt trắng bệch vì sợ hãi nhất thời không đành lòng vì vậy đè nén tức giận trầm giọng nói: “Tối hôm qua nàng đến Ngự thư phòng làm gì, tại sao hôm nay lại vô duyên vô cớ thừa ra một đạo thánh chỉ?”

Thành phi cúi đầu không để cho Mục Thiên nhìn thấy nàng đang cười khế nói tiếp: “Hoàng thượng, oan uổng quá, người quên rồi sao? Tối hôm qua thần thiếp thấy Hoàng thượng mệt mỏi cho nên đặc biệt vì người mang bát canh bổ đến, người còn hỏi trên yến hội người nào biểu hiện xuất sắc nhất, còn nói muốn đem nhị tiểu thư và tam tiểu thư Liễu phủ cùng tư hôn như vậy mới có thể hoàn toàn giữ chặt.”

“Câm miệng.” Thấy Thành phi càng nói càng nhiều, Mục Thiên liền vội vàng cấm nàng mở miệng, hắn cố suy nghĩ lại một chút quả nhiên nhớ mang máng tối hôm qua có nói qua những lời như vậy nhưng mà những chuyện sau đó liền không nhớ rõ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuyết* Thành được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Ban Hôn 3

“Hoàng thượng, thần thiếp nói hoàn toàn là sự thật, tối hôm qua Hoàng thượng nói xong những lời đó, sau khi viết xong thánh chỉ thì bảo là chóng mặt nên dặn thần thiếp đem thánh chỉ giao cho thái giám còn người thì vào trong tâm điện nghỉ ngơi. Hoàng thượng thần thiếp nói đều là sự thật mà.” Thành phi vừa khóc lóc vừa nói hoàn toàn là bộ dáng bị oan uổng đáng thương.

Mục Thiên hoàng nửa tin nửa ngờ nhìn nàng không nói gì. Chuyện này có quá nhiều điểm nghi vấn, hắn nhất thời không dám quyết định.

Thành phi tưởng rằng Mục Thiên sẽ có chút nghi ngờ nhưng không ngờ hắn sẽ phát hỏa lớn như vậy, cho nên cũng bắt đầu thấy sợ hãi. Nhưng thấy mình nói nhiều như vậy mà hắn cũng không có phản ứng gì, nàng liền cắn răng, ngẩng đầu lên tiếp tục giả vờ làm bộ dáng đáng thương, chảy nước mắt thâm tình nhìn hắn nói: “Hoàng thượng, người không tin thiếp, hơn hai mươi năm tình cảm phu thê, mặc dù không trải qua khó khăn sống nương tựa vào nhau, nhưng cũng là tình cảm sâu đậm. Hoàng thượng, thần thiếp vì tốt cho người, thấy người phê duyệt tấu chương vấp vấp, cả đêm hầm canh sâm vì ngài, kết quả quay đầu lại lại thấy một hậu quả như vậy, người khiến thần thiếp thật thất vọng đau khổ, Hoàng thượng.”

Nhìn Thành phi than thở khóc lóc, Mục Thiên có chút không đành lòng, hơn nữa nội dung thánh chỉ kia ngoại trừ Lâm Hinh Tuyết, còn lại đều hợp tâm ý hắn, liền thở dài một cái vừa muốn để cho nàng đứng lên lại nghe được nàng nói tiếp: “Hoàng thượng, người nếu không tin tưởng thần thiếp như vậy, thần thiếp cũng không còn lý do gì sống ở cõi đời này nữa, chỉ có thể lấy cái chết để chứng minh thần thiếp trong sạch.” Nói xong, liền đứng dậy chạy về phía cây cột bên cạnh hắn.

Mục Thiên kinh hãi, vội vàng ôm lấy nàng đau lòng nói: “Ái phi, sao nàng phải làm thế, trăm tin tưởng nàng mà, chỉ là tối qua có một số việc trẫm không nhớ rõ cho nên mới tối hôm qua hỏi một chút, ái phi vẫn là bỏ qua cho trẫm đi.”

“Thật à?” Thành phi nằm trong lòng Mục Thiên ngẩng đầu nhìn nàng hỏi.

“Ừ.” Mục Thiên gật đầu.

Thành phi lập tức vui vẻ vui đầu vào ngực Mục Thiên khoe miệng nở nụ cười tươi lần nữa.

Nàng đang đánh cuộc, dùng cả tính mạng mình để đánh cuộc, đánh cuộc đạo thánh chỉ kia và mình bên nào trọng lượng hơn, rất rõ ràng nàng đã thắng.

Mục Thiên ôm nàng âm thầm thở dài. Chỉ cần nghĩ đến đứa con thứ tư Mục Kỳ đó, hắn liền cảm thấy bất đắc dĩ, vốn định ban hôn một người thôi cũng đã cảm thấy khó đối phó rồi, hiện tại lại thành hai người lần này thì đau đầu đây.

Quả nhiên không tới một khắc sau thì có nha hoàn chạy vào báo Tứ hoàng tử cầu kiến. Mục Thiên bất đắc dĩ lắc đầu.

Trong Thờ tâm điện. Mục Thiên hoàng ngồi ghế rồng trên cao nhưng khuôn mặt lại là vẻ bất đắc dĩ.

Dưới đại điện Mục Kỳ lại là một thân áo trắng đứng thẳng ngẩng cao đầu, quạt giấy trong tay nhẹ lay động, trên mặt lại đang mỉm cười, từ trên xuống dưới hoàn toàn không có thái độ cung kính.

Mục Thiên nhìn Mục Kỳ dưới đại điện, đáng người thon dài anh tuấn nổi bật, so với mình năm đó còn tuấn mỹ hơn, nhưng lại không ngờ tới tính khí hắn lại như vậy.

Hắn bất đắc dĩ lấy một hơi dài, thở ra rồi nói: “Kỳ nhi, thánh chỉ trẫm cũng truyền xuống rồi, không thể thu hồi lại được.”

Mây kiếm Mục Kỳ khẽ nhếch lên, cũng không nhìn đến Mục Thiên, dùng giọng điệu nhàn nhạt bất mãn nói: “Nhưng trước khi người hạ thánh chỉ cũng không thêm hỏi ý kiến của nhi thần.”

Mục Thiên tức giận, nào có Hoàng đế nào đến hạ chỉ còn phải hỏi ý kiến của thần tử. “Chuyện này ngươi không được phép kháng chỉ, ngươi phải cười cả hai người kia.” Hắn bất đắc dĩ đành phải mang dáng vẻ Hoàng đế ra lệnh.

Giống như người khác không trả nợ cho hân. “Nếu như vậy, vậy thì cưới đi, nhưng mà thần hi vọng phụ hoàng chuẩn bị trước một cỗ quan tài.”

“Tại sao?”

“Dành cho thi thể tân nương, thần đoán chừng tân nương sẽ không sống được đến đêm động phòng hoa chúc đâu.”

“Kỳ nhì” Về mặt Mục Thiên ngưng trọng, một tia đau đớn hiện lên nơi khóe mắt “Con nhất định phải làm như vậy sao? Trâm biết con hận trâm, nhưng năm đó mẫu hậu con..... haiz.” Mục Thiên bất đắc dĩ thở dài một cái không nói thêm gì nữa.

Về mặt Mục Kỳ lạnh lẽo, bị thương trong mắt chợt lóe lên, một hồi lâu mới lên tiếng: “Thần chỉ lấy một người, còn một người thì người tự xử lý đi, nếu không người biết hậu quả rồi đấy.”

“Cái gì?” Mục Thiên đột nhiên đứng lên “Người chỉ lấy một người?”

“Đúng thế.” Mục Kỳ cũng không bị động tác của Mục Thiên mà hoảng sợ, nhẹ nhàng gật đầu.

Mục Thiên chợt vui mừng kêu lên: “Thật tốt quá, con nói sẽ lấy một người sao, vậy nói cho trâm biết con muốn lấy người nào?”

“Nhị tiểu thư Liễu phủ Liễu Tịch Nhượng.” Đầu lông mày của hân chợt vênh lên, trong mắt hiện lên tia sáng nhạt.

“Tốt.” Vừa đúng hợp ý hân, Mục Thiên vui mừng vỗ tay.

Mục Thiên không ngờ Mục Kỳ lại đồng ý lấy thê thiếp. Tính khí người này hân hiểu rõ, vì trong lòng luôn hận hân cho nên mới trở thành bộ dạng phóng túng như vậy. Hân biết hân có lỗi với mẫu thân của nhị tử này nhiều lần muốn bồi thường cho hân nhưng đáng tiếc đứa trẻ này luôn có thái độ chống đối, chỉ đồng ý chuyện này. Mấy năm nay tất cả những mối lớn nhỏ đều tìm cho hân vài chục lần, nhưng Mục Kỳ ngay cả liếc mắt cũng chưa từng nhìn tới liên cự tuyệt, thật không ngờ lần này lại thành công, đây cũng là điều khiến hân kinh ngạc.

Mặc dù chỉ đồng ý lấy một người nhưng Mục Thiên đã rất hài lòng rồi, về phần Lâm Hinh Tuyết sau này hang nói vậy.

Bên trong Liễu phủ, Hoa Khê có chút nóng lòng nhìn về mặt bình tĩnh mắt vẫn nhắm như không xảy ra chuyện gì của Liễu Tịch Nhượng đành nhẹ nhàng gọi một tiếng “Tiểu thư.”

“Tiểu thư.”

“Gi.” Liễu Tịch Nhượng mơ hồ trả lời.

“Tiểu thư, người không sao chứ.” Thấy nàng có chút phản ứng, Hoa Khê lo lắng mở miệng.

Kể từ khi tiếp chỉ tới giờ, trừ lúc khi nghe thánh chỉ trong mắt có chút kinh ngạc, sau đó nàng chính là bộ dáng bình tĩnh như vậy, đây là cũng quá bình tĩnh rồi, bình tĩnh đến mức không bình thường.

“Có chuyện gì sao? Ta sẽ có chuyện gì à.” Một hồi lâu sau Liễu Tịch Nhượng mới mơ hồ trả lời.

“Chính là chuyện tứ hôn đấy.”

“À. Không có việc gì.”

“A.” Hoa Khê đột nhiên khẽ kêu lên “Tiểu thư, người sẽ không thích Tứ hoàng tử chứ, người phải biết hân là.....”

“Phóng đảng chơi bời, không làm việc đáng hoàng, cả ngày trầm mê tửu sắc ở thanh lâu, hơn nữa còn có tiểu thiếp, có phải hay không?” Đối mặt với vẻ mặt đang lo sợ của Hoa Khê, Liễu Tịch Nhượng dứt khoát mở mắt ngắt lời của nàng.

Nghe thấy lời Liễu Tịch Nhượng nói, Hoa Khê gật đầu tán thành, nàng đã đi theo Liễu Tịch Nhượng mười năm, thỉnh thoảng thấy nàng đột nhiên nói những từ ngữ kì quái nàng đã quen không còn thấy kỳ lạ nữa.

“Không có việc gì, hân như thế nào cũng không quan hệ tới ta, ta chỉ là mượn tên tuổi hân dùng một chút, sớm muộn gì cũng phải gả, thế lực của Liễu Chấn Toàn đã uy hiếp được Mục Thiên rồi cho nên lần tứ hôn này không phải là ngẫu nhiên.”

“Nhưng mà tiểu thư, người không phải đã nói mọi người ở nơi đó đều là chế độ một vợ một chồng cho nên người rất ghét chế độ nhiều thê thiếp ở đây sao?” Hoa Khê chu mỏ nhỏ giọng nói.

“Đáng tiếc, ở đây chắc sẽ không tồn tại một vợ một chồng, cho nên ta cần gì phải lãng phí tinh lực để đi tìm, còn không bằng cứ như vậy tùy tiện tìm một người để gả đi cho xong sau nàng cũng được nhân rồi. Mà bây giờ, ta cũng tiết kiệm cả thời gian để tùy tiện tìm một người, sao ta lại không làm theo chứ.” Liễu Tịch Nhượng mở trừng mắt, mặt không thay đổi nói.

“Nhưng.....” Hoa Khê còn chưa từ bỏ ý định, Liễu Tịch Nhượng đã khoát tay ngắt lời nàng nói “Được rồi, người yên tâm, ta sẽ không có lỗi với bản thân mình đâu.”

Nói xong nàng liền nhắm mắt lại tiến vào mộng đẹp. Hoa Khê bắt đắc dĩ thở dài một cái.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Tàn Lưu Tịch 1

Đêm xuống, sâu trong rừng cây bên cạnh những ngôi mộ, một nam tử mặc áo xanh thất lung màu xám nam vàng đang đứng chấp tay, sắc mặt của hắn bị che khuất bởi một chiếc mặt nạ hình đầu người bằng ngọc, chỉ lộ ra khóe miệng đang mím chặt, nhìn trong màn đêm đen có vẻ cực kỳ đáng sợ.

Mà phía sau hắn là một người mặc áo đen, trên mặt hắn cũng mang mặt nạ đầu lâu đang quỳ một chân chấp tay nói: “Chủ tử, đã điều tra ra tin tức của Thiên Cơ môn.”

“Hả?” Nam tử áo xanh có chút vui mừng xoay người lại, ánh trăng mờ lung giống như tấm lụa mỏng chiếu lên người lại khiến bóng dáng quý mi của hắn có một loại ánh sáng rực rỡ như của thần thánh.

“Hiện môn chủ đang đảm nhiệm của Thiên Cơ môn là Tàn Lưu Tịch, nghe nói là một người trẻ tuổi tướng mạo tuấn mỹ, nhưng hành tung người này cực kỳ bí mật, không có mấy người được gặp hắn, ngay cả những nhân vật lão thành trong môn phái cũng chưa từng gặp qua bộ dáng của hắn. Nhưng mà.....” Nam tử kia đột nhiên dừng một chút, “Tối nay hắn sẽ tới phủ Đại hoàng tử Mục Thịnh.”

“Hả? Tới chỗ Mục Thịnh?”

“Vì mấy ngày trước trên yến tiệc con hổ trán trắng mắt xé kia chính là ngựa cưỡi của Tàn Lưu Tịch nhưng không biết vì sao lại bị Đại hoàng tử bắt đi. Hắn cũng vì điều tra chuyện này mà bị bại lộ hành tung.”

“Tốt. Xem ra ta không thể không đi gặp hắn.” Nam tử kia dừng một chút, có chút mừng rỡ nói.

Vẫn là màn đêm đen kịt, hai tuấn mỹ nam tử nhìn như yếu đuối đang đứng cùng nhau trong biệt viện của Thịnh vương phủ. Trong đó một nam tử mặc áo trắng tay cầm bạch phiến (quạt giấy trắng) không có họa tiết gì, thần sắc ung dung, vẻ đẹp tuyệt thể làm người ta không thể tin được, mà nam tử bên cạnh cũng là một thân áo trắng, diện mạo thanh tú nhưng vóc người so với người kia hơi có vẻ mỏng manh.

Nam tử tay cầm bạch phiến nhìn chung quanh một vòng, rồi quay lại nhìn nam tử thanh tú bên cạnh nói: “Hoa Khê, người xác định Tiểu Bạch bị bắt giam ở đây?”

Nơi này hoang vu vắng vẻ, nhìn một cái là có thể xuyên thấu, lại không thấy cái gọi là phòng ốc hay lao ngục đâu cả, đây chính là một khu đất trống, thật sự không giống như là nơi có thể giấu người được.

Nhưng mà, tại sao Thịnh vương phủ lại có thể ở một chỗ như thế này?

Mà nam tử bên cạnh tự tin gật đầu một cái nói: “Chính xác, đợi lát nữa Thủ Ky sẽ tới dẫn chúng ta đi.”

Mặt nam tử cầm quạt đen lại “Hoa Khê, người làm việc như thế sao.”

Nam tử thanh tú có chút chột dạ cúi đầu cẩn thận lẩm bẩm: “Còn không phải là đi theo người một thời gian dài cũng bị nhiễm tính lười của ngài rồi, nếu Thủ Ky đã điều tra xong thì ta cũng không cần phải đi tìm nữa chứ sao.”

Nam tử cầm quạt nhìn người trước mặt, nhất thời vừa bức vừa tức, thật không biết nên xử lý nàng như thế nào bây giờ.

Lúc này, một nam tử áo đen nhanh chóng xuất hiện ngay bên cạnh, sau đó đứng trước nam tử cầm quạt khom gối chấp tay nói: “Thủ Ky tới chậm, xin môn chủ trị tội.”

Liễu Tịch Nhược không nhịn được ngáp một cái chảy cả nước mắt rồi mới nhìn nam tử áo đen trước mặt nói: “Thủ Ky, người còn gọi ta là môn chủ, còn quỳ và xưng thuộc hạ nữa ta liền trị tội người thật.”

“Vâng. Môn chủ, thuộc hạ đã hiểu.” Thủ Ky cúi đầu cung kính nói.

Mặt Liễu Tịch Nhược liền tối đen “Không được gọi ta là chủ, không được quỳ trước mặt ta, không được xưng thuộc hạ với ta.”

“Vâng thưa môn chủ”

Liễu Tịch Nhược bắt đắc dĩ vỗ trán, không nhìn nam tử áo đen kia nữa, liền đi thẳng về phía trước đứng đối diện với nam tử khác nói: “Hoa Khê, để Thủ Ky dẫn đường. Trong vòng bảy ngày, người phải khiến cho hắn không hành lễ, không gọi ta là môn chủ, không xưng thuộc hạ với ta nữa. Nếu

không ngại và hẳn cùng nhau trở về núi đi.”

Vốn là vì câu nói của hẳn mà Hoa Khê che miệng đang cười trộm, nghe thấy Liễu Tịch Nhượng nói như vậy liền muốn kêu lên đã thấy nàng đứng trước mặt xoay đầu lại gắt gao nhìn mình, đành bất đắc dĩ ngoan ngoãn nhìn Thủ Ky một cái nói: “Đại ca, đi trước dẫn đường.”

Một lát sau, Thủ Ky mang theo hai người bọn họ dùng khinh công di chuyển một lúc, còn thỉnh thoảng niệm chú ngữ, ném đồng tiền, cuối cùng mới thả bọn họ bên ngoài một phòng chứa củi bỏ hoang.

Hoa Khê thò đầu nhìn vào thấy trong phòng đồ đạc ngổn ngang, nhỏ giọng lầm bầm: “Thịnh vương phủ lại có chỗ như thế này, thật là hiếm thấy.”

Thủ Ky căn bản cũng không để ý tới lời của nàng. xoay người đối diện với Liễu Tịch Nhượng nói: “Môn chủ, chính là ở đây, mê trận còn lại Thủ Ky đã phá giải rồi, chỉ còn cửa ải cuối cùng này.... Thứ cho Thủ Ky vô năng, kính xin môn chủ tự mình động thủ thôi.”

Liễu Tịch Nhượng nghe hẳn nói trái một tiếng môn chủ, phải một tiếng thuộc hạ, không khỏi trợn mắt mấy cái sau đó nhìn về phòng chứa củi trước mặt.

“Hà?” Liễu Tịch Nhượng nhìn cảnh tượng lộn xộn bên trong, thực ra được sắp xếp có trật tự liền cười khẽ “Ngũ hành bát quái trận, xem ra tiểu thư Mục Thịnh kia cũng không phải loại bỏ đi, bên cạnh còn có cao nhân chỉ điểm. Hơn nữa nhìn trận pháp từ đây chứng tỏ công lực người này cũng không phải là thấp.”

Liễu Tịch Nhượng hơi kinh ngạc nói, nhưng nếu nàng biết ngũ hành bát quái của Mục Thịnh bị Ngọc diện la sát trộm mất, nên mới đặc biệt mời cao nhân tới sắp xếp, không biết sẽ có hiệu quả thế nào.

“Đứng lùi ra sau đi.” Liễu Tịch Nhượng khẽ quát một tiếng, liền phi thân vào trong phòng củi, từ trong ngực lấy ra năm đồng tiền chia ra ném năm hướng, sau đó đặt tay trước ngực xoay chuyển mấy lần lại đọc mấy câu thần chú.

Vừa dứt lời liền thấy dưới đất có mấy đạo kim quang theo thứ tự thoáng xuất hiện, một đạo lại một đạo vừa đứng kết thành hình một ngôi sao năm cánh.

Nàng cười khẽ, phi thân lên lấy ra một đồng xu nữa ném vào trung tâm.

Hoa Khê và Thủ Ky há to miệng kinh ngạc, bọn họ đã theo Liễu Tịch Nhượng mười năm rồi, mặc dù biết nàng ngoại trừ võ công cao siêu, tinh thông một chút y thuật ở ngoài, còn tinh thông cả thuật Ngũ hành bát quái, nhưng tiếc là bọn họ chưa từng có cơ hội nhìn thấy.

Trong những năm qua đây chính là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy nàng phá trận, chỉ tính riêng điều này bọn họ có phải nên cảm tạ Mục Thịnh rồi.

Bọn họ còn đang suy nghĩ liền thấy nàng bay lên lần nữa, hai tay khoanh trước ngực đọc mấy câu thần chú sau đó quát to một tiếng “Rách!”

Chỉ thấy trong phòng kim quang đang dần biến mất, một hình đồ Bát quái đột nhiên xuất hiện, sau khi va chạm vào nhau thì liền biến mất không còn dấu vết gì nữa.

Mà cùng biến mất theo còn có đồng lộn xộn lúc đầu nhìn thấy trong phòng.

Hoa Khê kinh ngạc nhìn biến hóa trước mặt, mở trừng hai mắt không thể tin được, đồng lộn xộn lúc đầu ở giữa phòng chứa củi đã không thấy, thay vào đó là một dãy hành lang dài, bên cạnh là hoa đăng rậm rạp không nhận ra căn phòng lúc này lúc trước. Phía cuối hành lang là một gian phòng rất lớn, bên ngoài đơn giản mộc mạc, không giống như phòng giam.

“Giỏi, tiểu... công tử người thật là càng ngày càng lợi hại.” Hoa Khê cao hứng kêu lên, nhanh chóng chạy đến.

“Đừng động, có bẫy.” Liễu Tịch Nhượng vừa dùng tay ngăn bóng dáng Hoa Khê vừa dùng chân nâng lên một nhánh cây khô trên đất ném tới.

Nhánh cây kia vừa mới bị ném vào, hai bên hia đăng bên trong đột nhiên bắn ra vô số mũi tên, hơn nữa những tên này trên đầu mũi đều màu đen.

Hoa Khê hít sâu một hơi, nếu không phải là tiểu thư vừa ngăn nàng lại, như vậy hiện giờ nàng liền bị bắn không phải thành con nhím thì cũng sẽ thất khiếu chảy máu mà chết.

Chú thích: Thất khiếu gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng. Khi bị trúng kịch độc thường sẽ biểu hiện thất khiếu chảy máu.

Không ngờ Mục Thịnh lại ác như vậy, chỉ hơi bất cẩn sẽ mất mạng ngay rồi.

“Tốt lắm, bây giờ đi thôi.” Đợi đến khi toàn bộ ám tiễn đã bắn ra hết, Liễu Tịch Nhượng mới miễn cưỡng nói một câu.

Thế nhưng, bọn nàng còn chưa đi được mấy bước liền thấy một bóng đen từ trên đầu bọn họ bay ra.

Thủ Ky và Hoa Khê lập tức cảnh giác, cả hai cùng rút bảo kiếm ra.

Mất thấy bóng đen kia sắp bay qua, Thủ Ky chuẩn bị phi thân lên nhưng đột nhiên bị Liễu Tịch Nhượng kéo lại.

Nàng nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đó, bất đắc dĩ lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Đại sư huynh, đi ra đi, đã đến rồi cần gì phải trốn nữa.”

Thủ Ky và Hoa Khê kinh ngạc lập tức quay đầu lại, sau lưng bọn họ có người mà bọn họ không phát hiện ra một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tàn Lưu Tịch 2

Trong bóng đêm đen nhánh, một nam tử mặc áo xanh đậm từ từ đi ra.

Hoa Khê và Thủ Ky lập tức yên tâm thở phào nhẹ nhõm, thì ra là Đại sư huynh khiêm tốn của Liễu Tịch Nhượng, bọn họ không phát hiện ra cũng là điều bình thường, nếu không đường đường là Huyền vũ Ảnh vệ chẳng phải là đồ vô dụng rồi sao.

Nam tử áo xanh kia từ từ đến gần bọn họ, khuôn mặt anh tuấn có vài phần chín chắn trưởng thành. Hắn có chút mất tự nhiên cười nói: “Sur muội đừng có trách ta, người cũng không phải không biết tính của Sư Cẩn.”

Đối với bất ngờ như vậy, về mặt Liễu Tịch Nhượng cũng không có phản ứng gì dường như biểu cảm này của nàng đã trở thành thói quen, miễn cưỡng nói: “Lần này cũng không tệ lắm, cũng biết mặc quần áo dạ hành rồi. Hoa Khê, Thủ Ky các người nhanh đi bảo vệ sư muội đi không cần phải để ý đến ta.”

Hoa Khê cùng Thủ Ky nghe vậy liền gật đầu phi thân lên.

Trong Tứ đại cấm vệ thì võ công yếu nhất chỉ sợ là Chu Tước môn Bạch Sư Cẩn rồi, hơn nữa cũng là người khiến bọn họ đau đầu nhất, bởi vì nàng ta quá gian xảo tinh quái, lại chuyên gây chuyện sinh sự. Cũng may nàng tính thông dùng độc, nên không ai có thể động đến nàng, nhưng lại khổ ba người bọn hắn, cả ngày chỉ đi giúp nàng xử lý đủ loại chuyện, lần này theo đến lại làm loạn thêm rồi đây.

Liễu Tịch Nhượng bắt đầu đi thò dài một cái, liền cất bước muốn đi vào. Đầu tiên là Bạch Sư Cẩn, sợ rằng lại không có thời gian nghỉ ngơi tốt rồi.

“Nhượng nhi.” Mộ Tự Khiêm đột nhiên gọi nàng.

Liễu Tịch Nhượng kinh ngạc quay đầu lại nhìn nam tử từ từ nhỏ vẫn luôn bên cạnh bảo vệ nàng, trong ánh mắt có mấy phần quan tâm.

Mộ Tự Khiêm cũng tràn đầy thâm ý nhìn nàng, một khắc kia khi nàng vừa xoay người hắn đột nhiên có cảm giác nàng sẽ biến mất cho nên mới bất giác vội vàng gọi nàng một tiếng.

Nhưng mà, thật sự nàng vẫn phải đi không phải sao?

Nàng đã không còn là cô bé vẫn đi theo hắn, để cho hắn làm đồ ăn ngon cho nàng, để hắn canh chừng sư phụ còn cô bé lên lên ngủ gật.

Nàng đã trưởng thành, nàng bây giờ là người đứng đầu Tứ đại cấm vệ. Nàng thông minh, quyết đoán và mưu lược, khiến hắn phải vỗ tay tán thưởng.

Những điều này hắn đã sớm dự liệu được. Nhưng mà hắn lại không ngờ được là nàng đã có hôn ước rồi, người lấy nàng lại là người có danh tiếng xấu nhất – Tứ hoàng tử, mà càng làm hắn bất ngờ hơn là chính nàng cũng không cự tuyệt.

Chỉ cần nàng nguyện ý, không ai có thể ép buộc nàng thành thân, nhưng nàng lại đón nhận. Điều này hắn không thể nào tin được.

Điều này làm sao có thể chứ, tại sao nàng có thể gả cho người khác được.

Mộ Tự Khiêm không còn cách nào khác, hắn biết mình không thể hiểu được suy nghĩ của nàng, mà hắn càng không thể dễ dàng mà thay đổi được quyết định của nàng. Bởi vì hắn hiểu rõ nhất tính cách của Nhượng Nhi, chẳng qua chỉ là yêu quý như một người đại ca thôi.

Những điều này hắn đều biết. Nhưng mà hắn không thể tận mắt nhìn thấy người hắn yêu thương nhất gả cho một người không có tài cán như vậy để chà đạp mình. Hắn thò dài một cái dừng một chút rồi mới nói: “Nhượng nhi, người thật sự quyết định lấy Tứ hoàng tử đó sao?”

“Ừm” Nàng không chút do dự trả lời khiến cho con tim của hắn chợt rơi xuống.

May mắn bây giờ là đêm tối, nàng không thể nhìn rõ vẻ mặt của hắn, nếu không nàng chắc chắn sẽ giật mình. Bởi vì lúc này khuôn mặt của hắn đã trở nên trắng bệch.

“Nhưng hắn.....”

“Muội biết, dù sao sớm muộn đều phải lấy, về phần lấy người nào, muội không quan tâm” Liễu Tịch Nhượng nói như chuyện không liên quan đến nàng.

Hắn nhìn Liễu Tịch Nhượng khuôn mặt này đủ để nghiêng nước nghiêng thành, chỉ muốn bật thốt lên. Thật sao? Thật sự là ai cũng như nhau sao? Như vậy

ta có thể không?

Có lẽ Liễu Tịch Nhượng cũng không phát hiện nàng sớm đã có hứng thú đặc biệt với Mục Kỳ, nếu không ngay lần đầu tiên gặp mặt nàng làm sao lại cho người đi điều tra hắn, các lần gặp khác như thế nào lại vô cơ thử dò xét hắn, trong bữa tiệc như thế nào lại múa theo tiếng đàn của hắn, hơn nữa còn mất kiểm soát hòa vào tiếng nhảy đến xuất thần.

Liễu Tịch Nhượng thấy Mộ Tự Khiêm vẫn luôn hốt hoảng bất an, cố miễn cưỡng xoa mũi hắn, nở nụ cười nói: “Sur huynh, người yên tâm đi, ta sẽ không làm khó mình, cũng không còn là trẻ con nữa, ta chỉ mượn hắn danh nghĩa hắn cũng không phải là thật sự làm vợ chồng với hắn.”

Mộ Tự Khiêm sững sờ, động tác này chỉ giữa bọn họ mới có, mỗi lần hắn tức giận thì nàng sẽ làm động tác này, nhắc tới cũng kỳ lạ, mỗi khi nàng làm như vậy thì cơn giận của hắn cũng liền tiêu tan.

Liễu Tịch Nhượng nói động tác này ở quê hương của nàng thường có trong phim truyền hình, chỉ hai người thân mật mới có thể làm, mà hai người bọn họ lại thân nhau nhất nên động tác này cứ như vậy trở thành ám hiệu giữa hai người.

“Ai...” Mộ Tự Khiêm than nhẹ một tiếng, gõ một cái lên đầu nàng nói: “Thật sự không còn cách nào với người, người so với Sơ Cẩn khó động vào hơn nhiều.”

Liễu Tịch Nhượng cười hắc hắc mấy tiếng không nói thêm gì nữa.

“Tốt lắm, mau đi xem Tiểu Bạch một chút đi, ta đoán chừng người không đi cứu nó sẽ không ra ngoài.” Mộ Tự Khiêm nhìn Liễu Tịch Nhượng nói.

Liễu Tịch Nhượng nghe vậy, nghĩ thầm quả thực đúng như vậy, hơn nữa bọn họ đã vào đây khá lâu rồi, không thể làm Mục Thịnh phát hiện được, tốt nhất là đánh nhanh thắng nhanh, liền vội vàng đi vào.

Mộ Tự Khiêm nhìn bóng dáng nàng từ từ biến mất trong bóng đêm, rất lâu sau cũng không muốn thu hồi ánh mắt.

Nhượng nhi, nếu đây là quyết định của muội, như vậy ta nhất định sẽ ủng hộ muội. Mặc kệ như thế nào ta cũng sẽ luôn bên cạnh muội, cho dù muội không cần ta, không hề nhớ đến ta..... ta cũng sẽ luôn bảo vệ muội giống như trước đây.

Bởi vì ta vĩnh viễn là đại sư huynh của người mà, là đại sư huynh yêu thương người nhất.

Tiểu Bạch đang bị nhốt trong lồng giam, mấy tên canh gác đã sớm bị Bạch Sơ Cẩn làm hôn mê bất tỉnh, nữ tử mặc y phục dạ hành không lên tiếng chào hỏi liền bay vào đứng trước lồng sắt có vẻ chắc chắn khó mà phá ra được.

Nàng nhìn con hổ trong lồng, âm ức trong lòng, từ khi đi vào đến giờ cho dù nàng nói gì, làm gì thì con hổ kia vẫn nhắm mắt không nhìn đến nàng, giống như không nghe thấy nàng nói chuyện.

Bạch Sơ Cẩn bực mình, nhớ lúc trước khi tới đây nàng còn tự tin khoe với đại sư huynh nhất định nàng sẽ cứu được Tiểu Bạch ra. Nhưng mà con hổ này hoàn toàn không thèm để ý tới nàng?

Nàng hơi tức giận quay đầu lại, nhìn thấy Hoa Khê và Thủ Kỳ đã đứng phía sau từ lúc nào, khóe miệng còn không kìm chế được đang nhếch lên cười.

Bạch Sơ Cẩn then quá thành giận, bọn họ đang cười nàng, cười nàng đường đường là cấm vệ Chu Tước mà không trị được một con hổ.

Hoa Khê thấy Bạch Sơ Cẩn đã nổi giận, vội vàng ngừng cười, giả bộ làm ra vẻ đáng thương vô hại nói: “Bạch..... Bạch tiểu thư, người bớt giận, có gì người từ từ nói nhé.” Nhưng ngàn vạn lần đừng dùng độc, ta công phải hầu hạ tiểu thư nữa.!

Bạch Sơ Cẩn lại nhìn chằm chằm bọn họ, giống như không định tha cho bọn họ. Đúng lúc này Liễu Tịch Nhượng đi vào.

Hoa Khê vừa nhìn thấy Liễu Tịch Nhượng vào vội vàng núp sau lưng nàng, sau đó nhếch môi nhìn Bạch Sơ Cẩn cười cười.

Ngay cả Thủ Kỳ luôn lạnh lùng cũng không tự chủ dịch mấy bước về phía Liễu Tịch Nhượng.

Vì bọn họ biết rõ, cho dù xảy ra chuyện gì thì chỉ cần đứng sau lưng Liễu Tịch Nhượng tuyệt đối sẽ không có chuyện gì. Đây chính là đúc kết kinh nghiệm trong nhiều năm qua của bọn họ.

Liễu Tịch Nhượng nhìn Bạch Sơ Cẩn một chút, lại nhìn con hổ trong lồng mới nói: “Sur muội, lại muốn làm loạn, còn không mau trở về.” Hiển nhiên không cho Bạch Sơ Cẩn được mặt mũi, giọng nói êm ái cũng mang mấy phần tức giận.

“Sur tỷ.....” Bạch Sơ Cẩn cúi đầu buồn bã “Muội chỉ là.....”

“Còn không mau đi, ta không nói lại lần thứ hai.” Liễu Tịch Nhượng nhân tâm ngắt lời giải thích của nàng, từng từ đều lạnh như băng khiến Hoa Khê cũng kinh ngạc

Bạch Sơ Cẩn sợ hãi nhìn sắc mặt Liễu Tịch Nhượng không vui, không cam lòng đi ra ngoài.

Đợi cho Bạch Sơ Cẩn đi ra ngoài, Liễu Tịch Nhượng liền thở dài một cái. Nàng là cố ý cứng giọng với Bạch Sơ Cẩn, vũ công nàng ta yếu nhưng lại thích

đi gây họa, nàng không thể mỗi lần đều đứng ra giải quyết hậu quả được, nếu muốn ngăn chặn những hậu quả thì điều đầu tiên là phải nghiêm khắc với nàng, để cho nàng ta biết những gì nên làm, những gì không nên làm.

Liễu Tịch Nhược đang suy nghĩ, chợt nghe thấy Bạch Sơ Cẩn đang chạy ra ngoài kêu to một tiếng, sau đó bốn phía xung quanh đột nhiên vang lên tiếng chuông chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Tần Lưu Tịch 3

“Bạch Sơ Cẩn này, lại động vào cơ quan rồi.” Liễu Tịch Nhược không kiên nhẫn than một câu, vẻ mặt miễn cưỡng vẫn giữ được bình tĩnh “Hoa Khê, người báo Đại sư huynh nhanh mang sư muội đi trước, ở đây ta với Thủ Ky cản ở phía sau.”

“Ta không đi” Liễu Tịch Nhược vừa dứt lời, Mộ Tự Khiêm vừa đi vào đã quả quyết cự tuyệt quyết định của nàng. “Ta đi, ngươi làm sao bây giờ? Không được, ta muốn ở đây giúp ngươi, Mục Thịnh cũng không phải là nhân vật dễ đối phó.”

“Huynh lấy thân phận gì xuất hiện trước mặt Mục Thịnh, biết hắn ta cũng khó đối phó, còn xuất hiện nhiều người như vậy ở trước mặt hắn.” Về mặt Liễu Tịch Nhược không thay đổi nhưng trong giọng nói đã có chút không kiên nhẫn.

“Nhược nhi, chỉ là ta không yên tâm.”

“Yên tâm đi” nàng nhẹ nhàng nói “Hắn không làm gì được muội đâu, huynh cứ thoải mái đưa sư muội đi thôi, nếu không nàng ta lại gây thêm phiền phức nữa.”

Mộ Tự Khiêm bắt đầu đi thờ dài một cái, nhìn nàng lo lắng mới đem Bạch Sơ Cẩn và Hoa Khê rời đi.

Sau khi bọn họ rời đi, xung quanh tiếng chuông ngày càng dồn dập mà nàng vẫn là bộ dạng thản nhiên như không nghe thấy. Một lát sau mới nhìn con hồ trán trắng đang nằm trong lồng nói: “Thế nào, còn không muốn đi ah.”

Con hồ trong lồng nghe thấy lời của nàng... từ từ mở mắt ra, sau đó nó có chút tức giận xoay đầu nhìn sang bên kia, giống như đang tỏ cáo nàng tuyệt tình.

Liễu Tịch Nhược xấu hổ. Tiểu Bạch lại còn bắt đầu đối với nàng nữa.

“Ngươi đã không muốn đi, vậy coi như xong, mấy ngày trước ở khe suối Hàn trong núi ta vừa tìm được một loại hồ Hoa Nam, lại nói, con hồ này thật là đẹp, không chỉ có thân hình nhỏ nhắn mà còn có hoa văn màu vàng đỏ, sống lưng tương đối đậm, toàn thân có những vệt lằn đen, màu sắc đậm nét mà nó còn khá thân thiết với ta. Ngươi không đi, ta đi tìm nó xem nó có nguyện ý theo ta hay không.” Nói xong cũng làm bộ quay người đi.

Nhưng nàng còn chưa xoay người xong, liền nghe thấy một tiếng động thật lớn, con hồ trán trắng kia phá lồng sắt lao ra, thậm chí còn không cho nàng kịp phản ứng liền cồng nàng trên lưng, sau đó nhanh chóng chạy ra ngoài.

Nó làm một loạt các động tác cực nhanh, ngay cả Thủ Ky đang đứng cạnh Liễu Tịch Nhược một lúc sau mới phản ứng lại được, liền vội vàng phi thân đuổi theo.

Liễu Tịch Nhược cười trên lưng ngựa mang bộ dáng bình tĩnh, giống như đã sớm biết được con hồ này sẽ có hành động như vậy, nàng từ từ nằm trên lưng nó nhắm hai mắt lại.

Con hồ kia thấy Liễu Tịch Nhược đã nằm trên lưng nó chắc là đã ngủ rồi, liền chậm rãi dừng lại, tiện thể chờ Thủ Ky đuổi theo.

Lúc này, Liễu Tịch Nhược đang nhắm hai mắt nằm trên lưng chợt đưa tay vỗ nhẹ đầu con hồ nói: “Tiểu Bạch, có phải hay không ngươi gần đây nhàn rồi quá rồi, đi cắn người còn làm cho miệng đầy máu, cũng may còn biết lau đi, nhưng liếm một chút là được sao? Ta dạy ngươi bao nhiêu lần rồi, thời điểm cắn người không nên để máu bắn lên trên miệng được, đây mới là cảnh giới cao nhất của chúa muôn loài.”

Tiểu Bạch gầm lên mấy tiếng bày tỏ kháng nghị, làm thế nào mà cắn người lại không có máu, chỗ khác thì nói được, nhưng miệng này, hàm răng này làm sao có thể chứ.

Khi Mục Thịnh mang theo mọi người hấp tấp chạy thẳng tới, trông thấy một cảnh tượng kinh ngạc.

Một bạch y nam tử tuấn mỹ đang nhắm mắt nằm thoải mái trên lưng hồ, mà dưới người hắn con hồ kia vẫn duy trì một dáng vẻ thỏa mãn, nó còn cố gắng để người nằm trên lưng cảm thấy thoải mái hơn, hơn nữa đứng bên cạnh nó là một nam tử mặc áo đen lạnh lùng đang nhìn nam tử nằm im trên lưng con hồ này.

Từ lúc Mục Thịnh dẫn người chạy tới bấy giờ, bọn họ hai người một hồ vẫn giữ nguyên tư thế như vậy, thái độ bình tĩnh tự nhiên, hoàn toàn không đem hấn để trong mắt.

Mục Thịnh hơi giận, lửa giận trong lòng nhanh chóng bùng lên không một tiếng động, hấn nhìn nam tử đang nhắm mắt trên lưng hồ cao giọng nói: “Xin hỏi các hạ là ai, đêm khuya đến phủ bản vương đánh cắp sủng vật của ta không biết là muốn như thế nào?”

Nghe thấy tiếng Mục Thịnh, nam tử trên lưng hồ mở mắt từ từ ngồi thẳng dậy. Trường sam màu trắng, bóng dáng đơn bạc, khỏe mắt mông lung, dưới ánh trăng toát lên vẻ đẹp khó có thể hình dung, cho dù Mục Thịnh là người lãnh khốc vô tình nhưng trông thấy vẻ đẹp của hấn cũng giật mình kinh hãi.

Người này là?

Mục Thịnh kinh ngạc, bởi vì lúc này rõ ràng hấn nhận ra nam tử trên lưng hồ chính là nam tử kỳ quái hấn gặp ở trên lầu tửu lâu ngày đó. Lúc ấy, hấn cũng không để ý nhiều lắm nhưng khuôn mặt kia quả thật xinh đẹp hiếm thấy, thậm chí so với nữ tử còn đẹp hơn, cùng vẻ thanh nhiên lạnh lùng trar ra trên người hấn, thanh thoát như không dính bụi trần làm cho hấn không thể không để ý.

Nhưng mà Mục Thịnh không ngờ, hấn còn có thể xuất hiện trong vương phủ của mình, hơn nữa còn dễ dàng phá vỡ mê trận bát quái mà hấn đã đặc biệt mời cao nhân bố trí mà trốn thoát.

Ánh mắt Mục Thịnh híp lại trực giác nói cho hấn biết, nam tử này vô cùng khó đối phó.

Nhưng mà nam tử kia sau khi mở mắt cũng không thèm nhìn hấn lấy một cái mà vỗ nhẹ lưng con hồ sau đó miễn cưỡng nói: “Tiểu Bạch, làm sao bây giờ? Hấn nói người là sủng vật của hấn đấy.”

Con hồ nghe được câu này liền lập tức há mồm ra, nghe rằng nổi giận nhìn đám người Mục Thịnh gầm lên một tiếng, tựa hồ đang phản bác lại lời nói của Mục Thịnh.

Đoàn người của Mục Thịnh vì đuổi theo bọn Liễu Tịch Nhượng mà đều cưỡi ngựa tới, bị Tiểu Bạch gầm lên như vậy thì đều sợ hãi hí dài một tiếng, hất ngã người ngồi trên lưng ngựa xuống, cuống quýt phi thân chạy thẳng vào trong rừng cây.

Mục Thịnh bị ném xuống đất, không cam lòng đứng lên, đỏ bừng mắt nhìn nam tử áo trắng trên lưng ngựa.

Hấn biết con hồ trán trắng này rất cường hãn, không phải loại dễ dàng để cho bọn hấn khống chế, hơn nữa bên cạnh nó còn có nam tử áo đen lạnh lùng quan sát bọn họ.

Những điều này nói cho hấn biết không thể hành động thiếu suy nghĩ. Nhìn thấy Mục Thịnh do dự, khỏe miệng Liễu Tịch Nhượng hơi nhếch lên.

Đột nhiên vẻ mặt hấn híp lại, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía sau, sau đó từ từ cầm lên một lọn tóc dùng ngón tay quấn đều, động tác này vốn để cho hấn thấy được những nét quyến rũ nhất trên khuôn mặt xinh đẹp này.

“Mục Thịnh, ta đến lấy ngựa của ta mà còn phải báo với người sao? Ta nhớ là khi người mang nó đi cũng không xin phép ta một tiếng.” Một lát sau, nam tử kia mới miễn cưỡng nói.

Mục Thịnh hơi kinh ngạc. Ngựa ư? Hấn nhìn con hồ trán trắng kia nói: “Hả? Xin hỏi các hạ tôn tính đại danh, bản vương chỉ là bắt một con hồ không có người chăm coi từ trong rừng về, làm sao lại nói là ngựa được?”

“Hả?” Nam tử cười khê “Vương gia thật đúng là biết nói đùa, mấy ngày nay Vương gia đều âm thầm điều tra ta, làm sao lại không biết ta là ai đây?”

Mục Thịnh kinh hãi. Lại nhìn thấy nam tử kia nhẹ nhàng cúi xuống bên tai con hồ, dùng thanh âm đủ để cho hấn nghe thấy nói: “Tiểu Bạch, hấn nói là người không có người chăm coi, làm thế nào đây?”

Tiểu Bạch nghe thấy thế hai chân lập tức bước về phía trước, nghe rằng hung tợn nhìn Mục Thịnh giống như muốn lập tức xông lên cắn chết hấn vậy.

Mục Thịnh bị phản ứng của Tiểu Bạch dọa cho sợ hãi cả người đổ mồ hôi lạnh, hấn theo bản năng lùi về phía sau một tay đã để sẵn trên chuôi kiếm.

Nam tử trên lưng hồ cười khê, một lần nữa vỗ nhẹ người con hồ lại nói tiếp: “Tiểu Bạch, bình tĩnh, ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, máu thịt tươi sống có rất nhiều vi khuẩn, không thể tùy tiện cắn người biết không?” Nghe những lời này, Tiểu Bạch mới hơi ảo não cúi đầu, hơn nữa trước khi cúi còn ai oán quay lại nhìn người trên lưng một cái, cái nhìn này như muốn tố cáo ai kia cái gì cũng có vi khuẩn, như vậy ta ăn cái gì đây.

Khuôn mặt Mục Thịnh đen lại, nói cái gì đây, vi khuẩn đó là con gì vậy?

“Mục Thịnh, người lúc nào định rút kiếm Minh Thịnh Bích Nguyệt kia ra.” Nam tử kia lại nói.

Mục Thịnh càng kinh hãi, người này rốt cuộc là ai? Tại sao ngay cả kiếm Minh Thịnh Bích Nguyệt hấn cũng biết.

Thấy Mục Thịnh không nói lời nào, nam tử trên lưng hồ mở miệng lần nữa nói “Đúng rồi, ta quên không nói tên tuổi rồi. Vậy.....” Hấn liếc về phía sau một cái nói tiếp “Chỉ là, Thương Nguyệt giáo điều tra chúng ta lâu như vậy. Chẳng lẽ còn không biết tên của ta sao? Mục Thịnh, không, phải là Thương Nguyệt giáo chủ mới đúng.”

Ánh mắt nam tử hít lại, hẳn rõ ràng cảm thấy phía sau lưng truyền đến một chút động tĩnh nhỏ.

Mục Thịnh tròn to hai mắt, không thể không tin ngược nhìn nam tử trông như gầy yếu này. Hẳn chính là môn chủ Thiên cơ môn, con hổ này lại là ngựa của Thiên cơ môn chủ, hơn nữa, nam tử kia có thể dễ dàng vạch trần thân phận của hắn.

Hắn quá kinh ngạc, nam tử trước mắt này cũng thật đáng sợ. Hắn nuốt nước miếng một cách khó khăn, lúc ngẩng đầu đã không thấy bóng dáng hai người kia đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Âm Sát Trước Đêm Tân Hôn 1

Con hổ công nam tử yên lặng chạy thẳng đến khu rừng mới từ từ chậm lại.

Nam tử trên lưng ngồi thẳng người, liếc mắt về phía sau một cái mới chậm rãi nói: “Các hạ cũng nên xuất hiện đi, đi theo lâu như vậy chắc cũng mệt rồi chứ.”

Bóng đen sau lưng chợt động, một lát sau nam tử toàn thân áo xanh, trên mặt mang nửa mặt nạ da người bằng Ngọc Tích Tề từ chỗ ẩn nấp đi ra.

“Ha ha ha, Môn chủ Thiên Cơ môn quả nhiên danh bất hư truyền.” Nam tử kia cười khẽ mấy tiếng tiến đến gần bọn họ nói.

“So với Thương Nguyệt giáo, La Sát môn các người còn lợi hại hơn nhiều, có phải không Ngọc Tích Tề môn chủ.” Người trên lưng hổ cũng không có vẻ gì ngạc nhiên miễn cưỡng ngẩng đầu lên nói.

Ngọc Tích Tề hơi sững sờ nhìn nam tử trước mặt. Đây không phải là..... Ngày đó tới làm khách dự khai trương từ lâu, ở trên lầu hắn gặp một nam tử kỳ quái. Hơn nữa trên mặt hắn cảm giác có vài phần quen thuộc.

“Đĩ nhiên, ngay cả lai lịch giáo chủ Thương Nguyệt giáo cũng biết, Tần Lưu Tịch môn chủ mới nói Ngọc mỗ ngạc nhiên đấy.”

Nam tử kia kinh ngạc nhưng trong nháy mắt liền thu lại thần sắc, tiếp tục nói: “Hả? La Sát môn quả nhiên làm người ta kinh ngạc, chỉ là Ngọc môn chủ chẳng lẽ không biết Thiên Cơ môn ta là đặc biệt sống dựa vào thu thập tin tức các nơi sao?”

Ngọc Tích Tề không nói, đôi môi mỏng khẽ mím lại, dưới lớp mặt nạ ánh mắt hắn lộ ra như đang phát ra một loại quang mang khó nắm bắt, nhìn chăm chú Tần Lưu Tịch trên lưng hổ.

Tần Lưu Tịch sững sờ, nhìn ánh mắt Ngọc Tích Tề chiếu tới, lại có một tia hốt hoảng.

Cái ánh mắt kia tại sao lại có chút quen thuộc?

Tần Lưu Tịch âm thầm lắc đầu, đem những cảm giác kì lạ trong lòng nén lại nói: “Không biết Ngọc môn chủ đi theo Tần mỗ là muốn gì đây, nếu như là muốn bọc đồ kia vậy xin thứ lỗi cho Tần mỗ không thể trả lời.”

“Ta có nói là muốn lấy bọc đồ kia sao?” Ngọc Tích Tề khẽ mở miệng, lông mày nhướn lên nói.

Tần Lưu Tịch sững sờ, người đàn ông này thực sự quá mức giao hoạt, liền ngừng lại một chút rồi nói: “Ngọc môn chủ, La Sát môn người âm thầm điều tra bọc đồ kia và ta cũng không phải mới ngày một ngày hai, hiện tại cần gì phải giả bộ không biết.”

“Giả bộ không biết? Ta có giả bộ không biết sao? Ta có nói là ta không điều tra tung tích của bọc đồ kia sao?” Ngọc Tích Tề nháy mắt, giả bộ làm ra một bộ dáng vô lại nói.

Tần Lưu Tịch nổi giận, vẻ mặt bình tĩnh lần đầu tiên có phản ứng, không kiên nhẫn: “Nếu như vậy, Tần mỗ cũng không cần thiết cùng người ở đây tán gẫu, gặp lại sau.”

Nói xong cũng đã cười con hổ biến mất ở sâu trong rừng. Hắn đi một lúc rồi Thủ Ky toàn thân áo đen mới chạy tới, mắt thấy bóng dáng con hổ kia đã chạy xa lần nữa, thờ hờn hờn một hồi liền phi thân đuổi theo.

Ngọc Tích Tề nhìn theo hướng Tần Lưu Tịch biến mất, khoe miệng vênh lên, một lát sau mới phi thân lên cũng biến mất trong màn đêm.

Vào lúc này khắp nơi trong Liễu phủ đều giăng đèn kết hoa, bọn hạ nhân cũng đều bận rộn ra ra vào vào. Một tiểu thư thành thân cũng đủ khiến cho bọn họ bận rộn tới mất rồi, mà bây giờ lại có hẳn hai vị tiểu thư cùng kết hôn, hơn nữa lại còn là ba ngày sau, như thế thật khổ thân cho bọn hạ nhân mỗi ngày đều bận rộn muốn chết rồi thậm chí ngay cả cơm cũng không kịp ăn.

Nhị phu nhân bởi vì nữ nhi bị lưu đầy nên đau lòng cả ngày núp trong phòng không ra ngoài, cho nên nhiệm vụ khó khăn này liền giao về tay cho Tam phu nhân rồi.

Mỗi ngày khi trời còn chưa sáng, đã nhìn thấy Tam phu nhân tinh thần phấn chấn bộ mặt vui mừng đứng sau cửa viện phân chia công việc.

Bà thật không ngờ lần này hoàng thượng lại nhìn trúng Liễu Tịch Họa, theo thường lệ thì có Lâm Hinh Tuyết, Liễu Tịch Nhiễm đều là những nữ nhân ưu tú nhất, thế nào cũng không đến lượt Liễu Tịch Họa được, không phải nói bà xem thường con gái mình mà là bà hiểu rõ con gái bà từ trước tới giờ đều nhát gan, mặt dù biết một chút tài nghệ, nhưng tuyệt đối sẽ không dám biểu diễn ở yến hội, mà cứ cho là sẽ biểu diễn đi chỉ sợ cũng sẽ lo lắng run rẩy căn bản sẽ không đạt được mức tiêu chuẩn bình thường nhất.

Nhưng mà, yến hội lần này lại ngoài dự liệu của bà. Không chỉ đem Liễu Tịch Nhiễm một đối thủ lớn bị loại bỏ, hơn nữa con gái bà còn được gả cho Đại hoàng tử người được Mục Thiên hoàng coi trọng nhất. Đây là điều mà bà có nằm mơ cũng không dám nghĩ đến.

Điều làm bà kinh ngạc nhất còn có Liễu Tịch Nhượng. Bà không ngờ nha đầu xấu xí lại còn lười biếng kia cũng có thể biểu diễn xuất thần trên yến hội, hơn nữa cũng được ban hôn, đây là ngoài dự đoán của bà. Không thể không nói nha đầu này luôn làm bà kinh ngạc.

Từ lần đầu tiên khi bắt đầu xung đột với Nhị phu nhân, Tam phu nhân liền âm thầm than thở cho Liễu Tịch Nhượng, nha đầu này quá mức tinh táo, nhìn qua thì có vẻ mảnh mai yếu đuối, nhưng càng mảnh mai yếu đuối càng khiến cho bà cảm thấy đáng sợ.

Đây cũng là nguyên nhân khiến bà chậm chạp không dám đối phó, bà chưa từng nắm chắc phần thắng, từ khi gả vào Liễu phủ tới nay, từ một tiểu thiếp hèn mọn đi tới địa vị ngày hôm nay, luôn phải cẩn thận đi từng bước một, không phải vì bà được sủng ái hơn, mà là bà đã nhìn thấu lai lịch mỗi người, ở thời khắc mấu chốt sẽ cho một đao trí mạng.

So sánh với Nhị phu nhân, Tam phu nhân không chỉ thông ở chỗ không lộ liễu thể hiện, hơn nữa còn luôn ở bên ngoài không tham gia vào chuyện gì, làm cho người khác trong lúc vô tình liền buông lỏng cảnh giác đối với bà.

Loại người như vậy là đáng sợ nhất, điều đáng sợ ở đây là người căn bản sẽ không biết nàng có thật sự hướng về phía người hay không, không thể nhìn rõ bộ mặt thật như thế nào, miệng nam mô bụng bồ dao găm mới là ác độc nhất không phải sao?

Mặc dù Tam nhân sung sướng đến nỗi cười không ngậm được mồm như vậy nhưng người trong cuộc là Liễu Tịch Họa lại không có vẻ gì là vui mừng.

Lúc này nàng đang ngồi trong phòng của mình, cửa sổ đóng thật chặt, tận lực không muốn nghe những âm thanh chói tai kia, những âm thanh này đều ở đây nói cho nàng biết, nàng phải lập gia thất, mà người nàng phải lấy lại không phải là người mà nàng vẫn ngày đêm nghĩ đến.

Có lẽ nàng nên vui mừng, dù sao người nàng phải lấy chính là Đại hoàng tử, như vậy nàng chính là Thịnh vương phi, đây là điều mà nàng có muốn cũng chưa từng dám nghĩ tới địa vị tôn quý như vậy.

Nhưng cho dù không ngừng an ủi bản thân như vậy, lòng của nàng vẫn không kim được đau lòng. Nàng biết mình nếu như không được Mục Thiên hoàng ban hôn cho Đại hoàng tử, khả năng nàng được lấy người trong lòng cũng rất nhỏ, hơn nữa còn là nhỏ đến mức đáng thương. Nhưng nàng lại được gả cho Đại hoàng tử, như vậy cả khả năng nhỏ bé kia cũng không có.

Nàng cúi người, từ dưới gối lấy ra một chiếc khăn tay màu trắng được gấp vuông vắn, phía trên đầu góc có một chữ “Kỳ” nho nhỏ.

Nàng nhìn chiếc khăn tay, chuyện tình bày năm trước liền hiện lên ở trước mắt.

Nước mắt từ từ theo khóe mắt chảy xuống, một giọt lại một giọt rơi xuống chiếc khăn tay có thêu chữ “Kỳ” nho nhỏ. Nàng đưa tay nhẹ lau nước mắt, sau đó ôm chặt chiếc khăn trước ngực khóc nức nở.

Nàng đang khóc cho bi ai của mình, từ thời khắc nàng được sinh ra nàng liền bị xem thường. Nàng khóc vì bản thân mềm yếu, từ nhỏ đã nhát gan sợ phiền phức, không dám đứng đối diện trước người khác. Nàng khóc vì biết bản thân vô dụng không dám đem tâm ý của mình nói cho người biết.

.....

Nàng dùng chính phương thức hèn mọn nhất để phát tiết nỗi bất mãn trong lòng mình.

“Khóc có thể giải quyết vấn đề gì sao?”

Một âm thanh quen thuộc truyền vào tai nàng, nàng liền cứng người, tiếng khóc cũng theo đó dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Âm Sát Trước Đêm Tân Hôn 2

Con hổ công nam tử yên lặng chạy thẳng đến khu rừng mới từ từ chậm lại.

Nam tử trên lưng ngồi thẳng người, liếc mắt về phía sau một cái mới chậm rãi nói: “Các hạ cũng nên xuất hiện đi, đi theo lâu như vậy chắc cũng mệt rồi chứ.”

Bóng đen sau lưng chợt động, một nam tử toàn thân áo xanh, trên mặt mang nửa mặt nạ da người bằng Ngọc từ chỗ ẩn nấp đi ra.

“Ha ha ha, Môn chủ Thiên Cơ môn quả nhiên danh bất hư truyền.” Nam tử kia cười khẽ mấy tiếng tiến đến gần bọn họ nói.

“So với Thương Nguyệt giáo, La Sát môn các ngươi còn lợi hại hơn nhiều, có phải không Ngọc Tích Tề môn chủ.” Người trên lưng hổ cũng không có vẻ gì ngạc nhiên miễn cưỡng ngẩng đầu lên nói.

Ngọc Tích Tề hơi sững sờ nhìn nam tử trước mặt. Đây không phải là..... Ngày đó tới làm khách dự khai trương tửu lâu, ở trên lầu hán gặp một nam tử kỳ quái. Hơn nữa trên mặt hắn cảm giác có vài phần quen thuộc.

“Đĩ nhiên, ngay cả lai lịch giáo chủ Thương Nguyệt giáo cũng biết, Tàn Lưu Tích môn chủ mới nói Ngọc mỗ ngạc nhiên đấy.”

Nam tử kia kinh ngạc nhưng trong nháy mắt liền thu lại thần sắc, tiếp tục nói: “Hả? La Sát môn quả nhiên làm người ta kinh ngạc, chỉ là Ngọc môn chủ chẳng lẽ không biết Thiên Cơ môn ta là đặc biệt sống dựa vào thu thập tin tức các nơi sao?”

Ngọc Tích Tề không nói, đôi môi mông khẽ mím lại, dưới lớp mặt nạ ánh mắt hẩn lộ ra như đang phát ra một loại quang mang khó nắm bắt, nhìn chăm chú Tàn Lưu Tích trên lưng hổ.

Tàn Lưu Tích sững sờ, nhìn ánh mắt Ngọc Tích Tề chiếu tới, lại có một tia hốt hoảng.

Cái ánh mắt kia tại sao lại có chút quen thuộc?

Tàn Lưu Tích âm thầm lắc đầu, đem những cảm giác kì lạ trong lòng nén lại nói: “Không biết Ngọc môn chủ đi theo Tàn mỗ là muốn gì đây, nếu như là muốn bọc đồ kia vậy xin thứ lỗi cho Tàn mỗ không thể trả lời.”

“Ta có nói là muốn lấy bọc đồ kia sao?” Ngọc Tích Tề khẽ mở miệng, lông mày nhướn lên nói.

Tàn Lưu Tích sững sờ, người đàn ông này thực sự quá mức giao hoạt, liền ngừng lại một chút rồi nói: “Ngọc môn chủ, La Sát môn người âm thầm điều tra bọc đồ kia và ta cũng không phải mới ngày một ngày hai, hiện tại cần gì phải giả bộ không biết.”

“Giả bộ không biết? Ta có giả bộ không biết sao? Ta có nói là ta không điều tra tung tích của bọc đồ kia sao” Ngọc Tích Tề nháy mắt, giả bộ làm ra một bộ dáng vô lại nói.

Tàn Lưu Tích nổi giận, vẻ mặt bình tĩnh lần đầu tiên có phản ứng, không kiên nhẫn: “Nếu như vậy, Tàn mỗ cũng không cần thiết cùng người ở đây tán gẫu, gặp lại sau.”

Nói xong cũng đã cười con hổ biến mất ở sâu trong rừng. Hắn đi một lúc rồi Thủ Ky toàn thân áo đen mới chạy tới, mắt thấy bóng dáng con hổ kia đã chạy xa lần nữa, thở hắt ra một hơi liền phi thân đuổi theo.

Ngọc Tích Tề nhìn theo hướng Tàn Lưu Tích biến mất, khoe miệng vênh lên, một lát sau mới phi thân lên cũng biến mất trong màn đêm.

Vào lúc này khắp nơi trong Liễu phủ đều giăng đèn kết hoa, bọn hạ nhân cũng đều bận rộn ra ra vào vào. Một tiểu thư thành thân cũng đủ khiến cho bọn họ bận rộn tới mất rồi, mà bây giờ lại có hán hai vị tiểu thư cùng kết hôn, hơn nữa lại còn là ba ngày sau, như thế thật khổ thân cho bọn hạ nhân mỗi ngày đều bận rộn muốn chết rồi thậm chí ngay cả cơm cũng không kịp ăn.

Nhị phu nhân bởi vì nữ nhi bị lưu đày nên đau lòng cả ngày núp trong phòng không ra ngoài, cho nên nhiệm vụ khó khăn này liền giao về tay cho Tam phu nhân rồi.

Mỗi ngày khi trời còn chưa sáng, đã nhìn thấy Tam phu nhân tinh thần phấn chấn bộ mặt vui mừng đứng sau cửa viện phân chia công việc.

Bà thật không ngờ lần này hoàng thượng lại nhìn trúng Liễu Tích Hòa, theo thường lệ thì có Lâm Hình Tuyết, Liễu Tích Nhiễm đều là những nữ nhân ưu tú nhất, thế nào cũng không đến lượt Liễu Tích Hòa được, không phải nói bà xem thường con gái mình mà là bà hiểu rõ con gái bà từ trước tới giờ đều nhất gan, mặt dù biết một chút tài nghệ, nhưng tuyệt đối sẽ không dám biểu diễn ở yến hội, mà cứ cho là sẽ biểu diễn đi chỉ sợ cũng sẽ lo lắng run rẩy căn bản sẽ không đạt được mức tiêu chuẩn bình thường nhất.

Nhưng mà, yến hội lần này lại ngoài dự liệu của bà. Không chỉ đem Liễu Tích Nhiễm một đối thủ lớn bị loại bỏ, hơn nữa con gái bà còn được gả cho Đại hoàng tử người được Mục Thiên hoàng coi trọng nhất. Đây là điều mà bà có nằm mơ cũng không dám nghĩ đến.

Điều làm bà kinh ngạc nhất còn có Liễu Tích Nhược. Bà không ngờ nha đầu xấu xí lại còn lười biếng kia cũng có thể biểu diễn xuất thần trên yến hội, hơn nữa cũng được ban hôn, đây là ngoài dự đoán của bà. Không thể không nói nha đầu này luôn làm bà kinh ngạc.

Từ lần đầu tiên khi bắt đầu xung đột với Nhị phu nhân, Tam phu nhân liền âm thầm than thở cho Liễu Tích Nhược, nha đầu này quá mức tinh táo, nhìn qua thì có vẻ mảnh mai yếu đuối, nhưng càng mảnh mai yếu đuối càng khiến cho bà cảm thấy đáng sợ.

Đây cũng là nguyên nhân khiến bà chậm chạp không dám đối phó, bà chưa từng nắm chắc phần thắng, từ khi gả vào Liễu phủ tới nay, từ một tiểu thiếp hèn mọn đi tới địa vị ngày hôm nay, luôn phải cẩn thận đi từng bước một, không phải vì bà được sủng ái hơn, mà là bà đã nhìn thấu lai lịch mỗi người, ở thời khắc mấu chốt sẽ cho một đao trí mạng.

So sánh với Nhị phu nhân, Tam phu nhân không chỉ thông ở chỗ không lộ liễu thể hiện, hơn nữa còn luôn ở bên ngoài không tham gia vào chuyện gì, làm cho người khác trong lúc vô tình liền buông lỏng cảnh giác đối với bà.

Loại người như vậy là đáng sợ nhất, điều đáng sợ ở đây là người căn bản sẽ không biết nàng có thật sự hướng về phía người hay không, không thể nhìn rõ bộ mặt thật như thế nào, miệng nam mô bụng bỏ dao găm mới là ác độc nhất không phải sao?

Mặc dù Tam nhân sung sướng đến nỗi cười không ngấm được mồm như vậy nhưng người trong cuộc là Liễu Tịch Họa lại không có vẻ gì là vui mừng.

Lúc này nàng đang ngồi trong phòng của mình, cửa sổ đóng thật chặt, tận lực không muốn nghe những âm thanh chói tai kia, những âm thanh này đều ở đây nói cho nàng biết, nàng phải lập gia thất, mà người nàng phải lấy lại không phải là người mà nàng vẫn ngày đêm nghĩ đến.

Có lẽ nàng nên vui mừng, dù sao người nàng phải lấy chính là Đại hoàng tử, như vậy nàng chính là Thịnh vương phi, đây là điều mà nàng có muốn cũng chưa từng dám nghĩ tới địa vị tôn quý như vậy.

Nhưng cho dù không ngừng an ủi bản thân như vậy, lòng của nàng vẫn không kim được đau lòng. Nàng biết mình nếu như không được Mục Thiên hoàng ban hôn cho Đại hoàng tử, khả năng nàng được lấy người trong lòng cũng rất nhỏ, hơn nữa còn là nhỏ đến mức đáng thương. Nhưng nàng lại được gả cho Đại hoàng tử, như vậy cả khả năng nhỏ bé kia cũng không có.

Nàng cúi người, từ dưới gối lấy ra một chiếc khăn tay màu trắng được gấp vuông vắn, phía trên đầu góc có một chữ “Kỳ” nho nhỏ.

Nàng nhìn chiếc khăn tay, chuyện tình bảy năm trước liền hiện lên ở trước mắt.

Nước mắt từ từ theo khóe mắt chảy xuống, một giọt lại một giọt rơi xuống chiếc khăn tay có thêu chữ “Kỳ” nho nhỏ. Nàng đưa tay nhẹ lau nước mắt, sau đó ôm chặt chiếc khăn trước ngực khóc nức nở.

Nàng đang khóc cho bi ai của mình, từ thời khắc nàng được sinh ra nàng liền bị xem thường. Nàng khóc vì bản thân mềm yếu, từ nhỏ đã nhát gan sợ phiền phức, không dám đứng đối diện trước người khác. Nàng khóc vì biết bản thân vô dụng không dám đem tâm ý của mình nói cho người biết.

.....

Nàng dùng chính phương thức hèn mọn nhất để phát tiết nỗi bất mãn trong lòng mình.

“Khóc có thể giải quyết vấn đề gì sao?”

Một âm thanh quen thuộc truyền vào tai nàng, nàng liền cứng người, tiếng khóc cũng theo đó dừng lại.

Chương 43: Âm sát trước đêm tân hôn 2 (cánh hai)

Liễu Tịch Họa nghe thấy tiếng nói khinh thường, lần đầu tiên muốn phản kháng. Nàng ngẩng đầu lên, trên mặt còn nguyên vết nước mắt đang chảy xuống, đôi mắt đỏ lên vì khóc nhìn chằm chằm Nhị phu nhân đột nhiên đi vào.

Nhị phu nhân cũng có chút kinh ngạc nhìn Liễu Tịch Họa. Lần đầu tiên bà nhìn kỹ khuôn mặt quật cường, bướng bỉnh còn có mấy phần tức giận này. Bà nhìn nàng một hồi lâu, tự mình lấy ghế ngồi xuống rồi mới khẽ cười nói: “Thế nào, Họa nhi, trở thành Thịnh Vương phi rồi liền ngay cả Nhị nương đều muốn không nhận nữa sao?”

Thân thể Liễu Tịch Họa run lên, quay đầu không để ý đến Nhị phu nhân. Thấy thế bà cũng không nổi giận mà còn nhẹ nhàng cười tiếp tục nói: “Xem ra thật đúng là thân phận tôn quý, một tiếng Nhị nương cũng không muốn gọi có phải hay không Thịnh vương phi.”

“Không được gọi ta là Thịnh vương phi.” Liễu Tịch Họa xoay đầu lại không vui rống lên.

Nhị phu nhân nghe thấy nàng nói thế lại cười, tiếng cười rất nhẹ nhưng mà cho người ta cảm thấy càng thêm nham hiểm thâm độc.

“Xem ra, Nhị nương ta đoán không sai, quả nhiên người không muốn gả cho Đại hoàng tử.”

Liễu Tịch Họa kinh ngạc cảnh giác nhìn Nhị phu nhân. Về mặt Nhị phu nhân hơi ngừng lại nói tiếp: “Nếu như ta đoán không sai, người người thích là Tứ hoàng tử, là Kỳ vương gia mà Liễu Tịch Nhượng kia phải lấy.”

Liễu Tịch Họa càng thêm kinh hãi, theo bản năng cầm chặt chiếc khăn dẩu ra phía sau. Nhị phu nhân nhìn thấy động tác của nàng, một lần nữa cười nói: “Có muốn gả cho Tứ hoàng tử hay không?”

Liễu Tịch Họa kinh ngạc, nâng ánh mắt vẫn còn hồng hồng tràn đầy ngạc nhiên nhìn Nhị phu nhân. Bất thốt lên hỏi: “Làm sao có thể?”

Nhị phu nhân giương mắt, một tia tinh quang nhanh chóng thoáng qua. “Rất đơn giản, làm theo lời ta, để cho tiện nha đầu Liễu Tịch Nhượng kia biến mất

luôn.”

Khuôn mặt Liễu Tịch Họa sợ hãi nhìn Nhị phu nhân vẫn bình tĩnh từ từ bung chén trà lên khoe miệng chậm rãi uống.

Thật ra thì, trong chén trà đã nguội lạnh. Bà cũng cố ý kéo dài thời gian, bà cần cho Liễu Tịch Họa có đủ thời gian để suy tính.

Một lát sau, cảm thấy đã đủ thời gian, bà từ từ đặt chén trà xuống nói: “Như thế nào, chỉ cần ngươi nghe ta, ta đảm bảo ngày mai ngươi ngồi lên kiệu hoa đến phủ Kỳ vương gia sẽ là ngươi.”

Liễu Tịch Họa ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Nhị phu nhân nói: “Tại sao ta lại phải nghe lời ngươi, ngươi làm sao đảm bảo tối hôm nay có thể giết chết Liễu Tịch Nhượng được, hơn nữa ngươi xác định chắc chắn ngày mai ta là người ngồi lên kiệu hoa đi tới Kỳ vương phủ?”

Nhị phu nhân có chút kinh ngạc nhìn vẻ mặt kiên quyết của Liễu Tịch Họa. Bà thật không ngờ nàng ta bình thường nhìn nhu nhược, nhát gan như thế mà có thể thông suốt. Bà cho là một người vào lúc tuyệt vọng nhất thường là lúc dễ dàng mất lý trí nhất. Nhưng bà đã quên mất, người trong lúc tuyệt vọng nhất cũng là thời điểm trưởng thành nhanh nhất.

“Ý của ngươi là không muốn cùng ta kết hợp sao?” Vẻ mặt Nhị phu nhân kinh ngạc hỏi nhưng giọng nói khẽ run kia và khuôn mặt đỏ lên vì tức giận đã bán đứng bà.

“Dĩ nhiên ta sẽ không ngu đến mức cùng hồ đồng mưu”

“Ha ha ah.” Nhị phu nhân cười lớn một tiếng, “Cùng hồ đồng mưu? Liễu Tịch Họa, ngươi quên mất ngươi là ai rồi ah? Ngươi có tư cách gì cùng ta nói chuyện như vậy, ngươi lại càng có tư cách gì cùng ta đồng mưu. Ta có thể tới tìm ngươi, là bởi vì ta coi trọng ngươi, không hy vọng gì lớn ở ngươi.” Biết hợp tác thất bại, bà liền khôi phục bản tính, lời nói chanh chua đâm vào lòng Liễu Tịch Họa.

“Ngươi...” Liễu Tịch Họa tức giận chỉ vào Nhị phu nhân “Ngươi rút ra ngoài cho ta.”

“Cút?” Nhị phu nhân cười khê “Tại sao ta phải cút?”

“Ta lấy thân phận của Vương phi ra lệnh cho ngươi cút ra ngoài cho ta.”

Nhị phu nhân nhìn Liễu Tịch Họa trên khuôn mặt khó xuất hiện được vẻ bén nhọn liền nói: “Hừ, còn không biết có thể gả đến Thịnh vương phủ hay không, hiện tại liền dám tự xưng Thịnh vương phi, cũng khó trách được ngươi, sống đến bây giờ rồi, rốt cuộc có thể đứng cao ngạo cười trên đầu người khác.” Nói xong liền khinh thường đi ra ngoài.

Đợi đến khi Nhị phu nhân đi ra ngoài, Liễu Tịch Họa mới vô lực ngã xuống giường, lòng bàn tay còn lại thấm ướt mồ hôi lạnh.

Không thể không nói, mỗi một câu nói của Nhị phu nhân cũng có thể đâm sâu vào lòng nàng.

Tại sao? Tại sao nàng phải thấp kém hơn người khác một bậc?

Nghĩ tới đây, tay của nàng nắm thật chặt, trong mắt lóe lên một tia hung ác.

Cho dù như thế nào thì viện của Liễu Tịch Nhượng vẫn thanh tịnh. Im lặng như vậy một phần bởi vì Liễu Chấn Toàn đã từng hạ lệnh Liễu Tịch Nhượng có thể miễn tất cả các lễ tiết, trên cơ sở là do Liễu Tịch Nhượng đã hạ lệnh không cho phép kẻ nào tiến vào viện của nàng, mà nàng lại không tăng thêm tỷ nữ, cho nên trong sân rất ít người đi lại.

Thứ hai có lẽ là vì Nhị phu nhân đặc biệt chăm sóc đến nàng, cho dù là ăn ở cũng tự ý quyết định cho nàng. Liễu Chấn Toàn lại thường xuyên không ở đây, căn bản không quan tâm đến những thứ này, cho nên một vị tiểu thư lạnh nhạt làm gì có ai đến quan tâm, chỉ sợ là trốn cũng không kịp thôi.

Thật ra thì Nhị phu nhân làm những thứ này chẳng qua là muốn cho nàng thấy sự lợi hại một chút, để nàng cúi đầu trước mình, đáng tiếc, một thời gian dài như vậy trôi qua, Liễu Tịch Nhượng lại không có bất kỳ phản ứng nào, ngược lại Nhị phu nhân cả ngày đứng ngồi không yên, tưởng tượng các khả năng phản ứng của nàng.

Mà Nhị phu nhân cũng không nghĩ tới, bà làm như vậy vừa đúng hợp ý của nàng, vậy nàng sao phải bất mãn?

Hoa Khê nhìn trên giường Liễu Tịch Nhượng, từ sáng tới bây giờ nàng vẫn ngủ. Cách đó không xa truyền đến các loại tiếng hò hét, tiếng va chạm xem ra đều không ảnh hưởng gì tới giấc ngủ của nàng. Ngay cả người lười cũng có phúc của lười, ở hoàn cảnh nào cũng đều có thể ngủ được.

Hoa Khê vô thức thở dài một cái. Nàng thật bội phục Liễu Tịch Nhượng, ngày mai sẽ phải thành thân rồi, người bên ngoài vì chuyện của nàng mà bận rộn không kịp nghỉ ngơi, quân gia tới cho nàng xem một chút có gì không vừa ý không, thuận tiện chọn một chút hoa văn hỷ phục. Nhưng khi Hoa Khê đem tin tức này nói cho nàng nghe thì nàng lại nhẹ nhàng phát phát tay, nhàn nhạt nói một câu “Người thành thân là ta không phải bọn họ, động phòng không phải ở Liễu phủ mà là ở Kỳ vương phủ, ta không gấp, Kỳ vương không gấp, bọn họ cuống cuống lên gấp cái gì. Về phần hoa văn hỷ bào cái gì, cái nào chẳng như nhau, chỉ cần có thể mặc là được.”

Hoa Khê kinh ngạc há to miệng, rõ ràng rất bình tĩnh, nhưng nàng chưa từng nhìn thấy bản thân kết hôn lại bình tĩnh thành ra như vậy.

Nàng nhìn người có cái miệng có thể nói ra những câu kinh sợ dọa người như vậy đã sớm nằm trên giường tiến vào mộng đẹp.

Đêm xuống, bọn hạ nhân đã bận rộn ba ngày nay cuối cùng cũng có thể kết thúc xong công việc liền lên giường sớm nghỉ ngơi.

Hoa Khê cũng nằm trên giường ngủ trong phòng Liễu Tịch Nhược, thật ra thì từ khi đi theo Liễu Tịch Nhược đến bây giờ đã là mười năm, hai nàng luôn ngủ chung một phòng, dĩ nhiên trừ lúc khi nàng phải chịu phạt vì làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của Liễu Tịch Nhược.

Cho nên đã tạo thành quan hệ bí mật với Liễu Tịch Nhược.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lữ Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Âm Sát Trước Đêm Tân Hôn 3

Một bóng trắng lười lười từ từ lên đỉnh đầu làm cho ban đêm tăng thêm mấy phần cảm giác mờ lung. Cành cây khẽ dao động, xuyên qua những ô cửa bằng gỗ chiếu vào trong phòng.

Trong gian phòng, qua từng lớp lụa mỏng, có thể mơ hồ nhìn thấy một cô gái đang nằm trên giường ngủ say, bên cạnh giường cũng là một cô gái nhưng nữ tử này đang co người lên, đôi tay ôm bụng thật chặt.

Lúc này toàn thân Hoa Khê đã ướt đầm mồ hôi, dưới bụng từng đợt đau đớn truyền đến, nàng không chịu được khẽ rên lên một tiếng, cô gái trên giường lập tức khẽ động.

Hoa Khê nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ một chút, lại nhìn màn lụa mỏng trên giường Liễu Tịch Nhược một cái, mới đứng dậy xuống giường, nhịn đau mở miệng nói: “Tiểu thư, bụng của muội không thoải mái, muội ra ngoài một lát.”

Người trên giường không trả lời, nhưng Hoa Khê tưởng nàng đã nghe thấy liền vội vàng chạy ra ngoài.

Nhưng sau khi Hoa Khê ra ngoài, bóng người áo đen thừa dịp bóng đêm lặng lẽ lên vào phòng, từ từ vén bức rèm che lên, tới bên mép giường nhìn thấy một nữ tử đang nằm ngủ say.

Ngoài cửa sổ chẳng biết lúc nào gió đã nổi lên, lá cây lay động phát ra tiếng vang rắc rắc.

Đứng ở mép giường nhìn người đang nằm ngủ, thở dài một hơi, vén rèm lên nhắm người trên giường chém tới. Chỉ thấy ánh sáng chợt lóe, chuôi kiếm vì có ánh trăng phản chiếu soi sáng khuôn mặt đang bị che kia, một vẻ mặt lười biếng. Chỉ trong nháy mắt kiếm rơi.

Trong phút chốc, từng sợi bông trong tấm chăn bị chém rách nhẹ nhàng bay ra ngoài, từ từ bay lên cao, ở trong màn che màu đỏ lại hiện lên vô cùng nổi bật.

Không biết ngoài cửa sổ gió đã nổi lên làm tấm rèm lụa lay động, sợi bông bay tán loạn giống như hoa tuyết trong những ngày đông, rực rỡ bông bành dưới ánh sáng đỏ rực đang chiếu rọi.

Phía trong màn trướng, dưới những “Bông Tuyết” đang bay, thanh đao kia vốn vẫn còn trong tay người áo đen lúc này đang gác ở trên cổ của hắn.

Hắc y nhân kinh ngạc trợn to hai mắt. Từ lúc kiếm hắn chém lên trên giường, đến khi kiếm đề trên cổ hắn chẳng qua chỉ diễn ra trong nháy mắt, ngay cả thời điểm kiếm bị cướp đi hắn cũng không biết, càng không cần phải nói kiếm đã nằm trên cổ hắn rồi.

Điều làm hắn kinh ngạc hơn là, hắn rõ ràng nhìn thấy Liễu Tịch Nhược nằm trên giường, một khắc khi kiếm chém xuống kia làm thế nào đã không thấy tấm hơi, hơn nữa còn dễ dàng bị cướp đi.

Hắc y nhân người thờ, có chút ngưng ngừng nhìn thanh đao trên cổ, thân guom sáng loáng giờ phút này tựa như một tấm gương, dưới ánh sáng yếu ớt của ánh trăng phản chiếu rõ ràng nhìn thấy một đôi mắt hẹp dài.

Cặp mắt kia không có vẻ lười biếng thường ngày nữa, chỉ có lửa giận nồng đậm làm người ta sợ hãi. Hắn chợt rung mình một cái, giống như đã thấy Liễu Tịch Nhược dùng thanh kiếm này đâm vào lòng ngực của hắn.

Chỉ là hắn không hiểu Liễu Tịch Nhược, nếu như hắn hiểu rõ tính khí nàng, thì hắn nhìn thấy bây giờ là nàng dùng thanh kiếm này từng chút một cắt da thịt hắn, sau đó sẽ từ từ khoét sâu vào xương hắn... mà quá trình này, hắn cũng không thể ngăn, lại càng không thể chết, phải nguyên vẹn “hương thụ” loại cảm giác này.

Đối với Liễu Tịch Nhược mà nói, để cho người chết chính là đã khoan dung với người, điều này cho thấy nhân phẩm của người còn có khả năng tăng lên. Nhưng nếu như để cho người còn sống đó mới chính là sự trừng phạt dành cho người, bởi vì nàng ấy sẽ làm người sống không bằng chết. Điều này nói rõ người đã hết thuốc chữa, nếu chết đi cũng chỉ lãng phí đất, tạo thêm vi khuẩn.

“Là người nào, quấy rầy ta.”

Hắc y nhân nghe thấy âm một âm thanh lạnh lẽo truyền tới bên tai, sống lưng đang ấm áp trong nháy mắt trở nên lạnh như băng.

Là ai, quấy rầy ta. Người là ai? Quấy rầy ta nghỉ ngơi.

Cái này chẳng lẽ mới thật sự là Liễu Tịch Nhượng. Trên mặt không còn nửa phần lười biếng, ngay cả nói chuyện cũng biến thành lạnh như băng mà ngắn gọn.

Hắc y nhân hít một hơi khí lạnh, đại não điều khiển khả năng vận động đã bị Liễu Tịch Nhượng lạnh như băng làm cho đông cứng, toàn thân từ cao xuống dưới duy trì một cử động duy nhất là đôi chân cùng hàm răng đang không ngừng run rẩy mất khống chế.

Nhưng, Liễu Tịch Nhượng cũng không cho hắn có cơ hội trả lời, vừa dứt lời, đang cầm kiếm đặt lên cổ hắc y nhân liền chợt rút lại. Hắc y nhân chỉ cảm thấy sau lưng có một trận gió truyền đến, thân thể của hắn cũng đã bay ra thật xa sau đó nặng nề đụng vào tường.

Hắn chợt thở ra một ngụm máu, mùi máu nồng đậm cùng với ngực đau đớn khiến cho hắn thở không nổi. Giờ phút này, hắn chỉ muốn tiếp tục sống, có cái gì quan trọng hơn mạng sống đây? Đầu óc hắn trống rỗng, ý nghĩ duy nhất của hắn lúc này là hắn phải hít thở, hắn phải sống nữa.

Không để hắn suy nghĩ nhiều, thanh kiếm kia đang thẳng hắn bay tới.

Hắn tròn to hai mắt, mắt thấy thanh kiếm kia đang tới gần, theo phản xạ hắn nhắm hai mắt lại.

Chỉ cảm thấy trên mặt đau nhói, thanh kiếm kia đã xẹt qua kèm theo khăn che mặt màu đen của hắn cắm xuống nền đất, từ trên còn nhìn thấy nhè nhẹ vết máu.

Hắc y nhân sững sờ nhìn kiếm trên mặt đất, chỉ cảm thấy trên mặt truyền đến như tê liệt đau đớn.

Máu, từng giọt từng giọt theo gương mặt nhỏ xuống, chảy xuống từng giọt xuống sàn nhà, trong phòng yên tĩnh nghe đặc biệt rõ ràng.

Một lát sau, hắc y nhân mới ý thức được hết âm lên.

Cùng thời khắc đó, nghe thấy thanh âm Hoa Khê bay vào, cánh tay duỗi một cái, cổ tay xoay một vòng, đai lưng màu xanh biếc vốn ở ngang hông, hiện tại lại trong tay nàng bay ra ngoài, nhằm ngực hắc y nhân kia thẳng tới.

Nhưng thời điểm máu chột, một khí lực cường mạnh đột nhiên đem “Ro!” Hoa Khê văng ra!

Hoa Khê kinh ngạc nhìn về phía Liễu Tịch Nhượng. Chỉ cảm thấy nàng đứng ở mép giường, cánh tay phải nhẹ giơ lên, hai ngón tay đưa ra khép chặt, vẫn giữ tư thế bắn ra như cũ. Trên giường bên cạnh nàng, tấm rèm rủ xuống một lần nữa nhiều hơn một lỗ hổng lớn.

Liễu Tịch Nhượng không nhìn Hoa Khê mà nhìn về phía hắc y nhân đang nằm trên đất, từ từ đi lên hai bước.

Hắc y nhân lùi lại về phía sau theo bản năng, từ từ lui tới góc tường, che mặt tràn đầy máu tươi lại, ngẩng đầu hoảng sợ nhìn Liễu Tịch Nhượng.

“Tịch... Nhượng... Không được.”

Liễu Tịch Nhượng vẫn đi về phía trước mấy bước, cuối cùng dừng lại trước mặt hắc y nhân, trong bóng đêm có thể mơ hồ nhìn khuôn mặt tràn đầy máu tươi kia là gương mặt của.

“Liễu Tịch Họa?”

Hoa Khê nhìn kỹ khuôn mặt, kinh ngạc kêu lên.

Liễu Tịch Nhượng thần sắc không đổi, khóe mắt nàng không còn vẻ lười biếng thường ngày nữa, thay vào đó là ánh mắt lạnh lẽo, ngay cả không khí xung quanh cũng trở nên lạnh lùng căng thẳng.

Qua một hồi lâu, Liễu Tịch Nhượng mới mở miệng nói một câu: “Thừa dịp bây giờ ta chưa hối hận, rút.”

Liễu Tịch Họa rung mình một cái, giờ phút này cho dù Liễu Tịch Nhượng đang mang khăn che mặt, nàng cũng có thể tưởng tượng khuôn mặt dưới chiếc khăn kia băng lạnh như thế nào. Nhưng nàng không thể nghĩ nhiều, vội vàng chạy ra ngoài giống như vừa nhặt một mạng trở về.

Liễu Tịch Họa đi một lát rồi, Hoa Khê nhìn Liễu Tịch Nhượng vẫn duy trì tư thế cũ không nhúc nhích, nàng khẽ gọi một tiếng: “Tiểu Thư.”

Liễu Tịch Nhượng sững sờ, từ từ quay đầu lại. Hoa Khê kinh hãi, bởi vì thời khắc này ánh mắt của nàng có chút trống rỗng!

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Thành Hôn 1

Hoa Khê hoảng sợ, mặc dù bình thường Liễu Tịch Nhược luôn có bộ dáng lười biếng, trong mắt đều là bình tĩnh không có gợn sóng, trừ phi có chuyện gì đáng cho nàng để ý, nếu không không có chuyện gì hay người nào có thể gọi lên hứng thú của nàng. Mà ngay cả sự phụ của Liễu Tịch Nhược cũng thường xuyên oán giận Liễu Tịch Nhược không có tình cảm, căn bản là không phải người bình thường, chính mình lại cứu một cái đứa nhỏ không có lương tâm trở về.

Nàng giống như là vua của thế giới, mặt không chút thay đổi nhìn sóng lên sóng xuống, mà ngay cả một ánh mắt khinh bỉ cũng khinh thường không cho.

Hoa Khê đi theo Liễu Tịch Nhược mười năm rồi, theo từ thời điểm Liễu Tịch Nhược vừa mới được sự phụ nàng cứu trở về, nàng đã ở bên cạnh Liễu Tịch Nhược.

Ở trong mắt của Hoa Khê, Liễu Tịch Nhược thành thực hơn so với bất kỳ đứa bé nào cùng lứa tuổi, tuy rằng khí chất vương giả bẩm sinh của nàng thường xuyên ép Hoa Khê tới không thở nổi, nhưng luôn tạo cho Hoa Khê một loại cảm giác thân thiết. Lời của nàng không nhiều lắm, nhưng mỗi câu đều là tinh hoa, nàng thực lười, nhưng trước khi lười biếng, nàng nhất định sẽ xử lý tốt mỗi chuyện.

Nàng có thể dùng một nửa thời gian so với người bình thường để hoàn thành một chuyện, hơn nữa, nàng làm việc gì đều chưa từng có lý do, chỉ là mình muốn làm, hơn nữa mình tự làm.

Nhưng mà, những chuyện này, Liễu Tịch Nhược đều bình tĩnh, trong ánh mắt xinh đẹp hẹp dài kia giống như là một mặt hồ phẳng lặng, bên ngoài cho dù là mưa to trút xuống đầy khí thế, cũng sẽ không thể kinh động được một tia bình tĩnh bên trong hồ nước kia.

Vậy mà, ánh mắt bây giờ của Liễu Tịch Nhược là lần đầu tiên Hoa Khê nhìn thấy.

Đây là loại ánh mắt

Trống rỗng, đây là từ khi Hoa Khê nhìn thấy nàng, đầu óc thần kinh phản xạ ra từ duy nhất. Sau đó, từ từ nhìn thấy một tia bi thương, sau đó là ——
trường niệm!

"Tiểu thư, người Không có việc gì chứ?" Biết Liễu Tịch Nhược cũng không phải loại nữ tử mềm mại yếu ớt, nhưng nhìn thấy nàng như vậy, Hoa Khê nhìn không được mở miệng hỏi.

"Không có việc gì." Bỗng nhiên Liễu Tịch Nhược thờ dài một tiếng, khóe mắt mới nhếch lên lại lập tức thả xuống, vốn hơi thở có chút dồn dập cũng nhảy mất biến mất, thay vào đó còn lại là khóe mắt cùng hơi thở đồng dạng lười biếng.

Liễu Tịch Nhược miễn cưỡng đáp một tiếng, lại chậm rãi đi đến bên giường, khẽ liếc mắt về phía Hoa Khê một cái, vừa nói, "Bị Liễu Tịch Họa quấy rầy nghỉ ngơi như vậy thật sự là khó chịu, còn không mau chút nằm xuống nghỉ ngơi." Vừa từ từ nằm xuống.

Thoạt nhìn cũng không khác bình thường.

Nhưng là Hoa Khê lại thấy rõ ràng lúc nằm xuống một bàn tay của Liễu Tịch Nhược nhẹ nhàng xoa xoa ở phía trên chân.

Hoa Khê ở trong lòng thờ dài một tiếng. Tiểu thư của nàng, vĩnh viễn đều kiên cường như vậy, kiên cường khiến người khác đau lòng.

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng, trên dưới Liễu phủ liền bắt đầu thức dậy bận việc, mà Liễu Tịch Nhược cũng bị Hoa Khê kéo dậy từ trên giường, bị bắt ngồi ở trước bàn trang điểm.

Hoa Khê nhìn Liễu Tịch Nhược trong gương, không chỉ có một lần lại một lần than sợ tiểu thư xinh đẹp. Nàng chậm rãi cầm lấy hộp trang điểm, nhẹ nhàng thoa phấn ở trên mặt Liễu Tịch Nhược.

Trong chốc lát, chợt nghe thanh âm miễn cưỡng của Liễu Tịch Nhược truyền đến, "Được rồi, quá đầy rồi."

Hoa Khê coi như không nghe thấy, vẫn như trước nhẹ nhàng thoa.

Liễu Tịch Nhược liền mở mắt, đưa tay đoạt lấy hộp trang điểm đặt ở trên bàn mới miễn cưỡng mở miệng nói: "Nói đi, muốn hỏi cái gì?"

Muốn hỏi cái gì?

Giờ phút này Hoa Khê có nhiều nghi vấn lắm.

Nàng muốn biết tại sao tới qua Liễu Tịch Nhược lại để cho Liễu Tịch Họa đi? Chẳng lẽ nàng không biết Liễu Tịch Họa là muốn giết nàng sao?

Nàng muốn biết ánh mắt đêm qua của Liễu Tịch Nhược đại biểu cho cái gì, lại nghĩ đến cái gì?

Nàng còn muốn biết, vì sao có nhiều đau khổ như vậy, mà nàng vẫn muốn một mình một người giấu ở trong lòng, chẳng lẽ những lời nàng nói trước kia không có trên dưới đều là bằng hữu đều đã quên rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lữ Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Thành Hôn 2

Liễu Tịch Nhược thấy Hoa Khê không nói lời nào mới thờ dãi một tiếng nói : "Ta biết ngươi lại trách ta thả Liễu Tịch Họa đi, nhưng là ngươi không cần xúc động nhất thời mà suy nghĩ linh tinh. Liễu Tịch Họa muốn giết ta không sai, nhưng mà bây giờ ta cũng không thể giết nàng, dĩ nhiên ta cũng sẽ không giết nàng." Liễu Tịch Nhược cười khê, nụ cười như hoa ở trên gương mặt giống như tuyết thế lặng lẽ nở rộ, "Chẳng qua ta cho nàng bị hủy dung, lúc ấy một kiểm kia, tuy rằng vết thương thoát nhìn không phải nghiêm trọng, nhưng lại dài mà thâm, nếu muốn khôi phục nguyên dạng, sợ là có chút khó khăn. "

Hoa Khê lấp bắp kinh hãi. Cẩn thận hồi tưởng lại tình hình đêm qua, mới phát hiện Liễu Tịch Họa vẫn đều ôm mặt , mà trên tay nàng ta cũng đầy vết máu. Bởi vì mình trở về trễ, hơn nữa cũng không có cẩn thận nhìn bộ dáng của Hắc y nhân, cho nên mới xem nhẹ điểm này.

Nàng thiếu chút nữa quên mất, tiểu thư của nàng vẫn luôn có đại danh từ là phúc hắc.

Nghĩ đến đây, Hoa Khê bình thường trở lại. Liễu Tịch Nhược cũng là miễn cưỡng cười cười, không nói thêm gì nữa.

Thật ra thì, nàng còn không có nói thật hết, đêm qua khi nàng nhìn thấy ánh mắt đỏ của Liễu Tịch Họa thì đột nhiên nghĩ tới đệ đệ của nàng ở thế kỷ hai mươi mốt, nàng nhớ rõ ràng, thời điểm năm đó nàng đưa đệ đệ khi ấy mới 12 tuổi đưa ra nước ngoài , hẳn cũng là dùng ánh mắt như thế nhìn nàng, sợ hãi, bất lực, chờ đợi.

Mà bây giờ, nàng đi tới thế giới này đã mười năm rồi, tình huống bên kia thì thế nào? Đệ đệ của nàng chính mình một lòng bồi dưỡng đối mặt với sự tình lớn nhỏ của tập đoàn như thế nào, mà đối mặt với những kẻ ngấp nghé nhìn chằm chằm kia hẳn lại xử lý như thế nào ?

Đang nghĩ tới, bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa "Thùng thùng".

Hoa Khê kinh ngạc liếc mắt một cái nhìn Liễu Tịch Nhược, Liễu Tịch Nhược miễn cưỡng cầm lấy cái khăn che mặt đeo lên mặt. Hoa Khê tưởng là Tam phu nhân đến vì nữ nhi của mình đòi công đạo. Vừa từ từ đi đến cạnh cửa, vừa ở trong lòng thầm than Tam phu nhân ngu dốt cùng xúc động.

Nhưng khi nàng mở cửa lại hơi lấp bắp kinh hãi.

Hoa Khê đứng ở cửa nhìn, vẻ mặt buồn thiu nhìn Liễu Chấn Toàn, sau một lúc lâu mới kêu một tiếng: "Lão gia."

Liễu Chấn Toàn khê gật đầu sau đó nhắc chân đi vào trong phòng.

Nhưng khi hắn nhìn đến vật dụng trong phòng thì có chút kinh ngạc lắc đầu. Hắn nhớ rõ lúc Liễu Tịch Nhược hồi phủ không bao lâu liền cùng Nhị phu nhân nói qua, ở trong kho phòng mang bộ Đông Thịnh Quốc đưa tặng Mục Thiên Quốc ta để lấy yên ổn và bộ gia cụ Lưu Ly Âm Hương Trần Mộc đưa tới cho Liễu Tịch Nhược, còn có các loại vật dụng lớn nhỏ, mà bây giờ, phòng ở này vẫn như mười năm trước giống nhau, bất kỳ một cái vật gì cũng đều không mua thêm.

Liễu Chấn nhíu mày, trong lòng âm thầm nghĩ trở về thu thập Nhị phu nhân như thế nào một phen.

Kỳ thật chuyện này cũng không thể trách toàn bộ cho Nhị phu nhân, nếu như hắn có thể sớm đến xem Liễu Tịch Nhược một lần, như vậy sẽ không không đến nỗi ở ngày xuất giá của nữ nhi mới biết được con gái của mình trôi qua cuộc sống như vậy.

Nhưng là hắn quá bận, tuy rằng Mục Thiên Hoàng có đông đảo phi tần, nhưng thật là cần chính yêu dân, mỗi ngày đều cần xử lý đủ loại chuyện tình. Hơn nữa Mục Thiên quốc là một quốc gia lớn như vậy, chỉ một người Mục Thiên sao có thể xử lý hết đây, dĩ nhiên, Liễu Chấn cùng vài đại thần triều đình liền đàm đương những chuyện này.

Cho nên, sự tình càng ngày càng nhiều, số lần về nhà cũng càng ngày càng ít, tự nhiên cũng không có thời gian đến xem Liễu Tịch Nhược, nếu không phải lần này Liễu Tịch Nhược thành thân, chỉ sợ bây giờ hắn vẫn còn ở trong cung cùng Mục Thiên thảo luận tấu chương đấy.

Hắn thấy Liễu Tịch Nhược ngồi ở trước bàn trang điểm, giống mẫu thân của nàng ánh mắt bình thường xinh đẹp mang vẻ lười biếng nhìn hắn.

Liễu Chấn trong lòng rút mạnh một cái.

Đây là nữ nhi của hắn! Đây là nữ nhi của hắn cùng nữ nhân hắn yêu nhất sinh ra!

Hắn đợi nàng suốt mười năm, sau đó, nàng trở lại.

Nhưng là, hần như thế nào nhẫn tâm, như thế nào cam lòng để cho nữ nhi của người mình yêu nhất như dê vào miệng cạp. Cho dù người đó là Từ Hoàng Tử cũng không giống lời đồn đãi bên ngoài như vậy, hần cũng không muốn để cho Liễu Tịch Nhược gả cho hần.

Hoàng cung là nơi quá mức lạnh lẽo, quá mức tuyệt tình. Hần tình nguyện để cho Liễu Tịch Nhược gả cho một người bình thường, cũng không muốn nàng gả cho bất cứ người nào trong hoàng tộc.

"Nhược nhi." Liễu Chấn Toàn chậm rãi đến gần Liễu Tịch Nhược, khẽ kêu một tiếng.

Liễu Tịch Nhược giương mắt, chỉ là dùng ánh mắt lười biếng của mình nhìn hần, cũng không có đáp lời.

"Nhược nhi, nếu ngươi không muốn gả, như vậy phụ thân mang theo ngươi rời đi, chúng ta đi quy ẩn núi rừng, sống cuộc sống của mình được không?" Liễu Chấn Toàn biết thời gian không nhiều lắm, liền trực tiếp nói vào chủ đề.

Liễu Tịch Nhược trong thần sắc lười nhác nhiều hơn vài phần kinh ngạc, nàng ngẩng đầu nhìn thần sắc kiên định trong mắt Liễu Chấn Toàn, sau một lúc lâu, mới chậm rãi nói: "Phụ thân, ngươi yên tâm, ta nguyện ý gả cho tứ Hoàng Tử, không ai bắt buộc ta."

"Nhược nhi, tin tưởng phụ thân, Mục Thiên Hoàng sẽ không làm gì chúng ta." Liễu Chấn nghĩ rằng Liễu Tịch Nhược là sợ liên lụy đến hần, còn nói thêm.

Liễu Tịch Nhược nghe thấy trong lời nói của ông chứa đầy kiên định, lại một lần nữa cảm thấy hình như ông có điểm rất tự tin. Mà nguyên nhân có tự tin như thế, bình thường có hai cái, một là Mục Thiên có cái nhược điểm gì nằm ở trong tay ông, hoặc là trong tay ông ấy có thứ mà Mục Thiên cảm thấy hứng thú; hai là ông có đầy đủ thế lực để có thể cùng Mục Thiên giằng co.

Đối với Liễu Chấn Toàn mà nói, Liễu Tịch Nhược tình nguyện tin tưởng là loại đầu tiên, theo yến hội lần đó bắt đầu, không, chính xác mà nói là bắt đầu từ khi có đạo thánh chỉ lệnh hần mang theo Liễu Tịch Nhược bọn họ tham gia yến hội, Liễu Tịch Nhược liền đã phát hiện trên mặt Liễu Chấn Toàn không bình thường.

Trực giác nói cho nàng, ông cùng Mục Thiên trong lúc đó khẳng định có bí mật gì, mà cái bí mật này tất nhiên cùng mẫu thân đã chết của nàng có liên quan.

"Phụ thân, ngươi yên tâm, nếu như Nhược nhi không muốn gả. Không ai có thể bắt buộc ta." Liễu Tịch Nhược ngẩng đầu, vẻ mặt lười biếng cũng nhiều thêm mấy phần kiên định.

Nàng tin tưởng, Liễu Chấn Toàn sẽ hiểu kiên định trong mắt nàng đại biểu cho cái gì.

Liễu Chấn Toàn nhìn ánh mắt thâm thúy của Liễu Tịch Nhược. Nữ nhi này gây cho hần quá nhiều kinh ngạc, thời gian mười năm, khiến cho Liễu Tịch Nhược đóa hoa được trồng trong nhà ấm này bị bắt lớn lên, thành thực, đồng thời, đã ở trên người của mình bao lên một lớp vỏ bọc thật dày, không cho bất luận kẻ nào đến gần.

Đây đều là lỗi của hần! Liễu Chấn Toàn nghĩ đến kết quả âm thầm điều tra vừa mới lấy tới hôm qua, hơi thở dài một tiếng.

"Nhược nhi." Liễu Chấn nhẹ nhàng gọi nàng, "Nhược nhi, phụ thân cũng biết, mấy năm nay ngươi chịu khổ, phụ thân cũng biết, là Tịch Nhiễm có đúng hay không?"

Liễu Tịch Nhược có chút kinh ngạc giương mắt.

Liễu Chấn nhìn ánh mắt hẹp dài xinh đẹp của Liễu Tịch Nhược, giống như nhìn thấy đại phu nhân năm đó, hần lại thở dài một tiếng, chậm rãi ôm nàng vào lòng, chậm rãi nói: "Từ ngày ngươi hồi phủ đó, ta liên đới với chuyện ngươi mất tích rất có nghi ngờ, đặc biệt phái người âm thầm điều tra, mãi đến đêm qua mới ra ra. Nhược nhi, vì sao ngươi không nói cho phụ thân."

Liễu Tịch Nhược ghé vào trong lòng Liễu Chấn Toàn, nghe lời nói của ông, trong lòng từng đợt xúc động.

Đây là phụ thân, đây là người nhà, vô luận khi nào, vô luận phát sinh chuyện gì, bọn họ đều sẽ đứng ở bên cạnh ngươi, bảo hộ ngươi, cổ vũ ngươi.

"Đều đã qua rồi." Một lát sau, từ bà vai của Liễu Chấn Toàn mới truyền đến một câu nói nhẹ nhàng.

Mục lịch năm ba mươi bốn ngày hai mươi ba tháng tư, tợ lụa đỏ chót treo đầy cả kinh thành, tẩm thắm màu đỏ thắm kéo dài từ Liễu phủ đi, sau lại chia làm hai phương hướng phân biệt kéo dài đến bên ngoài Thịnh Vương phủ hoa lệ huy hoàng và bên ngoài của Kỳ Vương phủ đơn sơ.

Toàn bộ kinh thành tràn ngập màu đỏ, vui sướng. Nguyên nhân là hôm nay tại Mục Thiên Quốc Hoàng tử được xem trọng nhất cùng Hoàng tử không được xem trọng đồng thời thành thân.

Tin tức này một khi lộ ra liền truyền khắp đại giang nam bắc, trở thành đề tài tán gẫu cho mọi người sau khi ăn xong.

Mọi người đều biết, hai Hoàng tử này mặc dù đều được nuôi dưỡng lớn lên ở chỗ Thành Phi, nhưng tính cách thật sự thì lại khác biệt rất lớn, có thể nói là một người trên trời một người dưới đất.

Đại hoàng tử Mục Thịnh là người lạnh nhạt vô tình, mà lại tàn bạo thất thường, tục truyền rất được Mục Thiên Hoàng yêu thích.

Tứ hoàng tử Mục Kỳ là người dịu dàng vô hại, mà lại hoang dã vô độ, suốt ngày lưu luyến nơi Yên Hoa, Mục Thiên Hoàng cùng các đại thần chưa từng đối với hắn ký thác kỳ vọng cao.

Mà ngày hôm nay, hai người đồng thời thành hôn, và lại đều là thú nữ nhi của Liễu Tể tướng, không biết sau khi gả đi sẽ lại có chuyện xấu như thế nào phát sinh đây.

Đối với lần này, dân chúng toàn thành đều sớm chờ xuất phát, trông mong chờ người mới vào cửa. Thậm chí còn đặc biệt bắt đầu mở ra cá cược. (ta chém)

Mà phân biệt hai cửa là Liễu gia Tam tiểu thư gả cho Đại hoàng tử hạnh phúc hay vẫn là Liễu gia Nhị tiểu thư gả cho Tứ hoàng tử hạnh phúc.

Còn có người ở đoán, Tứ hoàng tử suốt ngày trầm mê trong tử sắc khi nhìn thấy Liễu gia Nhị tiểu thư vừa lười lại xấu sẽ có phản ứng gì, có thể hay không ở đêm động phòng hôm đó đã bị lạnh nhạt mà ném ra cửa.

Cũng có người suy nghĩ, Liễu gia Nhị tiểu thư đối với người suốt ngày trầm mê trong tử sắc - Mục Kỳ có thể chịu đựng được mấy ngày? Có thể hay không bởi vì chịu không nổi tác phong của Mục Kỳ mà thu dọn đồ đạc trở lại nhà mẹ đẻ.

.....

Cho nên, muốn so sánh cùng Đại hoàng tử Mục Thịnh bên kia, hôn lễ của Tứ hoàng tử phong lưu tuấn mỹ hoang dã vô độ cùng với Liễu gia Nhị tiểu thư vừa lười lại xấu tính khí táo bạo càng thêm hấp dẫn người. Bởi vậy, đại bộ phận dân chúng đều trước tiên đi vào cửa phủ Kỳ Vương, tranh thủ có thể thu được một chút tin tức bất quải.

Mà ở Liễu phủ bên này, hai cổ kiệu đều ở bên ngoài đợi thật lâu, cũng không có nhìn thấy tân nương từ bên trong đi ra.

Tam phu nhân nhìn thoáng qua Liễu Tịch Họa đã sớm mặc tốt, lại nhìn ra phía ngoài cửa, lo lắng bước qua bước lại. Mà Liễu Chấn Toàn là ngồi ở trong chính sảnh, nhàn nhã uống nước trà, cùng Tam phu nhân lo lắng hình thành sự đối lập rất rõ rệt.

"Ai, đứa nhỏ này là chuyện gì xảy ra? Cũng không nhìn xem hôm nay là ngày gì, bây giờ cũng là giờ nào." Tam phu nhân nhỏ giọng than thở, trong lòng cũng rất phê bình kín đáo.

Bình thường lười thì cũng thôi đi, nhưng cổ tình lúc này. Ai, này như thế nào mới tốt, nàng đã phái người đi thúc dục vài lần, tìm cả người đi qua hỗ trợ nàng cũng không cần. Nhưng là, canh giờ này. Chính mình chậm trễ canh giờ nàng mặc kệ, nhưng là này liên lụy cả con gái của mình.

Tam phu nhân nghĩ tới, liền nhìn Liễu Tịch Họa đã sớm chuẩn bị tốt khăn voan đứng ở nơi này một lúc lâu liếc mắt một cái. Nghĩ thầm, vẫn là con gái của mình hiểu chuyện, đã sớm đều chuẩn bị tốt hết thảy cho mình. Nàng vốn định sáng nay tới phòng Liễu Tịch Họa sớm một chút giúp nàng trang điểm, nhưng khi nàng đi vào lại phát hiện Liễu Tịch Họa đã sớm trang điểm xong, trùm tốt khăn voan, đoan đoan chính chính ngồi ở trên mép giường.

Nhìn đến đây, Tam phu nhân vui mừng nở nụ cười. Con gái của mình trưởng thành, hiểu chuyện, nàng có thể không vui mừng sao? Nhưng nếu nàng biết nguyên nhân mà Liễu Tịch Họa sớm mặc tốt chỉ sợ cũng cười không nổi chứ.

Mà lúc này Liễu Tịch Nhượng rốt cục bị Hoa Khê diu dắt đi ra.

Tam phu nhân thở dài nhẹ nhõm một hơi, chậm rãi ngồi ở trên ghế bên cạnh Liễu Chấn Toàn, chờ đợi Liễu Tịch Nhượng cùng Liễu Tịch Họa kính trà.

Thật ra thì vị trí này vốn nên là Nhị phu nhân ngồi. Nhưng hôm nay Lưu Chấn Toàn lại đột nhiên muốn cho Nhị phu nhân tiếp tục sám hối suy ngẫm ở trong phòng, để cho Tam phu nhân ngồi ở nơi này, Tam phu nhân tuy rằng kinh hi rất nhiều vẫn là rất có nghi vấn, nhưng ngại vì sắc mặt Liễu Chấn Toàn có chút âm trầm, cho nên vẫn không dám hỏi.

Liễu Tịch Nhượng cùng Liễu Tịch Họa theo lễ tiết kính xong trà, Tam phu nhân cũng thay vì cùng tỷ muội bàn chuyện lễ nghi, vội vàng thúc giục bọn họ lên kiệu hoa.

Vừa bước ra khỏi đại môn Liễu phủ, Liễu Chấn Toàn liền chống lên một cái dù đỡ Liễu Tịch Nhượng từ từ bước vào kiệu hoa.

Hai người ai cũng không nói gì, Liễu Tịch Nhượng thậm chí có thể nghe được tiếng hít thở của Liễu Chấn Toàn, cho đến một khắc muốn lên kiệu hoa kia, Liễu Chấn Toàn đưa cho Liễu Tịch Nhượng một cây quạt nói: "Lúc cổ kiệu bắt đầu đi hãy ném nó ra ngoài, cái này gọi là ‘ yên tâm phiền ’ là đồ may mắn." Rồi sau đó nhìn thật sâu vào mắt Liễu Tịch Nhượng một cái, lại nói, "Nhượng nhi, người phải vĩnh viễn nhớ rõ, vô luận phát sinh chuyện gì nơi này vĩnh viễn là nhà của con."

Liễu Tịch Nhượng chậm rãi gạt đầu, màu đỏ khăn voan hạ xuống nhìn không tới biểu tình của Liễu Tịch Nhượng. Nhưng trước khi bước vào kiệu hoa, Liễu Tịch Nhượng bỗng nhiên dừng lại, cách khăn voan hướng phía Liễu Tịch Họa nhìn thoáng qua.

Vừa muốn bước vào kiệu hoa Liễu Tịch Họa đột nhiên cảm giác được phía sau có một đạo ánh sáng lạnh truyền đến, sống lưng trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Thành Hôn 3

Nàng chậm rãi quay đầu lại, lại phát hiện phía sau cái gì cũng không có, mà Liễu Tịch Nhượng đã sớm vào trong kiệu hoa.

Liễu Tịch Họa lấp bắp kinh hãi, chẳng lẽ là ảo giác sao?

Chung quanh tiếng kèn nhạc diễn tấu vẫn như trước, rõ ràng là không khí vui mừng, Liễu Tịch Họa lại cảm giác được từng đợt sợ hãi. Theo bản năng sờ mặt một chút, nơi đó đã nhiều hơn một miếng vết thương khủng khiếp.

Tối hôm qua sau khi trở lại trong phòng, Liễu Tịch Họa liền lấy ra các loại dược bôi lên trên mặt, nhưng là miếng vết thương quá sâu, cho dù là thuốc tốt cũng không làm được chuyện gì.

Chuyện này nàng không dám nói cho bất luận kẻ nào, bao gồm Tam phu nhân, cho dù nàng có can đảm lại ám sát Liễu Tịch Nhượng, nhưng nàng vẫn như trước không thay đổi được bản tính nhất gan sợ phiền phức.

Đúng vậy, nàng sợ, nàng sợ một khi bị phát hiện mặt của nàng bị hủy mà truyền ra ngoài, như vậy ngay cả cơ hội để nàng gả cho Đại hoàng tử đều không có.

Cho nên nàng len lén bôi dược lên mặt mình, sau đó mặc vào giá y đồ tươi, trang điểm trước khi có người đẩy lên khăn voan. Nàng cũng không phải người cái gì cũng không biết, cho nên khi nàng nhìn đến miếng vết thương vừa dài lại thâm sâu kia thì nàng chỉ biết là khuôn mặt này chỉ sợ là hết thuốc chữa rồi.

Mà Mục Thịnh và Mục Kỳ vẫn luôn luôn ngồi không nhúc nhích nhìn từng tân nương tử. Trên mặt Mục Thịnh không lộ vẻ gì, ánh mắt lạnh như băng, giống như là cái gì nhất định phải hoàn thành nghi thức.

Mà Mục Kỳ cả mặt mang cảnh xuân, khóe mắt mang theo một chút ý cười.

Mười dặm trang sức màu đỏ, vạn dặm hồng trù.

Toàn bộ kinh thành đều bao phủ ở trong một mảnh màu đỏ.

Ngồi ở trong kiệu hoa Liễu Tịch Nhượng nhẹ nhàng xốc lên khăn voan, bàn tay tinh tế trắng nõn xốc lên một góc màn kiệu, ánh mắt xinh đẹp hẹp dài liền lướt qua.

Chỉ thấy bên ngoài hai bên đường tất cả đều là người, đội ngũ đón dâu thật dài trực tiếp đi xuyên qua cả con đường. Âm thanh dễ nghe vui mừng của kèn trống vẫn kéo không dứt, tiếng pháo nổ không ngừng.

Nhìn tình cảnh như thế, Liễu Tịch Nhượng hơi có chút giật mình. Theo cái tình hình hiện tại, Mục Kỳ hình như vẫn là rất được coi trọng, thoát nhìn hình như không đơn giản giống như là đơn thuần thực hiện thánh lệnh vậy.

Tứ Hoàng Tử này, rốt cuộc muốn làm gì? Liễu Tịch Nhượng nhẹ nhàng vén rèm lên, nhìn về Mục Kỳ một thân anh tuấn cười ngửa phía trước, Liễu Tịch Nhượng hơi hơi ngây người.

Hoàng tử phong lưu giống như yêu nghiệt đặc ý này, trong ánh mắt trên tức gì đó Liễu Tịch Nhượng vẫn đều nhìn không thấu.

Đang nghĩ tới, cỗ kiệu liền ngừng.

Bà mối bên ngoài kiệu hoa lớn tiếng hô các loại lễ tiết quy tắc, Liễu Tịch Nhượng cười khẽ, nơi này phong kiến quy củ vẫn là giống nhau rườm rà! Liền nhìn Mục Kỳ cái loại tính tình kiêu ngạo bất tuân đó làm sao có thể nghe theo bà mối chỉ huy mà làm từng bước làm theo chứ. Đoán chừng hiện tại hẳn là mới từ trên giường bị người tóm đứng lên đi.

Nghi thức thành thân của Mục Thiên quốc có vẻ rườm rà, không, xác thực nói hẳn là phi thường rườm rà.

Nói như vậy đi.

Tân lang trước khi cưới được tân nương đầu tiên càn tế tổ, tức bái tế tổ tiên.

Tân nương trước khi xuất phát, còn muốn cùng cha mẹ huynh đệ tỷ muội cùng nhau ăn cơm, tỏ vẻ ly biệt, mọi người nói chút lời nói may mắn.

Hơn nữa tân lang còn phải kêu cửa, tức gia đình tân nương ở trước khi đội ngũ đón dâu đến phải đóng chặt cửa lớn, để cho tân lang cửa. Gia đình tân nương hỏi "Chuyện gì?" Tân lang phải đáp: "Muốn thú tân nương!" Gia đình tân nương nghe xong hơi hơi mở hé cửa, tân lang tiến lên trước đưa một cái hồng bao, cửa lập tức đóng, nếu như đưa liên tục, gia đình tân nương mới mở đại môn đón khách. Hành động này của đẳng tân nương được gọi là lưu lại

tài vận, cũng khảo nghiệm thành ý của tân lang. Sau khi vào cửa tân lang phải bái kiến tổ phụ tổ mẫu, phụ mẫu của tân nương.

Chỉ là mấy điều này bởi vì Liễu Tịch Nhược quá lười mà giảm bớt, bằng không sẽ không kịp nổi canh giờ. Đối với nghi thức rườm rà như thế, Mục Kỳ sẽ nghe lời tiến hành?

Nói thật, nàng không tin.

Nhưng mà, Liễu Tịch Nhược sai lầm rồi, bởi vì nàng rõ ràng nghe được một tiếng bước chân trầm ổn chậm rãi hướng bên này đi tới.

Sau khi tới cửa phủ Kỳ Vương, Mục Kỳ liền thuận thế xoay người xuống ngựa, sau khi bà mới la lên hạ đi từ từ đến phía trước kiệu hoa. Hắn đi vô cùng chậm, nhưng khoe miệng như vẫn đang cười, tươi cười như si như say làm cho người ta mất mớ không ra, càng làm cho mọi người đoán không ra hắn rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Hắn nhìn cửa kiệu nhắm chặt kia, khoe miệng cười khê, chân phải làm bộ duỗi ra, gờ tay cầm xuống tờ giấy “Kỳ Lân lúc này” được dán ở cửa kiệu. Chân phải lại nhẹ nhàng đá một cái, cửa kiệu mở.

Liễu Tịch Nhược chỉ nghe thấy “Phanh” một tiếng cũng cảm giác ánh mắt trời lập tức chiếu vào trong, sau đó có một người tiến vào chặn hơn phân nửa ánh mắt trời, khiến cho ánh mắt Liễu Tịch Nhược đột nhiên bị ánh mắt trời chiếu vào có một tia thoải mái.

Liễu Tịch Nhược hơi rũ mắt, phía dưới khăn voan màu đỏ chỉ nhìn thấy hai chân, đôi giày màu đen vân Vô Hoa đáy bằng chậm rãi hướng chính mình đến gần.

“Vương Phi, nghi thức phía sau cũng không nên kêu đau nha. (mình nghĩ nên là than lười nha vì n9 siêu lười á) “Mục Kỳ ở bên tai Liễu Tịch Nhược nhẹ nhàng mở miệng.

Bỗng nhiên khoảng cách gần sát, lời nói to gan, hơi thở ấm áp, khiến cho thân thể Liễu Tịch Nhược run lên mạnh, tim lập tức nhảy lên tới cổ họng, thân thể cũng thuận tiện trở nên cứng ngắt.

Cho dù Liễu Tịch Nhược luôn bình tĩnh, nàng cũng là một nữ tử chưa biết mùi đời, vô luận là ở thế kỷ hai mươi mốt hay là hiện tại, đây hết thảy đều làm cho Liễu Tịch Nhược cảm thấy xa lạ cùng sợ hãi.

Nhận thấy được biến hóa rất nhỏ của Liễu Tịch Nhược, khoe miệng Mục Kỳ lại nhếch lên, sau đó lại nói ở bên tai của Liễu Tịch Nhược: “Nguyên lai Vương Phi của ta lại mẫn cảm như vậy.” Sau đó thế nhưng há mồm ở trên vành tai Liễu Tịch Nhược cắn một chút.

Liễu Tịch Nhược kinh hãi, đầu hơi cúi thấp cũng nhanh chóng nâng lên, thanh âm mũi phượng, trầm cài va chạm ở bên trong kiệu nhỏ hẹp hết sức rõ ràng.

“Ngươi.....” Liễu Tịch Nhược sợ hãi kêu ra tiếng.

Nhưng tay của Mục Kỳ lại đột nhiên vói vào trong khăn voan của nàng.

Liễu Tịch Nhược hít sâu một hơi, chỗ bên tai còn quấn quanh hơi thở ấm áp của Mục Kỳ, hai má, chỗ ở cổ lại vô cùng đỏ. Nếu như Hoa Khê ở trong này, như vậy nhất định sẽ kinh ngạc với phản ứng của Liễu Tịch Nhược.

Liễu Tịch Nhược cư nhiên sẽ mặt đỏ, đây chính là chuyện tình trăm năm khó gặp!

Hiện tại Liễu Tịch Nhược mặt vô cùng đỏ nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, mà tay Mục Kỳ sau khi vói vào trong khăn voan của nàng, sau đó ở trên đầu nàng sờ soạng, một lát sau, mới từ trên đầu nàng rút ra một cây ngân sai, tiếp đó, cầm ngân sai nhẹ nhàng ở giữa trán của nàng điểm một chút.

Liễu Tịch Nhược bị đau, lông mi hơi nhú. Lông mày trong lời suy nghĩ nửa là thốt ra.

Mà Mục Kỳ cười khê rút tay của mình ra, lông mày gầy nhẹ một chút nói: “Tốt lắm, Vương Phi của ta, một loạt động tác này ngụ ý chính là cho Vương Phi thân ái của ta lập uy, nói cách khác sau này Vương Phi của ta nhất định phải nghe theo Bôn vương gia.”

Liễu Tịch Nhược sững sốt trong chốc lát mới hiểu được ý tứ của Mục Kỳ là nói vừa mới hắn dùng ngân sai điểm giữa trán của nàng là lễ tiết cần chuẩn bị trong hôn lễ. Cổ quay đầu rất có ý phê bình kín đáo, cũng không tính để ý tới Mục Kỳ.

Mục Kỳ cười khê, giống như trên mặt của yêu nghiệt hiện ra một loại tươi cười giống như gió xuân. Sau đó hé ra một thân áo đỏ lui về phía sau, một bàn tay đã vươn ra ngoài kiệu, một lát sau lại rút trở về, chỉ là trong tay nhiều hơn một cái rỗ trúc được chế tạo tinh tế, mặt trên phủ thêm một khăn lụa màu đỏ có thêm nút thắt căng tôn lên kiêu dáng, mà trong rỗ còn lại là vài quả cam quýt tươi sáng, ánh sáng chiếu vào những dải lụa màu đỏ vàng càng lộ vẻ tươi tắn ướt át, làm cho người ta nhìn không được muốn cắn một hớp.

Mục Kỳ lấy giỏ trúc đến trước ngực, dùng một bàn tay nhẹ nhàng nâng, mà tay kia thì đột nhiên nắm lấy tay mềm của Liễu Tịch Nhược.

Làn da trắng nõn, ngón tay mảnh khảnh, nhàn nhạt mùi hoa lan, không thể không nói đây là một bàn tay đủ xinh đẹp. Mục Kỳ nắm tay của Liễu Tịch Nhược, trong ngực giật mình một cái, hắn khê ngây ngẩn, muốn đặt tay của nàng lên trên rỗ cam quýt, nhưng là đột nhiên lại có loại cảm giác không muốn buông tay.

Chương 48: Lại Một Vị Tân Nương 1

Liều Tịch Nhược cũng là sùng sờ, một lát sau mới ý thức tới lúc này Mục Kỳ đã nắm tay của mình lên. Nàng lắp bắp kinh hãi, vội vàng dùng sức muốn thu hồi tay của mình về, nhưng nàng càng dùng sức thì Mục Kỳ nắm càng chặt, giống như là một cuộc tranh đoạt đồ chơi, ai cũng không nguyện ý nhường cho ai.

Là ai nói Liều Tịch Nhược vừa lười lại xấu, Mục Kỳ liền khinh thường cho xem, là ai nói Mục Kỳ khinh thường không muốn tiến hành những quy củ rườm rà.

Đối mặt với Mục Kỳ vô lại như vậy, Liều Tịch Nhược vừa tức vừa hận, mặc dù mình vì không muốn chọc thêm sóng gió nữa mà quyết định che dấu toàn bộ hết thảy bản lĩnh của chính mình, nhưng Mục Kỳ còn có bản lĩnh khiến nàng đánh vỡ quyết định của chính mình mà trước đó một giây vừa mới hạ quyết tâm.

Liều Tịch Nhược âm thầm vận khí, mắt thấy nội lực hùng hậu trong cơ thể sẽ theo tay đánh về phía Mục Kỳ. Mà lúc này Mục Kỳ lại nhếch khóe miệng một cái, nhẹ nhàng cầm tay của Liều Tịch Nhược bỏ vào trong cái giò trúc bên trên là cam quýt vàng tươi. Sau đó không hề biến sắc nói một câu: "Vương Phi của ta, không nên gấp sao? Nay sở kết nham, đại biểu phu thê đoàn viên cùng mỹ mãn nham. Đến, sờ một cái, hôn nhân mỹ mãn, sờ một cái, Cát Tường trường thọ."

Liều Tịch Nhược lại lắp bắp kinh hãi, nội lực vừa mới vận đến trong tay lại bị đẩy ngược trở về, thật là một phen khó chịu.

Nhưng là, sau khi sờ xong cam quýt, Mục Kỳ cũng không có buông tay của Liều Tịch Nhược ra, mà là tiếp tục nắm tay nàng từ từ đi xuống kiệu.

Liều Tịch Nhược âm thầm giật mình, nhưng bất đắc dĩ Mục Kỳ đã cầm lấy tay nàng đi xuống cổ kiệu, nàng chỉ có thể oán hận đứng dậy xuống kiệu.

"Cẩn thận, bên này có chậu lửa." Liều Tịch Nhược vừa bước ra khỏi kiệu, lời nói ám áp của Mục Kỳ liền truyền đến bên tai.

Liều Tịch Nhược cả kinh, vừa kinh ngạc mình cùng Mục Kỳ cư nhiên cách nhau gần như vậy, lại vừa kinh ngạc sự tỉ mỉ của hắn. Liều Tịch Nhược chậm rãi định thần, tận lực xem nhẹ sự thật là lúc này Mục Kỳ đang cầm lấy tay nàng thật chặt và phi thường đứng gần nàng, vừa muốn nhắc chân vượt qua chậu lửa, Mục Kỳ lại bỗng nhiên ôm lấy nàng, sau đó "nhảy qua" qua chậu lửa.

Liều Tịch Nhược kinh ngạc há to miệng, vừa mới mới khôi phục thần sắc ban đầu lại trở nên đỏ bừng. Chưa từng cùng một nam tử xa lạ tiếp xúc gần như vậy. Liều Tịch Nhược đột nhiên thấy thực may mắn mình đang đội khăn voan màu đỏ, như vậy cho dù nàng có đỏ mặt người khác cũng sẽ không phát hiện.

Nhưng, như vậy hình như cũng có thể bị người nào đó phát hiện.

Mục Kỳ nhẹ nhàng ôm lấy Liều Tịch Nhược, thất lung vừa mềm lại mảnh khảnh như liễu kia, căn bản cũng không đẩy nắm tay. Trong mũi còn lại là mùi hương hoa mai nhẹ nhẹ, từng hồi từng hồi làm hô hấp của hắn nóng lên.

Hắn lại nở nụ cười, chỉ là lần này không phải cười khê, mà là buông ra cổ họng cười to, tiếng cười sang sảng lập tức khiến cho khuôn mặt của hắn trở nên thuần túy, sạch sẽ như là một nam hài chói sáng.

Nhưng là, sau khi cười xong, Mục Kỳ lại đột nhiên lại ở bên tai Liều Tịch Nhược nói một câu: "Vương Phi đáng yêu của ta, mặt của người đỏ."

"Bá" một chút, mặt của Liều Tịch Nhược lập tức đỏ như trái cà chua.

Thành công nhìn thấy mặt Liều Tịch Nhược càng đỏ hơn, tiếng cười của Mục Kỳ càng thêm lớn.

Mà đoàn người sớm đứng ở cửa nghênh đón tân lang tân nương lại lắp bắp kinh hãi, bọn họ vừa mới bắt đầu đã bị động tác của Mục Kỳ dọa, bọn họ thật không ngờ Tứ hoàng tử được đồn đãi phong lưu thành tánh cư nhiên sẽ thích một cái nữ tử vừa lười lại xấu.

Nhưng sau lại nghĩ đến, Tứ hoàng tử nếu phong lưu thành tánh, như vậy hắn sùng ái một nữ nhân hẳn là cũng không đủ đi. Nghĩ đến điểm này, mọi người lại bừng tỉnh hiểu ra không hẹn mà cùng gật đầu một cái.

Nhưng Ngũ hoàng tử Mục Hữu cùng Mục Kỳ quan hệ nhất tốt cũng không nghĩ như vậy. Chỉ cần nghe tiếng cười sang sảng kia cũng đủ khiến cho Mục Hữu kinh ngạc, đã bao nhiêu lâu hắn không có nghe được tiếng cười đơn thuần như vậy của Mục Kỳ. Chỉ có hắn mới biết được, người thoát nhìn phong lưu thành tánh này, về mặt chứa ý cười của Tứ hoàng tử, thật ra thì chưa bao giờ chân chính cười qua, cái kia chỉ sợ Mục Kỳ đã sớm chôn tại chỗ sâu nhất của hắn, trong góc tối hắc ám nhất.

Mà cái Liều gia nhị tiểu thư vừa lười lại xấu trong truyền thuyết lại làm cho cái trong sáng của hắn vùng trội chạy ra, tuy rằng chỉ là lộ một chút mặt,

nhưng điều này cũng làm cho Mục Hữu kinh ngạc .

Mục Hữu nhìn chằm chằm Mục Kỳ đang ôm Liễu Tịch Nhược, khóe miệng chậm rãi nâng lên. Hiện tại sẽ không chịu buông tay sao? Tứ ca a Tứ ca, chỉ sợ người đã sớm đổi người ta có ý tứ chứ, bằng không làm sao có thể nhanh như vậy đã đồng ý Phụ hoàng tứ hôn đây.

Màn ảnh lại trở lại tân lang tân nương bên này.

Ở lúc Liễu Tịch Nhược cố gắng giãy thoát, Mục Kỳ rút cục buông Liễu Tịch Nhược ra, Liễu Tịch Nhược cũng rút cục có thể khôi phục tự do. Nhưng tân lang vô lại này hình như cũng không có tính cứ như vậy để cho nàng tự do.

Bởi vì lúc này Mục Kỳ đã giơ lên một chậu thước si đặt trên đỉnh đầu Liễu Tịch Nhược, mà trong miệng là nhẹ nhàng nói câu: "Cẩn thận, phía trước có mái ngói."

Nói xong, liền đưa ra một bàn tay nhẹ nhàng cầm tay Liễu Tịch Nhược dắt đi, lần này, Liễu Tịch Nhược không có phản kháng. Một là bởi vì lúc này Liễu Tịch Nhược đội khăn voan đúng là thấy không rõ đường, hai là bởi vì hiện tại nàng rõ ràng biết giãy dụa cũng không có tác dụng, hẳn sẽ không buông tay.

Mục Kỳ thấy Liễu Tịch Nhược khó có được không phản kháng, khóe miệng lại nhếch lên, cho dù khuôn mặt bị che kín cũng không ngăn được vui sướng trong mắt của hắn. Liền dắt tay Liễu Tịch Nhược từ từ đi qua mái ngói, vượt qua cửa, cuối cùng đi vào chính đường.

Sau khi đến chính đường dừng lại, Liễu Tịch Nhược thấy người nào đó bên cạnh không hề có cái động tác kinh người gì nữa, mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thật sự là buồn cười, nàng Liễu Tịch Nhược cư nhiên cũng có thời điểm bị người chinh đến không thể làm gì.

Mục Kỳ, hẳn rốt cuộc là cái cái dạng gì, vì sao người như vậy nàng nhìn không thấu đây? Liễu Tịch Nhược cúi đầu, chậm rãi nhìn hướng cái tay đang nắm chặt tay chính mình kia, cũng không giống như nam tử thô cuồng trên tay đầy vết chai vừa đen vừa to, mà làm cho người ta kinh ngạc là trắng cùng mềm mại, hơn nữa cũng là cũng đầy đủ lớn, đủ để đặt tay nhỏ bé của Liễu Tịch Nhược ở trong lòng bàn tay chậm rãi xoa nắn, bảo hộ. Nhưng là, bây giờ nàng mới phát hiện, cánh tay kia cũng rất lạnh lẽo, thẳng tắp lạnh lẽo đến trong lòng, thế nhưng khiến Liễu Tịch Nhược cũng theo đó rung lên.

Sau khi tiến vào chính đường, Mục Kỳ mới buông tay Liễu Tịch Nhược ra, ngược lại nắm một bên dải lụa thật dài màu đỏ, ở giữa kết thành một đóa hoa to, mà bên kia dải lụa dĩ nhiên là Liễu Tịch Nhược nắm trong tay.

"Nhất bái thiên địa." Bên tai truyền đến tiếng hô lớn của người chủ trì. Liễu Tịch Nhược làm từng bước cúi người quỳ xuống.

Trong lúc cúi đầu, cúi đầu ngẩng đầu, có thể nhìn thấy mặt các tân khách tới đây trong nháy. Từ hôm nay trở đi, nàng sẽ không lại bởi vì việc hôn nhân mà bị quấy nhiễu.

"Nhị bái cao đường." Đại hoàng tử cùng Tứ hoàng tử đồng thời đại hôn. Mục Thiên Hoàng quốc sự bận rộn, mà Thành Phi dĩ nhiên là muốn đi Đại hoàng tử bên kia. Cho nên, trên ghế cao đường không có một bóng người.

Nhị bái, Liễu Tịch Nhược thấy ghé dựa trống rỗng, lại nghĩ tới cuộc sống đơn độc của đệ đệ, trong lòng một trận cuộn cuộn, đột nhiên có loại cảm giác muốn rơi lệ.

"Phu thê giao bái." Hai người phương hướng phân biệt quẹo trái quẹo phải, chậm rãi giao đối, quỳ xuống, cúi người giao bái.

Tam bái, trọn mắt, nhắm mắt, cố gắng bức nước mắt quay về, nhìn trên người mình giá y đỏ tươi, nàng từ nay về sau gả cho người làm thê.

"Kết thúc buổi lễ, đưa vào động."

"Vương gia, không tốt ." Một cái chữ "Phòng" vẫn chưa nói xong, quân gia Lưu Toàn liền bỗng nhiên nghiêng ngả lao đảo chạy vào.

Mục Kỳ nhíu mi lại, sắc mặt không hòa giận, chậm rãi đứng dậy, sau đó đi đến bên người Liễu Tịch Nhược dịu dàng giúp đỡ Liễu Tịch Nhược đứng lên, mới chậm rãi hỏi: "Chuyện gì?"

"Vương. Bên ngoài lại tới một vị tân nương nữa, nói là. Vương Phi." Lưu Toàn nói một câu kia giống như thiên lôi ở trước mặt mọi người nổ tung .

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Lại Một Vị Tân Nương 2

Mọi người ở giây thứ nhất cũng kinh ngạc há to miệng, một giây kế tiếp liền bắt đầu suy đoán các loại.

Khé miệng Liễu Tịch Nhược khẽ vênh lên, dưới khoăn voan màu đỏ liền truyền tới một tiếng cười khê.

Trong khoảng thời gian ngắn, hiện trường một mảnh hỗn loạn. Mà gương mặt Mục Kỳ lại bình tĩnh, ánh mắt câu lòng người khê chớp chớp, nhẹ giọng nói: "Nha? Còn có chuyện tốt bức này, là cô nương nhà nào?"

Một câu nói, tất cả mọi người tại chỗ đều "Tâm ý tương thông" cười cười. Mà Liễu Tịch Nhược lại đột nhiên cảm thấy trước ngực một trận phiền muộn.

"Là người trước đó vài ngày bị Vương gia xin Hoàng thượng hạ chỉ, để cho Hoàng thượng thu hồi thánh chỉ tứ hôn - Lâm Hinh Tuyết."

"Nha?" Lòng mày Mục Kỳ như rồng lên, "Hóa ra là đệ nhất mỹ nhân ở kinh thành chúng ta."

Tất cả mọi người gật đầu cười, ý là lần buôn bán này, lời!

Lâm Hinh Tuyết, ở kinh thành người nào không biết đây! Muốn bộ dáng có bộ dáng, muốn vóc người có vóc người, muốn tài nghệ có tài nghệ, muốn địa vị có địa vị, thử hỏi một câu, cô nương như vậy, có người nam nhân nào lại không thích, huống chi là Mục Kỳ phong lưu hảo sắc.

Nhưng là, làm mọi người kinh ngạc chính là Mục Kỳ lúc thì chột nhìn một chút trời bên ngoài, lúc lại nhìn một chút Liễu Tịch Nhược bên người bình tĩnh một cái, nhàn nhạt nói câu, "Bây giờ mặt trời còn giống như là rất sắc bén nha."

Mọi người còn không có hiểu rõ câu không đầu không đuôi này là có ý gì, liền bị Mục Kỳ hạ một câu nói cho kinh sợ.

"Đóng cổng chính lại, Lâm tiểu thư nếu như thích phơi nắng liền phơi đi."

Tất cả mọi người lấy làm kinh hãi. Đây... Để cho một đại cô nương như hoa như ngọc đứng ở bên ngoài! Nói thế nào thì phụ thân Lâm Hinh Tuyết cũng là đại thần nhất phẩm đương triều, tại sao có thể đối đãi với nữ nhi của hắn như vậy?

Mọi người sau khi kinh ngạc qua đi liền phục hồi tinh thần lại, muốn khuyên Mục Kỳ một phen, lại phát hiện Mục Kỳ cùng tân nương đã sớm không thấy bóng dáng.

Mà Mục Kỳ lại dẫn Liễu Tịch Nhược đi tới hỷ phòng sau hậu viện, mới lần nữa đi tới chánh đường.

Mà người đến người đi ở trên đường cái, trước cửa Kỳ Vương Phủ, một người mặc giá y màu đỏ, đang đội khăn voan đỏ thăm của cô dâu đứng không nhúc nhích. Mà bên cạnh nàng chỉ đứng một nha đầu, lặng lẽ, không nói câu nào.

Người qua đường có chút ngạc nhiên ngừng lại, một vừa quan sát cô nương mặc giá y, vừa nghị luận tân nương rốt cuộc là cô nương nhà nào, tân nương không phải là đã vào động phòng rồi sao? Nhưng tại sao trong này lại có một tân nương nữa? Hơn nữa, nhìn dáng người thướt tha, phải là một mỹ nhân rất xinh đẹp.

Lúc này, mặt trời còn chưa xuống núi, mặc dù mặt trời chói chang không còn sắc bén như lúc giữa trưa, nhưng đối với một đại giá khuê tú vô cùng ít đi ra ngoài mà nói cũng là một loại thể nghiệm gian nan.

Lâm Hinh Tuyết cắn răng, chịu đựng cả người bị mặt trời chưng nướng khó nhịn cùng đầu choáng váng, lần nữa nhìn một chút chữ hỷ dán đỏ thăm trên cửa lớn, treo đại đèn lồng màu đỏ Kỳ Vương Phủ.

Nàng đã đứng ở chỗ này vài cái canh giờ, cũng bởi vì như vậy mới cảm động Kỳ quản gia của Vương phủ, để cho hắn thay thông truyền.

Chỉ cần Mục Kỳ biết là nàng, liền nhất định sẽ để cho nàng đi vào.

Lâm Hinh Tuyết nghĩ như vậy. Mục kỳ không phải là hảo nữ sắc sao? Hắn không phải là cả ngày trầm mê ở nơi hoa bướm sao?

Như vậy, Lâm Hinh Tuyết liền có cơ hội, bởi vì nàng đối với dung mạo của chính mình có lòng tin tuyệt đối, nàng cơ hồ nhận định rằng Mục Kỳ trong một khắc đồng hồ sẽ sai người mời nàng đi vào.

Nàng không phải không thừa nhận, nàng yêu Mục Kỳ, thời điểm ở lần đầu tiên nàng nhìn thấy Mục Kỳ, nàng liền yêu hắn. Hắn dáng dấp rất đẹp, đẹp đến nỗi mà Lâm Hinh Tuyết cũng không nhịn được sợ hãi than, hắn thoát nhìn lỗ mãng, nhưng cả người lại tản ra một loại khí chất trầm ổn, khiến cho ánh mắt người khác không dời nổi đi.

Ở trong ý thức của Lâm Hinh Tuyết, chỉ có nam nhân như Mục Kỳ mới có thể xứng với mình. Cho nên, khi nàng nhận được đạo thánh chỉ tứ hôn kia, nàng cũng không có kinh ngạc quá lớn, bởi vì, nàng đã sớm nhận định người nam nhân này sẽ bị nàng hấp dẫn.

Nhưng nàng không nghĩ tới chính là cái dã nha đầu Liễu Tịch Nhược vừa xấu xí lại lười đó cư nhiên cũng sẽ bị gã, hơn nữa lại còn là chính thất. Chỉ là đối phó với một tiểu nữ nhân phò chợ như vậy, Lâm Hinh Tuyết nàng có đầy đủ lòng tin.

Vậy mà, càng làm Lâm Hinh Tuyết không nghĩ tới là, đã gần qua một ngày, nàng thậm chí ngay cả tư cách làm trắc phi cũng không có.

Lâm Hinh Tuyết không nghĩ ra, tại sao người bị bỏ đi là nàng, mà không phải cái loại vừa xấu xí lại lười Liễu Tịch Nhược đó, cho dù Liễu Tịch Nhược

đó biết một chút vũ điệu thì thế nào? Liễu Tịch Nhược sẽ cho rằng nàng ta vẫn dẫn xa cả về cảm kỳ thư họa, thi từ ca phú mà nàng kiêu ngạo sao?

Mục Kỳ là bị buộc lựa chọn Liễu Tịch Nhược, Lâm Hinh Tuyết cuối cùng suy đoán ra nguyên nhân mình bị đá.

Vì vậy, ở hôn lễ ngày hôm nay, Lâm Hinh Tuyết không tiếc cùng người trong nhà nháo lên, mặc một thân giá y đi tới của Kỳ Vương Phủ, nàng tin tưởng, thậm chí là tin chắc, Mục Kỳ nhất định thích nàng, cho dù không thích nàng, cũng sẽ bị cử chỉ của nàng cảm động.

Lâm Hinh Tuyết hơi khẽ ngửa đầu, từ dưới khăn voan đỏ trở mắt nhìn cửa Kỳ Vương Phủ, nhưng là, đã qua thời gian dài như vậy, Mục Kỳ còn không có ra ngoài, ngay cả cái quần gia vào báo tin cũng không có ra ngoài.

Tay Lâm Hinh Tuyết giấu ở trong ống tay áo nắm lại thật chặt, lòng bàn tay đã sớm thấm ướt một mảnh.

Một lát sau, một người nam tử đi giày vải màu xám tro từ bên trong từ từ đi ra, Lâm Hinh Tuyết cười, phải là cái quần gia lúc này rồi, hẳn nhất định là tới xin nàng đi vào.

Lâm Hinh Tuyết cười thờ phào nhẹ nhõm, hai tay nắm lên làn váy thật dài liền nghênh đón.

Nhưng, nàng vừa mới đi vài bước, cửa đại môn đồ thẳm mở rộng ra lại "Phanh ——" một tiếng, đóng lại.

Lâm Hinh Tuyết kinh ngạc nhìn đại môn đóng chặt, một lúc lâu không có lấy lại tinh thần.

Sau đó, hình như không tin tưởng được, một tay lấy khăn voan đỏ trên đầu kéo xuống.

Chỉ một thoáng, dung mạo xinh đẹp hiện ra ở trước mặt mọi người, người chung quanh cũng kinh ngạc há to miệng. Sau đó, không biết là người nào hô to một tiếng, "Này không phải là đệ nhất mỹ nhân của kinh thành chúng ta Lâm Hinh Tuyết sao? Tại sao lại ở chỗ này."

"Đúng vậy, hôm nay không phải là ngày Tứ hoàng tử cùng Liễu gia Nhị tiểu thư thành thân sao? Chẳng lẽ nàng là tới cầu hôn?"

"Lâm Hinh Tuyết này thoát nhìn không tệ, không nghĩ tới lại là thứ người như thế, cho nên mới không biết liêm sỉ như vậy ở cửa nhà nam tử cầu hôn."

"Chính là nha, đáng đáp xinh đẹp thì có ích lợi gì, còn không giống nhau là bị người xem thường, nữ nhân này sao không tự nhìn lại bản thân mình."

"..."

Một câu nói, giống như đạo thiên lôi từ trong đám người tản ra, đủ loại lời nói liên ục ục kéo đến thiên địa đánh tới.

Lâm Hinh Tuyết vô lực ngồi dưới đất, lạnh lẽo trên mặt đất lại vẫn không bằng một góc lạnh lẽo trong lòng. Lời nói chung quanh nàng cũng nghe không được, đại não cũng là trống rỗng.

Nàng là đang đánh cuộc, đánh cuộc lấy địa vị của chính mình trong lòng Mục Kỳ. Nhưng là, nàng thua, hơn nữa thua hoàn toàn.

Trên thế gian lại có cái gì có thể so với chuyện tình bây giờ còn muốn tàn nhẫn hơn đây?

Thiên đường cùng Địa Ngục hai thái cực, đủ để cho người rơi tan xương nát thịt.

Mà đang lúc ấy thì, một vốc người khôi ngô, mặt dài râu quai nón, một đại hán khắp người đầy mùi rượu đi tới, một phát kéo Lâm Hinh Tuyết từ trên đất kéo lên, bĩ ối nói: "Mỹ nhân, làm gì mắt húng nha, cũng đây không phải là tới, gương mặt xinh đẹp như vậy, khóc hồng hồng đáng tiếc." Vừa nói miệng tràn đầy hơi hám liền muốn hướng trên mặt Lâm Hinh Tuyết hôn một cái.

Lâm Hinh Tuyết sợ hết hồn, tất cả thần trí cũng ở lúc này trong nháy mắt trở về vị trí cũ, nàng kinh ngạc nhìn khuôn mặt to từ từ gần sát, cũng không kịp giữ hình tượng, vội vàng hô to cứu mạng, nhưng là, người xung quanh cũng không nhúc nhích nhìn bọn họ, không có một ai có ý tứ muốn giúp một tay.

Nàng khóc, khóc mình thất bại, khóc cảnh ngộ của mình, khóc mình quá mức tự tin, tự hủy mình khi còn sống.

Đại hán kia cách nàng càng ngày càng gần, Lâm Hinh Tuyết bắt đầu dĩ nhắm hai mắt lại, nàng biết mình cả đời cứ như vậy xong rồi.

Nhưng thời khắc mấu chốt, cha của nàng mang đám người chạy đến.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Lại Một Vị Tân Nương 3

Chỉ chốc lát sau, đại hán liền bị chế phục, mà Lâm Hinh Tuyết dĩ nhiên là bị cha của nàng mang về trong phủ.

Ở hi đường bên này, Mục Kỳ vừa mới đi, vẫn cùng đi theo là Hoa Khê liền bắt đầu ở bên tai Liễu Tịch Nhượng căn nhắc: "Tiểu thư, không nghĩ tới Vương gia dịu dàng ti mi như thế nha."

Liễu Tịch Nhượng trợn trắng cả mắt, một phát gạt khăn voan. Phía dưới khăn voan vẫn như cũ mang theo cái khăn che mặt màu trắng, ánh mắt lười biếng ở dưới ánh sáng chiếu rọi của giá y đồ thắm càng nhiều thêm mấy phần quyến rũ, nàng môi đào khẽ mở, miễn cưỡng trong giọng nói nhiều thêm mấy phần phẫn hận: "Dịu dàng? Ti mi? Trong mắt của ta, cái tên Mục Kỳ này không đơn giản."

Một câu nói, ở trên khuôn mặt có bộ dáng say mê của Hoa Khê tạc một chậu nước lạnh.

Nghe lời của Liễu Tịch Nhượng nói, Hoa Khê cúi đầu, bĩu môi, gương mặt bất mãn lăm lăm mấy câu, sau đó mới lên tiếng: "Tiểu thư, muội đã điều tra, năm đó nguyên nhân cái chết của Mẫu phi Tứ hoàng tử là Thường Phi quả thật rất nghi ngờ, chuyện năm đó dường như Mục Kỳ cũng âm thầm điều tra qua, chỉ là khi đó tuổi của hắn thực sự còn quá nhỏ, quyền lực lại không đủ, cho nên chuyện này liền bị Thành Phi đè ép xuống."

"Quả nhiên là như vậy." Liễu Tịch Nhượng lông mày khẽ nhíu, từ từ nghiêng người nằm ở trên giường rải đầy táo đỏ và hạt đào, giá y đồ tươi bao bên ngoài áo ngủ bằng gấm thượng hạng in hình uyên ương nghịch, mái tóc thật dài tản ra xung quanh, ở nơi màu đỏ chói tràn lan này, ở bên trong phòng mập mờ trải rộng lại có một phen phong tình khác biệt.

Hoa Khê không nói gì, nhìn Liễu Tịch Nhượng đã nhắm mắt lại, lông mày nháy lên, khoe miệng cười khẽ, thân thể lăm lăm bộ bỏ nhào về phía trước, sau đó nói: "Tiểu thư, cái tư thế này của người, đoán chừng có thể khiến cho Vương gia học máu."

Nghe được lời của Hoa Khê, Liễu Tịch Nhượng từ từ mở mắt, miễn cưỡng mở miệng: "Học máu?" Nàng khẽ cười một tiếng, "Chỉ cần hắn có đầy đủ bản lĩnh chạm vào ta..."

Nhưng là, lời Liễu Tịch Nhượng còn chưa nói hết, một bóng người liền từ trong cửa sổ bay vào, sau đó lập tức đẩy Hoa Khê ra, nhào tới trên người Liễu Tịch Nhượng, ôm lấy nàng hồ hởi: "Không được, không được, muội không cho phép cái tên bại hoại đó đụng vào tỷ."

Mặc dù Liễu Tịch Nhượng vốn là nằm ở trên giường, nhưng bởi vì trên giường trải rất nhiều táo đỏ, long nhãn, hạt đào gì đó ngụ ý sớm sinh quý tử, một loại hòa thuận hoàn mỹ gì đó, cho nên nàng vì không muốn bị nằm đau, thân thể cũng chưa nằm xuống toàn bộ ở trên giường, mà là chống lên cánh tay, để cho thân thể hơi nằm nghiêng trên đó, tránh cho thân thể cùng long nhãn và hạt đào trực tiếp tiếp xúc.

Nhưng là, Bạch Sơ Cẩn đột nhiên đến, Liễu Tịch Nhượng căn bản cũng không có phòng bị, cho nên thời điểm khi Bạch Sơ Cẩn lập tức nhào tới trên người Liễu Tịch Nhượng, cánh tay đang chống đỡ thân thể của Liễu Tịch Nhượng lập tức liền khuỵu xuống, phía dưới là hạt đào, long nhãn khiến Liễu Tịch Nhượng phải cau mày.

"Bạch Sơ Cẩn, ngươi đứng lên cho ta, nếu ngươi còn đột nhiên ôm ta như vậy, ta liền..." Liễu Tịch Nhượng cau mày, cơ hồ là cắn răng nghiêng lợi nói, nhưng là nói được một nửa, lại không có lên tiếng tiếp.

Đối đãi với loại người gian xảo tính tình cổ quái như Bạch Sơ Cẩn này, lại có mấy ai có thể chịu nổi, mà có thể để cho Bạch Sơ Cẩn sợ lại có người nào?

Liễu Tịch Nhượng bắt đầu thở dài một tiếng, sau đó từ từ đứng dậy, dùng sức lấy cái tay đang "Trói" ở trên người mình ra, sau đó thở một hơi thật dài, mới lên tiếng: "Ngươi tới làm chi? Không ngoan ngoãn ở trong trấn đợi, tùy tiện chạy ra ngoài làm gì?"

Bị Liễu Tịch Nhượng từ trên người đẩy ra Bạch Sơ Cẩn bĩu môi, gương mặt bất mãn nói: "muội liền muốn chạy ra đây, tỷ quản được chắc."

Liễu Tịch Nhượng từ từ đứng lên, tóc thật dài phiêu tán ra, xoa dài đến thắt lưng, giá y đồ tươi trải trên đất, theo từng bước của Liễu Tịch Nhượng từ từ đi động về phía trước.

Đoán chừng đi tới bên cạnh bàn bên, Liễu Tịch Nhượng mới dừng lại, tùy tiện tìm một cái ghế ngồi xuống, quay đầu lại, lông mày nhẹ nhàng khẽ nhíu, nói: "Hoa Khê, Thủ Kỵ, hiện tại ta lệnh cho ngươi bắt người không có phải người làm tự tiện xông vào tư trạch nhà dân Bạch Sơ Cẩn bắt lại, sau đó tìm một con gà, đặt ở bên cạnh nàng."

"Sur... Sur tỷ." Nghe thấy lời của Liễu Tịch Nhượng nói, Bạch Sơ Cẩn theo bản năng lui về phía sau, lăm lăm hai mắt không ngừng di chuyển cảnh giác nhìn Hoa Khê, một cái tay lặng lẽ đưa vào trong tay áo.

Phải biết, Bạch Sơ Cẩn chỉ sợ nhất là gà.

Mà vẫn núp ở ngoài cửa sổ Thủ Kỵ nghe được lời của Liễu Tịch Nhượng lại run lên bắn bật.

Này đây là cái gì? Từ vừa mới bắt đầu Liễu Tịch Nhượng cũng đã đoán được là Thủ Kỵ mang Bạch Sơ Cẩn tới nơi này.

Liễu Tịch Nhượng thấy Hoa Khê như cũ vẫn không nhúc nhích, mà Thủ Kỵ ngoài cửa sổ cũng không có bất kỳ động tác gì, cố tình từ trong cái mâm trên bàn cầm một viên long nhãn từ từ thả vào trong miệng, sau đó miễn cưỡng lại nói: "Thế nào, ngay cả mệnh lệnh của ta cũng không nghe."

Hoa Khê cùng Thủ Kỵ chợt run lên. Thủ Kỵ biết rõ lừa gạt không nổi nữa, lật người một cái cũng đã đi tới bên trong phòng, uất ức quỳ xuống, chấp tay nói: "Môn chủ, Bạch tiểu thư là nô tài mang tới, mong rằng Môn chủ bớt giận." Liễu Tịch Nhượng bốn người bọn họ bình thường đều tự xưng là công tử tiểu thư, cho nên, bọn hạ nhân phần lớn khi gọi thường thêm họ phía sau tiểu thư cùng công tử để gọi.

Bạch Sơ Cẩn lần nữa lui về phía sau hai bước, nhìn sắc mặt của Liễu Tịch Nhược, ngoài mặt thoạt nhìn bình thường không có gì khác biệt, nhưng là chỉ cần hiểu Liễu Tịch Nhược cũng biết đây chỉ là sự yên lặng trước bão táp. Một cái tay của nàng từ từ ở trong tay áo lục lọi, nhưng là, lật tới lật lui làm thế nào cũng không có tìm được vật mình muốn.

"Người là đang tìm cái này sao?" Liễu Tịch Nhược cầm trong tay mấy hà bao cùng túi vải nhẹ nhàng lắc tới lắc lui, mà túi vải trong còn phát ra chút "Bình lách cách bành" thanh âm của bình va chạm với nhau.

Bạch Sơ Cẩn lấy làm kinh hãi. Những thứ đồ này, nàng lúc nào thì cầm đi? Bây giờ, nàng không thể không thừa nhận công lực của Liễu Tịch Nhược là càng ngày càng cao.

Không tệ, Liễu Tịch Nhược cầm trong tay chính là mấy loại độc dược mà Bạch Sơ Cẩn bình thường tùy thân mang theo, mà ngay thời điểm từ lúc Bạch Sơ Cẩn nằm ở trên người Liễu Tịch Nhược, Liễu Tịch Nhược cũng đã cầm đi tất cả độc dược trên người nàng.

"Hoa Khê, Thủ Ky, thế nào, bây giờ còn không dám sao?" Liễu Tịch Nhược lần nữa cầm lên một viên long nhãn thả vào trong miệng từ từ nói.

Hoa Khê cùng Thủ Ky khẽ run lên, sau đó xoay người, hướng về phía Bạch Sơ Cẩn chấp tay nói, "Bạch tiểu thư, đắc tội." Nói xong liền vội vàng nhanh chóng hướng bên người nàng nhảy tới.

"A! Các người..." Bạch Sơ Cẩn cả kinh kêu một tiếng, đột nhiên thật hối hận mình hôm nay không có mang hộ vệ tới đây. Lúc này không có độc dược võ công nàng căn bản không phải là đối thủ của Hoa Khê cùng Thủ Ky, liền vội vàng phi thân hướng bốn phía chạy thực mạng.

Đáng thương hi phòng sau khi trải qua lễ rửa tội của Bạch Sơ Cẩn, lập tức liền trở nên lung lay muốn đổ.

"Hoa Khê, chú ý chó đập bẻ đồ, rất đắt tiền." Người khác tiếp tục ngồi ở trên ghế, nhàn nhã ăn long nhãn, không biến sắc nói.

Đến lúc này Bạch Sơ Cẩn rốt cục ý thức được mình nói sai, đồng thời cũng biết rõ, Liễu Tịch Nhược không thể chọc tới, liền lật người một cái đi tới trước mặt Liễu Tịch Nhược, ngồi xổm người xuống lần nữa ôm lấy hai chân của Liễu Tịch Nhược, vừa lắc lắc vừa làm nũng nói: "Sur tỷ, Sơ Cẩn sai rồi, bỏ qua cho Sơ Cẩn đi. Sur tỷ."

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lữ Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Đêm Động Phòng Hoa Chúc 1

Nhưng Liễu Tịch Nhược vẫn không động đây, giống như không nhìn thấy Bạch Sơ Cẩn lần nữa cầm lên một viên long nhãn bóc vỏ.

Bạch Sơ Cẩn nhìn thấy động tác của Liễu Tịch Nhược, vội vàng một phát đoạt lại viên long nhãn, từ từ bóc vỏ cuối cùng mới đưa đến khoe miệng Liễu Tịch Nhược.

Liễu Tịch Nhược vẫn không biến sắc nhìn Bạch Sơ Cẩn một cái, mới từ từ hé miệng ngậm viên long nhãn kia, cuối cùng đưa vào trong miệng từ từ nhai.

Bạch Sơ Cẩn nhìn Liễu Tịch Nhược ăn viên long nhãn kia biết mình có cơ hội, vì vậy lần nữa ôm lấy nàng đẩy, nhẹ nhàng lắc lắc, còn thuận tiện bôi mặt nước do lúc bóc vỏ long nhãn chảy ra lặng lẽ hướng trên làn váy Liễu Tịch Nhược xoa xoa.

"Sur tỷ."

Thời điểm khi Bạch Sơ Cẩn gọi Liễu Tịch Nhược tới lần thứ mười Liễu Tịch Nhược rốt cục bắt đầu dĩ đây tay Bạch Sơ Cẩn ra, giận trách ở trên đầu Bạch Sơ Cẩn gõ một cái, miễn cưỡng nói: "Theo như người nói bao nhiêu là xong, làm việc phải có chút đầu óc, không cần cách người quá gần, phải có tính cảnh giác, ra cửa cần phải dẫn theo mấy người. Những lời này, người tất cả đều cho thành gió bên tai."

Bạch Sơ Cẩn thấy thần sắc Liễu Tịch Nhược đã hòa hoãn, rốt cục yên tâm thở phào nhẹ nhõm, mới nhỏ giọng nói lầm bầm: "Ai bảo tỷ thành thân cũng không nói cho muội, lại còn liên hợp với sư huynh cùng nhau gạt muội, nói để cho muội đi biên cảnh tra xét, cũng may muội hôm nay gặp phải Thủ Ky, nếu không các người chẳng phải là muốn gạt muội gạo sông nấu thành cơm chín, đến lúc đó sợ rằng hài tử đều có đi."

Nghe thấy lời nói kinh người của Bạch Sơ Cẩn, Liễu Tịch Nhược không tự chủ cau mày, mà một bên Hoa Khê cũng có chút đỏ mặt!

Đỏ mặt! Đợi chút, Liễu Tịch Nhược lấy làm kinh hãi, dường như có mấy lời quên cùng bọn Hoa Khê nói rồi!

"Ta làm như vậy còn không phải là bởi vì sợ người không đồng ý, tới trước gây chuyện." Liễu Tịch Nhược dùng một chút nói.

"Đúng vậy, muội chính là không đồng ý," Bạch Sơ Cẩn từ trên đùi Liễu Tịch Nhược ngẩng đầu lên cao giọng cả giận nói, "Sur tỷ tại sao có thể gả cho loại nam nhân này. Coi như hán có đáng đáp thì như thế nào, coi như kỹ thuật của hán có khá hơn nữa thì có thể như thế nào, nhưng là những thứ này đều là

hắn cả ngày trêu hoa ghẹo nguyệt luyện ra được, kỹ thuật của hắn càng tốt đã nói lên hắn trải qua càng nhiều nữ nhân."

Nghe Bạch Sơ Cẩn to gan nói, Hoa Khê mặt càng đỏ hơn, khoe miệng Thủ Kỳ cũng là hung hăng co rút một cái. Mà người trong cuộc Liễu Tịch Nhượng lại là gương mặt bình tĩnh. Bởi vì lúc này đại não nàng giống như là một cỗ máy cũ kỹ đột nhiên bị hắt một chậu nước, nghỉ việc.

Nhưng mà, cái vị miệng nói ra những lời kinh người người khác này vẫn nói như cũ: "Hơn nữa, hắn có quyền lực cũng không cao, lại không được Mục Thiên lão sắc quý kia coi trọng, nam nhân như vậy, người gả cho hắn làm gì, chẳng lẽ cũng là bởi vì hắn luyện được một thân bản lĩnh kia sao?"

Liễu Tịch Nhượng lại một lần nữa nghe được từ "Kỹ thuật" này, rốt cục không nhịn được nhú mày một cái, sau đó mặt hoảng hốt đối với Thủ Kỳ nói: "Thủ Kỳ, ta cho ngươi mười giây, để cho nàng biến mất trước mặt của ta."

Thủ Kỳ nhìn Liễu Tịch Nhượng một chút lại nhìn Bạch Sơ Cẩn một chút cuối cùng nghi ngờ hỏi một câu, "Mười giây?"

"Nhanh lên một chút mang nàng đi." Liễu Tịch Nhượng cất cao giọng nói. Lúc này làm gì còn có thời gian giải thích cho hắn nghe.

Bởi vì nàng rõ ràng nghe được mấy tiếng bước chân hướng bên này đi tới.

Âm Thanh càng ngày càng gần, trong lúc mơ hồ còn có thể nghe được giọng nói của mấy nam tử. Liễu Tịch Nhượng kinh ngạc ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện ngoài cửa sổ bầu trời không biết đã tối từ lúc nào, mà thời điểm khẩn trương nhất cũng đã tới rồi.

Nghĩ tới hành động hôm nay của Mục Kỳ, Liễu Tịch Nhượng liền áp chế không được lửa giận trong lòng, người này, thế nhưng lại nhiều lần chiếm tiện nghi của nàng.

"Tiểu thư." Hoa Khê nghe được tiếng nói chuyện ngoài cửa càng lúc càng lớn, nhìn thấy Liễu Tịch Nhượng vẫn ở chỗ cũ nhàn nhã ăn long nhãn với táo ở trong cái mâm nên lo lắng kêu một tiếng, ý là người bây giờ cũng nên sửa sang lại y phục với tóc một chút, che kín khăn voan sau đó ngồi ở trên giường. Nếu không chờ đoàn người của Tứ hoàng tử sang đây xem thấy tiểu thư như vậy, Vương gia sẽ mất hứng.

Mà Liễu Tịch Nhượng đối với lời của Hoa Khê lại coi như không nghe thấy, vẫn như cũ nhàn nhã ngồi, hơn nữa còn từ từ nâng chung trà lên uống một ngụm trà.

"Tứ ca, nhanh lên một chút đi, tân nương sợ rằng chờ không... Cấp." Mục Hữu hưng phấn nói với Mục Kỳ ở một khắc mở cửa phòng kia trở nên càng ngày càng nhỏ, cuối cùng trực tiếp không có.

Mục Kỳ kinh ngạc nhìn một màn trước mặt.

Chỉ thấy Liễu Tịch Nhượng mặc giá y đỏ tươi ngồi ở trên cái ghế đối diện cửa, giá y của nàng rất dài, khi được trải ra toàn bộ trên đất có thể chiếm gần nửa diện tích của hi phòng, phía eo chỗ giá y dùng một dải lụa thật dài màu sang thêu họa bằng gấm thắt lại, phía sau được thắt nút thành nơ con bướm đẹp mắt, phần đuôi thật dài phiêu động cho đến mặt đất, có vẻ càng thêm tôn lên von geo không đầy một nắm của nàng. Mà khăn voan cùng mũ phượng sớm đã bị nàng tháo xuống, mái tóc hết như tơ chảy dài đến thắt lưng, theo gió nhẹ nhàng phiêu động, mà đuôi tóc cùng nơ con bướm dây đưa ở chung một chỗ. Mà bàn tay trắng nõn mảnh khảnh kia của nàng nhẹ nhàng bưng một chén trà, một cái tay khác là nhẹ nhàng nhắc lên một góc cái khăn che mặt, sau đó từ từ uống một hớp nước.

Một khắc lụa trắng được nhắc lên kia, Mục Kỳ rõ ràng nhìn thấy dưới cái khăn che mặt là cái cằm bóng loáng trắng nõn cùng cổ trắng nõn giống nhau, thậm chí là xương quai xanh hấp dẫn chết người.

Lúc này trên người của Liễu Tịch Nhượng có một loại vẻ đẹp tiềm ẩn dịu dàng, vẻ đẹp của nàng, giống như là một loại ý cảnh, nàng mang theo cái khăn che mặt lại một lần nữa có tác dụng tạo ra một loại điểm tô cho cái đẹp, để cho giờ phút này Liễu Tịch Nhượng giống như một tiên tử đi ra từ tranh.

Mục Kỳ ngờ ngác nhìn một màn này, quên mất bây giờ Liễu Tịch Nhượng không có che khăn voan, quên mất nói chuyện, quên mất hô hấp, hơn nữa quên mất sau lưng còn có người. Qua một lúc, hắn mới khó khăn nuốt một hớp nước miếng, đi từ từ tới gần Liễu Tịch Nhượng.

Liễu Tịch Nhượng cũng để cái ly xuống xoay đầu lại nhìn Mục Kỳ, nhưng nàng không nghĩ tới chính là, Mục Kỳ lại đột nhiên một phen ôm lấy nàng, đặt đầu của nàng chôn ở trong ngực của mình sau đó mới quay đầu lại hướng về phía đám người Mục Hữu còn ở trong trạng thái sững sờ tức giận nói: "Các người vẫn còn ở nơi này làm gì, còn không mau chút đi ra ngoài."

Đám người Mục Hữu nghe thấy Mục Kỳ rống giận mới ý thức được mình thất thần, vội vàng thu lại tâm trí lui ra ngoài. Mà trước khi Mục Hữu đẩy ra ngoài còn như có điều suy nghĩ nhìn Mục Kỳ một cái. Trong lòng cười thầm nói, Tứ ca nha, Tứ ca, xem ra lần này ngươi là thảm rồi, chỉ là không có nghĩ đến tham muốn của ngài mạnh như vậy, ngay cả cơ hội nhìn hai mắt thôi cũng không cho chúng ta.

Mà sau khi mọi người lui ra ngoài, Mục Kỳ lại nhìn Hoa Khê vẫn như cũ đứng ở bên cạnh Liễu Tịch Nhượng một cái, nói: "Người cũng đi ra ngoài đi."

Nhưng Hoa Khê vẫn như cũ đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích.

Mục Kỳ hơi giận, "Ta nói người cũng đi ra ngoài."

Hoa Khê vẫn như cũ bất động.

"Chẳng lẽ ngươi muốn ở chỗ này nhìn chúng ta động phòng hay sao."

"Xi" một tiếng, chôn ở trong ngực Mục Kỳ Liễu Tịch Nhược cười một tiếng, bởi vì nàng đột nhiên nghĩ đến lời Bạch Sơ Cẩn mới vừa nói "Kỹ thuật tốt", mà người nam nhân này bây giờ đang ở nơi này, không biết khi hắn nghe được lời của Bạch Sơ Cẩn lại sẽ có phản ứng như thế nào đây. Nghĩ tới đây, Liễu Tịch Nhược nhất thời không nhịn được, cười.

Mà Hoa Khê nghe thấy lời nói của Mục Kỳ, sắc mặt không khỏi đỏ lên, nhưng cước bộ vẫn như cũ không động.

Cho đến khi Liễu Tịch Nhược nói câu, người đi xuống trước đi, không có chuyện gì. Hoa Khê mới nghe lời đi ra ngoài.

Mục Kỳ bộ mặt hắc tuyến, lần nữa ngẩng nhìn Liễu Tịch Nhược, nàng bởi vì mới vừa nở nụ cười mà khóe mắt mang theo vài phần vui vẻ, ánh mắt hẹp dài vì vậy mà nhiều thêm mấy phần dụ hoặc. Mà trên hồng y trên người nàng càng làm cho nàng nhiều lên mấy phần hơi thở quyến rũ.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuyết Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Đêm Động Phòng Hoa Chúc 2

Không biết từ bao giờ gió ngoài cửa sổ đã thổi vào, khiến mạng che mặt khẽ bay lên, từng chút một lộ ra xương quai xanh lúc ẩn lúc hiện động lòng người, làm cho ánh mắt xuất thần mà đứng đây.

Hắn ngẩng đầu nhìn, lại có cảm giác muốn kéo khăn che mặt của nàng xuống.

Liễu Tịch Nhược cảm thấy có người đang nhìn nàng, theo bản năng quay đầu lại, thấy ánh mắt thâm thúy, làm cho Liễu Tịch Nhược kinh hãi.

Mục Kỳ ngẩng người nhìn Liễu Tịch Nhược, ánh mắt thâm thúy không che dấu, đương nhiên, Mục Kỳ cũng không muốn che dấu, bây giờ, nàng chính là thê tử đường đường chính chính, mà hiện tại lại là đêm động phòng hoa chúc, cần phải che dấu sao?

Ban ngày trải qua giáo huấn, đối diện với nam nhân trước mặt Liễu Tịch Nhược đã sinh lòng cảnh giác, cho nên, từ lúc Liễu Tịch Nhược phát hiện Mục Kỳ thay đổi thần sắc, nàng đã ý thức lui về phía sau đến bên cửa sổ.

Mặc dù bên ngoài đồn đại Mục Kỳ không biết võ công, lại nhát như chuột, nhưng Liễu Tịch Nhược lại không cảm thấy như vậy. Như trên yến hội có thể bắn ra những cây châm nhỏ, đến hôm nay hắn lại nắm tay mình vô lực tránh độ mạnh yếu, liền đủ chứng minh, Mục Kỳ, không biết võ công kỳ thật là sói đói lột cừu.

Nhưng về phần võ công của hắn cao hay thấp, Liễu Tịch Nhược không thể nào biết được.

Cho nên, Liễu Tịch Nhược lựa chọn đứng bên cửa sổ, nếu như tình huống diễn ra không như nàng tưởng tượng, thì nàng cũng đủ cơ hội để đào tẩu.

Hiện tại nàng không muốn cùng nam nhân này xảy ra xung đột.

Người nam nhân này, nàng nhìn không ra, càng không biết hắn muốn làm gì.

Rõ ràng võ công hắn cao cường, nhưng lại làm ra vẻ không biết.

Trên yến hội, hắn qua mắt được mọi người bắn ngân châm vào cổ gấu đen, khiến yến hội đại loạn, Đại hoàng tử Mục Thịnh bởi vậy mà bị chịu phạt. Nếu hắn chỉ nhắm vào Đại hoàng tử, mục tiêu tự nhiên là địa vị Thái tử. Nhưng làm người khác không thể tưởng tượng, khi Mục Thịnh chuẩn bị chịu tội, tự nhiên Mục Kỳ tiến lên, vì Mục Thịnh mà giải vây, sau cũng không tranh công, không để ý tới chính sự, như trước làm theo ý mình, cả ngày dạo quanh các nơi.

Hơn nữa, ở Kinh thành, không ai là không biết, Mục Kỳ bất tài, không làm ăn, lại hoang dâm vô độ, nhưng cho tới bây giờ, trong Kỳ vương phủ chỉ có một mỹ nhân được ban.

Thêm nữa, hắn lại có thể bỏ đi đệ nhất mỹ nữ Lâm Hinh Tuyết, ngược lại ghênh đón nàng, Liễu gia nhị tiểu thư vừa lười vừa xấu.

...

Những điều này đã là cho Liễu Tịch Nhược tràn ngập nghi hoặc khi đối diện với nam nhân này.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, một người ánh mắt thâm thúy, một người kinh ngạc đến ngây người, một cảnh giác, một ép sát, một bình tĩnh, một có chút...nồng nhiệt

Sau đó, Liễu Tịch Nhược khẽ cười, mũi chân nhẹ nhàng đi tới trước mặt Mục Kỳ. Nàng hơi ngẩng đầu, cái trán như muốn đụng tới mặt Mục Kỳ, mà khăn che mặt của nàng cũng chạm vào cổ Mục Kỳ, sau đó, nàng lại nhắm vào tai của Mục Kỳ, cố ý thổi ra một hơi nhẹ nhàng thật dài.

Hơi thở như lan, nhẹ nhàng như tơ.

Mục Kỳ không tự chủ được nuốt nước miếng một cái, nữ nhân này đang làm gì đây?

Từ lúc Liễu Tịch Nhược từng bước tới trước mặt Mục Kỳ, hắn đã cảm nhận thấy mùi Mai Hương tràn ngập quanh mũi, mà hơi thở của nàng cũng chậm chậm tới gần hắn, hơi thở ấm áp làm cho Mục Kỳ thiếu chút nữa quên cả hô hấp.

Ánh mắt Mục Kỳ thấp xuống, những ngón tay không chịu đựng được rất nhanh đã muốn ôm nữ nhân này vào trong ngực, vẫn không nhúc nhích, trấn định mạnh mẽ nhìn Liễu Tịch Nhược chậm rãi tới sát đầu vai chính mình, sau đó, thổi một hơi vào bên tai mình.

Mục Kỳ khẽ run, thân hồng y rất nhanh trấn định. Hắn hung hăng trừng mắt liếc Liễu Tịch Nhược một cái, di chuyển thân thể lùi xuống phía sau, nhìn như bình tĩnh nhưng lại có chút... bối rối.

Liễu Tịch Nhược thấy người trước mặt kích động né ra, nhẹ nhàng nở nụ cười, chậm chậm cười thành tiếng, thanh âm thanh thúy dù có chút xa cách, nhưng cũng mang lại cho Mục Kỳ một cảm giác hường thụ.

Mục Kỳ kinh ngạc ý nghĩ của chính mình! Nữ nhân này rõ ràng chính là đang đùa giỡn hắn, hắn nên tức giận, nhưng vì sao hắn lại cảm thấy cao hứng, mà tiếng cười của nàng có chút chế nhạo có thể làm cho người khác chán ghét, nhưng hắn một chút cũng không có.

Nghĩ đến đây, Mục Kỳ nở nụ cười, trong nháy mắt có thể mở khoe miệng cũng có thể làm tâm trí người khác kinh hãi, nữ nhân này nhìn như nhu nhược lại thật sự làm cho hắn ngày càng ngạc nhiên.

“Vương gia sao lại muốn né tránh vậy? Chẳng lẽ Vương gia không biết hôm nay là đêm động phòng hoa chúc sao?” Khi nói những lời này, Liễu Tịch Nhược ngưng cười, nhưng ánh mắt vẫn như trước, lạnh lùng không chút tình cảm.

Mục Kỳ đứng trước mặt Liễu Tịch Nhược, rõ ràng rất gần, nhưng lại bị ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của nàng ngăn cách.

“Bản vương đương nhiên nhớ rõ, chỉ là bản vương còn nhớ, trước khi động phòng chúng ta cần làm một việc nữa.” Mục Kỳ cười khế, chậm rãi đến bên cạnh bàn, cầm chén giao bôi Dạ Quang Lưu Ly, sau đó hướng tới Liễu Tịch Nhược lắc lắc.

Cảm giác có chút đặc ý, Liễu Tịch Nhược làm sao không biết. Nàng liếc Mục Kỳ một cái, sau đó chậm rãi đi tới trước bàn ngồi xuống, nhẹ nhàng cầm lấy chén Dạ Quang Lưu Ly còn lại, rồi đưa cái chén trước mặt Mục Kỳ đầy đầy, ánh mắt dừng trên chiếc chén.

Mục Kỳ lắc đầu, khoe miệng khó nén ý cười, hắn chậm rãi cầm bầu rượu, hướng vào chén của Liễu Tịch Nhược đổ vào, vừa nói: “Làm cho bản vương tự mình rót rượu, nàng là người đầu tiên.”

Liễu Tịch Nhược đặt ly rượu bên miệng cách khăn che mặt để người, trong nháy mắt mùi rượu thấm vào tâm gan, nàng cảm thấy thỏa mãn nhắm hai mắt lại, một lát sau mới nói: “Như vậy, Vương gia vừa nói nô tỳ là người cuối cùng sao?”

Mục Kỳ nhíu mày, trên mặt kinh ngạc nhưng lại mang theo vài phần vui sướng. Hắn cũng rót đầy vào chén Lưu Ly chậm rãi nâng cánh tay lên.

Liễu Tịch Nhược hiểu rõ, bàn tay mềm mại xinh đẹp chậm rãi vòng qua tay hắn. Hai cánh tay quấn lấy nhau, đều màu đỏ tươi, ngoại trừ phần nếp nhăn thì gần như không thấy rõ khoảng cách.

Hai người lại gần nhau hơn, hơi thở gần trong gang tấc làm cho Liễu Tịch Nhược không khỏe, mà Mục Kỳ lại vui cười nâng chén đặt lên miệng, nhưng cũng không có mở miệng uống.

Liễu Tịch Nhược nhìn khoe miệng Mục Kỳ cười đùa, cánh tay hai người giao nhau, mà Mục Kỳ vẫn duy trì động tác uống rượu, làm cho tay của Liễu Tịch Nhược bị kéo về phía Mục Kỳ, rõ ràng là đang chờ phản ứng của nàng.

Liễu Tịch Nhược nhíu mi, nhìn hai cánh tay giao nhau, quả nhiên cái chén chậm rãi muốn rời đi.

Mục Kỳ nhướng mày, khoe miệng cười khế, chậm rãi ngửa đầu, Dạ Quang Lưu Ly đã thấy đáy.

“Vương phi của ta chẳng lẽ cứ giữ khăn che mặt như vậy mà uống?” Thanh âm Mục Kỳ truyền vào tai Liễu Tịch Nhược. Giọng nói giống như đang nói bên tai nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Đêm Động Phòng Hoa Chúc 3

Liều Tịch Nhược hít một hơi, một lần nữa điều chỉnh tâm tình của mình, cũng không trả lời câu hỏi của Mục Kỳ, mà là tựa đầu vì thiên, sau đó vén một góc khăn che mặt, chậm rãi cạo sạch ly rượu.

Về mặt Mục Kỳ híp lại, chỉ cần Liều Tịch Nhược vén khăn lên, hẳn sẽ nhìn thấy hết thấy, nhưng ngược lại nếu đối diện với khuôn mặt đằng sau khăn che mặt cũng tốt.

Cho nên Liều Tịch Nhược uống ly rượu một khắc, thần sắc Mục Kỳ căng thẳng, tay đã muốn duỗi ra kéo khăn che mặt xuống. Trong mắt Liều Tịch Nhược xuất hiện hàn quang, xoay người né một cái liền tránh được bàn tay của Mục Kỳ, đáng tiếc tay của Mục Kỳ đã có chuẩn bị trước, căn bản không thoát được.

Mục Kỳ nắm chặt lấy cánh tay của Liều Tịch Nhược, thâm ý nhìn Liều Tịch Nhược, nói: “Không thể tưởng tượng được, Tiểu Vương phi của Bản vương lại có động tác nhanh nhẹn như vậy, thật đúng là làm cho Bốn vương kinh ngạc.”

Liều Tịch Nhược thu hồi ánh mắt, một chút hàn quang vẫn nhìn về phía Mục Kỳ, “Ta nghĩ càng làm cho người khác kinh ngạc hẳn là Vương gia! Trong Kinh thành không ai là không biết, Tứ hoàng tử Mục Kỳ không biết võ công, nhưng biểu hiện hiện tại của Vương gia thật làm cho người ta ngạc nhiên.”

Liều Tịch Nhược vừa nói vừa định thu hồi lại cánh tay của mình, nhưng lại bị Mục Kỳ gắt gao khóa chặt, nội lực cường hậu theo tay Mục Kỳ tỏa ra, làm cho Liều Tịch Nhược phải từ bỏ ý định rút tay về.

Liều Tịch Nhược kinh hãi, nội lực mạnh mẽ như vậy, võ công người này chỉ sợ hơn nàng chứ không kém. Nàng lại nhú mảy, một cổ nội lực liền theo cánh tay đi vào lòng bàn tay, muốn hướng tới Mục Kỳ mà nhắm vào.

Lông mi Mục Kỳ chợt lóe, một chương kia né đi dễ dàng, đồng thời cũng buông lỏng cánh tay của Liều Tịch Nhược.

Nhưng hẳn lại khê di chuyển, nhanh chóng đứng sau Liều Tịch Nhược, làm cho Liều Tịch Nhược ngậy người, rồi chạm vào lưng áo nàng.

Liều Tịch Nhược sửng sốt, nàng kinh ngạc không phải vì Mục Kỳ tránh được một chương của nàng, mà là vì thủ pháp kỳ quái của Mục Kỳ, động tác quá nhanh, nhanh đến mức nàng không nhìn rõ hẳn đứng phía sau mình như thế nào. Nàng vừa cảm giác cánh tay được buông lỏng thì vòng eo của mình đã bị chiếm hữu.

Thật không ngờ, lại có thể nhanh đến như vậy!

Tay Mục Kỳ vòng qua eo của Liều Tịch Nhược, hông của nàng rất nhỏ, làm cho hẳn có cảm giác yếu ớt, căn bản là không nắm chặt được. Hơn nữa, trên người nàng tản mát mùi Mai Hương, làm hẳn trầm mê từng đợt.

Hắn tăng thêm lực, gắt gao ôm lấy Liều Tịch Nhược, hận không thể dung nhập nàng vào thân thể của mình.

Loại cảm giác này, thật an tâm.

Liều Tịch Nhược nhíu chặt lông mày, độ mạnh yếu bên hông làm nàng nhói đau, nàng mạnh mẽ lách mình, xoay mình đối diện với Mục Kỳ, muốn làm hẳn buông nàng ra.

Nhưng thời điểm nàng quay đầu lại là một mảnh tối đen, ánh sáng đều bị chặn lại.

Liều Tịch Nhược mở to hai mắt, trong gang tấc đầu óc choáng váng không thể tin nổi.

Hai mắt của Mục Kỳ cũng mở to, hiển nhiên cũng bất ngờ tình cảnh trước mắt.

Thời gian dường như dừng lại giờ khắc này, nụ hôn này cũng không ngừng lại, sự cảnh giác của hai người cũng như bị lạng đi.

Một lúc sau, Mục Kỳ mới nheo mắt lại chậm rãi nở nụ cười, nhưng hẳn cũng không vội rời khỏi bờ môi của nàng. Mà là làm cho chuyện ngoài ý muốn biến hóa tiếp theo hướng của nó.

Ánh mắt Liều Tịch Nhược càng mở to hơn!

Mục Kỳ lại hôn nàng! Liều Tịch Nhược trừng mắt nhìn, tự nhiên hiểu rõ mọi chuyện. Môi của nàng rõ ràng phải sau khăn chen mặt, nhưng sao lại có cảm giác lạnh lạnh.

Làm sao có thể như vậy!! Liều Tịch Nhược kinh hãi, môi hẳn giống với tay hẳn, thoát nhìn ấm áp, nhưng thực ra lại rất lạnh.

Nhưng mà hiện tại, Liều Tịch Nhược không nghĩ nhiều được như vậy, nàng phải tách ra khỏi người nam nhân này, lúc này, nàng rõ ràng bị ăn đậu hũ!!

Liều Tịch Nhược liều mạng giãy dụa, nhưng Mục Kỳ cũng không tính buông nàng ra, nàng càng giãy dụa, lực hôn của nàng càng sâu sắc, nhưng lại mang cảm giác không tự nhiên.

Liều Tịch Nhược chỉ cảm thấy người trước mặt mạnh mẽ đẩy nàng một chút, lưỡi hẳn linh hoạt vờn quanh môi nàng, khê liếm.

Liều Tịch Nhược run lên mạnh mẽ, trong nháy mắt khuôn mặt nàng đỏ bừng, như muốn nhập thể với y phục tân nương trên người nàng.

Cho dù võ công Liễu Tịch Nhược cao cường đến đâu, thì nàng cũng chỉ là một nữ tử, so với nam nhân, khí lực nàng vẫn rất nhỏ.

Lúc này, Liễu Tịch Nhược ngửa đầu phía sau, bị hôn mạnh mẽ nàng không thể nhúc nhích. Mục Kỳ gắt gao ôm lấy phía sau nàng, căn bản không cho nàng cơ hội thoát ra.

Người nam nhân quá đáng sợ, võ công của hắn vượt qua sự tưởng tượng của Liễu Tịch Nhược, trực giác nói với nàng không thể vì thế mà tiêu hao nội lực, điều này suýt chút nữa làm nàng mất bình tĩnh. Nàng muốn nói chuyện, không, nàng nhất định phải nói chuyện, chỉ có những lời nói đó mới làm cho Mục Kỳ dừng lại. Nhưng hình như Mục Kỳ cũng không cho nàng cơ hội làm điều này.

Nụ hôn của hắn càng lúc càng sâu sắc, làm cho Liễu Tịch Nhược choáng váng từng đợt.

“Bịch ——” một tiếng, một cành cây từ ngoài cửa sổ bay vào tới bàn.

Hai người cả kinh, hai môi dính vào nhau cũng từ từ buông ra, trong nháy mắt cái bàn bị gãy làm hai.

Ánh mắt Mục Kỳ căng thẳng, hàn quang nhanh chóng hiện lên. Ánh mắt lạnh như băng nhanh chóng hướng ra ngoài cửa sổ, một thân lam sắc hiện lên, đồng thời cũng có hai bóng đen đuổi sát phía sau, chỉ nghe thấy một câu, “Chủ tử yên tâm.” Rồi không thấy bóng dáng.

Mà Liễu Tịch Nhược cũng thừa dịp Mục Kỳ phân tâm, dẫm một cái lên chân Mục Kỳ, sau đó nhanh chóng vận khí, một chưởng đánh ra. Mục Kỳ bất ngờ, dưới chân lại bị đập một cước, vội vàng buông Liễu Tịch Nhược ra, nhưng vẫn bị một chưởng đánh tới.

Mục Kỳ ôm ngực, lùi về phía sau hai bước, chậm rãi dừng lại, một lát sau mới ngẩng đầu lên nói: “Ái phi, ngươi một vốn một lời nói Bản Vương rất hung hăng, nhưng một chút tính cảm phu thê nàng cũng không lưu.”

Liễu Tịch Nhược kinh hãi, Mục Kỳ trúng một chưởng của nàng nhưng lại không có việc gì! Qua nhiều năm như vậy, không ai có thể trụ được một chưởng này của nàng, người thường thì mất mạng, cao thủ nhất đẳng thì cũng chảy máu đầm đìa, sống nhiều nhất cũng không quá bảy ngày. Nhưng người nam nhân này lại không có việc gì!!!

Hơn nữa, nàng dùng tám phần công lực, mặc dù Mục Kỳ nhìn ra, nhưng không thể tránh ra một kích này của nàng, uy lực tuy không lợi hại như lòng bàn tay nàng, nhưng là tám phần công lực, với người bình thường mà nói là chuyện không có khả năng, nhưng hắn lại chịu đựng được!!

Rốt cuộc nội lực người này thâm hậu cỡ nào?!

“Vương gia, việc này sao là hung dữ? Liễu Tịch Nhược khẽ cười nói, “Chẳng lẽ Vương gia quên, trong đêm tân hôn, tân nương phải giảm chú rể một cước, so với ban ngày là ‘quả đáp lễ’ ”.

Sắc mặt Mục Kỳ có chút tái nhợt, hắn ngẩng đầu nhìn Liễu Tịch Nhược, khóe miệng lại nở nụ cười.

Vì nụ hôn vừa rồi, môi Liễu Tịch Nhược đã ướt, lùa che mặt như dính lên môi nàng, mơ hồ có thể thấy được dung nhan của nàng.

Mục Kỳ nhẹ nhàng cười, hắn cười đến động lòng người, nhưng đồng thời cũng cười tà ác.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Hồng Độc Tước

Liễu Tịch Nhược thấy ánh mắt của Mục Kỳ, lại rũ mắt xuống nhìn khăn che mặt của mình, trong lòng cũng hiểu rõ một chút, cố gắng không hồn nhiên quay mặt đi, hai má lại hơi ửng hồng.

"Bản vương đương nhiên nhớ rõ, nhưng Bản vương còn nhớ phần đáp lễ này phải làm trên giường ngủ, chẳng lẽ ái phi đang muốn ám chỉ Bản vương muốn nghỉ ngơi?" Về mặt Mục Kỳ có chút khiêu khích, còn chỉ vào giường đỏ thắm vài lần.

"Thật sự là không thể tưởng được, đường đường Vương gia cũng lại như vậy..." Thân sắc Liễu Tịch Nhược nhăn lại, giọng điệu ngưng lại, như đang suy nghĩ điều gì đó cho thỏa đáng. Nhưng Mục Kỳ lại mở miệng trước, "Như thế nào? Trong đêm động phong hoa chúc, hôn tân nương của mình cũng không được sao?"

Liễu Tịch Nhược ghen lời, lúc lâu sau mới nhắc mi, liếc Mục Kỳ một cái, nói: "Cho phép? Vương gia dựa vào đâu mà cho phép đây? Hay là đi hỏi phụ Hoàng người..."

Mục Kỳ sững sờ, ý cười trên mặt liền biến mất, chỉ còn lại thống khổ và lạnh lẽo.

“Hay là hỏi mẫu thân người một chút...”

Mục Kỳ lập tức ngẩng đầu, ánh mắt đỏ lên tràn đầy băng hàn.

"Thường phi nương nương."

Liễu Tịch Nhược nói một câu, như một trận kinh lôi muốn nổ tung bên tai của Mục Kỳ, con ngươi của hắn đã tràn ngập màu đỏ, ánh mắt hận ý liền đánh úp tới Liễu Tịch Nhược.

Liễu Tịch Nhược nhìn kỹ phản ứng của Mục Kỳ, thực sự nằng đoán không sai, chỉ là không ngờ, địa vị của nàng trong lòng hắn lại nặng đến như vậy.

Nàng thấy rõ ánh mắt hận ý của của Mục Kỳ, trong ánh mắt ngạc nhiên chợt lóe qua.

Nhưng ánh mắt của Mục Kỳ vẫn đỏ ngầu, bộ mặt lạnh băng nhìn nàng, thân thể chậm rãi động thủ, trong nháy mắt đứng trước mặt Liễu Tịch Nhược.

“Ngươi nói cái gì? Ngươi làm sao biết được, ngươi còn biết chuyện gì nữa?” một loạt câu hỏi của Mục Kỳ đưa ra.

Ánh mắt Liễu Tịch Nhược thâm thúy, lại kinh ngạc với tốc độ của hắn, trong chốc lát, tay hắn như đã bóp cổ nàng.

Liễu Tịch Nhược bình tĩnh lại, bóng dáng đỏ tươi chợt lóe, như điệu múa Hồ Điệp di chuyển, miễn cưỡng tránh được bàn tay của Mục Kỳ.

Vạt áo dài vung qua mặt Mục Kỳ, trong chốc lát, bóng dáng màu đỏ chuyển động, mùi Mai Hương xông vào mũi.

Như trong nháy mắt, sự nổi giận của Mục Kỳ chậm rãi bình tĩnh lại, thị huyết trong mắt cũng dần dần giảm bớt.

Một lát sau, hắn mới khôi phục bình thường, ngẩng đầu nhìn Liễu Tịch Nhược thật sâu, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Cuối cùng Mục Kỳ bỏ đi, Liễu Tịch Nhược thở dài một hơi, thật không ngờ, Mục Kỳ này, so với mình tưởng tượng lại khó đối phó đến vậy.

Nhưng cũng may còn có chiêu này để dùng, Liễu Tịch Nhược cười khế, vị Thường phi ấy chết đúng là chỗ huyết của hắn, không, hẳn là khúc mắc trong lòng hắn.

Mục Kỳ đi không lâu, Hoa Khê liền vội vàng chạy vào, vừa hô to: “Tiểu thư, Vương gia cứ thế mà rời đi sao? Hôm nay...”. đẩy cửa vào, thanh âm của nàng đột nhiên dừng lại, còn nửa câu cuối “Đêm đông phòng hoa chúc” cũng bị nuốt vào bụng.

Nàng kinh ngạc nhìn hi phòng hỗn loạn, chăn đệm lộn xộn, trên bàn ngỗng ngang, giá sách tứ tung, có thể tưởng tượng được trong phóng đã kịch liệt đến cỡ nào.

"Tiểu thư, người chọc Vương gia tức giận sao?" Hoa Khê nhìn gian phòng lộn xộn dò xét.

Liễu Tịch Nhược thoáng liếc mắt một cái, cuối cùng đi đến trước giường tràn đầy long nhãn táo đỏ, một thân hồng y nhẹ nhàng đảo qua, trên giường ngoại trừ chăn còn lại đều bị rơi hết xuống mặt đất.

Tiểu thư mất hứng? Hoa Khê lấp bắp kinh hãi, vội vàng đi qua đi giúp Liễu Tịch Nhược trải chăn trên giường.

Chăn vừa được trải xong, Liễu Tịch Nhược liền nằm xuống. Hoa Khê nhìn Liễu Tịch Nhược một hồi lâu rồi mới từ từ đến nhuyễn tháp, trải chăn cho mình.

Mà Liễu Tịch Nhược nằm trên giường, tâm mãi cũng không thể bình ĩnh lại được, cho dù một thân hồng y cũng không thể che đi hơi ấm của hắn trên mặt mình. Trên môi nàng vẫn lưu lại hơi thở của hắn, cứ vờ quanh miệng nàng.

Liễu Tịch Nhược nhíu mày, hận không thể cầm khăn lau miệng mình.

Thật không ngờ, Liễu Tịch Nhược nằng lại có ngày bị cưỡng hôn! Trước kia ở công ty nàng không có lấy một người bạn trai vì không có thời gian, thêm nữa, trên người nàng tản mát khí chất khôn khéo giỏi giang làm cho đàn ông phải chùn bước. Cho nên, không thể không nói, trong chuyện luyện ái này nàng rất ngốc, vì thế mới bị bỏ rơi... Nhưng nàng thật không ngờ, chính mình đi vào thế giới này, trở thành một thân bản lĩnh, rồi cuối cùng bị cưỡng hôn.

Là xã hội hiện đại quá văn minh, hay là thời không này quá mức cởi mở??

Chỉ có điều, Liễu Tịch Nhược lại tình nguyện lựa chọn đáp án thứ hai.

Nghĩ đến đây, Liễu Tịch Nhược nhẹ nhàng thở dài, sau đó nhẹ nhàng trở mình.

Nàng thừa nhận, là nàng cố ý làm Mục Kỳ tức giận, từ khi biết nàng gả cho Mục Kỳ, nàng đã bắt đầu ra lệnh cho thủ hạ bắt đầu tìm hiểu mọi thứ về Mục Kỳ, cũng may cuối cùng phát hiện ra chuyện về Thường phi, cho nên nàng mới dám khiêu khích Mục Kỳ, vì mục đích của nàng là làm cho Mục Kỳ tức giận, tốt nhất từ đó về sau sẽ không để ý tới nàng nữa, cho dù để nàng sống trong một biệt viện vắng vẻ, nàng cũng sẽ cao hứng, vì như thế nàng mới có đủ thời gian làm chuyện của mình —— ngủ!!

Nhưng hôm nay, phản ứng của Mục Kỳ lại ngoài dự kiến của nàng, nàng biết nhắc tới Thường phim hẳn sẽ rất tức giận, nhưng không ngờ hẳn lại nổi giận đến vậy, càng không nghĩ đến hẳn đột nhiên lại dừng lại, cái gì cũng không hỏi, ngược lại, bỏ đi.

Đây vốn là kết quả nàng muốn, nhưng lòng nàng lại cảm thấy phiền muộn...

Mà từ lúc Mục Kỳ bước vào phòng, Thủ Ky cùng Bạch Sơ Cẩn cũng không có rời đi, mà ở trong hậu viện Kỳ Vương phủ, tranh chấp từ lâu.

Tính tình Thủ Ky vốn chất phác, đối với lời nói của Liễu Tịch Nhược đều nhất nhất nghe theo, mà Bạch Sơ Cẩn là sư muội của Liễu Tịch Nhược, hơn nữa lại là người không bao giờ nghe lời.

Cho nên hai người đều khó xử.

Thủ Ky nghĩ, nếu nàng không phải là sư muội của Liễu Tịch Nhược, thì hẳn đã sớm đánh ngất xiu rồi mang về.

Bạch Sơ Cẩn nghĩ, nếu không phải bị sư tỷ lấy đi hết độc dược, ta đã sớm độc ngất người rồi đi ngăn cả sư tỷ.

Vì thế hai người trải qua không ít tranh chấp, vài lần động thủ, Bạch Sơ Cẩn võ công không cao, mà Thủ Ky lại không dám nặng tay, cho nên náo loạn một hồi lâu.

Bạch Sơ Cẩn phát hiện thời gian cứ thế trôi qua, trong lòng hồi hận không nghe lời sư tỷ mang theo vài người, sau đó ý nghĩ chợt lóe ra, nhìn khuôn mặt hiền như gỗ rồi cười cười.

“Sư tỷ, tỷ thế nào lại tới, muội cũng đang muốn trở về đây.”

Thủ Ky còn đang ngạc nhiên khi Bạch Sơ Cẩn cười, tiếp theo lại nghe thấy Bạch Sơ Cẩn nói, lập tức nóng vội, không nghĩ nhiều liền xoay người lại quỳ xuống nói: “Thuộc hạ hành sự bất lực, vẫn chưa Bạch tiểu thư về được, mong Môn chủ...”

Chỉ nghe thấy một tiếng “Ba”, Thủ Ky chỉ cảm thấy sau gáy bị người vỗ một cái, hai chữ cuối cùng chưa kịp nói ra liền ngã xuống thẳng tắp.

Bạch Sơ Cẩn nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, hài lòng nhìn kiệt tác của mình, thừa dịp không ai để ý xoay người đi vào, khi Bạch Sơ Cẩn đang thăm dò đường đi, thì tự nhiên có một người từ trên tường nhảy ra cản trở, Bạch Sơ Cẩn giật mình, kinh ngạc nhìn nam tử hồng y trước mặt, hoàn toàn quên bản thân phải tránh ra.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Hồng Độc Tước 2

Bạch Sơ Cẩn trừng mắt nhìn, sao có thể mặc y phục đồ giống mình, “Một đại nam nhân, lại mặc sắc phục của các cô nương, không biết xấu hổ.” Bạch Sơ Cẩn nhỏ giọng lầm bầm, hoàn toàn không để ý đến thần sắc bất đắc dĩ của nam nhân trước mặt.

Mục Hữu đứng trước mặt nàng, nghe thấy lời nói của Bạch Sơ Cẩn, không khỏi bật cười một hồi, đêm nay hẳn vốn định vụng trộm xem Tứ ca đêm động phòng hoa chúc một chút, cho nên hẳn không theo mọi người rời Vương phủ, mà ẩn nấp trong Địa Tàng, càng không muốn vừa nhìn liền kinh ngạc, thật không biết ai ném một thân cây khô vào phòng, làm cho đám người tuần tra trong Vương phủ phải đi điều tra một phen, hẳn là bất đắc dĩ, vì không muốn bị Tứ ca phát hiện mà đuổi hẳn đi, cho nên hẳn lựa chọn treo tường mà vào, nhưng thật ngờ vừa, chân vừa chạm đất lại được gặp một nha đầu rất đáng yêu, thật không uống công làm chuyện này mà...

Mục Hữu nở nụ cười hắc hắc hai tiếng, mới hỏi, “Cô nương, đêm hôm khuya khoắt thế này, người không đi ngủ, chạy đến bên ngoài hậu viện Kỳ Vương phủ làm gì?”

Bạch Sơ Cẩn chu miệng, không tức giận, coi thường nói: “Buổi tối người cũng không đi ngủ lại đến Vương phủ đi dạo sao? Hơn nữa, người dạo là bên trong, ta dạo chính là bên ngoài!”

Mục Hữu kinh ngạc, thấy lời nói của mình bị nói trở lại, có chút không cam lòng, cố nói thêm: “Ta ở bên trong đó vì ta được Tứ hoàng tử mời làm khách, mà người thì sao, người cũng được mời đến làm khách?”

Bạch Sơ Cẩn liếc mắt hoài nghi nhìn Mục Hữu một cái, rồi lắc đầu nói: “Lừa ai đó? Như người mà cũng được Tứ hoàng tử mời làm khách, ta đây lại càng được Tứ hoàng tử mời làm khách rồi.

“

Mục Hữu bật cười, tiếp lời, “Vì sao ta không thể là khách mời của Tứ hoàng tử?”

“Nếu ngươi là khách mời của Tứ hoàng tử, vậy ngươi nói cho ta biết, hiện tại Tứ hoàng tử cùng tân nương tử có hay không vào động phòng?” Bạch Sơ Căn đi đi lại lại, thoạt nhìn đúng là bộ dáng vô hại.

“Đương nhiên ta biết, bọn họ đã sớm bái đường, hiện tại đã vào động phòng, lúc ta đi ra, bọn họ cũng vừa mới...” Thời khắc máu chốt, thanh âm đột nhiên ngưng lại.

Mục Hữu nhẹ nhàng cúi đầu, nhìn vào người trác mắt, suýt nữa nói hết chuyện, rồi lại bật cười.

Không nghĩ tới nha đầu như vậy mà thông minh, chỉ hỏi chuyện trong Kỳ Vương phủ, thiếu chút nữa liền nói nàng nghe hết.

“Ngươi hỏi chuyện này làm gì?” Về mặt Mục Hữu ngừng lại, đột nhiên hỏi lại Bạch Sơ Căn.

Bạch Sơ Căn vốn chờ hắn nói tiếp, không nghĩ tới Mục Kỳ tự nhiên lại hỏi lại một câu như vậy, mắt thấy có được chút tin tức lại coi như không.

Bạch Sơ Căn không hồn chu miệng, “Tại sao ta phải nói cho ngươi biết!” Nói xong liền muốn xoay người rời đi.

Đột nhiên Mục Kỳ cầm lấy tay nàng, không để nàng đi, “Ngươi hỏi thăm chuyện trong đó làm gì, nói cho ta biết.”

“Ta nói không cần ngươi lo, ngươi buông.” Tay Bạch Sơ Căn bị Mục Hữu cầm lấy, trong lòng khó chịu, trong lời nói cũng thêm nghiêm khắc.

“Ngươi nói không rõ ràng, đừng mơ tưởng cứ như vậy mà rời đi.” Về mặt Mục Hữu căng thẳng, hắn không thể buông tha người theo dõi hành động của Mục Kỳ, đây là việc ngày xưa hắn đã phát lời thề trong lòng mình.

“Nói, là ai phái ngươi tới, có phải Mục Thịnh không?”

“Ngươi đang nói cái gì?” Bạch Sơ Căn âm thầm định dùng sức thoát khỏi sự kìm hãm của Mục Hữu, “Lão nương ta đến Kỳ Vương phủ nhỏ bé này cần người khác hạ thánh chỉ sao?”

Đối mặt với sự kìm hãm của Mục Hữu, Bạch Sơ căn lại một lần nữa hối hận không mang theo vài người đi theo, nàng yên lặng trong lòng thề, về sau chỉ cần sư tỷ nói, nàng sẽ nhất định làm theo!

Trong lòng Bạch Sơ Căn than thở một hồi, tất cả đều vì vô công của nàng quá thấp! Mà độc dược trên người đã sớm bị ltn cầm hết, mà lúc đi thì vội vàng cũng lại quên lấy.

“Này, ngươi buông ta ra.” Đối mặt với sự kìm hãm của Mục Hữu, Bạch Sơ Căn nổi giận, nàng ngẩng đầu nhìn lên, vẫn không nhúc nhích nhìn Mục Hữu, trong ánh mắt tràn đầy tức giận.

Mà Mục Hữu như không nghe thấy nàng nói, cũng không nhúc nhích nhìn nàng, ánh mắt cũng phần nộ như nàng.

“Hừ ——” một tiếng, một mũi tên phượng vĩ talwngr tấp bắn tới, phá tan không gian hai người đang nhìn nhau hung tợn.

Mục Hữu lấp bắp kinh hãi, theo bản năng ôm Bạch Sơ Căn nhảy nhanh sang một bên, mà ngân châm phượng vĩ kia đã bắn tới tường.

Bạch Sơ Căn nhìn ngân châm phượng vĩ, há to mồm kinh ngạc. Nàng nhìn mà không tin nổi, lại nhìn phượng hướng bắn ra, chỉ thấy một người cười tuấn mã, cầm cung chạy tới nơi này.

Còn loáng thoáng có thể nghe thấy bọn họ hô lớn, “Hong Độc Tước, ngươi nạp mạng cho ta, hôm nay ta thành quý cũng phải báo thù này, thế không làm người.”

Bạch Sơ Căn ớn lạnh, nàng nhận ra được mũi tên này, do mấy ngày trước vì không quen đạo lý ý mạnh hiếp yếu mà tranh đoạt, cho nên lập tức phát tác khí phách, lại không nghĩ tới sẽ độc mù hai mắt người nọ, mà nàng nhớ rõ trong tay người đó cũng cầm mũi tên kia.

Bạch Sơ Căn hô một tiếng, sẽ không xui xẻo như vậy chứ! Liền nhanh chóng kéo tay Mục Hữu chạy đi, vừa nói: “Chạy nhanh lên, bằng không nhất định phải chết!”

Vì nàng quá vội vàng, mà nàng lơ đãng làm rơi thoa cài tóc, vừa vặn nằm không xa mũi tên phượng vĩ kia.

Nhóm Bạch Sơ Căn vừa chạy vài bước, mấy người cười ngửa cũng đã đuổi theo, hơn nữa bắn một mũi tên vào Bạch Sơ Căn.

Bạch Sơ Căn vừa chạy, vừa thuận thế linh hoạt mà chọt lóe, mũi tên kia liền bay qua người nàng.

Nàng nhẹ nhõm thở dài, nhỏ giọng than thở: “Thật là ác, suýt chút nữa bị mất mạng, nếu không phải vì lúc trước bị sư tỷ cầm đi, ta mới không để cho các người bình tĩnh mà đứng ở đây!”

Người cười ngửa thấy mũi tên không bắn trúng, rất nhanh liền kéo cung tiễn, bắn ra lần thứ hai.

Thời khắc máu chốt, Mục Hữu bỗng nhiên thả tay Bạch Sơ Căn ra, xoay người bay vọt lên.

“Ôi, rất nguy hiểm, người mau qua đây.” Bạch Sơ Cẩn thấy Mục Hữu xoay người, bội vàng lớn tiếng với hắn, chạy cũng chậm lại.

Thế nhưng Mục Hữu không để ý tới nàng, hắn điểm nhẹ mũi chân, bóng dáng hồng sắc liền nhẹ nhàng giẫm lên đầu tường, chậm rãi bay lên nhánh cây, rồi cuối cùng đứng trong đám người cười ngửa, hắn liếc mắt cười Bạch Sơ Cẩn một cái, sau đó đột nhiên rút ra chủy thủ, trước khi tên cười ngửa kịp phản ứng liền để ở cổ hắn.

“Dừng lại, làm cho tất cả bọn họ dừng lại!” Mục Hữu thuận thế ngồi sau tên nam nhân, ghé vào tai hắn nói. Hắn lúc này không còn bộ dáng ‘bất cần đời’ như ngày thường, vẻ mặt làm cho người khác khiếp sợ.

Vì bị Mục Hữu thao túng, hắn liền vội kéo dây cương, người khác thấy ngựa dừng lại cùng đều dừng theo, nhưng khi bọn hắn nhìn lão đại của mình thì lại kinh ngạc.

“Để cho bọn họ quay về toàn bộ.” Mục Hữu du nng chủy thủ không chế hắn, nói lạnh lùng.

Bỗng nhiên nam tử kia suy nghĩ trong chốc lát.

Cuối cùng, vì bảo toàn tính mạng của mình mà sai thuộc hạ rời đi. Bị giữ trong tay hắn, hắn không thể ăn nói lỗ mãng, càng không thể xoay người, chỉ dám chau liếc mắt Bạch Sơ Cẩn một cái.

Một lát sau, Mục Hữu cảm thấy những người đó đã chạy xa, mới chậm rãi buông chủy thủ ở cổ hắn xuống, bay lên không trung nháy mắt liền đứng cạnh Bạch Sơ Cẩn.

Bạch Sơ Cẩn kinh ngạc nhìn Mục Hữu, năng vốn tưởng Mục Hữu là tiểu mao tặc, nhiều lắm có chút công phu mèo cào, căn bản không nghĩ tới công phu hắn không thấp, lại càng không nghĩ võ công hắn lại cao, không, phải nói là không ở dưới mình.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Hồng Độc Tước 3

“Hồng Độc Tước, hôm nay coi như người may mắn, nếu lần sau gặp lại, nhất định sẽ không bỏ qua.” Nam tử này sợ chết lấy một cái cớ, rồi liền thúc ngựa chạy đi.

Bạch Sơ Cẩn khoanh hai tay trước ngực, hừ lạnh một tiếng, “Lần sau gặp lại, đương nhiên sẽ không khinh xuất.” Với sự xuất hiện của hắn ngày hôm nay, lần sau gặp lại, không biết chừng sẽ trực tiếp độc chết hắn luôn.

“Bọn họ là ai? Sao lại truy sát người?” Người nọ vừa đi, Mục Hữu liền khôi phục bộ dáng ‘bất cần đời’, ghé vào đầu vai Bạch Sơ Cẩn hỏi.

Bạch Sơ Cẩn nhìn thoáng qua nơi chúng vừa biến mất, sau đó nhẹ nhàng dùng một ngón tay chạm vào trán đẩy Mục Hữu ra, làm cho hắn chậm rãi rời khỏi bả vai của mình, không chút để ý mới nói: “Nếu ta đoán không nhầm, hắn là người của Quý vực.”

“Quý vực?” Mục Hữu kinh hãi lắp bắp.

Quý vực nằm ở vùng biên cương của Mục Thiên và phía Đông của Thịnh Quốc, nơi giao giới là tổ chức bí mật, đồng thời cũng do bọn họ chiếm đóng, tục truyền, bọn họ võ công cao cường phi thường, hơn nữa, bọn họ hiểu rõ đường đi trong Quý Cốc – một mảnh rừng dày đặc cùng đầm lầy tạo thành địa khu kỳ quái, bên trong mảnh hồ, dã thú đều có, người bình thường căn bản không thể tiến vào, hơn nữa cho dù có vào được thì trong chốc lát cũng liền mất mạng.

Nhưng bọn chúng chỉ tung hoành ở Quý Cốc, bình thường rất ít khi xuất cốc, lần này lại làm sao có thể đi vào Mục Thiên quốc lấy tính mạng của một tiểu cô nương đây?

“Ừ, mấy ngày trước ta cẩn thận từng bước độc mù Tam công tử của Quý vực.” Bạch Sơ Cẩn không chút để ý, nói tiếp: “Nhưng việc này cũng không thể oán ta được, ai bảo hắn đi đường lại đùa giỡn nữ tử nhà lành, lại bắt hạnh bị ta đánh cho, rồi nhịn không được liền...”

Mục Hữu kinh ngạc há to miệng, qua một hồi lâu mới tiêu hóa hết lời nói của nàng. Nàng lại độc mù mắt của quý Tam công tử, nhưng lại nói một cách phong khinh vân đạm, giống như chuyện nhỏ bình thường.

Mục Hữu đi lên đi xuống, đánh giá Bạch Sơ Cẩn một lượt, rõ ràng không tin vào ánh mắt của mình.

“Người là ai?” Thu hồi ánh mắt, Mục Hữu lại hỏi.

“Ngươi có biết Hồng Độc Tước không?” Bạch Sơ Cẩn quay đầu lại, tùy ý hỏi một câu.

“Hồng Độc Tước?” Mục Hữu bỗng nhiên nhớ lại người kia mở miệng là gọi Hồng Độc Tước.

Chẳng lẽ nàng là Hồng Độc Tước? Rồi Mục Hữu cao thấp lại đánh giá Bạch Sơ Cẩn một lần nữa.

Đối mặt với ánh mắt đánh giá liên tục, Bạch Sơ Cẩn lại không giận dữ, chậm rãi phồng má, cong môi.

"Phốc ——" Mục Hữu cười ha ha

“Ngươi cười cái gì?” Bạch Sơ Cẩn vành môi, vẻ mặt bất mãn.

“Ha ha ha, ngươi đừng nói, ngươi là Hồng Độc Tước nha, như ngươi, đánh chết ta, ta cũng tin, đường đường là đệ nhất nữ độc giang hồ lại có bộ dáng nghèo túng như ngươi sao.”

“Ngươi...” Bạch Sơ Cẩn chán nản, cẩn thận nhìn lại, tối nay đúng là nghèo túng, đầu tiên là bị Sư tỷ lấy hết độc dược, rồi bị Thủ Kỵ áp bức, sau đó lại cùng Mục Hữu phát sinh tranh chấp, lại sau đó bị người của Quý vực đuổi giết, còn may được Mục Hữu giúp mới thoát được thân. Cẩn thận nghĩ một chút, Hồng Độc Tước không thể bị thâm như vậy được.

Hai người bọn họ một câu cũng không nói chuyện, tiếng vó ngựa dồn dập từ đằng xa truyền đến.

Mục Hữu ngạc nhiên đứng lên, rất xa đã nhìn thấy đám người hồi nãy đã cười ngựa quay trở lại.

“Bọn chúng đúng thật là giảo hoạt.” Mục Hữu thần nhiên nói một câu, rồi chậm rãi kéo Bạch Sơ Cẩn. Hắn nhẹ nhàng vòng qua hông nàng, cánh tay dung sức, Bạch Sơ Cẩn kinh hãi hét một tiếng, nàng đã bị hắn ôm vào.

Mục Hữu điểm nhẹ mũi chân, thân ảnh hồng sắc liền phi thân lên, ở phía trên đứng thẳng lên.

“Lần này bọn chúng đã có chuẩn bị, không thể lại dọa chúng, cho nên lần này chúng ta chỉ có thể chạy trốn.” Mục Hữu nói cười vài câu, bóng dáng hồng sắc chậm rãi biến mất trong bóng đêm.

Cũng là Mục Thiên Hoàng tứ hoàng tử hôn, cũng là động phòng hoa chúc, nhưng Liễu Tịch Nhược bên kia kinh tâm động phách, thì Liễu Tịch Họa bên này lại âm thầm hơn.

Đón được Tân nương, sau khi từng bước đến Thịnh Vương phủ, Mục Thịnh mới chậm rãi xuống ngựa. Nhưng hắn cũng không dựa vào lời nói của bà mối mà đá kiệu môn, mà lạnh lùng liếc cổ kiệu đỏ thắm một cái, sau đó xoay người đi vào Vương phủ.

"Vương. . . Vương gia. . ."

Mục Thịnh quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo liếc bà mối một cái.

Bà mối hoảng sợ, liền cảm thấy cả người lạnh như băng, còn định nói nốt nhưng trong nháy mắt liền nuốt hết vào bụng.

Bà mối đành chịu, Mục Thịnh lạnh lùng tàn bạo, cuối cùng đành phải rút gọn lễ tiết, trực tiếp dẫn Tân nương Liễu Tịch Họa vào chính đường.

Trên chính đường, mẫu thân của Mục Thịnh – Thành phi mặc một thân cung trang màu đỏ đang ngồi. Nàng thấy Mục Thịnh một mình đi vào, mà Tân nương một lát sau mới được bà mối dắt vào, liếc mắt nhìn Mục Thịnh một cái, dường như biết được suy nghĩ của hắn, vì mặt mũi nên thần sắc không thay đổi, tiếp tục cười.

Sau khi vái Thiên Địa, lạy cao đường, người chủ trì hô lớn một tiếng: “Phu thê giao bái.”

Âm thanh lạnh lạnh tràn ngập trong chính đường, Liễu Tịch Họa sững sốt, thuận thế hạ bái, mà Mục Thịnh lại đứng thẳng tắp, không có bái.

Mọi người nhìn thâm thúy, đầu của Liễu Tịch Họa cúi thật sâu, cũng một phen đầy mồ hôi.

Lúc này, Thành phi không tức giận ho khan hai tiếng. Mục Thịnh quay đầu lại, chăm chú nhìn Thành phi thật sâu một cái, mới chậm rãi cúi người, cúi đầu.

Sau khi kết thúc buổi lễ, Liễu Tịch Họa được đưa vào hỉ phòng, mà Mục Thịnh thì lại chuẩn bị rời đi.

Thành phi thấy thế, vội vàng sai người ngăn Mục Thịnh lại, cũng đưa hắn tới hậu đường, vào trong nhã phòng.

“Hôm nay ngươi làm sao thế?” Thật không hổ danh là người nổi bật nhất hậu cung, vừa vào cửa, Thành phi liền quát, khí thế này làm cho người ta không rét mà run.

Nhưng thần sắc Mục Thịnh lại bất động, vẻ mặt lạnh lùng, một lúc lâu mới nói: “Con nói rồi, con không muốn thú nàng.”

“Ta cũng nói rồi, ngươi phải thú nàng.” Thành phi mạnh mẽ đập vào bàn, trong chốc lát biến thành một đồng cùi.

Mục Thịnh liếc cái bàn dưới đất, khoe miệng hừ nhẹ, “Mẫu phi, đây là đang nói với Hoàng nhi, công lực Mẫu phi lại thăng một tầng, cho nên Hoàng nhi phải ngoan ngoãn nghe lời sao?”

“Ngươi...” Thành phi nhìn nhि từ của mình, chán nản một trận, một lúc lâu sau mới nói tiếp: “Ngươi nói cái gì? Ngươi không muốn thù Liễu Tịch Họa, chẳng lẽ ngươi muốn thú nữ nhân xấu xí lại còn lười biếng Liễu Tịch Nhược sao?”

Thành phi quát to: “Ngươi nghĩ rằng ta muốn ngươi thú nàng? Nhưng người của Liễu gia, ngươi nhất định phải thú một người, chẳng lẽ ngươi nghĩ chỉ vì việc này mà bỏ toàn bộ kế hoạch, ngươi...”

“Người làm sao khẳng định vì kế hoạch mà để cho ta thú Liễu Tịch Họa?” Mục Thịnh đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, làm cho thanh âm của Thành phi đang sôi trào phải dừng lại.

“Ngươi phải nhớ kỹ, ta vĩnh viễn là Mẫu thân của ngươi.” Về mặt Thành phi khê biến, một lúc lâu sau mới lên tiếng, nhưng rõ ràng lo lắng thôi thì chưa đủ.

“Con biết người là mẫu thân của con.” Mục Thịnh ngẩng đầu, không nhúc nhích nhìn nàng, lại cắn răng nói: “Người yên tâm, con không muốn thú Liễu Tịch Họa không phải vì ngươi, mà vì một nữ nhân khác, một nữ nhân xinh đẹp động lòng người, lần đầu tiên thấy nàng đã nghĩ sẽ thú nàng, quan trọng nhất là, nữ nhân xinh đẹp này không phải mẫu thân của ta.”

Thanh âm Mục Thịnh càng lúc càng lớn, cuối cùng như muốn hét lớn, mà Thành phi trước mặt hần lại đứng ngơ ngác, trên mặt dĩ nhiên là vẻ mặt bi thương.

“Ngươi yêu nàng, đúng không?” Dường như đã trải qua một thời gian rất dài, Thành phi mới nói ra được một câu, giọng nói của nàng mang theo vài phần đau đớn kịch liệt.

“Đúng, ta yêu nàng, ta vừa nhìn lần đầu tiên liền yêu nàng, đây không phải là điều người vẫn hi vọng sao?” Mục Thịnh nói, thân thể chậm rãi gấp xuống, như muốn quỳ rạp xuống mặt đất, ánh mắt đỏ lên, khuôn mặt Mục Thịnh vốn lãnh khốc không biết đã biến mất từ khi nào.

Thành phi nhìn Mục Thịnh như vậy, khoe mắt cuối cùng không chịu được chảy xuống. Nàng nhìn Mục Thịnh một lúc lâu, cắn chặt răng, nén bi thương nói: “Vậy ngươi thú nàng đi, chỉ cần ngươi nói cho ta biết nàng là ai, ta giúp ngươi.”

“Người...” Mục Thịnh ngẩng đầu lên, không dám tin vào mắt mình, nói thêm: “Người có thể làm được sao?”

Thành phi quay đầu đi, không nhìn Mục Thịnh, nói thêm: “Thịnh nhi, ngươi yên tâm, Mẫu phi sẽ vì ngươi làm chủ.”

“Chuyện lúc đó của chúng ta, ngươi đã quên sao? Phi Nhi.” Khuôn mặt Mục Thịnh âm ảm, lại nói.

Sự tình kia! Chuyện nào?

Phi Nhi – Là khuê danh của Thành phi

Lời nói mập mờ, nhưng vô cùng thân thiết...

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Chiến Thắng Trở Về

Thành phi nghe thấy Mục Thịnh gọi ra cái tên đó, nhất thời vui buồn đan xen, nước mắt lại tràn mi lần nữa. Nhìn khuôn mặt tuấn tú quen thuộc của Mục Thịnh, nàng vươn tay muốn sờ lên mặt của hắn, nhưng trong nháy mắt sắp chạm đến khuôn mặt hắn, lý trí đột nhiên trở về lại đại não, vội vàng rút tay trở về, cuống quýt xoay người, không để ý đến vẻ mặt bi thương và ánh mắt không tha của Mục Thịnh, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Nàng phải đi, nếu không, quyết tâm vừa mới đặt lễ đính hôn của nàng sẽ âm ảm sụp đổ trong nháy mắt.

xxxxxxxxx

Đêm, dần dần khuya.

Liễu Tịch Họa kinh hồn bạt vía ngồi trong hi phòng, cúi đầu, từ trong khăn voan nhìn xuống thấy giá y đồ tươi của mình, trong lòng lại một trận buồn bã.

Bàn tay có chút tái nhợt từ từ nâng lên, nhẹ nhàng để ở trên mặt, Liễu Tịch Họa nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo trên khuôn mặt mình, bắt đầu từ tối hôm qua chỗ này đã có nhiều thêm một vết sẹo thật dài.

Bây giờ nàng không dám tưởng tượng vào thời điểm Mục Thịnh thấy vết sẹo này thì sẽ có phản ứng gì, vào giờ phút này, nàng cố nào hy vọng, Mục Thịnh có thể dừng tới.

Nhưng mà, hần tới.

Khi Liễu Tịch Họa đang hết sức bị thương, tiếng bước chân trầm ổn đi về bên này, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Liễu Tịch Họa vội vàng đặt tay xuống, nắm thật chặt ở trên đùi, lúc này nàng không dám thở, trong lòng nghẹn một hơi.

“Cạch-----” một tiếng, cửa mở ra.

Trong nháy mắt lòng bàn tay Liễu Tịch Họa rịn ra rất nhiều mồ hôi.

Thậm chí nàng còn nhìn thấy một cái chân từ từ bước vào, sau đó là chân thứ hai, sau đó từ từ di chuyển đến phía trước.

Hô hấp Liễu Tịch Họa dường như ngừng lại. Mà ngay vào lúc này, một đôi chân này chợt dừng lại ở chỗ cách nàng ba bước.

Liễu Tịch Họa sững sờ, sau đó nghe thấy một giọng nói cung kính truyền đến, “Vương phi, Vương gia để cho thuộc hạ báo lại, tối nay sẽ không thể tới, kính xin Vương phi nghỉ ngơi thật tốt.”

Nghe thấy mấy câu này, Liễu Tịch Họa thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra không phải là Mục Thịnh, tối nay hần không đến. Liễu Tịch Họa vô ý thức sờ sờ mặt của mình, từ từ cười.

Ám Ảnh đến báo tin đầu tiên là nghe được âm thanh thở phào nhẹ nhõm của Liễu Tịch Họa, sau đó lại nghe được tiếng cười khẽ của nàng ta, liền nghi ngờ ngẩng đầu lên nhìn một cái, đáng tiếc lúc này Liễu Tịch Họa đang đội khăn voan, hần hoàn toàn không nhìn thấy được gì cả.

Mà ở một hướng khác bên bờ hồ tràn đầy lá sen, một nam tử cả người mặc trang phục hi cười đỏ thắm chấp tay đứng thẳng, mà đối diện hần là một vùng lá sen xanh biếc, ở giữa lộ ra bông hoa xinh đẹp, ánh trắng sáng ngời chiếu xuống, làm cho bông hoa này càng lộ ra vẻ tĩnh lặng, tạo cho người ta một cảm giác tĩnh mịch yên lặng.

“Môn chủ.” Hai bóng dáng không tiếng động đáp xuống sau lưng hần.

Mục Kỳ xoay người, trong bóng tối không thể thấy rõ mặt hần, chỉ là càng cảm thấy cổ hần khí trên người hần càng thêm mãnh liệt.

Hần nhìn hai người trước mặt, không nói gì.

Từ Phong, Mặc Ảnh cũng cúi đầu, tận lực không nhìn đến cặp mắt của Mục Kỳ, nói: “Thuộc hạ làm nhục sứ mệnh, không bắt được người nọ, chỉ là người này võ công cực cao, thuộc hạ và Từ Phong không thể ra sức.”

“Thấy được tướng mạo của bọn họ không?” Rốt cuộc Mục Kỳ cũng di chuyển ánh mắt khỏi người bọn họ, ngược lại nhìn về phía hồ nước.

“Không có.” Từ Phong cúi đầu, trong đôi mắt ngoan tuyệt tràn đầy vẻ hối tiếc, “Chỉ thấy nam tử này mặc quần áo màu lam đậm, dáng người cũng khá.”

Nghe được lời Từ Phong nói, Mặc Ảnh nghiêng đầu, như có điều suy nghĩ nhìn Từ Phong một cái, dường như là nói cho Từ Phong biết, quả nhiên là nữ nhân, chỉ biết nhìn vóc dáng người ta.

Mục Kỳ không nói gì, tiếp tục nhìn về phía bông sen đẹp đẽ trên nền xanh biếc.

“Tình nhi vẫn còn nháo sao?” Qua hồi lâu, đột nhiên Mục Kỳ lại hỏi một câu.

Từ Phong sững sờ, chấp tay nói: “Bắt đầu từ hôm qua vẫn là hét đòi đi nhìn Vương phi, cho đến hôm nay mới yên tĩnh lại.”

“Coi chừng nàng.” Mục Kỳ lại nói một câu, liền không nói thêm gì nữa.

Mặc Ảnh và Từ Phong thấy Mục Kỳ lại bắt đầu nhìn phía bông hoa sen đến mất hồn, liếc mắt nhìn nhau, lặng lẽ lui xuống.

Mà sau khi bọn họ đi, rốt cuộc Mục Kỳ chịu đựng không nổi che lồng ngực mình, mở miệng ra, một ngụm máu tươi liền phun ra.

Một lát sau, Mục Kỳ mới bình tĩnh hơn chút, sau khi tự mình trị liệu vết thương mới như có điều suy nghĩ nhẹ nhàng nói một câu: “Tiểu Vương phi này, xuống tay thật là ngoan độc.”

Nói xong, tà mị cười một tiếng, ánh mắt tiếp tục chuyển hướng nhìn hồ nước.

Mục Kỳ ngăn người nhìn hồ nước này, phảng phất có thể nhìn thấy bên cạnh hồ nước một cô nương lịch sự tao nhã, mặc một thân quần áo màu lá sen xanh biếc, trên đầu cài một cây trâm ngọc đơn giản màu xanh biếc, lại không chút nào ảnh hưởng đến vẻ đẹp của nàng, nàng tựa như nhánh sen ở trong bùn mà không hôi tanh mùi bùn, ở trong thâm cung sinh sống nhiều năm như vậy cũng không bị hậu cung dơ bẩn làm ô nhiễm.

Mục Kỳ còn nhớ rõ, năm ấy nàng ở một chỗ bên cạnh hồ nước nhẹ nhàng gọi tên hân, “Kỳ nhi”. Sau đó hân thật vui mừng mà chạy tới.

Sau đó hân trong tiếng cười vui vẻ, nàng mang theo hân bước lên một con thuyền nhỏ, xuyên qua trong một màu xanh ngát. Nàng ngồi đối diện với hân, nhẹ nhàng khua thuyền, từng mảng từng mảng lá sen xanh biếc lướt sát qua cổ nàng, nhưng nàng cũng chỉ nhẹ nhàng cười, không có bất kỳ một động tác nào, bất kỳ lời nói nào.

Cuối cùng bọn họ đi tới trung tâm hồ nước, nàng mới từ từ dừng lại, từ trong từng cái đài sen một lấy ra từng hạt từng hạt sen, nhẹ nhàng thả vào trong tay hân, thỉnh thoảng cũng sẽ bỏ vào trong miệng hân một hạt.

Những lúc như thế này, lập tức hân cắn nát hạt sen, trong phút chốc, hương thơm xông vào mũi, mùi thơm nhàn nhạt từ trong miệng lan tỏa ra ngoài.

“Đạ, ăn ngon.” Còn nhỏ tuổi nên hân chỉ đơn thuần gật đầu.

Sau đó hân nhìn thấy nàng cười, nhẹ nhàng cười, dịu dàng cười, giống như một trận gió nhẹ thổi vào trong lòng hân.

Từ từ, nàng chợt khóc.

“Mẫu hậu, tại sao người lại khóc?” Hân chỉ hỏi nàng một câu đơn thuần, mà nàng cũng chỉ cười cười nói, “Không có gì, mẫu hậu rất vui vẻ.”

“Kỳ nhi, gọi mẫu hậu một tiếng mẫu thân có được không?” Nàng lại bắt đầu khóc.

“Mẫu thân, mẫu thân, Kỳ nhi gọi người, mẫu hậu đừng có khóc được không? Kỳ nhi không thích khi người khóc đâu.” Hân còn nhỏ tuổi nhẹ nhàng lau nước mắt mẫu thân, chỉ hy vọng mẫu thân không khóc nữa.

Nưng mà, khi đó hân không biết có một từ gọi là bất đắc dĩ, càng không biết còn có một từ gọi là tình thế bất đắc dĩ.

Nghe được lời của hân, nàng một phen ôm lấy hân vào trong ngực, “Được, mẫu thân không khóc, mẫu thân không khóc, Kỳ nhi ngoan, về sau phải nghe lời của phụ hoàng được hay không?”

“Được, Kỳ nhi ngoan, Kỳ nhi sẽ nghe lời của phụ hoàng, như vậy, mẫu thân giúp Kỳ nhi làm chè hạt sen được không?” Hân lúc đó, thật ngây thơ cho là mẫu thân nói không khóc sẽ không khóc nữa, liền ngây ngốc nghĩ đến món ăn sở trường của mẫu thân.

“Được, được” Nàng cười, nhẹ nhàng vuốt ve đầu của hân.

Đáng tiếc, khi đó hân còn quá mức đơn thuần, cũng không hiểu nguyên nhân vì sao năm đó người thiếu nữ lại khóc thảm bi thương như thế, cũng không hiểu những lời cuối cùng đó đại biểu cho cái gì.

Hài tử đáng thương đó chỉ đơn thuần chờ mong mẫu hậu làm chè hạt sen, vào thời điểm đi tìm mẫu hậu phát hiện mẫu hậu đã chết ở trong phòng của mình.

Từ đó về sau, chỉ trong một đêm hài tử trưởng thành.

Chỉ là hân vĩnh viễn cũng không quên được còn có một chén chè hạt sen chậm chạp chưa làm xong.

Nhìn như quá trình không giống nhau, đêm động phòng hoa chúc của Mục Kỳ và Mục Thịnh một kích tình mãnh liệt, một vắng lạnh. Nhưng không thể phủ nhận đó là, bản chất đêm động phòng hoa chúc của hai người, chính là kết quả lại giống nhau, bởi vì hai người bọn họ cùng một dạng, không lên giường của tân nương.

Hơn nữa, bọn họ còn giống nhau, đồng thời bị Mục Thiên hoàng cho gọi đến hoàng cung.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, Mục Thiên hoàng lại đột nhiên cho gọi, nói là có chuyện quan trọng cần thương nghị, để Mục Kỳ lập tức đến trước.

Mà Mục Kỳ vốn định đi xem Liễu Tịch Nhượng một chút, thuận tiện sắp xếp chuyện tình trong phủ, nhưng bỗng chốc Mục Thiên hoàng cho gọi, vì vậy chỉ đành phải hướng bên chỗ hi phòng nhìn mấy lần, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một cái, mới phát tay áo bỏ đi.

Hôm qua, sau khi Mục Kỳ từ hi phòng đi ra đứng bên hồ nước một lát, cuối cùng mới tự mình đi đến Thúy Nguyệt hiền đặc biệt dùng để chiêu đãi khách đề ngủ, còn Liễu Tịch Nhượng dĩ nhiên là nghỉ ngơi luôn trong hi phòng.

Mà sau khi Mục Kỳ đi, cũng là ước chừng ở giữa buổi trưa, Liễu Tịch Nhượng mới lười biếng duỗi thắt lưng, từ từ đứng dậy.

“Tiểu thư, người đã tỉnh.” Vừa mới tỉnh dậy, Hoa Khê đã bắt đầu căn nhắc.

Liễu Tịch Nhượng bất đắc dĩ liếc mắt nhìn nàng một cái, nghĩ thầm, hôn lễ hôm qua mệt mỏi như vậy tất nhiên là muốn nghỉ ngơi thật tốt.

Hoa Khê bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn thấy Liễu Tịch Nhượng đã xuống giường, Hoa Khê ở một bên vội vàng hầu hạ thay quần áo như trước đây.

Đợi đến khi giúp Liễu Tịch Nhượng thay trang phục xong, Hoa Khê mới thử dò xét nói với Liễu Tịch Nhượng, Lưu Toàn Lưu quân gia đã ở bên ngoài chờ hồi lâu.

“Hả?” Liễu Tịch Nhược nhíu mi, “Hắn tìm ta làm gì?”

“Cài này...” Hoa Khê chảy mồ hôi, làm sao nàng biết được chứ, rồi lại nói, “Nếu không, nô tỳ gọi hắn vào.”

Liễu Tịch Nhược hơi gật đầu một cái, Hoa Khê mới chậm rãi lui ra ngoài.

Một lát sau, Luru Toàn Luru quản gia vội vội vàng vàng theo Hoa Khê đi vào.

Hắn nhìn Liễu Tịch Họa ngồi ở trên ghế nhắm mắt lại, trong lòng phức tạp một hồi, nghe nói Vương phi vừa xấu lại lười, bây giờ nhìn thấy quả nhiên không sai, tối trưa mới rời giường, tội nghiệp cho cô nương nhà người ta ở ngoài cửa lớn khổ sở quý tối trưa.

Luru Toàn yên lặng nói thầm ở trong lòng,, mồ hôi trên mặt bắt tri bắt giác chảy ra, hắn do dự xoa xoa mồ hôi trên trán.

Còn Liễu Tịch Nhược vẫn như cũ bình tĩnh ngồi, không có chút phản ứng gì.

Hồi lâu, Liễu Tịch Nhược mới từ từ mở miệng: “Chuyện gì?”

Luru quản gia nuốt một hơi, nghĩ thầm, người rốt cuộc lên tiếng, nhưng vội chết ta. Sau đó nói, “Bẩm vương phi, bắt đầu từ sáng nay, Lâm tiểu thư vẫn quý gối trước cửa vương phủ chúng ta, hi vọng vương gia...”

Liễu Tịch Nhược “soạt” lập tức mở mắt, trong đôi mắt lười biếng chợt lóe ra ánh sáng lạnh, làm cho Luru Toàn cả kinh, lời ra đến khóe miệng bị cưỡng chế nuốt trở về.

Liễu Tịch Nhược miễn cưỡng quan sát Luru Toàn một cái, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên cái bụng phình của Luru Toàn, sau đó từ từ nói một câu, “Luru quản gia cũng nên giảm cân đi.”

Luru Toàn chảy mồ hôi, trong thời gian ngắn lại không biết phải nói cái gì. Hắn biết là Liễu Tịch Nhược đang nói đùa, nhưng khí thế mãnh liệt ở xung quanh nàng làm cho hắn không dám làm càn.

Nhưng Hoa Khê lại che miệng cười hắc hắc, nàng nhìn mặt Luru quản gia quần bách cũng không nhịn được nữa bật cười ha ha.

Khuôn mặt Luru Toàn hiện mấy vạch đen, toét miệng duy trì cười hắc hắc vài tiếng.

Mà Liễu Tịch Nhược lại nhắm hai mắt lại lần nữa, trên khuôn mặt bình tĩnh nhìn không ra một gợn sóng.

Luru Toàn nhìn Liễu Tịch nhược như vậy, dưới đáy lòng bắt đầu hơi rung động. Chỉ với một lần này, cũng đủ để hắn khẳng định Liễu Tịch Nhược không phải là một tiểu thư quan gia đơn thuần.

Nhưng mà, Luru Toàn lại nhìn Liễu Tịch Nhược một cái nữa, gánh vác áp lực mở miệng nói, “Vương phi, cái cửa đó...”

“Hửm?” Liễu Tịch Nhược mở mắt, “Cửa thế nào.”

“Vậy Lâm tiểu thư...”

“À,” Liễu Tịch Nhược làm bộ ta mới vừa nhớ ra, Luru Toàn thở phào nhẹ nhõm, nhưng câu nói tiếp theo của Liễu Tịch Nhược lại làm cho hắn nổi đóa, bất đắc dĩ lắc đầu lần nữa.

Nàng nói, “Vậy thì có quan hệ gì với ta?”

Nàng có quan hệ gì với ta? Nàng ta là Lâm tiểu thư, còn ta là Kỳ vương phi, nàng ta là đệ nhất mỹ nữ kinh thành, ta là đệ nhất sừ nữ (cô gái xấu xí) lười biếng kinh thành. Cho nên, nàng ta quý ở bên ngoài thì có quan hệ gì với ta.

“Nhưng mà, bởi vì hôm qua nàng ấy ở cửa vương phủ...cho nên nàng muốn Vương gia...thu nàng làm tiểu thiếp.” Luru Toàn khẽ cắn răng, cuối cùng vẫn tàn nhẫn nói ra chuyện thực này.

Đệ nhất mỹ nữ kinh thành cam nguyện làm tiểu thiếp, đây là chuyện có bao nhiêu hấp dẫn, bởi vì hôm qua Lâm Hinh Tuyết bị từ chối tại chỗ, cho nên tái giá gặp khó khăn sao? Vì vậy phải bắt được sợi dây lên cái cây Mục Kỳ này.

“À, là như vậy...” Liễu Tịch Nhược làm như bưng bình đại ngộ, sau đó lại nói, “Chỉ là cái này người nên hỏi Vương gia, không nên đến hỏi ta.” Một câu nói của Liễu Tịch Nhược làm Luru Toàn học máu lần nữa.

“Vương gia nói chuyện này do Vương phi làm chủ.” Luru Toàn lặng lẽ xoa mồ hôi trên trán, trong nội tâm sợ hãi một trận, Vương phi này, cả người có một khí thế lạnh lùng uy nghiêm, hắn ở bên người nàng thời gian càng dài, hắn càng cảm thấy kinh khủng.

Liễu Tịch Nhược khẽ nhếch khóe miệng, để ta làm chủ, là muốn khảo nghiệm ta đây mà, còn muốn nhân cơ hội này ra oai phủ đầu với ta.

“Nếu Vương gia để cho ta làm chủ, vậy hãy để nàng ta lưu lại đi.” Khóe miệng Liễu Tịch Nhược khẽ cười, từ từ nói.

Lưu Toàn hít sâu một hơi, rõ ràng là âm thanh cười nói, nhưng hắn lại cảm thấy sống lưng một trận lạnh như băng.

Mà ở trong hoàng cung, Mục Thiên rất khẩn cấp cho gọi Mục Thịnh và Mục Kỳ, nói với bọn họ rằng, mấy ngày gần đây Đông Thịnh quốc ở biên cảnh nước ta càn rỡ lợi hại, hơn nữa theo tin tức đáng tin báo lại, có thể sau hai ngày nữa Đông Thiên quốc sẽ tấn công Mục Thiên quốc.

Vì vậy Mục Thiên mới gấp rút cho gọi hai người đến, cũng lập tức bọn họ là Dã Chiến tướng quân, do Mục Thịnh nắm giữ ấn soái, Mục Kỳ làm giám quân. Cũng mệnh bọn họ lập tức lên đường, không phải trở về phủ làm bất cứ chuyện gì nữa, ra roi thúc ngựa chạy đến biên quan trước.

Mục Kỳ nhìn nhóm ngựa với hình thể hoàn hảo, vô ý thức liếc mắt nhìn hướng Vương phủ của mình, mới bắt đầu đi thò dài một cái, xoay người lên ngựa, dẫn đại quân, lập tức chạy như bay.

Mục Kỳ và Mục Thịnh vừa mới đi không bao lâu, Mộ Tật Khiêm và Tề Nam Phong rất nhanh lên vào trong Kỳ Vương phủ, cùng trao đổi phương pháp dùng binh và chính sách ứng đối lần này với Liễu Tịch Nhượng.

Vào thời điểm mấy người Liễu Tịch Nhượng đang sôi nổi thảo luận, đột nhiên Thủ Kỳ đến đây.

Hắn vừa mới đi vào, lập tức cong người quỳ xuống, sau đó dâng lên một cái mũi tên và trăm cái ở trong lòng bàn tay giờ cao quá đầu mới nói: “Thuộc hạ vô năng, hôm qua bị tiểu thư Bạch Sơ Cẩn đánh ngất xỉu, khi tỉnh lại, chỉ phát hiện thấy cái này.”

Liễu Tịch Nhượng kinh hãi. Cái Phụng vĩ Ngân tiễn này rõ ràng là đồ ở Quý vực, mà còn cái trăm cái này rõ ràng là đồ của Bạch Sơ Cẩn.

“Chuyện gì xảy ra? Tại sao sư muội lại đắc tội với người của Quý vực?” Liễu Tịch Nhượng cả kinh nói.

Lúc này, Mộ Tật Khiêm bắt đầu đi thò dài một cái, “Mấy ngày trước đây hình như nàng mới vừa đọc mù mắt của Tam công tử Quý vực.” Rồi sau đó lại suy nghĩ một chút nói, “Nhưng mà bởi vì lúc đó cái Tam công tử Quý vực này đúng là hơi quá đáng chút, hơn nữa võ công thủ hạ của hắn cũng không cao lắm, cho nên ta thấy võ công của bọn họ hẳn là tầm thường thấp nhất trong Quý vực, nên mới không liên quan vào đó, chỉ là, mặc dù võ công của sư muội không tốt, nhưng với độc thuật của nàng, không có người có thể làm gì nàng ấy cả.”

Liễu Tịch Nhượng cau mày, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng lướt qua trên bàn, sau đó nàng chợt sững sốt, ánh mắt kinh ngạc thẳng tắp nhìn về phía cái lọ trên bàn.

Đây là? Liễu Tịch Nhượng kêu lên một tiếng, đây là độc dược mà tối hôm qua nàng vì trừng phạt Bạch Sơ Cẩn mà lấy xuống từ trên người nàng.

Như vậy nói đúng ra lúc này Bạch Sơ Cẩn đã không còn độc dược, như vậy thì người quý vực muốn bắt nàng thì dễ như trở bàn tay.

Mà chỗ của Quý vực lại là mảnh đất tiếp giáp với Mục Thiên quốc và Đông Thịnh quốc, và lại địa thế phức tạp, lại có quý lâm trấn giữ, không người nào có thể đi vào. Hơn nữa, dã thú hung mãnh ở bên trong thường thường ẩn hiện, vô cùng nguy hiểm.

Suy tính đến những thứ này, nên Liễu Tịch Nhượng và Mộ Tật Khiêm lập tức lên đường đi đến Quý vực, còn Tề Nam Phong lưu lại ở kinh thành tiếp tục trợ giúp lão đầu từ Mục Thiên. cùng lúc đó, từ bên kia truyền đến tin tức, nói là Liễu Tịch Nhiễm trong quá trình lưu đây bị người cướp đi.

Nhưng sau khi họ đi không lâu, Bạch Sơ Cẩn từ trên giường tỉnh lại, nàng mở mắt nhìn hoàn cảnh xa lạ xung quanh, một lúc lâu mới nhớ lại ngày hôm qua Mục Hữu ôm nàng bay trên mái hiên một lát, sau đó dừng lại trong mảnh sân này.

Lúc ấy nàng còn đang suy nghĩ đây là đâu, đột nhiên Mục Hữu lại lệnh mấy người mang nàng đến gian phòng này nghỉ ngơi.

Lúc đó nàng quá mệt mỏi, nhìn thấy giường lập tức liền nằm xuống ngủ đến không biết ngày tháng năm nào, nơi nào còn chú ý quan sát hoàn cảnh.

Nàng đứng dậy, xuống giường, đơn giản tắm rửa qua loa, ngáp một cái, mới từ từ đi đến cửa phòng.

Nhưng nàng mới vừa đi ra khỏi phòng đã nhìn thấy một nam tử mặc đồ màu đỏ đứng ở cạnh cửa, mặt cười đùa nhìn mình.

“Thế nào, tối hôm qua ngủ ngon không? Hồng Độc Tước cô nương.” Hắn cố ý kéo ba chữ Hồng Độc Tước thật dài, nghe thế nào cũng giống như châm chọc.

Bạch Sơ Cẩn chu miệng, tròn to hai mắt nhìn hắn một cái, “Ngày hôm qua ta ngủ cũng không tệ lắm, cảm ơn đã chiều dài.”

Mục Hữu mở to hai mắt nhìn nàng mới bắt đầu đi lác lác đầu: “Đúng là không tệ, đoán chừng khi ngủ người khác có giết người, người cũng không biết mình chết như thế nào đâu.” Một đại cô nương tại sao có thể ngủ thành như vậy, trước không nói đến tư thế ngủ bốn phương tám hướng, chỉ nói bộ dáng ngủ giống như heo chết đều không thể làm người ta tin tưởng được nàng là Hồng Độc Tước làm tất cả mọi người sợ hãi ở trên giang hồ.

“Người bình thường đều ngủ như vậy sao?” Mục Hữu lại hỏi, bình thường cũng ngủ như thế này không có chút lo lắng nào sao, ngủ không sợ trời không sợ đất?

“Nếu không thì sao? Người bình thường đều ngủ trên cây.”

“Người...” Mục Hữu nổi đóa, trong đầu nha đầu này chứa những thứ gì vậy hả, không theo suy nghĩ bình thường.

“Chỉ là, nơi này là nơi nào? Là nhà của ngươi hả? Đừng rồi ngươi tên là gì hả?” Bạch Sơ Cẩn lười biếng đuỗi thắt lưng, thờ ơ không chút để ý hỏi.

Mục Hữu khẽ hơi nhíu mi một cái, tỏ vẻ vuốt vuốt tóc, mới chậm rãi nói: “Ngươi cư nhiên không biết ta là ai, chẳng lẽ ngươi không biết ngọc thụ lâm phong, uy phong bát diện, mê đảo vô số thiếu nữ và được gọi là sát thủ thiếu nữ Ngũ Hoàng tử - Mục Hữu sao?”

Bạch Sơ Cẩn nghe hắn nói chuyện một hồi, khoe miệng co quắp, hồi lâu mới hỏi phục lại bình thường, sau đó học dáng vẻ của Mục Hữu ngày hôm qua quan sát hắn từ trên xuống dưới một phen.

Sau đó tràn đầy hoài nghi bĩu môi, khinh bỉ nhìn hắn một cái mới lên tiếng: “Là ngươi hả? Chỗ này của ngươi không có gương sao? Ngươi thật đúng là không biết xấu hổ nói mình ngọc thụ lâm phong, còn là sát thủ thiếu nữ nữa chứ, ta thấy là chó sát thủ cũng không sai đâu.”

“Ngươi nói cái gì?” Mục Hữu cắn răng rống to, nằng nặc coi đường đường là Ngũ Hoàng tử thành sát thủ chó, thật là đủ to gan.

“Ha ha ha, ta nói ngươi là sát thủ chó đó.” Bạch Sơ Cẩn lặp lại câu nói một lần nữa, sau đó bóng dáng chợt lóe mấy cái đã nhảy ra khỏi tường.

“Tôi hôm qua cảm ơn ngươi, nếu có cơ hội ta nhất định cảm tạ.” Giọng nói tùy ý từ từ biến mất trong không khí.

Mục Hữu nhìn không khí từ từ lắng xuống, một lúc lâu mới vuốt mặt của mình lẩm bầm lầu bầu nói một câu: “Dáng dấp của ta có kém như vậy sao?” Vừa nói vừa bước nhanh đến trong phòng, từ trong gương quan sát một lát, hồi lâu mới lại nói: “Không có mà, thấy thế nào cũng rất đẹp trai.”

Ngày mười hai tháng mười một năm ba mươi tư Mục lịch, đại quân Mục Thịnh và Mục Kỳ chiến thắng lớn trở về, cả nước vui mừng, Mục Thiên tự mình ra cổng thành nghênh đón, vỗ bả vai Mục Kỳ và Mục Thịnh mà nói tốt.

Sau khi hồi cung, Mục Thiên vui vẻ hăng hái phong thưởng. Phần thưởng hai người bọn họ nhận được là vạn lượng hoàng kim, mỹ nữ mười người, năm rương kim ngân châu báu cùng vô số lạng la tơ lụa.

Nhưng Mục Kỳ lại tiến lên thỉnh cầu Mục Thiên thu hồi ban thưởng mười mỹ nữ, Mục Thiên sững sốt, hỏi nguyên nhân, về mặt Mục Kỳ không đổi, khoe miệng khẽ nhếch, liền nói: “Bẩm Hoàng thượng, Tiểu Vương phi của nhi thần có chút lười, nên không thích đấu đá với một đám nữ nhân.”

Nghe câu này, các đại thần lấy làm kinh hãi, tràn đầy kinh ngạc nhìn Mục Kỳ.

Mục Thịnh lạnh lùng sững sốt, khinh thường trong mắt rất rõ ràng.

Ngay cả Mục Thiên cũng một bộ không vui.

Đường đường là Tứ Hoàng tử Mục Thiên quốc, mới thành thân không đến nửa năm liền bị Vương phi của mình quản thành ngoan ngoãn, ngay cả được ban thưởng cũng không dám tiếp nhận, thật là ném đi mặt mũi của Mục Thiên quốc. Hơn nữa không phải là Tứ Hoàng tử thích nhất phong hoa tuyết nguyệt sao? Thành thân chưa được nửa năm, liền cái tà quy chính? Hơn nữa chẳng qua hắn và Vương phi chỉ ở chung có một buổi tối mà thôi, lại có thể làm cho Mục Kỳ buông tha cho khắp vườn hoa mà đi tìm một đóa hoa đại, còn nữa đóa hoa đại này cũng không xinh đẹp, vừa lười lại xấu xí căn bản không làm mọi người khơi dậy hứng thú được.

Nghĩ như vậy, Nhị tiểu thư Liễu gia vừa xấu xí lại lười thật đúng là không đơn giản, ngăn ngủi một đêm, có thể làm cho một nam nhân hoa tâm từ đó mà thay đổi vì nàng, rốt cuộc là nàng làm sao làm được.

Hiện tại, cơ hồ tất cả mọi người tại chỗ đầu tiên là tỏ vẻ khinh thường với hành động cung chiêu thể tử của Mục Kỳ, rồi sau đó lại bắt đầu bày tỏ than thở và kinh ngạc đối với Liễu Tịch Nhược.

Đến cuối cùng, Mục Thiên cũng chỉ cười cười hỏi: “Như vậy ngươi muốn đổi thành cái gì đây?”

“Vạy cho nhi thần đổi cho Vương phi một bộ trang sức đeo tay đi.”

Kết quả là, trong vật phẩm ban thưởng của Mục Thiên hoàng, lại nhiều thêm mấy rương trang sức đeo tay.

Nhưng khi Mục Kỳ trở lại Vương phủ thì chợt lấy làm kinh hãi đồng thời mong đợi trong lòng cũng từ từ ảm đạm xuống. Bởi vì lúc này đứng ở cửa vương phủ nghênh đón hắn không phải là Liễu Tịch Nhược mà hắn ngày đêm mong nhớ, mà là ngày tân hôn đó bị hắn hạ lệnh ngăn chặn ngoài cửa, Lâm Hình Tuyết.

Mà bên cạnh nàng ta còn có một mỹ nữ Thành phi ban cho hắn mấy năm trước, bây giờ không nhớ ra tên là gì.

Lâm Hình Tuyết nhìn thấy Mục Kỳ cười trên lưng ngựa, từ từ đi đến chỗ này, trong lòng một trận mừng rỡ. Nàng ở chỗ này khổ sở đợi nửa năm cũng chỉ vì thời khắc này.

Nàng thấy dung nhan của hắn từ xa đến gần trở nên rõ ràng, nàng thấy khuôn mặt cương nghị của hắn, đôi mắt đẹp, sống mũi cao thẳng, đôi môi mím chặt.

Nàng thấy Mục Kỳ nhìn thấy nàng, trên khuôn mặt bình tĩnh thoáng qua kinh ngạc.

Nàng thấy hấn xuống ngựa, sau đó từ từ đi tới bên nàng.

Nàng cười, cười đến thiên hoa lạc trụ, để cho người nam nhân đó không chống cự được xinh đẹp của nàng.

Nhưng, Mục Kỳ lại có thể không liếc nhìn nàng một cái nào, sau đó đi qua bên cạnh nàng. Trong nháy mắt trong tim Lâm Hinh Tuyết tràn đầy mong đợi trở nên nát bấy, bởi vì trong nháy mắt Mục Kỳ đi qua đó, nàng rõ ràng nghe được Mục Kỳ hỏi Lưu quân gia một câu: “Nàng là người nào?”

Nàng là người nào? Lời này là cớ nào tàn nhẫn.

Nàng là một vị tân nương khác của người vào ngày thành thân hôm đó. Nàng là người vào ngày hôm sau quỳ ở cửa cho tới trưa nắng gắt mới được đồng ý vào cửa làm thiếp. Nàng là người ở trong vương phủ khổ sở chờ đợi người nửa năm, để nhất mỹ nhân kinh thành Lâm Hinh Tuyết.

Chỉ là Mục Kỳ ngay cả một cái nhìn cũng không liếc nàng một cái.

“Nàng là nữ nhi của Lâm đại nhân Lâm Hinh Tuyết.” Lưu Toàn Lưu quân gia theo sát ở sau Mục Kỳ, nhận lấy roi ngựa Mục Kỳ đưa tới nói.

“Ừ.” Mục Kỳ đơn giản gật đầu, “Tại sao lại ở đây?”

Lưu Toàn chảy mồ hôi, tại sao lại ở đây, dĩ nhiên là phải ở đây rồi.

Vương gia ngài đã quên, ngày ngài vào cung nàng từng quỳ ở cửa thỉnh cầu vương gia thu nàng.”

“Hả?” Mục Kỳ kinh ngạc, cẩn thận suy nghĩ một chút tựa hồ là có một chuyện như vậy, chỉ là: “Ta nhớ lúc đó ta để cho người đem chuyện này cho Vương phi xử lý mà.”

“Vâng, Vương gia quả thật đã nói như thế, nhưng Vương phi cho Lâm tiểu thư đi vào, cho đến bây giờ.”

Mục Kỳ lấy làm kinh hãi. Nữ nhân này, cứ nhiên... cứ nhiên cho nàng ta tiến vào vương phủ, hấn còn nhớ rõ bởi vì hôm đó hấn tức giận, Mục Thiên lại cho gọi, nên mới đưa chuyện này cho nàng xử lý, thứ nhất là muốn cho Liễu Tịch Nhược biết nàng làm một Vương phi là để làm cái gì, mà còn cho nàng một cơ hội để nàng tạo dựng uy tín trong vương phủ.

Hấn cho là bằng sự mạnh mẽ từ trong xương chắc là nàng không cho phép cùng chia sẻ một nam nhân với mấy nữ nhân, điều này thì hấn rất khẳng định, cho nên hấn mới giao chuyện này cho nàng, để cho nàng xử lý.

Nhưng hấn không nghĩ đến chính là, nàng lại có thể đồng ý thỉnh cầu của Lâm Hinh Tuyết, để cho Lâm Hinh Tuyết vào cửa. Ước gì hấn còn sợ nàng mất hứng, để cho Mục Thiên thu hồi mấy mỹ nữ kia, nhưng ai biết, người trong cuộc chẳng mấy quan tâm.

Chẳng lẽ hấn nhìn lầm nàng, không thể nào, hấn khẳng định Liễu Tịch Nhược không phải là một nữ nhân im hơi lặng tiếng, nhưng mà, tại sao nàng lại không quan tâm đây? Nếu như hấn đoán không sai, nguyên nhân nàng không quan tâm bên cạnh hấn có bao nhiêu nữ nhân chỉ có một, đó là nàng vốn cũng không thương hấn, cho nên căn bản là nàng không nhìn đến hấn, càng sẽ không để ý đến hấn.

Nghĩ đến đây, Mục Kỳ bất đắc dĩ thở dài một cái, xem ra hấn nhất định phải dùng thêm sức, nếu không Tiểu Vương phi này của hấn sẽ không thể nhìn thấy hấn được mất.

Mục Kỳ tắm rửa xong thay quần áo ra ngoài, mới ngồi xuống từ từ cảm lên một chén trà chậm rãi uống, mà Lưu Toàn đứng ở trước mặt hấn, cẩn thận hồi báo lại những chuyện phát sinh và sổ sách tình hình chi tiêu nửa năm qua.

Đợi đến khi hấn báo cáo xong, Mục Kỳ mới từ từ đặt chén trà xuống, nhìn như không chút để ý hỏi: “Vương phi đâu? Tại sao vẫn không thấy nàng?”

Thật ra thì hấn muốn hỏi là tại sao không đi ra nghênh đón hấn, hấn cũng không mong chờ Liễu Tịch Nhược sẽ đến hầu hạ hấn, hấn biết nàng lười, nhưng tối thiểu cũng phải ra nghênh đón hấn chứ. Nhưng mà, một đường hấn im lặng chờ đợi thế nhưng lại thấy chỉ có Lâm Hinh Tuyết ở bên ngoài chờ hấn, có dạng Vương phi như vậy sao? Hấn rất là hoài nghi.

“Á...” Lưu Toàn đáp ứng hồi lâu mới lên tiếng: “Vương phi, chắc là đang nghỉ ngơi.”

Thật ra hấn muốn nói là, kể từ sau ngày tân hôn gặp một lần, hấn cũng không có nhìn thấy Vương phi nữa.

“Nghỉ ngơi? Chắc là?” Mục Kỳ cau mày, “Chuyện gì xảy ra?”

Lưu Toàn bất đắc dĩ, đành phải vội vàng quỳ xuống nói: “Vương gia, trên thực tế là ngày ngài rời đi đó, Vương phi liền lệnh tiểu nhân sửa sang quét dọn lại tòa Tiểu lâu bỏ hoang ở biệt uyển hậu viện, cũng nghe theo lời người sửa chữa một lần nữa, tiểu nhân tưởng rằng Vương phi rảnh rồi tới không có việc gì làm, dùng để giết thời gian, nhưng không ngờ sau khi Vương phi lệnh chúng nô tài sửa xong, thế nhưng lại đi vào ở, hơn nữa còn nói không cho phép bất cứ kẻ nào đến quấy rầy người, nếu không đuổi ra khỏi phủ.”

Lưu Toàn một hơi nói xong tất cả mọi chuyện, làm cho Mục Kỳ kinh hãi, qua một lúc lại hỏi: “Vậy chuyện tình trong Vương phủ là do người nào xử lý?”

“Trước khi Vương phi vào ở cũng đã phân phó hết thảy, tất cả mọi chuyện trong Vương phủ do nô tài và Lâm tiểu thư xử lý.”

Mục Kỳ cau mày, hồi lâu không nói gì, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân để cho Lâm Hinh Tuyết vào phủ?

Nàng đã sớm lên kế hoạch thật tốt, đã sớm nghĩ kỹ chọc ta tức giận vào ngày tân hôn, cố ý để ta từ đó lạnh bạc nàng, sau đó nàng vui vẻ vào ở biệt uyển, sau đó lại sợ chuyện trong vương phủ không có người xử lý, gây ảnh hưởng đến nàng, cho nên mới cho Lâm Hinh Tuyết vào cửa để xử lý sự tình của Vương phủ.

Nếu như nàng sớm lên kế hoạch xong hết thảy, vậy nàng không khỏi có lòng tin quá mức đi.

Mục Kỳ cười khê, nữ nhân này, thật là càng ngày càng khó có thể động tới lòng của nàng.

“Nửa năm qua Vương phi vẫn không đi ra sao?” Một lát sau Mục Kỳ mới hỏi.

“Vâng, nô tài chưa từng thấy Vương phi ra ngoài, nhưng mà ngược lại Lâm tiểu thư...”

“Mang ta đi xem một chút, còn có, ngày mai ta không muốn thấy Lâm Hinh Tuyết và nữ nhân kia ở trong Vương phủ.” Đột nhiên Mục Kỳ tức giận đứng dậy, một câu nói cắt ngang lời của Lưu Toàn.

Lưu Toàn kinh ngạc: “Vương gia, nhưng mà nửa năm này Lâm tiểu thư đã làm rất nhiều chuyện cho Vương phủ chúng ta, trực tiếp đuổi ra ngoài thì không tốt lắm đâu.” Mục Kỳ ngắt đầu nhìn hấn một cái, ánh mắt đáng sợ này, lạnh như băng!

Lập tức Lưu Toàn không nói thêm gì nữa.

Ái dám ở dưới ánh mắt như thế của Mục Kỳ nói chuyện, người đó chính là muốn ăn đánh mà.

Qua một hồi trên mặt Mục Kỳ mới hòa hoãn chút, Lưu Toàn lại nói: “Còn có mỹ nhân kia là năm đó Thành phi nương nương ban thưởng vào phủ, nếu như...sợ rằng Thành phi nương sẽ...”

“Bên chỗ Thành phi có ta.” Mục Kỳ lại nói một câu, vẻ mặt có chút không vui.

Lưu Toàn nhìn sắc mặt Mục Kỳ, cúi đầu không nói thêm gì nữa, mỗi lần chỉ cần nhắc đến Thành phi, Mục Kỳ cũng sẽ như vậy. Tức giận, tức giận, bất đắc dĩ, bị thương... Tất cả tình cảm đan xen với nhau.

Bên ngoài biệt uyển Liễu Tịch Nhược ở.

Mục Kỳ nhìn cửa lớn trước mặt, cau mày. Chỉ nhìn bên ngoài tựa hồ không có gì khác nhau so với trước kia, giống như chỉ dọn dẹp cỏ dại ngoài cửa một chút, sau đó lại sơn lên một lớp dầu trên gỗ, khiến cho cửa viện bất giác đích thực có một loại cảm giác thanh u rất khác biệt.

Mục Kỳ cười, ánh mắt nhàn nhạt thoáng qua một tia kinh ngạc, định vươn tay đẩy cửa ra, nhưng----

Hắn dừng lại, cánh cửa này lại mở không ra!

Hắn dừng lại động tác, quay đầu nhìn Lưu Toàn, thân thể Lưu Toàn run lên bần bật. Ánh mắt của Vương gia không khỏi quá kinh khủng đi.

“Vương... Vương gia, tiểu nhân đã từng thử qua rất nhiều lần, cửa này, mở không được.”

Mục Kỳ ngưng thần, tựa hồ như đang nghiên cứu làm sao để có thể mở được cánh cửa này, nhưng không được phép nghĩ nhiều, đột nhiên Mục Kỳ vươn tay, “Bùm-----” một tiếng, một chưởng đánh ra, đánh vào trên cửa đang đóng chặt, chỉ nghe “Ầm” một tiếng, cửa mở ra.

Lưu Toàn tròn to hai mắt nhìn cánh cửa đột nhiên mở ra. Mặc dù hắn biết Mục Kỳ không giống như lời đồn không có một chút võ công nào, nhưng kể từ năm đó hắn đi theo Mục Kỳ chưa từng thấy hắn ra tay lần nào. Không nghĩ tới, lần này may mắn nhìn thấy Mục Kỳ ra tay, mặc dù là một chưởng nhìn như đơn giản, nhưng như vậy là đã đủ rồi, bởi vì hắn đã nhìn thấy rõ ràng khung cảnh bên trong cánh cửa.

Đầu tiên đập vào mắt là một nhóm cây hình thù quái dị, bởi vì lúc này là mùa đông, tất cả cây đều không có lá, mà cây khô lại xiêu xiêu vẹo vẹo bày ra đủ loại hình dáng, tạo một ý tứ khác biệt. Dưới tàng cây là một nhóm cỏ khô héo, nhìn như sắp xếp lộn xộn, nhưng nhìn kỹ lại có thể nhìn ra nhưng cây cỏ này xếp lại là thành một câu nói: Vườn này chớ vào, hãy trở về đi!

Thấy tám chữ này, Mục Kỳ cười giựt giựt khóe miệng, mà Lưu Toàn phía sau hắn lại nhất thời không nhận được, “Phi-----” một tiếng bật cười.

Nhìn về phía trước, là một tòa núi giả rất khác lạ, ở giữa là một hồ nhỏ xanh ngắt. Từ cửa ra bắt đầu có thể nhìn thấy một đường đất nhỏ vòng qua hồ, quanh co khúc khuỷu kéo dài đến bên trong vườn.

Mục Kỳ âm thầm kinh ngạc, không ngờ Liễu Tịch Nhược lại có tâm tư linh hoạt như vậy, vốn là một khu vườn bỏ hoang trải qua Liễu Tịch Nhược chỉnh đốn sửa chữa không nghĩ tới lại tuyệt vời như vậy. Nhưng là cho hắn kỳ quái là trong vườn lại tĩnh lặng như thế, nhìn kỹ mới phát hiện, trong vườn này không có bất kỳ động vật nào.

Nhưng mà dựa theo sự tươi tốt của cây cối trong vườn mà nói tất cả hình như không có khả năng.

Thế nào mà chim không bay trên trời xanh, con côn trùng không đậu trên lá cây, con kiến không xây tổ, thế nào mà con cá không có ở dưới nước, nơi

này sao mà quái lạ như vậy.

Không có chim, không có côn trùng, không có cá, thậm chí ngay cả con kiến cũng không có.

Mục Kỳ nhìn khu vườn một lát mới bước vào, tất nhiên là Lưu Toàn cúi đầu đi theo phía sau. Theo con đường đất nhỏ từng bước từng bước đi lên phía trước.

Hắn đi rất chậm, trong bước chân trầm ổn lại có mấy phần hốt hoảng, phảng phất như đi dự một nghi thức quan trọng, rõ ràng rất là vui mừng nhưng lại phải giữ vững trầm ổn vốn có.

Đã nửa năm, nàng đã trở thành hình dáng ra sao, từ trang phục mỏng manh xinh đẹp mỹ miều đổi thành áo bông dày cộm cồng kềnh, nàng có oán trách áo bông thô kệch hay không, không thể làm nổi bật vóc người hoàn mỹ của nàng. Nàng mà mặc áo bông thì sẽ có hình dáng như thế nào?

Bây giờ hắn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi nàng. Thậm chí hắn có chút tức giận, lúc ở trong doanh trại, hắn đã có rất nhiều lần thiếu chút nữa thì chạy về gặp nàng, nhưng lần này hắn trở về, nàng lại không ra nghênh đón.

Mục Kỳ từ từ đi, sau đó hắn dừng lại, bởi vì hắn nhìn thấy ở phía trước bên ven đường có một khối bia đá dựng thẳng, trên đó viết: Mong công tử dừng bước, con đường phía trước không thông.

Mục Kỳ bật cười, lắc đầu một cái tiếp tục đi lên phía trước.

Đi không được mấy bước lại thấy một bia đá, trên đó viết: Nghe ta khuyên một câu, không cần đi về phía trước, không cần lãng phí sức lực, trở về đi thôi.

Mục Kỳ cười cười, có chút mong đợi bước nhanh lên phía trước, ánh mắt tìm kiếm tấm bia đá tiếp theo trên mặt đất, rốt cuộc, Mục Kỳ lại tìm được tấm bia đá thứ tư, trên đó viết: Để cho người không cần đi tiếp về phía trước, nếu người còn đi lên phía trước, đến lúc đó đừng oán ta không có khuyên người.

Ngay sau đó, Mục Kỳ tìm được khối thứ năm, phía trên viết: Càng đi về phía trước, nhất định người sẽ hối hận.

Trên khối thứ sáu viết: Bể khổ vô biên, quay đầu là bờ.

Mục Kỳ đi càng lúc càng nhanh, cũng càng lúc càng mừng rỡ, thông qua những tấm bia đá này, thậm chí hắn có thể nhìn thấy vẻ mặt của Liễu Tích Nhược, cao hứng, vui vẻ, khuyên lơn, nồng nặc, bắt đầu đi... Những lời này không khỏi hấp dẫn tâm trí của hắn, nàng càng không cho hắn đi, hắn lại càng muốn đi. Cho đến khi hắn phát hiện hoàn cảnh xung quanh càng ngày càng quen thuộc, hắn mới như có điều suy nghĩ dừng bước, Lưu quân gia vẫn theo sát sau lưng hắn không nghĩ hắn sẽ dừng lại, không kịp thời dừng bước, không cẩn thận, thân thể mập mạp lập tức đụng phải người Mục Kỳ.

Mục Kỳ bị hắn va chạm, người hơi nghiêng về phía trước, đầu cũng theo quán tính nâng lên, sau đó hắn thấy ở trên cành cây khô viết mấy dòng chữ: Nói người đừng đi người không nghe, hối hận chưa, lại trở về chỗ cũ.

Mục Kỳ kinh ngạc nhìn bốn phía một cái, lúc này mới phát hiện quả nhiên mình đã quay về lại bên cửa bát giác, chẳng những hận hận nắm ngón tay, sau đó còn giương mắt nhìn đường nhỏ này một lần nữa.

Rõ ràng cũng chỉ có một con đường, từ nơi này cũng nhìn không ra là một vòng tròn, hơn nữa quả thật hắn mới vừa đi ra từ một con đường khác, giờ lại trở lại chỗ cũ. Đây là xảy ra chuyện gì chứ?

Mục Kỳ càng lúc càng kinh ngạc, hắn quay đầu nhìn Lưu quân gia đang ghen cười, rất không vui nói một câu: “Buồn cười cũng đừng ghen.” Không ngờ mình đường đường là Hoàng tử lại để cho cái nha đầu này đùa giỡn! “Phi-----” Mục Kỳ nói một câu làm cho Lưu Toàn không nhịn được nữa, trực tiếp bật cười. Mếu như vừa rồi Mục Kỳ không có nói ra câu đó, đoán chừng là hắn có thể nhịn được, nhưng những lời vừa rồi của Mục Kỳ, thật là quá buồn cười rồi.

Hắn không nghĩ tới Mục Kỳ lại sẽ nói ra những lời như vậy, hơn nữa trên mặt còn mang vẻ mặt hối tiếc đáng yêu. Lưu Toàn biết hết những nhận xét và tin đồn bên ngoài về Mục Kỳ, nhưng hắn biết rất rõ ràng Mục Kỳ ở trong Vương phủ là một người vô cùng lạnh nhạt. Hắn đi theo Mục Kỳ đã nhiều năm, hắn biết những lời đồn đãi kia là do Mục Kỳ thả ra ngoài, mà người làm trong Vương phủ không nhiều lắm, lại chưa bao giờ dùng người mình không tin nhiệm, vì vậy không có mấy người biết tính tình thật của Mục Kỳ. Mà nếu như biết rõ nguyên nhân hắn cố ý phát tán tin đồn, phỏng chừng lại muốn làm cho người ta kinh ngạc.

Hắn rất ít cười, không thể nói là chưa bao giờ thấy hắn cười. Hắn rất lạnh, nhưng không phải như Mục Thịnh có bộ mặt lạnh như băng, mà là loại hơi thở tỏa ra từ trong xương làm người khác hít thở không thông. Hắn thường tự dung nhìn hồ nước kia ngăn người, không có ai biết hắn đang suy nghĩ cái gì. Mà người quen thuộc với hắn cũng biết lúc này ngàn vạn lần không nên đi trêu chọc hắn, lại càng đừng có ở trước mặt hắn thay thế mẫu phi của hắn, nếu không hắn sẽ phát điên, thật sự hắn sẽ điên, khi đó hắn sẽ không nhận ra người là ai, hai mắt dữ tợn kinh khủng, trong nháy mắt sẽ lấy đi tính mạng của người.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Nhớ Lại Lúc Trước Ác Chỉnh Mục Thịnh [Văn Bản Vip]

Nhưng mà hiện tại lại bất đồng, kể từ khi Vương phi gả vào, Mục Kỳ liền bắt đầu thay đổi. Mặc dù Mục Kỳ và Tịch Nhược sống chung thời gian không lâu, thậm chí là chỉ trừ đêm động phòng hoa chúc đó, bọn họ chưa gặp mặt lại lần nào, nhưng Luru Toàn lại ngạc nhiên phát hiện nụ cười trên mặt Mục Kỳ càng ngày càng nhiều.

Vào ngày hôn lễ đó, Mục Thịnh ở trước mặt mọi người cười to, đó là nụ cười mà hắn chưa từng nhìn thấy trước đó, đơn thuần, vui vẻ, tỏa ra từ trong ra ngoài, lập tức làm trong lòng người khác ấm áp.

Còn bây giờ, Mục Kỳ mới trở lại từ biên quan, thân thể còn mệt mỏi không chịu nổi, nhưng hắn lại giả bộ tức giận chạy đến đây, cho dù bị Liễu Tịch Nhược đùa giỡn, cũng không thấy sắc mặt giận dữ trên mặt hắn, ngược lại khỏe mắt còn mang theo ý cười vui vẻ làm Luru Toàn kinh dị.

Những thứ này, làm cho Luru Toàn không để ý đến Mục Kỳ đang ở trước mặt, cũng không quan tâm đến thân phận chủ tớ, mở miệng cười ha ha ha.

Đợi đến khi Luru Toàn ôm bụng ngừng cười, Mục Kỳ mới xoay người, nhìn như tùy ý nói câu: “Quạt gai cười đủ chưa? Nếu như cười đủ rồi, chúng ta sẽ đi một vòng nữa.”

Lập tức Luru Toàn ngay ngốc tại chỗ.

Mục Kỳ không nói lời nào, dẫn đầu đi ở phía trước, hắn phải biết được đây là xảy ra chuyện gì?

Vương phi mới cưới lại bắt Vương gia phải chờ ở ngoài cửa, có Vương phi như vậy sao? Nàng như vậy thì làm Vương phi thế nào, hắn nhất định phải xông vào vườn dạy bảo lại Liễu Tịch Nhược làm thế nào để làm Vương phi.

Mục Kỳ tìm cho mình một lý do đầy đủ, đi vào đường nhỏ một lần nữa.

Mà Luru quân gia phía sau hắn cũng tận lực cúi thấp đầu, tuyệt đối là một bộ dáng không quan tâm.

Sớm biết thì vừa rồi có đánh chết hắn cũng nhin không được cười, hắn sao lại quên mất chứ, Vương gia nhà mình còn có một mặt đen tối khác.

Một con đường nhỏ bình thường, không dài cũng không tính là ngắn, nhưng mỗi một ngày Mục Kỳ cũng sẽ đến nơi này mấy lần, hơn nữa sau khi trở về lại suy tư nghiền cứu một lần.

Kết quả là, ba ngày trôi qua, Mục Kỳ vẫn không thể nghĩ ra biện pháp đi ra khỏi khu vườn đó. Nhưng mà, mệt mỏi nhất là Luru Toàn, bởi vì mỗi ngày Mục Kỳ đều muốn nghiền cứu chuyện này, vậy nên mỗi ngày hắn nhất định phải đi theo phía sau Mục Kỳ một lần lại một lần lượn lờ mấy vòng, sau đó giúp Mục Kỳ tìm các bộ sách và tài liệu, nhưng cuối cùng Mục Kỳ lại không tra ra kết quả gì.

Mặt trăng lên cao, ban đêm mê hoặc.

Mục Kỳ ngồi ngay ngắn trước bàn đọc sách vất óc suy nghĩ, bắt đầu đi thờ dài một cái.

Nếu như Luru Tịch ở đây thì tốt rồi. Nói một câu như vậy trong suy nghĩ, một nụ cười vô ý xuất hiện bên khóe miệng Mục Kỳ, đồng thời, trong đầu của hắn lập tức hiện lên một khuôn mặt tuyệt mỹ. Mục Kỳ không thể không nói, chỉ có mặt của hắn ta mới có thể dùng từ mỹ để hình dung, hắn toàn thân bạch y, cầm trong tay phát trần màu trắng, càng làm cho hắn giống như một vị tiên nhân.

Mục Kỳ khẽ thờ dài một cái, trở về Thượng kinh cũng được vài ngày rồi, nhưng vẫn không thấy Tàn Luru Tịch. Nhắc tới cũng kỳ lạ, mặc dù hai người đã xưng huynh gọi đệ, nhưng cũng chỉ liên quan đến phương diện tình hữu nghị, chưa bao giờ hỏi chỗ ở của đối phương hay là tên họ thật sự. Mà hắn cũng chưa bao giờ yêu cầu hắn ta tháo mặt nạ.

Thật ra thì hai người bọn họ cũng biết rõ, quan hệ của bọn họ cũng chỉ là trên phương diện tình hữu nghị mà thôi, một khi liên lụy đến lợi ích, đến các môn phái thì sợ rằng rất nhanh sẽ khiến cho tình hữu nghị của bọn họ biến đi, mà bọn họ giấu riêng lý lịch của mình. Bảo vệ mình kỹ thực cũng là bảo vệ đối phương.

Nhưng với sự thông minh tài trí của tằm Luru Tịch, nếu như phải giải quyết cái vấn đề này thì phải là một chuyện vô cùng dễ dàng rồi.

Nói đến Mục Kỳ biết đến Tàn Luru Tịch, sợ rằng phải nhắc lại từ nửa năm trước lúc Mục Kỳ mới vừa đến biên cảnh trở về sau.

Khi đó, đại quân Đông Thịnh quốc đã chuẩn bị xong để tấn công Mục Thiên quốc, nhưng mà bởi vì Mục Thiên quốc vội vàng vàng chạy đến, đường xa xa xôi, cả người mệt mỏi, lại không có thời gian điều chỉnh đã phải bắt đầu trận chiến đầu tiên, vậy nên trận chiến đầu tiên thất bại.

Mà Đông Thịnh quốc đã có chuẩn bị, không chỉ có binh lính hung mãnh, ngay cả tướng quân cũng dụng binh như thần, làm cho Mục Thịnh ngạc nhiên.

Vì thế, Mục Kỳ và Mục Thịnh bề đầu sút trán, mà bởi vì mình chạy xe ngựa mệt nhọc, lại bị thua trận làm sĩ khí binh lính thấp xuống, trong ngoài đều gặp

khó khăn chật vật.

Mục Kỳ bắt đầu đi. Nhìn các binh lính cúi đầu ủ rũ trong lòng một trận khó chịu. Mặc dù hắn và Mục Thiên luôn đối nghịch nhau, nhưng hắn cũng biết phân chia nặng nhẹ rõ ràng, ích lợi của quốc gia hắn vẫn hiểu, vậy nên lần này, hắn khó được thu hồi tính tình phóng túng không kiềm chế được, bắt đầu nghiêm túc xử lý chuyện này, nhưng mà cũng chính bởi vì chuyện này khiến Mục Thịnh và Thành phi nổi lên ý định giết hắn.

Nhưng mà Mục Kỳ không ngờ vào lúc này lại nhận được tin tức, nói là Môn chủ Thiên Cơ môn đã đi đến chỗ biên cảnh này, giờ phút này đang đi đến cùng với Quý vực.

Mục Kỳ sửng sốt, đang kinh ngạc thấy quái lạ vì sao Tần Lưu Tích đồ mồ hôi lạnh, rồi lại vội vàng thay đổi ý phục nhân lúc trời tối đến Quý vực. Quý vực, đó không phải là một nơi mà người bình thường có thể đến được, nơi đó không chỉ có “Quý lâm” ngăn trở, hơn nữa bên trong còn có đa dạng phong phú các loài dã thú, phần lớn đều là những giống loài mà người bình thường chưa từng thấy qua.

Đã nhiều năm trước đây, cho dù là người có võ công cao cường đi nữa cũng chưa bao giờ đi vào Quý vực, hơn nữa, từ trước đến nay khu rừng Quý lâm này đều là chỉ có vào mà không có ra. Trừ phi là có người trong Quý vực có “Hóa khỉ” quý vực dẫn vào, nếu không, không có người nào có thể đi vào.

Mục Kỳ không biết mình đang lo lắng cái gì. Đến lúc hắn biết được Tần Lưu Tích đã đến Quý vực, tìm của hắn chợt treo lên. Tựa hồ như có một cỗ lực lượng vô hình dẫn dắt hắn, khiến cho hắn liều lĩnh chạy đến phía trước. Mà trong lòng của hắn phảng phất như có một giọng nói yếu ớt nói cho hắn biết, nhất định phải đi theo Tần Lưu Tích, nếu không người sẽ hối hận.

Mục Kỳ phi ngựa chạy một mạch, nhưng không ngờ, hắn còn chưa đến chỗ Quý lâm trong Quý vực thì đã nhìn thấy một nam tử tuyệt mỹ nằm trên lưng hổ tử trong rừng cây nhảy ra.

Chỉ thấy sắc mặt nam tử kia tái nhợt, giống như là bị kinh hách, khuôn mặt xinh đẹp bởi vì bị đau đớn mà nhăn lại thành một cục, khuôn mặt tuyệt mỹ, một thân bạch y, chính là Tần Lưu Tích.

Mà ở chỗ trên vai hắn không biết bị cái gì cào xé mà tạo thành một hồng lõm, thấp thoáng có thể thấy được máu thịt be bét trộn lẫn với nhau, mà dòng máu tươi chảy ra rõ ràng đã có chút biến thành màu đen. Mà lúc này, Mục Kỳ mới phát hiện đôi môi Tần Lưu Tích đã tím bầm, giữa ấn đường cũng từ đen lại.

Mục Kỳ kinh hãi, vội vàng giục ngựa chạy đến đó.

Nhưng hắn mới vừa đến gần hơn một chút, bạch hổ đang nhắm mắt chợt đứng lên, nhe răng, bộ mặt hung ác nhìn hắn. Tần Lưu Tích trên lưng hổ cũng giống vậy, nhanh chóng ngồi thẳng người lại, gương mặt cảnh giác nhìn Mục Kỳ, không, phải nói là Ngọc Tích Tề.

Ngọc Tích Tề sửng sốt, lúc này mới ý thức được hành động vừa rồi của mình có chút đường đột.

Hắn lại muốn cứu hắn ta? Hắn phải cứu Tần Lưu Tích? Ngay cả chính hắn cũng không nghĩ ra được vì nguyên nhân gì, cơ hồ là theo bản năng, hắn đã giục ngựa chạy tới.

“Thế giới này thật đúng là nhỏ bé, không nghĩ đến ở chỗ này cũng có thể nhìn thấy Môn chủ La Sát môn Ngọc Tích Tề.” Tần Lưu Tích cười khẽ, khoe miệng xinh đẹp đỏ tươi nhếch lên về phía trước, chậm rãi nói, “Nhưng mà, theo ta được biết, lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, không phải là tác phong của Ngọc Môn chủ.”

Mục Kỳ giống như là cười khẽ, nhìn sắc mặt nam tử ngồi trên lưng hổ trước mặt càng ngày càng tái nhợt, cố ý nói: “Đây quả thật không phải là tác phong của Ngọc môn chủ, có thể ở chỗ này mà gặp được Tần Môn chủ cũng đã làm cho tại hạ rất kinh ngạc, cho nên, Tần môn chủ cứ yên tâm chữa thương đi.”

Tần Lưu Tích sửng sốt, trên mặt tái nhợt thoáng qua một tia kinh dị, há mồm muốn nói gì đó, nhưng một ngụm máu tươi đỏ nặng trong ngực phun ra, ngăn chặn lại tất cả lời hắn muốn nói.

Ngọc Tích Tề thấy trong miệng Tần Lưu Tích phun ra một ngụm máu tươi, cũng không kịp nói gì, vội vàng phi thân đi lên, trước khi Tần Lưu Tích và Tiểu Bạch phản ứng cũng đã kéo hắn bay đến một mảnh đất trống.

Tốc độ của Ngọc diện la sát cũng không phải là ai cũng có thể đạt được.

Con bạch hổ thấy Tần Lưu Tích bị Ngọc Tích Tề bắt đi, hung tợn nhe răng gào to một tiếng, vội vàng chạy đuổi theo. Mà khi nó nhìn thấy Tần Lưu Tích hoàn hảo vô khuyết đang ngồi trên đất trống, cho đến khi Mục Kỳ ngồi sau lưng hắn dùng nội lực bức độc ra cho hắn, nó mới từ từ ngừng lại, sau đó ngồi chồm hổm xuống.

Nó ngồi ở bên người Tần Lưu Tích, mặt hướng Ngọc Tích Tề, một cặp mắt hung ác càng không ngừng di động nhìn lên người trước mặt, đồng thời cảnh giác nghe động tĩnh bốn phía, nghiêm nhiên trở thành một con hổ canh chừng.

Mục Kỳ nhìn hành động của bạch hổ, có chút buồn cười co rút khóe miệng. Ánh mắt của hắn híp lại, khóe miệng tà mị hơi nhếch lên, một nụ cười khiếp người nhìn về phía Tiểu Bạch.

Nhưng Tiểu Bạch cũng chỉ giữ vững tư thế ngồi như cũ, hoàn toàn không bị bất luận kẻ nào ảnh hưởng, về mặt của nó dường như là đang nói, trừ chủ

nhân nhà ta, người khác cũng sẽ không làm ta hứng thú.

Ngọc Tích Tề từ từ nâng cao cánh tay của mình, sau đó đặt xuống phần lưng Tàn Lư Tịch, rất nhanh liền tìm được huyết vị.

Nhưng thời điểm Ngọc Tích Tề đặt tay lên lưng Tàn Lư Tịch, lại chợt sùng sốt.

Hắn, quá mức gầy yếu, hắn, thoát nhìn còn gầy yếu hơn nhiều.

Ngọc Tích Tề từ từ vận khí, rất nhanh, một cỗ nội lực hùng hậu theo cánh tay Ngọc Tích Tề từ từ truyền vào trong cơ thể Tàn Lư Tịch. Sau đó hắn chợt đề khí một lần nữa, lại một cỗ nội lực cường đại tiến vào trong cơ thể Tàn Lư Tịch.

Tàn Lư Tịch chỉ cảm thấy nội lực ám áp truyền tới từ sau lưng của hắn, rồi từ từ truyền khắp toàn thân hắn. Đột nhiên, một cỗ nội lực mạnh mẽ đánh tới, Tàn Lư Tịch cảm thấy trong ngực một trận nặng nề, mãnh liệt đánh thẳng vào làm hắn cau mày, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Nhưng vào lúc này, Tàn Lư Tịch lại cảm thấy trong cơ thể có một cỗ khí lưu chợt xông phá ra, miệng của hắn chợt mở, liền phun ra một ngụm máu đen.

Tàn Lư Tịch che lồng ngực của mình, đích thực là độc trong cơ thể của hắn đã được Ngọc Tích Tề bức ra, mà hắn cũng nhờ việc này mà bảo vệ được tính mạng. Còn Mục Kỳ cũng vì vậy mà nguyên khí bị tổn thương nặng nề.

"Theo ta được biết, giúp đỡ người bị thương cũng không phải là tác phong của La Sát môn chủ." Tàn Lư Tịch chống đỡ thân thể suy yếu nhìn Ngọc Tích Tề đang vận công, nói.

Ngọc Tích Tề nhìn mặt Tàn Lư Tịch tái nhợt vô lực, một lát sau mới nói: "Quả thật không phải là tác phong của Ngọc mỗ ta." Đây quả thật không phải là tác phong của Ngọc Tích Tề, uy chấn giang hồ, hoàng cung, thậm chí là cả đại đế quốc, Ngọc diện la sát ngoại trừ đánh cướp quan lại tham ô chia tiền cho người nghèo, từ trước đến nay sẽ không làm bất kỳ một chuyện gì mà không có quan hệ với chuyện của mình.

"Tại sao lại cứu ta?" Tàn Lư Tịch nhẹ nói, trong giọng nói lạnh như băng có nhiều hơn mấy phần ý khác.

"Không biết, trong lòng có một giọng nói nói cho ta biết, ta nhất định phải cứu ngươi." Ngọc Tích Tề nhíu mày lại, nói ra một lý do đủ để làm cho người ta học máu.

"Ta..." Tàn Lư Tịch đang muốn nói gì đó, chợt một bóng dáng màu xanh đen che mặt phóng tới, không nói hai lời liền đặt kiếm trên cổ Ngọc Tích Tề. Ngọc Tích Tề sững sờ, nhưng bởi vì vừa mới giúp Tàn Lư Tịch chữa thương nên hao phí đại lượng nguyên khí, lúc này hoàn toàn không có khí lực phản kháng.

Đại sư... Huỳnh... Đùng... Là hắn đã cứu đệ... Khụ khụ... Khụ khụ." Tàn Lư Tịch suy yếu lôi kéo vạt áo màu xanh lam, trong giọng nói đứt quãng chứa sự vô vọng.

Nam tử kia nghe được giọng nói của Tàn Lư Tịch, từ từ quay đầu lại nhìn Tàn Lư Tịch một cái, mới hơi không cam lòng lấy thanh kiếm ra, sau đó trở về bên người Tàn Lư Tịch, đỡ hắn dậy, một tay đặt ở trên cổ tay hắn, sau khi xác định không có chuyện gì mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tại sao không chờ ta đã tự mình tiến vào, đệ có biết bên trong đáng sợ cỡ nào hay không, đệ sao lại cũng như Tiểu sư muội không hiểu chuyện vậy. Hơn nữa Nhị sư huynh đã truyền đến tin tức, sư muội cũng không bị bọn họ bắt đi. Lần này nếu không có vị công tử này tương trợ, nếu không... A!" Lời trách cứ của nam tử áo lam càng càng càng trở nên nhẹ nhàng, càng ngày càng xa, cuối cùng bắt đầu dĩ vãng một cái, "Thật là hết cách với đệ."

Ngọc Tích Tề bất động thanh sắc nhìn hai người trước mặt, ánh mắt híp lại.

Hắn nhìn nam tử áo lam. Có thể dễ dàng kẻ kiếm đặt trên cổ hắn, nói rõ võ công người này không thấp. Mà sau khi hắn nhìn thấy Tàn Lư Tịch, cũng không làm quá nhiều động tác dư thừa, mà trực tiếp cầm cổ tay của hắn lên nhưng chỉ một hồi đã để tay xuống, trên mặt là một vẻ mặt thờ phào nhẹ nhõm. Từ những điều này có thể nói rõ, người này biết y thuật, hơn nữa y thuật rất cao siêu.

Ngọc Tích Tề cười khẽ, lúc này nam tử áo lam đang nhìn Tàn Lư Tịch, mà Ngọc Tích Tề lại thấy được từ trong đôi mắt nam tử lộ ra sự đau lòng và--- -- cứng chiều.

"Lần này là ngoài ý muốn, đệ không ngờ đến bên trong sẽ có một con rắn ngàn năm..." Giọng nói đột nhiên ngừng lại, Tàn Lư Tịch như có điều gì suy nghĩ nhìn Mục Kỳ luôn ở bên cạnh một cái.

Ngọc Tích Tề hiểu ý, đang muốn chấp tay liền nghe thấy nam tử áo lam nói: "Lần này da tạ công tử tương trợ, sau này nếu như muốn tại hạ giúp một tay, chắc chắn sẽ hết sức giúp đỡ, nhưng hôm nay, tại hạ phải mang sư đệ đi trước để trị thương, cho nên cáo từ." Nói xong cũng ôm lấy Tàn Lư Tịch đặt trên lưng hổ rồi phi thân rời đi.

Ngọc Tích Tề sững sờ, đứng tại chỗ nhìn phương hướng Tàn Lư Tịch biến mất, thật lâu không nói gì.

Thật ra thì, căn bản Mục Kỳ không có nghĩ đến, hôm đó sau khi vội vàng đến Thịnh Vương phủ mà còn có thể gặp được Tàn Lư Tịch, hơn nữa còn lấy phương thức ôn tồn như vậy, càng không nghĩ đến bọn họ có thể gặp mặt lần thứ ba.

Phía trước chiến sự căng thẳng, phía sau Tướng quân vội vàng. Đối mặt với thế sự cấp bách, mỗi ngày Mục Kỳ không thể không bận rộn đến mức mê đầu sứt trán.

Hôm đó, là bởi vì Mục Kỳ cần phải xử lý chút chuyện bên trong La Sát môn, nên Mục Kỳ rất bất đắc dĩ, chỉ đành phải triệu tập mấy nhân vật quan trọng đến bên bờ sông, cho đến sau khi bọn họ sắp xếp công việc cụ thể xong xuôi, mới yên tâm thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng lúc hắn đang muốn xoay người đi lại nhận ra sau lưng có người, bước chân hắn dừng lại xoay người ngay lập tức một lá cây cũng nhanh chóng bắn ra, chỉ thấy dưới bóng đêm một bóng đen ở trên cây lật người một cái liền nhẹ nhàng tránh thoát.

Mục Kỳ kinh ngạc, một nụ cười khẽ thoáng qua trên khóe miệng, lại là một cao thủ.

"Không nghĩ đến lễ ra mắt của Ngọc Môn chủ lại kích động lòng người như vậy."

Mục Kỳ nghe được một giọng nói quen thuộc truyền đến, thân thể chợt run lên, sau đó mới bình tĩnh đại ngộ nói tiếp: "Đáng tiếc phần lễ ra mắt này Tần Môn chủ cũng không nhận không phải sao?"

"Ha ha" Người trên cây cười khẽ hai tiếng, nhánh cây nhẹ lay động, trong đêm tối một bóng dáng gầy yếu nhanh chóng trở mình, một thân bạch y bay xuống từ trên cây, chính xác đứng ngay trước mặt Mục Kỳ.

"Ta là đặc biệt đến cảm tạ ân cứu mạng của Ngọc Môn chủ, còn có thể thu được lễ vật tốt như vậy của Ngọc Môn chủ nữa." Tần Lưu Tích chấp tay nói, khẩu khí tiêu chuẩn của người trên giang hồ. Lúc này, trong mắt hắn vẫn xa cách như cũ, nhưng trong con ngươi lạnh nhạt lại phủ thêm một sự chân thành.

"Ha ha." Mục Kỳ khẽ cười một tiếng, "Được. Nhưng mà, Thiên Cơ môn thật đúng là làm cho người khác kinh ngạc, ngay cả Ngọc môn xuất hiện ở đâu cũng sẽ tra ra được nhất thanh nhị sở?"

Tần Lưu Tích bĩu môi, "Đây cũng không phải là Thiên Cơ môn chúng ta tra, Thiên Cơ môn chúng ta còn không có bản lãnh này, có thể chính xác không sai tra được hành tung của Ngọc Môn chủ. Chẳng qua ta chỉ thử vận may một chút thôi, không ngờ đến thật đúng là để cho ta gặp được."

"Hả?" Mục Kỳ cười khẽ, "Xem ra Tần Đại Môn chủ liệu sự như thần, nhưng mà không phải đều đúng, sao mà con rết to lớn ngàn năm ở trong rừng kia không dự liệu được."

"Ngươi..." Đầu tiên là Tần Lưu Tích lấy làm kinh hãi, sau mới hiểu được đây là Ngọc Tích Tề cố ý chửi hắn, là ghi hận đêm hôm đó hắn muốn nói mà không được. Cho nên khóe miệng hơi có chút gượng ép cười cười, không nói thêm gì nữa.

Cơ hồ không có mấy người biết, Tần Lưu Tích, cũng chính là Liễu Tích Nhược sợ nhất chỉ có hai thứ. Một trong số đó chính là con rết.

Nàng ghét động vật nào nhiều chân, cho dù võ công của nàng có cao hơn đi nữa, thời điểm nàng nhìn thấy con rết sẽ nhịn không được không ngừng run rẩy, thét chói tai, mất đi toàn bộ sức chiến đấu, thậm chí là đến cả một cô nương tay trái gà không chặt cũng không bằng.

Từ sau đó, quan hệ của hai người trở nên dần thân thiết hơn, sau đó, hai người bọn họ thường đi ra ngoài uống rượu, ngâm thơ, Mục Kỳ bội phục một phần khí chất bẩm sinh của Tần Lưu Tích, bội phục hắn có đầu óc thay đổi linh hoạt, càng bội phục hơn nữa hắn có khí thế trầm ổn loạn mà không sợ hãi.

Mục Kỳ thử nói chuyện chiến trường cho Tần Lưu Tích nghe, nhưng làm Mục Kỳ kinh ngạc là, hắn có thể nói mấy câu đơn giản liền phân tích chiến sự bây giờ rõ ràng, hơn nữa còn có thể nói ra mấy loại phương pháp đối chiến, thậm chí có thể viết ra một bộ "Phương án tác chiến", làm cho mọi người ngạc nhiên hơn nữa, dĩ nhiên đây là do Tần Lưu Tích tự mình chấp bút.

Có nói như này, hắn dụng binh như thần, nhưng đáng tiếc lại từ chối không muốn tham dự vào. Dùng lời của hắn mà nói chính là, ta có sự đam mê của ta, đam mê của ta không phải là chiến trường, tất nhiên là sẽ không liên quan đến chuyện chiến trường. Hơn nữa làm không được còn bị liên lụy, mạng của ta chỉ có một cái, tự ta mà không quý trọng thì ai quý trọng.

Kết quả là, vào một đêm gió lớn, một nam tử tuấn mỹ mặc bạch y cầm một cây quạt giấy màu trắng và một nam tử mang mặt nạ hình đầu lâu một nửa mặc áo xanh lặng lẽ vào trong trại lính, sau đó cố ý giả bộ đáng lên lút đi tới trước doanh trướng của Mục Thịnh, sau đó hai người liếc mắt nhìn nhau, cười đùa một tiếng liền ném một gói đồ vào trong.

Lúc ấy, Mục Thịnh đang chuẩn bị nghỉ ngơi, chợt thấy một gói đồ từ ngoài doanh trướng ném vào, hắn lấy làm kinh hãi, vội vàng rút kiếm ra hướng về phía cửa doanh trướng, lúc này, mấy binh lính giữ cửa cũng nghe được tiếng vang, vội vàng chạy vào, lại nhìn thấy Mục Thịnh nhìn một gói đồ nhỏ nhỏ màu trắng gần người.

Mấy binh lính có hơi ngạc nhiên, quay đầu lên lên nhìn một chút.

"Phi-----" mấy tiếng, mấy binh lính nhất thời không nhịn được bật cười.

Mục Thịnh ngẩng đầu lên hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ một cái, bọn họ mới thu lại nụ cười đứng sang một bên.

Bởi vì trên đó viết một hàng chữ: Vật này là vũ khí bí mật để đối kháng quân địch, chỉ có một món này, tuyệt đối không có cái thứ hai. Nếu như làm mất, nhất định hối hận cả đời.

Mục Thịnh suy nghĩ một chút, sử dụng kiếm lật gói đồ này lên, chỉ thấy phía sau viết: Nhắc nhở hữu nghị, vì tạo uy tín tốt cho Thịnh Vương gia ngươi, bản

nhân đặc biệt nhớ người nhất định phải lên nhìn, không nên để binh lính canh giữ ở bên cạnh. Nhân cách là chuyện nhỏ, mất mặt là chuyện lớn. Trò chơi nguy hiểm, xin đừng bắt chước.

Thấy những lời này, Mục Thịnh lập tức nổi giận nổi đing, cái gì gọi là nhân cách là chuyện nhỏ, mất mặt là chuyện lớn, chẳng lẽ Mục Thịnh hán còn có thể sợ một cái bọc đồ nhỏ nhỏ này sao?

Nên hán đặc biệt lệnh mấy tên binh lính ở bên cạnh canh giữ, mình đi tới từ từ mở cái gói đồ màu trắng ra.

Sau khi mở ra, Mục Thịnh mới bị phát hiện bên trong lại là một vài bọc màu đỏ nữa.

Mục Thịnh chây mở hôi, lại mở bọc quần áo màu đỏ ra, nhưng bên trong lại là một lớp vài bọc màu vàng.

Khê cẩn rằng, lại mở ra, bên trong lại xuất hiện một lớp vài bọc màu xanh biếc.

Mấy binh lính co quắp khóe miệng, trên mặt cố gắng nhin cười, nhìn Mục Thịnh căm hận mở ra lớp vài màu xanh biếc.

Lần này bên trong không còn lớp vài nào nữa, mà là một cái hộp nhỏ bằng gỗ cây tử đàn được chạm trổ, cái này ngược lại rất tinh xảo, nhưng lúc này Mục Thịnh đã không còn kiên nhẫn, cầm cái hộp lên không nói hai lời liền mở ra.

Mấy binh lính chỉ nghe "Đùng" một tiếng, bỗng nhìn thấy trong hộp chọt lóe ánh lửa, sau đó xung quanh bị khói trắng bao phủ, mà đợi đến khi khói trắng tiêu tán, bọn binh lính hai mặt nhìn nhau cùng nhìn Mục Thịnh một cái, sau đó cúi đầu thật sâu, mà phía dưới là khóe miệng có nén ý cười.

Tay bọn họ bầu thật chặt thật bấp đùi mình, đầu cố gắng cúi thấp hơn, tận lực không để cho mình bật cười, hoặc là không để cho Mục Thịnh phát hiện bọn họ đang cười.

Còn Mục Thịnh hiển nhiên là bị cảnh tượng thình lình xuất hiện làm cho sợ hết hồn. Vào một khắc khi mở nắp hộp ra đột nhiên nhìn thấy trong hộp bắn ra rất nhiều ánh sáng, ánh sáng mãnh liệt làm cho hán không mở mắt được, hơn nữa chùm ánh sáng này còn rất nóng, tấp vào trên mặt của hán làm trên người hán cũng cảm thấy đau đớn.

Hán kinh sợ, đây là cái gì?

Nhưng, hán còn chưa kịp suy nghĩ, những thứ ánh sáng này lại đột nhiên biến mất, thay vào đó lại là một luồng khói trắng, chậm rãi tan ra từ tông hộp, từ từ chặn lại tầm nhìn của hán.

Đây là? Mục Thịnh thất kinh, sau đó nhanh chóng đề cao cảnh giác nhìn bốn phía, một tay nắm chặt cây kiếm trong tay, còn một cái tay còn lại từ đầu đến cuối vẫn nắm chặt cái hộp tử đàn.

Vì vậy, sau khi khói mù tan hết, mấy binh lính nhìn thấy thân thể Mục Thịnh nửa ngồi chồm hổm cảnh giác nhìn bốn phía, một tay hán cầm kiếm, một cái tay khác cầm hộp nhỏ đó. Mà buồn cười nhất chính là mặt của Mục Thịnh có lẽ là do nguyên nhân có quan hệ với tia lửa vừa rồi, hiện tại cả người biến thành màu đen, cả gương mặt trừ đôi mắt và hàm răng là màu trắng, còn lại đều là màu đen. Mà thời điểm hán cảnh giác nhìn bốn phía, mấy binh lính nhìn thấy lông mày trắng của hán không ngừng di chuyển, đặc biệt tức cười.

Mà tóc của hán cũng biến đổi xóc xếch dựng thẳng lên, thoát nhìn giống như nổ tung đầu ngày nay. Hơn nữa khuôn mặt hán đen thui như một người Ấn Độ da đen bỗng nhiên xuất hiện.

Nhưng mà, tựa hồ như Mục Thịnh không phát hiện mình đã biến thành cái bộ dáng này. Hán chẳng qua là xác định không có nguy hiểm mới từ từ đặt kiếm xuống, sau đó chậm rãi cẩn thận đến gần cái hộp gỗ tử đàn.

Lần này, trong hộp không có tia lửa linh tinh gì đó mà ở dưới đáy hộp có đặt một quyển sách, mà phía trên có đặt một cái gương nhỏ tinh xảo.

Mục Thịnh nghi ngờ lấy hai đồ vật này ra, trước tiên lật xem mấy tờ giấy, chỉ thấy trên đó viết bốn chữ to "Phượng án tác chiến".

Nhìn tới đây, Mục Thịnh càng thêm nghi ngờ, định trực tiếp lật nhìn, một lát sau, đột nhiên hán ho to một tiếng: "Tốt." Sau đó ha ha nở nụ cười.

Điều này thật sự tốt quá, trên mấy tờ giấy này ghi lại cụ thể phương pháp dùng binh pháp để đối phó quân địch đúng là đúng ý của hán. Đây là do người nào viết, thật là làm cho người ta kinh ngạc. Có những thứ này, cũng đủ để hán đánh thắng một trận, khiến cho những người Đông Thịnh quốc đó nếm chút khổ sở.

Nghĩ tới đây, Mục Thịnh cười càng thêm sung sướng.

Nhưng mấy binh lính bên cạnh hán lại nổi da gà. Nếu là lúc bình thường, Mục Thịnh cười như vậy, bọn họ nhất định sẽ vô cùng vui vẻ, nhưng mà bây giờ, đối mặt với Mục Thịnh gương ra một khuôn mặt đủ để làm người Châu Phi kinh sợ, bởi vì cười to mà lộ ra hàm răng trắng tinh, đầu hơi ngẩng lên thoát nhìn giống như ánh mắt trợn trắng của hán, cũng đủ hù chết bọn họ.

Bọn họ tò mò ngẩng đầu lên nhìn Mục Thịnh một cái, sau đó nhanh chóng cúi đầu xuống. Bởi vì bọn họ không có dũng khí đối mặt với gương mặt kia của Mục Thịnh.

Một lát sau, Mục Thịnh mới nhớ đến trong tay mình còn có một cái gương, vì vậy liền quay ngược gương lại nhìn xem cái gương này có gì khác.

Nhưng, khi hắn nhìn thấy mặt của mình, tiếng cười chợt ngưng lại.

Hắn quay đầu nhìn mấy binh lính đang bầu chặt bắp đùi của mình cũng không nhận được nụ cười ở khóe miệng, đột nhiên ngực bị nghẹn lại, thiếu chút nữa thì nghẹn đến không thở được.

Mà cách đó không xa trên thân cây, hai người Tần Lưu Tích và Ngọc Tích Tề một người thì nhàn nhã nằm trên cành cây, còn một người khác thì đứng chấp tay trên cành cây.

Tần Lưu Tích lười biếng chớp mắt mấy cái, sau đó liếc nhìn Ngọc Tích Tề, nói: "Cũng nhanh."

Vừa dứt lời, liền nghe thấy tiếng gầm lên giận dữ, "Đều đi ra ngoài cho ta." truyền đến từ bên quán doanh.

Sau đó thấy mấy binh lính từ bên trong chạy ra, chạy một lúc thật xa mới mở miệng ha ha cười lớn.

Tần Lưu Tích làm bộ như bị hoảng sợ nắm chặt cành cây, sau đó nói một hơi: "A, từ đầu ta đã nói cho người biết đừng xem ở trước mặt binh lính rồi mà, ai nói người không nghe lời chứ. Nhưng mà không nghĩ tới, phát nổ lại mạnh như vậy, cả chỗ đó cũng bị rung chấn, may nhờ ta nắm chặt, nếu không thì chắc chắn ta đã ngã xuống rồi."

Ngọc Tích Tề buồn cười nhìn qua Tần Lưu Tích vẫn đang làm bộ một cái, hơi buồn cười nói: "Đường đường là Môn chủ Thiên Cơ môn mà lại rớt từ trên cây xuống sao? Cái này mới là chuyện cười đó."

Tần Lưu Tích ngẩng đầu tròn mắt nhìn hắn, không nói gì.

"Tần Môn chủ cần gì phải ở chỗ này giả bộ ngớ ngẩn, Mục Thịnh này vốn là người đa nghi, người có ý viết như vậy không phải là để dẫn hắn mắc câu hay sao?"

"Ngọc Môn chủ làm sao lại quen thuộc với tính tình của Mục Thịnh như vậy hả?" Tần Lưu Tích trở mắt xem thường một cái, tiếp tục dùng giọng nói ôn hòa nói.

Thân thể Ngọc Tích Tề run lên một cái, "Người nghĩ rằng La Sát môn chúng ta là ngòi không sao?"

"Đi thôi." Nói xong cũng kéo Tần Lưu Tích bay từ trên xuống.

Tần Lưu Tích kinh sợ, không ngờ rằng Ngọc Tích Tề sẽ kéo mình, mới rơi xuống đất lập tức rút tay mình ra.

Tựa hồ như là dần dần trở thành thói quen, sau lần này, buổi tối Mục Kỳ thường thay y phục ở bờ sông nhỏ đó chờ Tần Lưu Tích.

Ánh trăng lờ lờ, làn nước trong veo, gió ban đêm thường thường thổi phát qua trên mặt Mục Kỳ, nhàn hạ mát mẻ. Điều này làm cho bờ sông nhỏ vốn tĩnh lặng có nhiều thêm một phần sắc thái mập mờ lãng mạn.

Nhưng làm cho Mục Kỳ kinh ngạc là cơ hồ mỗi lần hắn đều có thể gặp Tần Lưu Tích, hắn cười trên lưng con bạch hổ, lười biếng một mồi từ từ tiêu sái đi tới.

Hắn không thể không nói, Tần Lưu Tích cũng rất lười, cho nên mỗi lần gặp hắn đều có dáng vẻ lười biếng, hắn sẽ nhớ đến Tiểu Vương phi làm biếng trong nhà, kể từ sau đêm động phòng hoa chúc bọn họ liền tách ra, không biết bây giờ nàng đang làm gì.

Có lúc Mục Kỳ rất là kinh ngạc, mình cứ dễ dàng như vậy bị một cô nương bắt được tâm của mình, từ đó mỗi khi cô độc hắn đều nhớ đến.

Mục Kỳ không thể không nói, hắn rất bội phục Tần Lưu Tích, hắn bội phục hắn ta cho dù bất cứ lúc nào cũng có thể giữ vững tinh thần tỉnh táo để phán đoán, bội phục hắn ta suy nghĩ tinh tế tỉ mỉ, bội phục trong đầu hắn ta có đủ thứ, những ý tưởng vô cùng kỳ lạ, hắn còn có tư tưởng lớn mật mà lại mới mẻ, hắn còn thuận miệng nói ra đủ loại chuyện làm hắn học máu.

Tư tưởng của hắn không giống với những người khác, mà một cái ý nghĩ vô ý của hắn cũng đủ để làm người khác kinh ngạc.

Hắn ta nói: Người là vì mình mà sống, nếu như người luôn làm theo ý muốn của người khác mà bạc đãi chính mình, như vậy, người cũng không cần thiết sống nữa.

Hắn ta nói: Người có thể chửi ta, người có thể mắng ta, nhưng nếu như người để cho ta nghe được, nếu như, người để cho ta nghe được, vậy thật xin lỗi, người xong rồi.

Mục Kỳ còn phát hiện, cho đến bây giờ hắn ta đều không trực tiếp giết chết người khác, Mục Kỳ hỏi hắn nguyên nhân, hắn đặc ý nói rằng: Muốn một người cảm giác được thống khổ, không phải là để cho hắn ta chết, mà là để hắn còn sống, còn dư lại một hơi thở nhìn mình chết như thế nào, đây mới gọi là sống không bằng chết.

Hơn nữa hắn còn nói hôn nhân ở Mục Thiên quốc là chế độ chung một chồng, còn quê quán của hắn lại là chế độ một vợ một chồng.

Hắn nói: Chế độ chồng chung là một chế độ không công bằng nhất, tại sao một nam nhân có thể đồng thời lấy nhiều nữ nhân như vậy, nam nữ ngang

hàng, một nam nhân chỉ có thể lấy một nữ nhân, đây là sự đối lập.

Hắn nói: Thật ra thì, người nam nhân có bản lĩnh nhất chính là nuông chiều lão bà của mình đến nỗi người khác không chịu được.

Hắn nói: Chuyện nam nhân kiêu ngạo nhất không phải là hắn có bao nhiêu nữ nhân, mà là hắn có thể vì một người mà cự tuyệt tất cả những nữ nhân khác.

...

Mỗi một câu nói của hắn đều làm Mục Kỳ ngạc nhiên, mỗi một chuyện hắn làm cũng làm cho Mục Kỳ kinh ngạc.

Sau đó, bọn họ kết bái huynh đệ.

Lại sau nữa, đại quân Mục Thiên đánh bại đại quân Động Thịnh, còn Tần Lưu Tịch cũng cáo từ với Ngọc Tích Tề. Kết quả là, từ ngày đó trở đi, Mục Kỳ không còn gặp lại Tần Lưu Tịch nữa.

Nhưng mà, mỗi khi hắn gặp vấn đề gì, hắn vô ý thức nói ở trong lòng một câu: Nếu như có Lưu Tịch ở đây thì tốt rồi.

Đúng như hiện tại, Mục Kỳ làm sao cũng không vào được cửa biệt uyển của Vương phi, hắn mà muốn, nếu như là Lưu Tịch chắc chắn hắn sẽ có biện pháp.

Mục Kỳ bất đắc dĩ thở dài một cái, lập tức ném quyển sách cầm trên tay lên trên bàn, chỉ nghe "Ầm" một tiếng, một chồng sổ sách trên bàn rơi hết xuống đất.

Hắn vô lực dựa lưng trên ghế, trong lòng phiền muộn. Đường đường là một Vương gia lại còn phải hết sức nghĩ cách để vào được phòng Vương phi? Những Vương phi khác đều ước gì Vương gia vào phòng của mình, tại sao Vương phi của mình lại không giống vậy? Hơn nữa hắn còn phải khổ sở ở đây lật xem đủ loại sách, để phá giải vấn đề khó khăn mà Vương phi đưa ra.

Hắn thở một hơi thật dài, lại đứng dậy, ánh mắt lơ đãng liếc qua chồng sách tán loạn trên đất, sau đó, hắn chợt ngây ngẩn cả người, bởi vì hắn thấy rõ ràng trong chồng sách rơi tán loạn trên mặt đất có một quyển sách bị lộ ra ngoài, mà trên bìa quyển sách này viết mấy chữ to rất rõ ràng: Thuật kỳ môn độn giáp ngũ hành bát quái trận.

Mục Kỳ cầm quyển sách đó lên, như có điều suy nghĩ lật xem vài tờ, sau đó, hắn cười.

Sau khi Mục Kỳ hồi kinh được bảy ngày, rốt cuộc mở được cửa vườn biệt uyển, chân chính đi vào. Kể từ lúc hắn thấy được quyển sách kia nhất thời hiểu ra, phỏng đoán nơi này nhất định là có trận pháp gì đó, liền lệnh Lưu Toàn tìm các bộ sách liên quan đến kỳ môn độn giáp và ngũ hành bát quái, cơ hồ là không ăn không uống không ngủ không nghỉ nghiên cứu bốn ngày, rốt cuộc hôm nay cũng thành công phá vỡ trận pháp của Liễu Tịch Nhược.

Sau khi phá được trận pháp, huyễn tượng (hình ảnh giả) biến mất, một khu vườn mới hiện ra trước mặt Mục Kỳ.

Vẫn như cũ là cây cối hình thù kỳ quái, tách lùm cỏ ra, núi giả kỳ lạ, ở giữa có một hồ nước màu lục bích, mà bất đồng chính là trong vườn này tràn đầy sinh khí, không hề giống như không khí trầm lắng trước đó. Mà ở chỗ cách hồ nước không xa có một đình nghỉ mát rất khác biệt, bên ngoài đình nghỉ mát là một mảnh đất trống, ở cạnh đó trồng mấy hàng bông hoa Nại Hân đẹp mắt.

Mà làm cho Mục Kỳ kinh ngạc mừng rỡ chính là ở giữa mảnh đất ấy, bên cạnh mấy bông hoa, có một cái xích đu tạo hình kỳ lạ, mà trên xích đu đó có một cô nương mặc y phục màu trắng đang nằm, trên người của nàng có đắp hồ màng da chồn màu đỏ thướt tha.

Lúc này nàng đang hướng chỗ ánh mặt trời, ánh sáng ấm áp chiếu rọi trên người nàng, đặc biệt nhân hạ thoải mái. Mà vừa đứng Mục Kỳ đứng sau lưng nàng, chỉ có thể từ trên ghế nhìn thấy vài sợi tóc phân tán khẽ rũ hồ xuống vạt áo nàng.

Mục Kỳ cứ đứng sau lưng như vậy mỉm cười nhìn nàng, giờ khắc này lại tốt đẹp như vậy. Hắn chợt cảm thấy bảy ngày chịu đựng giày vò này chính là vì giờ phút này.

Hắn nhìn nàng nằm trên xích đu phơi nắng, hơi thở nhàn nhạt giống như đang thổi bên tai hắn. Nàng tựa như con bướm bướm lộng lẫy ưu nhã lạnh nhạt cuối cùng cũng dừng lại từ thu hồi đôi cánh.

Như vậy, thật tốt. Không hề có tranh đấu, không hề có hiểu lầm, không hề có tranh phong với nhau.

Mục Kỳ than nhẹ một tiếng, nghĩ thầm, nếu như ta là một cành cây, nàng có thể dừng lại vì ta hay không.

Chợt Liễu Tịch Nhược mở mắt.

Có người. Là ai?

Trừ ba sư huynh muội các nàng cùng với Thủ Ky, không có người nào có thể đến được nơi này, nhưng mà, âm thanh trầm trầm dài này, hơi thở dường như vô ý cũng là đang rõ ràng nói cho Liễu Tịch Nhược biết có người, hơn nữa, cũng không phải là người quen biết.

Liễu Tịch Nhược cau mày, lấy tấm da chồn màu đỏ đang đắp trên người ra, chặn lại dung nhan tuyệt thế làm cho người ta phải sợ hãi than. Sau đó từ từ

nhắm hai mắt lại.

Nàng cảm giác được người phía sau đang từ từ đi đến gần, cho dù hơi thở của hắn rất nhẹ, nhưng nàng vẫn có thể nghe được tiếng hít thở của hắn, có chút nhẹ nhàng, có chút dồn dập.

Từ từ, người nọ đứng trước mặt nàng, ánh sáng trước mặt bị chặn hơn phân nửa, cả thế giới lập tức tối sầm lại, ngay cả thân thể vừa mới phơi nắng ấm lên cũng bắt đầu trong nháy mắt trở nên lạnh hơn.

Vương gia!

Trong lòng Liễu Tịch Nhược kêu lên một tiếng, lập tức mở mắt.

Mục Kỳ kinh ngạc, một tay còn đang dừng lại trước mặt Liễu Tịch Nhược, muốn lấy ra tấm da chồn đang che lại dung mạo thật của Liễu Tịch Nhược.

"Thế nào? Đường đường là Tứ hoàng tử Mục Thiên quốc, Kỳ Vương gia thì ra còn có sở thích nhìn coi người khác?" Ánh mắt Liễu Tịch Nhược híp lại, một đôi mắt hẹp dài bắn ra ánh sáng nguy hiểm.

Mục Kỳ cười cười, cũng không có bởi vì suy nghĩ của mình bị vạch trần mà quần bách, mà là phi thường bình tĩnh thu lại tay của mình, sau đó khoe miệng khe khẽ, "Trước kia sao bốn vương lại không phát hiện, thì ra là Vương phi hiểu rõ bốn vương như vậy."

"Hiểu rõ?" Liễu Tịch Nhược mỉm cười, "Nếu là nô tỳ hiểu rõ Vương gia, làm sao có thể để Vương gia dễ dàng như thế đã đi vào được biệt uyển của nô tỳ đây? Vương gia thật đúng là làm cho người ta kinh ngạc đó."

"Hừm?" Thân thể Mục Kỳ nghiêng về phía trước, khuôn mặt giống như yêu nghiệt phóng đại vô số lần ở trước mặt Liễu Tịch Nhược, "Nhưng theo bốn vương thấy, càng làm cho người ta kinh ngạc hơn phải là Vương phi chứ! Có ai mà ngờ đến Nhị tiểu thư Liễu gia nhu nhu nhược nhược không chỉ có tài nghệ tuyệt vời mà còn tinh thông cả thuật kỳ môn độn giáp ngũ hành bát quái trận đây?"

Liễu Tịch Nhược không động đậy, hơi hé mắt cảnh giác nhìn hắn.

Mà Mục Kỳ lại cười khế lần nữa, "Đáng thương ta đường đường là một Vương gia, thật vất vả mới cưới được Vương phi, đáng tiếc Vương phi lại không cho vào cửa, bốn vương bắt đắc dĩ, ở thư phòng khổ sở nghiên cứu bảy ngày, mới có thể thuận lợi thông qua khảo nghiệm của Vương phi."

Liễu Tịch Nhược kinh ngạc, bảy ngày! Hắn lại có thể trong bảy ngày đã có thể phá được trận pháp của nàng!

"Vậy nên, bốn vương muốn hỏi Vương phi một chút, khảo nghiệm của Vương phi đã kết thúc chưa?"

Liễu Tịch Nhược ngốc lăng, cười khe mở miệng nói: "Dĩ nhiên... Còn chưa kết thúc."

Mục Kỳ sững sờ, một lát sau mới đứng dậy ha ha nở nụ cười.

"Tiểu thư, rốt cuộc ta cũng chuẩn bị xong cho người anh đào, người có biết bây giờ anh đào rất khó để mua được không? Ta thật vất vả mới mua được từng này..." Hoa Khê bụng một cái nắm từ bên kia đi tới, vừa đi còn vừa tự hào nói rốt cuộc mình cũng mua được anh đào rồi.

"Vương... Vương gia." Hoa Khê kinh ngạc nhìn Mục Kỳ đứng trước mặt tiểu thư nhà mình, kinh ngạc nói không ra lời.

Hắn vào đây bằng cách nào?

"Hoa Khê, nhanh đi vào cầm y phục ra cho ta." Liễu Tịch Nhược cũng không quay đầu, lớn tiếng phân phó Hoa Khê.

Sau đó nhìn về phía Mục Kỳ, "Vương gia, nô tỳ không biết Vương gia đến, nên cũng chưa chuẩn bị sẵn sàng, cho nên kính xin Vương gia chờ một lát, nô tỳ đi trang điểm lại."

Lông mày Mục Kỳ nhướng lên, khoe miệng tà mị cười một tiếng, như có điều suy nghĩ nhìn nàng, vẫn không nhúc nhích.

Liễu Tịch Nhược cau mày, biết là Mục Kỳ cố ý, lần nữa nâng lên khuôn mặt tươi cười nói, "Kính xin Vương gia tránh cho, nô tỳ phải về phòng thay đổi y phục."

"Bốn vương nhìn Vương phi của mình thay y phục còn cần tránh sao?"

Liễu Tịch Nhược chây mô hôi! Nàng thu hồi nụ cười cũng làm mình thấy khó chịu, khuôn mặt lạnh lùng, lười biếng nằm lại trên ghế hỏi: "Hãy nói thẳng vào vấn đề đi, hôm nay Vương gia vừa về tới còn bề bộn nhiều việc. Quan hệ của chúng ta trong lòng Vương gia biết rõ ràng, cần gì phải giả bộ nữa."

Mục Kỳ nghe trong giọng nói lười biếng của nàng không hề có khách sáo cứng nhắc nữa thì cười khế, rốt cuộc đã bắt đầu bộc lộ chính mình? Trong lòng mừng rỡ một hồi.

"Thăm nàng."

"Cái gì?" Liễu Tịch Nhược cau mày.

"Ta nói là ta tới thăm nàng." Thời điểm Mục Kỳ nói ra những lời này dùng "Ta" mà không phải là "Bồn vương".

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chương 58

Ediotr: Hàn Ánh Nguyệt =.=

Liễu Tịch Nhược sững sờ, một lát sau mới ha ha cười hai tiếng, “Vương gia thật biết nói đùa, toàn bộ Thương Kinh ai ai mà không biết, Kỳ Vương gia thân phận cao quý, tướng mạo tuấn mỹ, có vô số người thích, bây giờ lại đến đây nói loại chuyện buồn cười này, xin hỏi Vương gia, là người thì người sẽ tin sao?”

Mục Kỳ nghe Liễu Tịch Nhược cười đùa lời nói của mình, trong lòng một trận phiền muộn, không nghĩ đến lần đầu tiên mình tỏ tình lại bị chế nhạo, nụ cười trên mặt cũng không duy trì được, từ từ trầm mặt xuống, lạnh lùng nhìn nàng một lát mới lên tiếng, “Ngày mai phụ hoàng vì hoàng huynh và bồn vương bỏ trí tiệc chúc mừng, cần tất cả vương công đại thần mang theo cả thê nhi đến, nàng chuẩn bị một chút, ngày mai ta đến đón nàng.” Nói xong liền hừ lạnh một tiếng, phát tay áo bỏ đi.

Liễu Tịch Nhược liếc mắt nhìn bóng dáng hắn rồi đi. Đây mới là nguyên nhân hắn tới đi. Nghĩ tới đây trong lòng Liễu Tịch Nhược cũng dâng một trận phiền muộn.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Hoa Khê đã bắt đầu thúc giục Liễu Tịch Nhược rời giường như thường ngày.

“Tiểu thư, rời giường đi.”

“Tiểu thư, không nên để cho Vương gia chờ ở bên ngoài.”

...

Hoa Khê nhìn Liễu Tịch Nhược vẫn như cũ nằm bất động trên giường, Hoa KHê suy nghĩ một chút, ôm tâm tình muốn thử, gọi một câu, “Vương gia, sao người lại tới đây.”

Người trên giường kinh hãi, đầu tiên là mở mắt ra nhìn.

Còn Mục Kỳ đứng ngoài cửa nghe được lời của Hoa Khê, cho là Hoa Khê đã phát hiện ra hắn, vừa muốn đẩy cửa đi vào, lại nghe được từ bên trong Hoa Khê kinh hô một tiếng, “Tiểu thư, người tỉnh thật rồi, chiều nay đúng là thật hữu dụng.”

Mục Kỳ chảy mồ hôi, thì ra là dùng danh tiếng của mình để gạt Liễu Tịch Nhược rời giường! Nhưng mà, biết Liễu Tịch Nhược vì tên của mình mà tỉnh dậy, hắn liền không nhịn được cười rộ rỡ xóa tan mây mù mấy ngày trước đây.

Mục Kỳ nín thở, sau đó nghe thấy giọng nói lười biếng của Liễu Tịch Nhược truyền tới, “Hoa Khê, sau khi hôm nay kết thúc, người đổi cho Thủ Kỳ đến đây đi.”

Thủ Kỳ? Mục Kỳ nghĩ ngợi lặp lại cái tên này, loáng thoáng cảm thấy có chút quen tai.

“Vương gia, bên ngoài rất lạnh, ta đề nghị người sau này muốn chọn chỗ nghe lén thì nên chọn một nơi ấm áp.” Mục Kỳ vẫn đang còn sững sờ, giọng nói lười biếng truyền ra từ trong phòng.

Hoa Khê kinh ngạc, bên ngoài có người? Mục Kỳ ở bên ngoài?

Mục Kỳ cười khê, mở cửa ung dung đi vào, trên mặt như cũ không có một chút vẻ quẫn bách khi bị phát hiện.

Lúc này Liễu Nhược Tịch đã sớm chuẩn bị xong, nhưng bởi vì không muốn quá gần Mục Kỳ, nên vẫn luôn ở gian trong, cách một lớp rèm cửa màu tím nhạt với Mục Kỳ ở gian ngoài, nàng ngồi trước bàn trang điểm, trong lòng thấy hơi kinh ngạc từ trong tiềm thức của mình lại có một cảm giác với Mục Kỳ giống như là sợ hãi mà cũng không phải là sợ hãi, chính nàng cũng không hiểu, tại sao vào một giây nghe thấy Mục Kỳ đến nàng không tự chủ được mà mở mắt, có lẽ là mấy lần nghĩ về điều này, Liễu Tịch Nhược càng ngày càng cảm thấy kinh ngạc. Hồi tưởng lại đã đến quốc gia dị thể này được mười năm, có thể làm cho nàng từ tận đáy lòng cảm thấy kinh ngạc hoặc khâm phục, hắn, là người thứ hai, mà người thứ nhất chính là Ngọc Tích Tề.

Sau khi Mục Kỳ đi vào nhìn xung quanh một vòng gian phòng của Liễu Tịch Nhược, sau đó tìm một cái ghế từ từ ngồi xuống, mới nói: “Bồn vương có thể lý giải là Vương phi đang quan tâm Bồn vương sao?”

“Không phải.” Liễu Tịch Nhược đáp rất dứt khoát, Mục Kỳ nghe cũng dứt khoát.

Còn trên mặt Mục Kỳ lại rất bình tĩnh, phẳng phất như không nghe được lời của Liễu Tịch Nhượng lại nhìn xung quanh gian phòng một lần nữa, “Không ngờ đến gian phòng của Nhượng Nhượng lại như vậy thật làm Bổn vương kinh ngạc.”

Liễu Tịch Nhượng hung hăng trợn mắt nhìn Mục Kỳ một cái, da mặt người đàn ông này thật đúng là dày.

Nhượng nhượng? Đây là nàng sao? Cái tên này từ trong miệng hắn nói ra đoàn chùng có thể làm cho những nữ nhân bên ngoài gian phòng này cao hứng đến nổi điên, nhưng nàng lại cảm thấy da đầu tê dại một trận.

Gian phòng của Liễu Tịch Nhượng không giống như gian phòng của thiếu nữ mà hắn nghĩ, tràn đầy son phấn, lãng la tơ lụa gì đó, mà chỉ đơn giản là bày mấy bình hoa được chế tạo tinh tế, trên tường treo mấy bức vẽ ý cảnh sâu sắc, mà bên cạnh là rèm mỏng màu tím nhạt, khiến cho vốn chủ yếu là đơn giản lại thêm mấy phần ưu nhã.

Trong phòng của nàng có một mùi thơm nhàn nhạt, tựa như mùi hương hoa mai trên người nàng thấm vào ruột gan.

Từ trên bàn Mục Kỳ cầm lên một cái chén mới phát hiện chiếc bàn nâu lại là gỗ đàn hương mạ vàng thượng hạng Lưu Ly bàn, ngay cả cái chén trong tay cũng là hiếm thấy lấy nguyên liệu là thạch diên ngọc làm Hán Khẩu Lưu Ly chén.

Mục Kỳ sợ hãi than, lúc này mới phát hiện trong phòng Liễu Tịch Nhượng đều là vật quý giá, tùy tiện một món cũng có giá trị liên thành, hơn nữa vị trí sắp xếp của chúng cũng đặc biệt kỳ lạ, có thể nói bố cục của cả gian phòng rất kỳ lạ, nhưng rõ ràng lại làm cho người ta có một loại cảm giác thoải mái thân nhiên.

Xem ra, Tiểu Vương phi của hắn còn có một tiểu kim khố, không, phải nói là một đại kim khố. Trước không nói những món đồ này không phải đều có trong kho phòng của hắn, hơn nữa coi như kho phòng hắn có đầy đủ tiền, nhưng cũng không nhất định mua được những món đồ này.

Rốt cuộc nàng là ai? Lại một lần nữa Mục Kỳ bắt đầu hoài nghi, thông qua đoạn thời gian tiếp xúc từ trước đến nay, hắn chắc chắn xác định, Liễu Tịch Nhượng còn có một thân phận khác.

“Chẳng lẽ Vương gia có hứng thú với phòng của ta, nếu như Vương gia muốn, ta có thể dâng lên tất cả, thậm chí là nhiều hơn, chỉ cần Vương gia chịu bỏ ta.”

“Cái gì?” Mục Kỳ kinh hãi, lập tức đứng lên, “Nàng muốn ta bỏ nàng?”

“Thế nào? Vương gia không muốn?” Liễu Tịch Nhượng lười biếng nói, bởi vì giấc ngủ không đủ, hoàn toàn không khơi dậy lên bất kỳ hăng hái nào, nhìn như tùy ý nói.

Hiện tại nàng nhất định phải rời khỏi Vương phủ, nàng cũng chỉ mới nghĩ đến điều này. Lúc trước gả cho Mục Kỳ là quyền ích chi kế, nàng biết Mục Thiên muốn hạn chế toàn bộ quyền lực của Liễu Chấn, nhất định phải lựa chọn loại phương thức cưới hỏi này, mặc dù mình là một tiểu thư thất lạc vừa được tìm về, nhưng nàng cũng có thể phát giác ra được ánh mắt của Mục Thiên và Liễu Chấn nhìn nàng bất đồng, nàng biết rõ mình ở quốc gia dị thế này không tránh khỏi những thế tục của chế độ phong kiến này, cho nên mới cố ý thả ra tin đồn nói mình vừa lười lại xấu xí, tiếp theo lại chọn cho mình một vị Hoàng tử hoa tâm, nàng cho là nếu như Mục Kỳ cả ngày lưu luyến ở nơi trắng hoa, vậy thì nhất định hắn sẽ không để ý đến một nữ nhân vừa lười lại xấu xí, chỉ cần nàng có thể làm cho hắn ghét nàng hơn nữa, vậy thì rất nhanh nàng sẽ bị lạnh nhạt, thậm chí là bị hù.

Nàng dự đoán là như vậy, nàng muốn như vậy vừa có thể tránh khỏi bị tứ hôn, còn có thể cho mình một phần tự do. Nếu không tìm được một người toàn tâm toàn ý đối với mình, vậy thì tìm một người sẽ không quan tâm đến mình, chỉ có như vậy, mới không có người làm người bị thương, lại càng không có người quấy rầy mình.

Mặc dù nói sau khi thành thân, nàng đã phát hiện Mục Kỳ không giống như tin đồn ở bên ngoài, nhưng nàng cũng chỉ cho là ở bên ngoài nói phóng đại lên mà thôi, còn tình hình thật sự thì hoàn toàn không thay đổi.

Nhưng bây giờ nàng mới hiểu rõ rằng lòng dạ của nam nhân này không có đơn giản như nàng tưởng tượng, mà còn phức tạp hơn tưởng tượng của nàng.

Ngày yến hội đó hắn vô tình bắn ra ngân châm, vào ngày thành thân thái độ của hắn đối với Lâm Hinh Tuyết cứng rắn mà kiên quyết, vào ngày động phòng hắn che dấu võ công kinh người, cùng với tốc độ của hắn làm người ta kinh ngạc, còn có mấy ngày trước đây, hắn chỉ dùng mấy ngày là đã có thể phá được trận pháp của nàng, còn có hắn như có như không mỉm cười, thái độ lập lòe nước đôi, cũng làm nàng cảm thấy kinh ngạc.

Nàng thậm chí không biết lúc nào thì hắn sẽ lại đứng ở trước mặt mình, cảm giác như thể trước đây nàng chưa từng gặp phải, cho nên nhất định nàng phải tránh né hắn.

“Ồ bên người Bổn vương làm cho nàng phải khổ sở sao?” Mục Kỳ rống giận, khuôn mặt yêu nghiệt trong nháy mắt trở nên dữ tợn đáng sợ.

Liễu Tịch Nhượng lấy làm kinh hãi, chợt nhớ đến ngày động phòng hoa chúc đó lúc nàng nhắc đến Thường phi mẫu phi của hắn, thì trong nháy mắt hắn cũng thay đổi thành loại dáng vẻ dữ tợn đáng sợ này.

Đây là xảy ra chuyện gì chứ?

Liễu Tịch Nhượng hoàn hồn, nhàn nhạt nói lại một câu: “Không đồng ý, vậy coi như thôi.” Nói xong còn phối hợp khoát tay áo một cái.

Mục Kỳ nghe được giọng nói của nàng, mới từ từ bình tĩnh lại, "Ta ở bên ngoài chờ nàng." Giọng nói nhìn như bình tĩnh, lại mang theo một phần lạnh như băng, làm cho Liễu Tịch Nhượng lại kinh hãi lần nữa.

Nhìn hần nhanh chóng tiêu sái đi ra khỏi cửa phòng, sau đó lại phi một cái bay ra khỏi biệt uyển của nàng, Liễu Tịch Nhượng càng thêm nghi ngờ.

Rốt cuộc Tứ hoàng tử này là một người như thế nào?

Ánh nắng tươi sáng, gió lạnh xi xào. Dưới tình huống ở nơi này xuất hiện đồng thời hai loại khí trời, Hoa Khê cũng chỉ cảm thấy cả thấy cả người lạnh lẽo, tay chân cũng thay đổi lạnh như băng, nhưng được ánh nắng ấm áp chiếu đến lại có một cảm giác đang từ từ được sưởi ấm, đặc biệt thoải mái, ấm áp.

Nàng quay đầu nghiêm túc nhìn khuôn mặt Liễu Tịch Nhượng một chút, hơi chút kinh ngạc. Không thể không nói, rất ít khi nàng nhìn thấy trên mặt Liễu Tịch Nhượng xuất hiện vẻ mặt này mà từ khi Mục Kỳ rời khỏi Liễu Tịch Nhượng vẫn duy trì vẻ mặt này, điều này làm Hoa Khê quá kinh ngạc, chẳng lẽ cái này có liên quan đến Mục Kỳ?

Hoa Khê đang tự mình suy đoán, lại phát hiện Mục Kỳ đã đứng ở cửa mắt cười mông lung nhìn Liễu Tịch Nhượng.

Liễu Tịch Nhượng nhìn nụ cười trên mặt Mục Kỳ, mới giật mình phát hiện mình lại thất thần lâu như vậy, mà Mục Kỳ lại thay bằng một nụ cười đối trá, phảng phất như một màn nổi giận vừa rồi không có gì xảy ra.

"Nhượng Nhượng, sao lại chậm như vậy, Bồn vương chờ ở đây rất là nóng lòng đó." Mục Kỳ nhìn nàng, lúc này mới phát hiện hôm nay Liễu Tịch Nhượng lại mặc một chiếc váy hoa văn tím nhạt, bên ngoài là một chiếc áo ngoài nhỏ nhắn tay thuê hoa đào màu lam nhạt, phía ngoài cùng khoác một chiếc áo choàng màu đỏ thẫm có cổ áo bằng lông, mà trên mặt của nàng đeo một cái khăn che mặt màu trắng, trên đầu búi thành kiểu tóc vân phượng kế, cài ngọc trầm khảm trên châu, trên cài hoàng kim, đeo bông tai bảo thạch màu lam, ở cổ còn có chiếc dây chuyền phi thủy.

Trang phục như vậy làm cho khí chất của Liễu Tịch Nhượng vốn đậm nhạt lại tăng thêm một phần khí chất cao quý, cộng thêm trên người nàng sở hữu khí thế mạnh mẽ, ép tới làm cho người khác không ngẩng đầu lên được.

Cho dù nàng mang theo một cái khăn che mặt, cho dù tin đồn nói nàng rất xấu, nhưng mà không ngăn cản được ánh mắt của mọi người phóng tới.

Mục Kỳ nhìn Liễu Tịch Nhượng như vậy, một lát sau, bỗng nhiên quay đầu nói với quản gia Lưu Toàn: "Thừa dịp biệt uyển của Vương phi mở cửa, còn không nhanh chóng dời toàn bộ mấy rương đồ châu báu trang sức đeo tay mà phụ hoàng ban thưởng đến biệt uyển của Vương phi."

Lưu Toàn lấy làm kinh hãi, "Toàn bộ?"

"Ừ, toàn bộ."

Liễu Tịch Nhượng cười khê, Hoa Khê lập tức giao cho Lưu Toàn một cái chìa khóa, cho không đồ mà lại không nói chút đạo lý nào?

"Đây là chìa khóa kho phòng của Bồn cung, người cần phải giữ cho chặt đó."

Lần này, Lưu Toàn càng thêm giật mình, mặc dù lời nói của Mục Kỳ làm hắn rất giật mình, nhưng dù sao cũng biết Mục Kỳ không thể nào coi trọng những món đồ này. Nhưng lời Vương phi nói ra này cũng đủ làm hắn kinh ngạc.

Nhận được ban thưởng của Vương gia, một là không có tạ ơn, hai là không có vẻ mặt mừng rỡ, mà lại trực tiếp đưa ra một cái chìa khóa. Người Vương phi không khỏi quá lớn lối rồi.

Lưu Toàn xoa xoa mồ hôi trên trán, nghĩ thầm, sau này Vương phủ có hai người như vậy, chỉ sợ sẽ có chuyện.

Thấy đáng về Lưu Toàn chảy mồ hôi, Liễu Tịch Nhượng cười khê, thông thả nói một câu: "Lưu quản gia, hình như người lại mập đó nha."

Lưu Toàn ngay ngốc, thời điểm ngẩng đầu lên Liễu Tịch Nhượng đã lên xe ngựa.

Liễu Tịch Nhượng và Hoa Khê mới vừa ngồi xuống trên xe ngựa, Mục Kỳ lại đột nhiên đi lên. Hoa Khê nhìn Liễu Tịch Nhượng một cái, mặt dường như đỏ lên từ từ xuống xe ngựa.

Trong không gian thu hẹp, bởi vì có Mục Kỳ, lập tức làm cho Liễu Tịch Nhượng có cảm giác chân thật hơn nhiều. Kể từ sau khi lên xe thỉnh thoảng Mục Kỳ lại nhìn nàng mấy lần, mà lúc Liễu Tịch Nhượng nàng nhìn lại thì hắn lại giả bộ như lơ đãng quay đầu đi. Liễu Tịch Nhượng bật cười, lập tức cảm thấy Mục Kỳ như biến thành một đứa bé. Rất hiển nhiên, hắn vẫn còn để ý chuyện hươu thươ vào buổi sáng.

Nếu như vậy, Liễu Tịch Nhượng định không để ý đến hắn nữa, tự mình vén rèm xe nhìn ra bên ngoài một lát, nhìn thấy bên ngoài càng ngày càng an tĩnh, thậm chí ngay cả người cũng không có, vậy nên cảm thấy không có thú vị thả rèm xuống từ từ nhắm mắt lại.

Thế nhưng, Liễu Tịch Nhượng vừa mới nhắm mắt lại, sau đó Mục Kỳ chợt kéo nàng một cái áp cả người nàng nằm ở dưới sàn xe ngựa.

Liễu Tịch Nhượng kinh hãi, vội vàng vận lực tránh thoát, một chương muốn đánh vào bụng của hắn, nhưng mà, lúc này, sườn xe chợt dừng đưa một hồi, ngay lập tức mười mấy mũi tên bắn tới đây.

Liễu Tịch Nhượng kinh hãi lần nữa, mắt thấy cánh tay muốn đánh vào bụng Mục Kỳ trong nháy mắt đổi phương hướng, mấy mũi tên vừa bắn đến tất cả

liền dừng lại, sau đó lập tức hóa thành bụi phấn.

"Nhược Nhược luôn không đau lòng ta gì cả, thử nghĩ một cái xem, nếu như một chường vừa rồi đánh vào người của ta, như vậy bây giờ ta có hình dạng gì chứ." Mục Kỳ đề trên người Liễu Tịch Nhược, nghĩ thấy mùi thơm hoa mai trên người nàng, say mê một hồi, mà vừa rồi Liễu Tịch Nhược bị Mục Kỳ đề lên người, nên cái khăn che mặt nhẹ nhàng nhếch lên, vừa đứng lộ ra xương quai xanh ở cổ trắng nõn như ản như hiện làm động lòng người.

Liễu Tịch Nhược nghiêng đầu, không nói gì, khoảng cách như vậy làm cho Liễu Tịch Nhược hốt hoảng một lát, bọn họ gần nhau đến nỗi có thể nghe được rõ ràng tiếng tim đập của nhau.

Thật ra thì, trong lòng Mục Kỳ biết rõ, nếu như mới vừa rồi Liễu Tịch Nhược thật sự muốn giết hấn, như vậy thì nàng phải đánh đến ngực Mục Kỳ chứ không phải là bụng của hấn.

"Người đứng lên đi." Một lát sau, Liễu Tịch Nhược nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng đánh nhau mới lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng nói.

Mục Kỳ nghe thấy giọng nói của Liễu Tịch Nhược, mặc dù là rất nghiêm túc nhưng giọng nói lại mang theo vài phần thẹn thùng, hấn hơi kinh ngạc nhìn Liễu Tịch Nhược, cho dù lúc này nàng đeo khăn che mặt cũng rõ ràng thấy được sắc đỏ trên mặt Liễu Tịch Nhược.

Nhìn Liễu Tịch Nhược như vậy, Mục Kỳ cười.

Hấn có chút không muốn đứng dậy, sau đó đưa ra một cái tay trước Liễu Tịch Nhược.

Liễu Tịch Nhược kinh ngạc, nhìn đáng vẻ Mục Kỳ thành thật, khoe miệng khẽ nhếch, lắc đầu một cái vờn một cái tay ra.

Hai tay từ từ nắm lấy, Mục Kỳ dùng sức, Liễu Tịch Nhược chậm rãi đứng dậy. Nhưng sau khi Liễu Tịch Nhược đứng dậy Mục Kỳ cũng không có buông tay nàng ra.

Liễu Tịch Nhược không biết làm sao, nghĩ thầm lần này lại mắc bẫy của hấn.

Tiếng đánh nhau bên ngoài càng lúc càng lớn, hiển nhiên là nhân số của đối phương rất nhiều. Lúc này bọn họ đang ở trên đường lớn, người xung quanh vừa nhìn thấy giết người, lập tức chạy vào trong nhà còn nhanh hơn thỏ.

Liễu Tịch Nhược vén một góc rèm lên, muốn nhìn tình hình bên ngoài một chút, không nghĩ đến nàng vừa vén rèm lên, Mục Kỳ chợt kéo nàng lại sau đó bảo hộ nàng ở phía sau.

"Bên ngoài nguy hiểm, nàng ngây ngô ở phía sau không nên hành động." Giọng nói có chút nghiêm túc truyền đến, từng chữ từng chữ gõ vào trong lòng Liễu Tịch Nhược, nàng chỉ cảm thấy có một chỗ trong lòng chợt rung động, một dòng nước ấm được truyền từ chỗ nắm tay với Mục Kỳ lan dần ra.

Lần đầu tiên, nàng cảm thấy lòng bàn tay của hấn thật ấm áp.

Lần đầu tiên, có người để nàng ở phía sau, dùng một tư thái bảo vệ đối đãi nàng.

Cho dù là hiện đại hay là đang ở quốc gia dị thể này, nàng đều lấy một phong thái thẳng người cao nhất để sống, không có ai nhớ nàng chỉ là một cô gái nhu nhược, không có ai biết dưới đáy lòng nàng có bao nhiêu yếu ớt, càng không có người giống như Mục Kỳ bảo vệ nàng ở phía sau như vậy.

Nàng nhìn lưng Mục Kỳ rộng lớn, trong lòng buồn bã một hồi.

"Không cần ra hỗ trợ sao?" Liễu Tịch Nhược dừng một chút, trong giọng nói nhàn nhạt không nghe ra có gì khác lạ.

Mục Kỳ chợt run lên, hấn quên mất, cô gái phía sau hấn hoàn toàn không cần hấn bảo vệ, nàng có đầy đủ năng lực để tự bảo vệ mình. Mà ở trong nháy mắt vừa rồi, hấn lại quên mất, chỉ là vô ý thức bảo hộ nàng sau lưng hấn.

"Không cần." Một lát sau, Mục Kỳ mới lên tiếng, nhưng trong giọng nói lại có mấy phần cứng ngắc.

Sau đó là trầm mặc, trầm mặc đến đáng sợ.

Liễu Tịch Nhược đầu đầu hết lần này đến lần khác, chợt có chút không hiểu người nam nhân này.

"Làm sao nàng biết Lưu Toàn mập?" Người trước mặt dừng một chút lại đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi như vậy.

"Hả?" Liễu Tịch Nhược bị một câu hỏi này của hấn lần không ra manh mối, vô ý thức kêu lên một tiếng.

"Ta nói làm sao nàng biết Lưu Toàn mập, nàng đã gặp hấn?" Mục Kỳ quay đầu lại, một đôi con ngươi tràn đầy tức giận, đôi môi mỏng hấp dẫn hơi cong lên, động tác như thế khiến cho khuôn mặt hấn vốn như yêu nghiệt đặc biệt thấy giống như một tiểu hài tử.

Liễu Tịch Nhược nhìn Mục Kỳ như vậy, không nhịn được cười khẽ một tiếng, tiếng cười như tiếng chuông vang để nghe truyền ra từ dưới khăn che mặt.

Đây là hấn đang ghen phải không? Khoe mắt Liễu Tịch Nhược cong cong, đôi mắt hẹp dài bởi vì vui vẻ mà trở nên càng thêm đẹp đẽ, giống như mặt trăng lên cao, từ từ lên cao, cuối cùng chiếm cứ toàn bộ con mắt Mục Kỳ.

"Dĩ nhiên là ta gặp hần," Khóe miệng Liễu Tịch Nhựt khẽ cong, giao hoạt trong ánh mắt vụt sáng lên.

Đôi mắt Mục Kỳ tròn to, khuôn mặt hờn dỗi nhìn nàng. Tại sao nàng có thể, hần vì nhìn thấy nàng, chịu khổ suốt bảy ngày mới có thể nhìn thấy. Tại sao có thể cho Lưu Toàn dễ dàng gặp nàng.

"Trước kia không phải là người cho hần nói cho ta biết chuyện Lâm Hinh Tuyết để xử lý sao? Cho nên hần đến tìm ta, nên ta đã gặp qua hần." Liễu Tịch Nhựt vô tội nháy mắt mấy cái, tiếp tục nói.

Khóe miệng Mục Kỳ co rút, giắt mình chột hiệu một chuyện.

Mình thế mà lại ăn phải bình dấm của quân gia, mà Vương phi của mình chẳng những không vạch trần, ngược lại nhân cơ hội này đùa bỡn hần một lần.

Nhưng mà, hần rõ ràng nghe được vừa rồi Liễu Tịch Nhựt mới nhắc đến Lâm Hinh Tuyết, nếu đã nói ra, như vậy há lại có thể bỏ qua cơ hội này sao?

"Lâm Hinh Tuyết là xảy ra chuyện gì? Tại sao phải cho nàng ta ở lại Vương phủ." Về mặt Mục Kỳ cứng lại, tiếp tục nói.

"Chẳng lẽ không ở lại Vương phủ sao? Ở trong kinh thành này ai mà không biết chuyện tình của Vương gia, nếu là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ há lại không hề muốn để ý sao?" Liễu Tịch Nhựt cười khế, dưới khăn che mặt cũng không nhìn ra cảm xúc thật của nàng.

"Mặc dù nói ngày thành hôn ở trước mặt mọi người Vương gia cự tuyệt nàng, nhưng mà nô tỳ cũng hiểu, dù sao cũng là ở trước mặt mọi người, có một số việc khiêm tốn cũng tốt..."

Mục Kỳ nghe thấy lời của Liễu Tịch Nhựt, một câu một câu nhìn như mạn bất kinh tâm (không hề để ý), nhưng cẩn thận nghe lại mang theo vài phần không tốt. Người khác nhìn hần thế nào, hần thờ ơ, nhưng nếu là nàng, thì không được.

Mục Kỳ nắm lấy tay Liễu Tịch Nhựt dùng sức đẩy nàng lui về phía sau, cả người Liễu Tịch Nhựt liền bị vây ở trong góc.

Liễu Tịch Nhựt không nghĩ đến hành động này của Mục Kỳ, vô ý thức hít sâu một hơi.

"Ta không cho phép nàng nghĩ về ta như vậy. Không cho phép." Mục Kỳ vây nàng ở trong góc, không nguyên do hô to mấy tiếng, làm cho Liễu Tịch Nhựt thấy kinh hãi.

Nàng kinh ngạc nhìn ánh mắt Mục Kỳ tức giận, trong đôi mắt hồng hồng ẩn chứa vài phần lạnh lùng, còn chứa vài phần bi thống còn có mấy phần khổ sở vì bị hiểu lầm.

Liễu Tịch Nhựt sững sờ, lại nghe thấy Mục Kỳ nói: "Ta cho nàng biết, Mục Kỳ ta từ khi ra đời đến nay hoàn toàn chưa từng chạm qua một nữ nhân nào."

"Àm" một tiếng, trong não Liễu Tịch Nhựt đột nhiên có một sợi dây bị ----- đứt.

Hần hoàn toàn chưa từng chạm qua nữ nhân nào?

Liễu Tịch Nhựt chậm rãi quan sát Mục Kỳ một lần, sau đó đột nhiên nói ra một câu kinh người, "Ý của người là nói người còn là xử nam?"

Mục Kỳ kinh ngạc há to miệng, dường như khuôn mặt yêu nghiệt chột đỏ bừng.

Lúc này, một người áo đen thừa dịp mọi người không để ý, len lén chui vào bên trong xe ngựa, nhìn thấy Mục Kỳ và Liễu Tịch Nhựt ở trong xe ngựa thì lập tức giờ đao lên chém xuống.

Còn thần sắc Mục Kỳ lại không thay đổi, từ trên xe ngựa rút ra một mũi tên, tùy tiện ném một cái, liền nghe thấy "Phụt" một tiếng, tên hắc y nhân kia phun ra một ngụm máu tươi, hơi ngã ra phía sau, ngã ở bên ngoài xe ngựa.

"Quả nhiên là Nhựt Nhựt của ta khác hần với người khác." Sau một hồi lâu, Mục Kỳ mới nhẹ nhàng nói một câu.

Ừ, đúng là khác hần với người khác, có thể vô cùng dễ dàng không chút biến sắc nói ra hai từ xử nam.

"Nhưng mà, Vương gia cảm thấy lời của mình nói có thể tin sao?" Liễu Tịch Nhựt cười khề nói.

"Hừm?" Ánh mắt Mục Kỳ híp lại, "Xem ra Nhựt Nhựt không tin ta, nếu không ta chứng minh cho Nhựt Nhựt biết." Vừa nói thân thể vừa nhích lại gần đến bên người Liễu Tịch Nhựt.

Lông mày Liễu Tịch Nhựt hơi nhíu lại, "Vương gia, bây giờ trước hết cần phải giải quyết hết những bọn thích khách này, nếu không đoán chừng đến ngày mai chúng ta cũng không đến được hoàng cung."

Mục Kỳ từ từ buông Liễu Tịch Nhựt ra, xoay người, chẳng biết có được không, sau đó, hần nhẹ nhàng vỗ tay một cái, nói một câu "Nửa nén hương" (là khoảng 15 phút).

Liễu Tịch Nhược sững sờ, sau đó nghe thấy có hai giọng nói chia ra ở hai bên trái phải xe ngựa truyền đến. "Vâng."

Thị vệ vẫn liên tục đánh nhau ở bên ngoài đột nhiên cảm giác được có hai trận gió thổi tới đây, sau đó tất cả hắc y nhân bên cạnh đều ngã xuống đất, bọn họ kinh ngạc nhìn một màn trước mắt, cố gắng dụi dụi hai con mắt mới phát hiện không biết lúc nào thì có hai người áo đen gia nhập vào trong đội ngũ, tốc độ của bọn họ rất nhanh, chỉ thấy một trận gió lốc màu đen, gió thổi tới đâu, hắc y nhân chết đến chỗ đó. Không đến thời gian nửa nén hương, hắc y nhân vây khốn bọn họ đánh nhau hơn một canh giờ toàn bộ ngã xuống trong vũng máu.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn luồng cuồng phong cuối cùng dừng lại trước xe ngựa, sau đó ôm quyền nói: "Môn... Thuộc hạ thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ."

Mọi người kinh hãi, trong hai người kia lại có một người là nữ!

"Được, đi đi." Người trong xe ngựa vung tay lên, mắt thấy hai người kia lại lần nữa hóa thành hai luồng gió lốc đi khỏi.

Liễu Tịch Nhược kinh ngạc nhìn Mục Kỳ, "Người là ai?"

"Nàng là ai?"

Liễu Tịch Nhược hỏi hần, giọng nói lạnh lẽo.

Mục Kỳ hỏi nàng, giọng nói cũng lạnh lẽo như vậy.

Ánh mắt của hai người giao nhau, ánh mắt lạnh lẽo va chạm vào nhau, vào giờ phút này, bọn họ không còn là Vương gia Vương phi, suy nghĩ của bọn họ cũng chỉ có một, đó chính là người là người nào?

Nhiệt độ tông xe ngựa đột nhiên hạ thấp xuống, thân phận của hai người đều làm đối phương hoài nghi.

Qua hồi lâu, Liễu Tịch Nhược mới quay đầu đi, nhàn nhạt nói một câu, "Không lưu người sống sao?"

Mục Kỳ thu hồi tầm mắt. Hần biết thắng bại của bọn họ chỉ sợ về sau mới biết được.

Có đôi lúc, một ánh mắt là hiểu được hành động, mà không phải là cả quá trình.

"Không cần thiết." Khóe miệng hần nhếch lên, bởi vì hần biết là ai.

"Nhưng mà," Hần nhìn một người áo đen từ trong đồng thi thể sợ hãi ra ngoài, "Lưu lại một người cũng không sai." Sau đó liền cười đi xuống xe ngựa, đi đến trước mặt hắc y nhân sống sót duy nhất.

Người áo đen kia nhìn thấy các huynh đệ của mình đều chết hết, vốn là bị dọa sợ đến muốn chết, mà giờ khắc này Mục Kỳ lại mỉm cười đi lại chỗ hần, hần bị dọa sợ đến cả người run lấy bầy.

Hần nhớ rõ, chủ tử muốn bọn họ giết chính là người này. Lúc hần nhìn đến bức họa kia liền cảm thán trên thế gian này tại sao lại có nam tử có dáng dấp đẹp mắt đến như vậy, heo nên, vào một khắc Mục Kỳ xuống xe hần liền nhận ra hần (Mục Kỳ).

Làm sao bây giờ? Hần ta nhất định sẽ đến giết chết hần, hoặc là nghiêm hình tra khảo, khiến cho hần nói ra người sai sử sau màn là ai? Mà hần cũng khẳng định khó thoát khỏi số mạng bị giết.

Hắc y nhân bị dọa sợ liên tiếp lui về phía sau, bị vấp vào thi thể trên mặt đất chột té lăn trên đất, nhưng hần lại không hề cảm thấy đau. Giờ phút này mặc dù Mục Kỳ cười, nhưng trong mắt hắc y nhân lại giống như một ma quỷ đang cười, từ từ đi tới lấy đi tính mạng của hần.

"Xin tha mạng! Muốn gì ta sẽ nói, muốn gì ta sẽ nói, chỉ cần người không giết ta, cái gì ta cũng nói cho người biết, ta còn chưa cưới lão bà, van cầu người, ít nhất hãy để ta ném một chút tư vị cuộc sống mơ mơ màng màng." Mục Kỳ mới vừa dừng chân ở trước mặt hắc y nhân, người áo đen kia liền quỳ xuống bùm bùm nói một hồi.

Mục Kỳ chảy mồ hôi, lúc này còn muốn sống mơ mơ màng màng?

"Ta cho người biết là đại..."

"Thôi thôi thôi, đừng nói đừng nói." Hắc y nhân định nói tiếp, một câu nói của Mục Kỳ cắt ngang lời của hần.

Hắc y nhân kinh ngạc ngẩng đầu lên, về mặt bi thống nhìn Mục Kỳ.

"Đừng có giết ta mà, ta còn chưa cưới lão bà." Vừa nói vừa ô ô khóc.

Mục Kỳ bắt đắc dĩ cau mày, người như vậy lại có thể làm sát thủ sao?

Hần chịu đựng ngăn lại bên lỗ tai ồn ào, ngón tay nhẹ nhàng động một cái, giọng nói của hắc y nhân như kỳ tích liền biến mất.

Liễu Tịch Nhượng hơi kinh ngạc nhìn Mục Kỳ, công pháp cách không điểm huyết, cư nhiên Mục Kỳ cũng biết cái này?

Hắc y nhân giương miệng, khóc không tiếng động.

Mục Kỳ nhẹ nhàng vỗ tay một cái, "Hừ, rốt cuộc cũng an tĩnh." Sau đó cúi người nói với hắc y nhân: "Giờ ngươi nghe này, ta đây sẽ không giết ngươi, ngươi cũng đừng nói với ta cái gì."

Hắc y nhân ngốc lảng, sau đó cao hứng nháy mắt.

"Nhưng mà..." Ánh mắt hắc y nhân tròn tròn lần nữa, há mồm lại muốn khóc.

"Ngươi phải đi về nói với chủ tử của ngươi, nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành, nói đúng là đã giết ta, hiểu chưa?"

Hắc y nhân chợt nháy mắt, "Ngươi cần phải suy nghĩ cho rõ ràng, nếu như ngươi không nói như vậy, Bồn vương dám cam đoan trong vòng mười hai canh giờ trước tiên ngươi sẽ bị thiến, sau bị giết. Bảo đảm ngươi sẽ không còn cơ hội ném thử tư vị cuộc sống mơ mơ màng màng nữa."

Ánh mắt hắc y nhân tròn thật lớn, một lát sau mới nặng nề trừng mắt nhìn.

Mục Kỳ cười khê, ngón tay lại nhẹ nhàng động một cái, lập tức hắc y nhân nằm trên mặt đất mở to miệng thở hổn hển, qua một lúc mới ngẩng đầu lên nhìn Mục Kỳ một cái, chạy đi như bay.

Mục Kỳ nhìn bóng dáng hắc y nhân chạy ở xa, ở dưới ánh mặt trời từ từ kéo dài ra, hơi ngăn ra.

Liễu Tịch Nhượng vẫn ở trong xe ngựa nhìn về mặt tịch tịch trên mặt Mục Kỳ, trong lòng thoáng qua sự tiếc nuối, mở miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói gì cả.

"Tiểu thư, người không sao chứ?" Đợi sau khi hắc y nhân đi xa, một giọng nói sắc bén xuyên qua tầng tầng đám người, xuyên qua tất cả màng nhĩ của mọi người truyền đến trong tai Liễu Tịch Nhượng.

Liễu Tịch Nhượng cau mày, nhìn Hoa Khê mới vừa từ một chiếc xe ngựa khác cuống cuống nhào đến trước mặt mình.

"Hoa Khê, bình thường ta dạy ngươi thế nào? Ngươi vẫn cứ như vậy kêu ra, ra cửa cũng không cần nói quen biết ra."

"Tiểu thư." Hoa Khê bị giáo huấn cúi đầu, một bộ dáng gương mặt vô tội.

"Người ta không phải là lo lắng cho người sao?"

"..."

Sau khi chấm dứt tiểu nhạc đệm trên đường, cuối cùng xe ngựa dừng lại trước cửa Trịnh Đức. Quy định của Hoàng cung, tất cả các xe ngựa khi đến ngoài cửa Trịnh Đức nhất định phải dừng lại, sau đó toàn bộ phải đi bộ.

Liễu Tịch Nhượng nhìn con đường này thật dài, ánh mắt cũng muốn ngất xỉu.

Con đường dài như vậy đối với nàng là có nào thống khổ a!

Cho đến khi Liễu Tịch Nhượng và Mục Kỳ đến chỗ chuyên tổ chức yến hội là điện Trung Hòa, cả người Liễu Tịch Nhượng đã thành một người không xương, mềm nhũn dựa vào trên người Hoa Khê.

Lúc bọn họ đi đến yến hội đã bắt đầu. Trên yến hội đều là màu đỏ xanh uống rượu ca múa mừng cảnh thái bình, vũ cơ mặt đủ loại y phục từng bước từng bước ra sức uốn éo thân thể, khát vọng được một vương công quý tộc nhìn trúng để được bay lên đầu cành làm phượng hoàng.

Mục Thiên ngồi ở trên long y thật cao, còn Thành phi mỉm cười ngồi ở một bên.

"Sao Kỳ nhi còn chưa đến vậy? Đã đi thúc giục chưa?" Mục Thiên thấy vị trí Mục Kỳ vẫn trống không, tính khí không nhịn được hỏi.

Nghe thấy lời của Mục Thiên, một thái giám rất nhanh chóng đi ra, cúi đầu chấp tay nói với Mục Thiên: "Khởi bẩm Hoàng thượng, đã đi thúc giục, người báo lại nói là đang ở trên đường."

Sắc mặt Mục Thiên khê biến cứng lại, "Lần trước ta hỏi ngươi ngươi cũng nói như thế."

Thái giám kia thấy sắc mặt Mục Thiên có chút nổi giận, vội vàng quỳ xuống vừa dập đầu vừa nói: "Hoàng thượng, người báo lại nói chính là như vậy, nô tài cũng không có cách nào khác."

Mục Thiên ngẩng đầu không nói, Thành phi thấy thế, vội vàng nhìn Mục Thịnh dưới đài một cái, Mục Thịnh thuận thế gật đầu yên tâm một cái với Thành phi.

Thành phi thầm hừ một tiếng, âm hiểm cười, sau đó thay bằng một sắc mặt dịu ngoan nhu nhượng, nói với Mục Thiên: "HOàng thượng, cần gì phải nóng"

lòng như thế, có lẽ bọn họ có chuyện gì trì hoãn không chừng, hơn nữa phụ thể người ta mới gặp mặt không bao lâu, còn không cho người ta thân thiết một tí."

Nghe lời của Thành phi, Mục Thiên mới hơi bình tĩnh hơn chút, hấn cầm lấy tay Thành phi, nhẹ nhàng đặt ở trong lòng bàn tay đánh nhẹ một cái, cung chiêu nói: "Vẫn là ái phi suy nghĩ chu đáo, ái phi vừa rồi nói như vậy, thật đúng là do trẫm quá nóng lòng."

Thành phi rúc vào trong ngực Mục Thiên làm một bộ thẹn thùng, đáng về tình cảm thâm hậu.

Mà Mục Thịnh ngồi ở dưới lại nắm cái chén thật chặt, tận lực không nhìn đến hai người ngồi trên cao, hấn nhin xuống kích động muốn xông lên, một phen nắm lấy eo nhỏ của Liễu Tịch Hòa.

"Vương... Vương gia." Liễu Tịch Hòa cau mày, Mục Thịnh nắm hông nàng rất chặt, đau lắm cho nàng không cách nào hô hấp.

Mục Thịnh như vậy làm Liễu Tịch Hòa giật mình, gả đến Vương phủ đã nửa năm, hôm nay cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Mục Thịnh. Đêm tân hôn, Mục Thịnh hoàn toàn không có đến tân phòng, ngay sau đó Mục Thịnh lại xuất chinh luôn, mới trở về bảy ngày trước, nhưng Mục Thịnh lại cự tuyệt không đề cập đến nàng, mà nàng cũng không đi tìm Mục Thịnh. Ngay cả hôm nay ở yến hội trên mặt Liễu Tịch Hòa đeo một cái khăn che mặt màu trắng, Mục Thịnh cũng chỉ hỏi đơn giản là chuyện gì xảy ra?

Liễu Tịch Hòa liền nói là trên mặt nổi lên mấy cái mụn, tương đối dọa người, cho nên mới che lại, mà Mục Thịnh cũng chỉ khe khẽ gật đầu cũng không nói thêm gì nữa.

Thật ra thì, cuộc sống như thế Liễu Tịch Hòa rất muốn, nếu so sánh với những chuyện tranh thủ tình cảm kia, nàng tình nguyện Mục Thịnh vĩnh viễn quên mất nàng, như vậy thì chỉ ít nàng cũng là Vương phi, như vậy sẽ không phát hiện ra dung mạo nàng bị hủy.

Nhưng bây giờ Mục Thịnh lại làm cho Liễu Tịch Hòa giật mình, Mục Thịnh ở trong ấn tượng của nàng là một người lãnh khốc tàn bạo, chắc chắn tâm tình không chế được rất tốt, nhưng mà bây giờ tâm tình lại mất khống chế rõ ràng như vậy, hơn nữa, hấn còn ôm nàng. Mặc dù rất đau, nhưng Liễu Tịch Hòa vẫn chịu đựng như cũ, không có lên tiếng.

Qua một lát mới nói: "Vương... Vương gia... Có nhiều người đang nhìn đó?" Nhưng Mục Thịnh làm như không nghe thấy, vẫn nắm chặt eo nàng, một cái tay khác nắm ly rượu thật chặt.

Thành phi nhìn thấy Mục Thịnh chột ôm Liễu Tịch Hòa, thân thể chột run lên, một lát sau mới bắt đầu thở dài một cái.

"Choang-----" một tiếng, ly rượu Mục Thịnh cầm trong tay vỡ tan, mảnh vụn sắc nhọn trong nháy mắt đâm vào ngón tay Mục Thịnh, lập tức máu tươi liền chảy ra.

Liễu Tịch Hòa nghe thấy âm thanh, liền xoay đầu lại, thấy cảnh ngón tay Mục Thịnh đang chảy máu, vội vàng hô to một tiếng: "Ôi, Vương gia, tay của người đang chảy máu."

Một câu nói làm kinh động mọi người, trong nháy mắt hiện trường yên tĩnh lại, mọi người thỉnh thoảng đề cao cảnh giác nhìn bốn phía, chỉ sợ xung quanh có thích khách.

Nhưng khi bọn hấn thấy tay Mục Thịnh chảy máu, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Thành phi vẫn ở trong ngực Mục Thiên lại đột nhiên đẩy Mục Thịnh ra vội vàng đứng dậy, bước nhanh đi đến trước mặt Mục Thịnh, hô to, "Thịnh nhi, Thịnh nhi."

Sau đó nàng đẩy Liễu Tịch Hòa ra, cầm tay Mục Thịnh lên đau lòng nhìn, nước mắt thi nhau chảy ra.

"Người sao phải khổ như thế chứ." Thành phi vừa khóc vừa nhỏ giọng nói, thương tâm và ân cần trong mắt rất rõ ràng.

Mục Thịnh cũng thâm tình nhìn Thành phi, "Người biết mà, người biết mà."

Liễu Tịch Hòa ngơ ngác nhìn một cảnh này, bởi vì nàng ở gần, cho nên có thể nghe thấy lời nói của bọn họ. Nhưng khi Liễu Tịch Hòa nghe được hai người trước mặt nói gì lại lấy làm kinh hãi.

Nhìn ánh mắt bọn họ đắm đuối đưa tình, nghe bọn họ dễ dàng liên tục nói ra tâm tình, cảm giác hai người không phải là mẫu tử gì cả mà là----- một đôi tình nhân.

Còn Mục Thiên cũng kinh ngạc nhìn Thành phi và Mục Thịnh, nàng không khỏi quá quan tâm đến nhi tử của mình đi. Cũng chỉ là trên tay có chút máu, đến mức khăn trương như vậy sao?

Ở trong mắt mọi người, Thành phi và Mục Thịnh chẳng qua chỉ là có quan hệ mẫu tử tốt, mà Thành phi thương nhi tử nên sốt ruột, liền tùy tiện nói mấy câu.

Lúc này, Thành phi mới chột hồi phục lại tinh thần. Nàng đây là đang làm cái gì vậy? Đây là đại diện đó, tại sao nàng có thể ở trên đại diện lại lúng cuống như thế.

Lúc ấy nàng chỉ nghe Liễu Tịch Hòa kêu một tiếng "Vương gia chảy máu", liền nóng lòng chạy đến đây, hoàn toàn quên mất lúc ấy mình đang ở trong ngực Mục Thiên.

Nghĩ tới đây, Thành phi lập tức thay bằng một bộ dáng từ mẫu, nhẹ nhàng vỗ tay Mục Thịnh cao giọng nói: "Cũng đã lớn như vậy người sao lại không cẩn thận thế, làm cho ta sợ bóng sợ gió một hồi."

Nói xong liền giận trách lại nói Mục Thịnh mấy câu mới từ từ đứng dậy đi tới bên cạnh Mục Thiên.

Sau một hồi ca múa, Thành phi lại ở bên tai Mục Thiên nhỏ giọng nói mấy câu, Mục Thiên nghe xong mừng rỡ, vội vàng nói: "Còn có chuyện tốt như vậy? Thật đúng là Thịnh nhi có thể làm, còn không nhanh chóng trình lên."

Sau đó lại coa giọng nói với Mục Thịnh: "Stịnh nhi, lần chinh chiến này, người không thể không có công, nghe nói người còn đặc biệt chỉnh sửa ra một quyển binh thư gọi là "Phượng án tác chiến", trong sách này ghi lại binh pháp làm người ta phải ngạc nhiên, còn không nhanh chóng trình lên, để cho trẫm xem qua."

Nghe được lời của Mục Thiên, Mục Thịnh kinh hãi, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Thành phi một cái, mới từ từ đứng dậy chấp tay nói: "Vâng phụ hoàng, đây chẳng qua chỉ là nhi thần trong lúc vô tình nhặt được một quyển binh thư, cũng không phải là do nhi thần soạn ra."

Mục Thiên cũng chỉ cười cười, "Khá lắm Thịnh nhi, mẫu phi người đã nói là tự tay người soạn ra, lúc này tại sao lại thành là nhặt được đây."

Mục Thịnh bất đắc dĩ, chỉ đành phải cười cười nói: "Thật ra thì nhi thần... Chính là tùy tiện viết ra thôi."

Nói xong cũng sai người dâng lên một quyển sách nhỏ cũ màu vàng. Mục Thiên xem quyển binh pháp này, dụng binh nhập thần, hơn nữa trận pháp rất kỳ lạ, là thứ trước đây hắn chưa từng gặp qua, luôn miệng hô to: "Tốt, tốt, Thịnh nhi, muốn ban thưởng cái gì, mau nói cho phụ hoàng nghe."

Về mặt Mục Thịnh hơi ngừng lại, như có điều suy nghĩ nhìn Thành phi một cái, sau đó nói: "Phụ hoàng, nhi thần muốn..." "Tốt, tốt, đương nhiên là được." Một giọng nói hài hước chợt vang lên, cắt ngang lời của Mục Thịnh, tất cả mọi người kinh ngạc quay đầu lại nhìn Tứ hoàng tử đến chậm, mà không hiểu thật tốt trong miệng hắn là có ý gì.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lữ Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Tỷ Thí Trên Yến Hội, Rung Động Toàn Trường [Tay Đánh Mới]

Mục Kỳ khẽ cười đi vào trong đại điện, còn Hoa Khê lại đỡ lấy Liễu Tịch Nhược đi theo phía sau hắn.

Mục Thịnh và Thành phi nhìn thấy Mục Kỳ và Liễu Tịch Nhược cùng song song xuất hiện ở trên đại điện, đều lấy làm kinh hãi, sau đó hai người liếc mắt nhìn nhau, Thành phi nhẹ nhàng lắc đầu một cái, sắc mặt Mục Thịnh có hơi trắng bệch, nhưng thần sắc lại cố gắng duy trì không đổi, hung hăng liếc mắt nhìn Mục Kỳ một cái.

Mục Kỳ cười nhẹ nhìn về mặt biến hóa của mọi người, mới nhìn quyển sách trong tay Mục Thiên nói: "Thì ra là quyển sách này lại ở đây a, ta tìm đã lâu mà không thấy."

Mục Thịnh kinh ngạc, theo bản năng liếc nhìn Thành phi một cái.

"Quyển sách này được viết rất là tốt, binh pháp bên trong cũng thật khiến người ta kinh ngạc. Chỉ là người mà có thể tặng quyển sách này cho quân doanh lại càng khiến người kinh ngạc hơn."

Mục Thịnh bất đắc dĩ thở dài một hơi, kinh ngạc liếc mắt nhìn Mục Kỳ.

Làm sao hắn ta có thể biết quyển sách này? Tại sao lại còn biết binh pháp này là được người khác đưa đến quân doanh?

Ở trong trí nhớ của Mục Thịnh, quyển binh pháp này, trừ bỏ mấy tên binh lính canh cửa kia, căn bản không có người khác biết đến tồn tại của quyển sách này, huống chi mấy người kia đã sớm biến mất trên thế giới này, tin tức về quyển binh pháp này làm sao có thể vô duyên vô cớ truyền đến tai Mục Kỳ được? Trừ phi...

Nghe thấy lời Mục Kỳ nói, Mục Thiên kinh ngạc, lúc mới ban đầu Mục Kỳ nói đây là quyển sách tốt hắn còn đang dương dương tự đắc, cũng nhìn Mục Thịnh với cặp mắt khác xưa, nhưng không nghĩ tới câu nói tiếp theo của Mục Kỳ khiến cho Mục Thiên kinh ngạc há to miệng.

Cái gì? Quyển binh pháp này không phải do Mục Thịnh viết, mà là có người đưa đến quân doanh sao?

Thần sắc Mục Thiên tối sầm lại, ánh mắt lạnh như băng thẳng tắp bắn về phía Thành phi. Thành phi lập tức quỳ xuống, vội vàng nói: "Hoàng thượng, quyền sách này quả thật là chính Thịnh nhi viết ra, mong Hoàng thượng làm rõ."

Thành phi cúi đầu ngằm liếc mắt với Mục Thịnh một cái, nghĩ thầm, bây giờ nhất định phải liều một chút, nếu không lời nói dối của mình sẽ không còn cách nào hoàn thành nữa rồi. Giờ khắc này, nàng cược không chỉ là tín nhiệm của Mục Thiên với nàng, lại thêm cả tiền đồ của Mục Thịnh.

Còn Mục Thịnh lại bất đắc dĩ nhìn Thành phi một cái, không nói gì.

Mục Thiên nhìn Thành phi quỳ trên mặt đất, lại khoanh tay đứng nhìn, về mặt hải hước nhìn Mục Kỳ một cái, mới ngửa đầu khép hờ mắt lại hỏi một câu, "Các người ai có thể chứng minh điều mình nói là sự thật?"

Kỳ thật chuyện này cũng không phải đại sự gì, nếu là lúc bình thường, xác định nhớ nhầm sẽ giải quyết được, mà bây giờ một là ở trước mặt trung thần, Mục Thịnh và Thành phi lại vừa mới chính miệng thừa nhận, hai là chuyện này lại liên lụy đến lần chinh chiến này, cổ tình lần chinh chiến này ảnh hưởng khá lớn đến Mục Thiên quốc, cho nên chuyện này nhìn như "chuyện nhỏ" không đáng kể đến lập tức bị đưa ra trên đầu sóng ngọn gió.

Mà hiển nhiên là Thành phi thiếu suy xét một chút, chỉ là bởi vì tình cờ biết được, có khả năng ở trên yến tiệc hôm nay sẽ lựa chọn Thái tử, cho nên nhất thời mới rối loạn âm mưu.

Nếu là lúc bình thường, Thành phi hoàn toàn không lo lắng đến việc này, bởi vì khi đó cả ngày Tử hoàng tử không làm việc gì, còn các hoàng tử khác cũng đều bận việc... của mình, hoàn toàn không quan tâm đến triều chính. Hơn nữa, còn có mấy phần cố ý đối nghịch với Mục Thiên.

Thật ra, Thành phi cũng biết Mục Thiên có loại tình cảm khác với những hoàng tử khác dành cho Mục Kỳ, ngay cả thái độ đối với hắn cũng khác biệt, cho nên trước sau vẫn thiên vị hắn.

Nhưng mà, thái độ của Mục Kỳ đối với Mục Thiên lại rõ ràng bất đồng. Hắn không chỉ không mong muốn sẽ phát triển, ngược lại là Mục Thiên cũng không hy vọng hắn sẽ phát triển.

Mà tính tình của Mục Thiên là một người cẩn thận, khẳng định sẽ không giao vào tay người như Mục Kỳ tất cả giang sơn.

Những thứ này đã làm cho Thành phi nhận định Mục Thiên hẳn là sẽ không truyền vị trí Thái tử cho Mục Kỳ. Cho nên, một khi muốn chọn Thái tử, vậy thì cơ hội để Mục Thịnh được chọn trúng rất lớn.

Thế nhưng, từ sau sự kiện yến hội Hắc Hùng lần đó, Mục Thiên có thêm vài phần cảnh giác đối với Mục Thịnh, lại bắt đầu từ từ trọng dụng Mục Kỳ, nếu không lần xuất chiến này làm sao có thể đột nhiên cho Mục Kỳ đến làm giám quân, điều này tuyên bố là muốn Mục Kỳ giám sát Mục Thịnh.

Hơn nữa, Thành phi biết rõ Mục Thiên yêu thích Mục Kỳ, nếu không phải vì nàng âm thầm lặng lẽ chèn ép Mục Kỳ, còn thêm bóng dáng của Thường phi năm xưa, chỉ sợ Mục Kỳ đã sớm trở thành trợ thủ đắc lực của Mục Thiên, như vậy thì làm sao còn vị trí cho Mục Thịnh.

Cho nên ở ngoài mặt nàng đối xử tốt đẹp với Mục Kỳ, nhưng lại ngầm châm chọc khiêu khích, khiến cho hắn dần dần đánh mất tin tưởng vào bản thân mình, cuối cùng từ từ luân hãm thành bộ dáng hiện tại.

Thế nhưng, nếu như Thành phi biết được nguyên nhân Mục Kỳ thành dáng vẻ như bây giờ cũng không phải do nàng, mà là hắn cố ý giả bộ thành dáng vẻ bị khống chế, chẳng qua tất cả là vì tương lai, vậy thì nàng cũng muốn chết tâm luôn rồi.

Nhưng mà, khiến Thành phi không thể tưởng tượng được chính là, sủng ái của Mục Thiên đối với Mục Kỳ vượt qua dự liệu của nàng, nàng thật không ngờ dưới tình huống hoang dã vô độ như vậy của Mục Kỳ, Mục Thiên còn có thể trọng dụng hắn. Chẳng lẽ là vì để giám sát Mục Thịnh?

Mục Kỳ cười nhẹ, "Phụ hoàng, thực không dám giấu diếm, quyền sách này chính là do Môn chủ Thiên Cơ môn viết ra, nếu như phụ hoàng không tin thì có thể lật từ cuối cùng của bình thư ra, ở góc phía dưới bên trái tờ cuối cùng có một chữ "Tịch" nho nhỏ, bút tích của chữ này giống như đúc với phía trước, phụ hoàng nhìn xem thì biết."

Nghe thấy lời Mục Kỳ nói, Liễu Tịch Nhược hơi kinh ngạc mở mắt, làm sao mà hắn biết ở chỗ đó có một chữ "Tịch". Mục Kỳ biết đến quyền sách này, nàng không hề kinh ngạc, dù sao thì hắn và Mục Thịnh cùng ở trong một quân doanh, như thế thì hắn biết cũng không có gì kỳ lạ, nhưng hắn nói hắn biết quyền này là do người khác đưa tới, nàng kinh ngạc. Khi nghe thấy hắn nói cái ký hiệu này nàng càng thêm kinh ngạc rồi. Cái ký hiệu này, nàng chưa từng nói với một ai cả, thì tại sao hắn lại có thể biết được? Cho dù là Ngọc Tích Tề cũng chỉ đơn giản nhìn thoáng qua, chẳng lẽ... Liễu Tịch Nhược hoài nghi liếc nhìn Mục Kỳ một cái.

Không có khả năng. Liễu Tịch Nhược nghĩ vậy.

Mà sau khi Mục Thiên nghe Mục Kỳ nói lật xem tờ cuối cùng, quả nhiên ở chỗ góc dưới bên trái có một chữ "Tịch" nho nhỏ.

Nhìn đến đây, Mục Thiên thở sâu một hơi, sắc mặt băng lãnh nhìn Mục Thịnh và Thành phi.

Thành phi và Mục Thịnh vội vàng quỳ xuống cầu xin tha thứ, "Mục Thiên thở dài một hơi mới nói: "Thành phi và Mục Thịnh vì mục đích cá nhân mà lừa trên gạt dưới, khẩu trừ tiền tiêu hàng tháng và bổng lộc của hai người, cũng chia ra đóng cửa sám hối nửa năm."

Thành phi sững sờ, thật không ngờ lần này lại biến khéo thành vụng rồi.

Nàng gắt gao nắm chặt nắm tay, sau đó hung hăng liếc nhìn Mục Kỳ một cái, mới tạ ơn hoàng ân, sau đó từ từ đứng dậy, hận ý trong lòng đối với Mục Kỳ lại càng tăng thêm.

"Kỳ nhi, tại sao lại chậm trễ như vậy?" Đợi đến khi Thành phi và Mục Thịnh quay lại ngồi vào chỗ của mình, Mục Thiên mới hỏi Mục Kỳ.

"Không có gì," Mục Kỳ như có điều suy nghĩ liếc nhìn Mục Thịnh một cái, "Trên đường có một số chuyện làm chậm trễ."

"Vậy Nhược nhi đây là có chuyện gì vậy?" Mục Thiên lại nhìn Liễu Tịch Nhược cơ hồ là cả người dựa luôn vào trên người Hoa Khê.

Mục Kỳ cháy mồ hôi, gặp hoàng thượng mà lại không hành lễ à? Nhưng mà, có vẻ như mình cũng chưa bao giờ hành lễ cả.

"À..., trên đường gặp phải chuyện có hơi sợ hãi." Nói xong lại nhìn thoáng qua chỗ Mục Thịnh.

Thật ra thì hẳn thật sự muốn nói là - - do làm biếng.

"Vậy còn không nhanh mời thái y," Mục Thiên lập tức kinh hô.

Nhìn thấy phản ứng này của Mục Thiên, Mục Kỳ hơi có chút kinh ngạc, liền vội mở miệng ngăn cản Mục Thiên: "Không có việc gì, phụ hoàng, nàng nghỉ ngơi một chút sẽ tốt thôi."

Nói xong đỡ Liễu Tịch Nhược ngồi xuống.

Mục Thiên hơi sững sờ, hôm nay Mục Kỳ làm cho hắn cảm thấy khang khác, từ lúc vừa mới đi vào đến bây giờ Mục Kỳ chẳng những không có thờ ơ với hắn, ngược lại là hề hấn mà hỏi thì đáp, lại còn gọi hắn là phụ hoàng.

Chẳng lẽ là bởi vì Liễu Tịch Nhược? Mục Thiên đắm chiều nhìn Liễu Tịch Nhược.

Mục Kỳ vừa mới đỡ Liễu Tịch Nhược ngồi xuống, Hoa Khê liền tìm đến một cái tương tự như gối đầu lót ở sau lưng Liễu Tịch Nhược. Mà Liễu Tịch Nhược cư nhiên cũng xê dịch vị trí thân thể, thay đổi thành một tư thế thoải mái ngồi ở trên ghế.

Mục Kỳ kinh ngạc nhìn động tác của Liễu Tịch Nhược, từ đáy lòng bắt đầu bội phục nàng, từ lúc vừa đến đến giờ gần như là luôn ngủ, cho dù bên ngoài phát sinh chuyện gì, nàng cũng sẽ không mở mắt, nhưng một khi có người đến gần nàng, nàng lại có thể dễ dàng phát hiện ra.

Trong hoàn cảnh như vậy, tư thế như vậy, mà nàng lại có thể ngủ được?

Mục Kỳ nhìn Liễu Tịch Nhược một hồi, sau khi xác định Liễu Tịch Nhược đã ngủ thiếp đi mới chuyển ánh mắt nhìn bốn phía, nhìn xung quanh một vòng mới phát hiện, Liễu Tịch Hoa cũng mang khăn che mặt, mà càng làm cho hắn thêm kinh ngạc là Lâm Hinh Tuyết bị hắn đuổi ra khỏi Vương phủ trước đó vài ngày lại cũng ở đây.

Lâm Hinh Tuyết và Liễu Tịch Hoa chia nhau ra ngồi hai bên Mục Thịnh, nhìn như là không hề để ý chỉ uống rượu, trên thực tế, ánh mắt hai người đều thẳng tắp nhìn bên chỗ Mục Kỳ.

Mà khi bọn họ nhìn thấy ánh mắt Mục Kỳ nhìn Liễu Tịch Nhược, trong mắt họ lập tức dấy lên hừng hực lửa giận, hận không thể thiêu chết Liễu Tịch Nhược.

Mà vẫn ngồi ở giữa về mặt Mục Thịnh băng lãnh từ từ bùng lên một ly rượu, trong lúc vô ý nhìn thấy ánh mắt Liễu Tịch Hoa nhìn chằm chằm phía Mục Kỳ, trong lòng vô cùng căm phẫn, ngửa đầu, nuốt cả một ly rượu vào bụng.

Sau khi com no rượu say, nhóm người gia quyến đại thần cũng dần thả lỏng hơn, tươi cười đầy mặt chuyện trò việc nhà, tiếng ca múa đàn sao cũng ngừng lại.

Mà đúng lúc này, Mục Thịnh bỗng nhiên liếc mắt nhìn Lâm Hinh Tuyết một cái.

Lâm Hinh Tuyết thu hồi ánh mắt, chợt đứng lên hành lễ với Mục Thiên ngồi ở long ý trên cao nói: "Hoàng thượng, xưa nay triều đại ta có nhiều tài tử, thần nữ bất tài, nhưng muốn trao đổi cùng chư vị ngâm thơ đối ngẫu một lần, không biết ý hoàng thượng như thế nào?"

Mục Thiên đang lo không có chuyện gì để làm, nghe thấy Lâm Hinh Tuyết nói, vội vàng hô to: "Được, nghe nói thiên kim Lâm phủ không chỉ có dáng vẻ tướng mạo cực kỳ đoan chính, mà ngay cả phương diện văn thơ cũng hết sức dày công bồi dưỡng hằng ngày, vậy hôm nay chẳng phải là trẫm có phúc rồi, có thể nhìn thấy phong thái của đệ nhất tài nữ kinh thành cũng là sự hưởng thụ to lớn. Chỉ là, yên hội hôm nay nữ quyến tham gia cũng không phải ít, vẫn là nữ quyến đối đáp thì tốt hơn, nhóm nam nhân nhìn xem là được rồi."

Lâm Hinh Tuyết mỉm cười, hiển nhiên không xem các nữ quyến ở đây vào trong mắt, sau đó nói một câu: "Như thế, tiểu nữ tử liền bêu xấu." Rồi nói ra câu đối đầu tiên: "Hàm viễn sơn thôn Trường Giang kỳ Tây Nam chư phong lâm hác vuu mỹ."

Vừa nghe thấy câu đối này, mọi người ngạc nhiên, hay, thật sự là rất hay. Chỉ là không nghĩ tới câu đối đầu tiên của Lâm Hinh Tuyết lại khó như vậy, chỉ sợ là không có mấy người có thể đối tiếp. Mọi người bắt đầu đi lắc đầu.

Lâm Hinh Tuyết cười nhẹ, chính là nàng muốn ra câu đối khó nhất. Sau khi Mục Kỳ trở về, nàng ngay ngốc cho rằng những ngày chịu khổ của mình sẽ

chấm dứt, nhưng thật không ngờ, Mục Kỳ lại nói cũng không nói một câu với nàng đã đuổi nàng ra khỏi phủ!

Nàng nhưng là mỹ nữ đệ nhất kinh thành đó! Có thể nhiều lần ăn nói nhã nhặn với hắn là đối hắn tôn trọng, nhưng không nghĩ tới vậy mà hắn lại nhiều lần khiến nàng khó xử, thật sự nàng cực kỳ hoài nghi, hắn thật là cái người mà suốt ngày ăn chơi đàng điếm Mục Kỳ sao?

Nàng hơi quay đầu nhìn về mặt Mục Thịnh vẫn băng lãnh như cũ, lại liếc nhìn Mục Kỳ một cái, bất mãn trong lòng càng thêm mãnh liệt, danh tiếng của nàng, nàng phải đoạt lại lần nữa.

Nhớ lại vũ đạo mà Liễu Tịch Nhược nhảy trong yến hội lần trước, Lâm Hình Tuyết liền phiền muộn một hồi. Bây giờ, nhất định nàng không để cho cái cái nha đầu vừa xấu lại lỗ mãng đó đoạt đi danh tiếng của mình.

Nhất định nàng phải khiến cho Mục Kỳ cầu khẩn nàng trở về!

Nhưng Lâm Hình Tuyết còn chưa suy nghĩ xong, một giọng nói nhu nhược truyền ra: "Tổng tịch dương ngênh tổ nguyệt đương xuân hạ chi giao thảo một tề thiên."

Mọi người kinh ngạc, vẻ đối này thật hay quá. Viễn sơn đối tịch dương, trường giang đối tổ nguyệt... Tất cả mọi người nhìn nơi giọng nói phát ra, ngay cả Mục Thịnh cũng hơi kinh ngạc nhìn Liễu Tịch Họa.

Mục Kỳ nghe thấy giọng nói yếu ớt cũng có chút tò mò, nhất là nghĩ đến hôm nay Liễu Tịch Họa lại còn mang một cái khăn lụa mỏng che mặt, vì thế cũng hơi kinh ngạc nhìn qua chỗ Liễu Tịch Họa một chút.

Liễu Tịch Họa thấy ánh mắt mọi người đều nhìn mình, sắc mặt khẽ đỏ lên, đầu cũng chậm chậm cúi thấp xuống.

Nhưng khi nàng khẽ ngẩng đầu, thấy rõ Mục Kỳ cũng nhìn bên này trì vui sướng trong mắt chợt lóe lên. Mục Thịnh kinh ngạc nhìn vui vẻ trong mắt Liễu Tịch Họa, ngẩng đầu nhìn Mục Kỳ vài lần.

Về mặt Lâm Hình Tuyết cũng tràn đầy kinh ngạc, rồi sau đó lại nói: "Tài văn chương của Thịnh Vương phi thật tốt, vậy thì vẻ đối tiếp theo liền do Thịnh Vương phi ra đi."

Liễu Tịch Họa hơi ngừng lại, thoáng nghĩ nghĩ mới nói: "Về trên là long đàm đảo ánh thập tam phong tiềm long tại thiên phi long tại địa."

Mọi người lại kinh ngạc, thật không ngờ Liễu Tịch Họa có giọng nói yếu ớt này thế nhưng không tầm thường chút nào, vậy mà cũng có tài năng như vậy.

Hoa Khê cũng thấy kinh ngạc, lặng lẽ nói ở bên tai Liễu Tịch Nhược, nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, ta nhớ rõ lúc còn ở Liễu phủ, Liễu Tịch Họa hoàn toàn không nói qua mấy câu thơ gì gì cả, cho nên trên dưới Liễu phủ đều cho rằng nàng ta không thể nào đọc sách, nhiều lắm cũng chỉ là nhận thức mấy chữ, không nghĩ tới học vấn của nàng ta cũng uyên bác như vậy, thật đúng là ẩn giấu tốt thật."

Liễu Tịch Nhược vẫn nhắm mắt như cũ, không có chút phản ứng nào.

Mà Lâm Hình Tuyết cũng khẽ nhủ mảy, nghĩ một lát rồi đối: "Ngọc thủy tung hoành bán lý hứa mặc ngọc vi thể thương ngọc vi thần."

"Hay." Lần này Mục Thiên cũng nhận được mà trầm trồ khen ngợi. Về dưới này được đối thật là quá hay.

Trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Lâm Hình Tuyết.

Lâm Hình Tuyết nhìn ánh mắt ái mộ xung quanh, trong lòng cảm thấy thỏa mãn một hồi, vì thế lại ra một vẻ đối: "Thư đạo nhập thân minh lạc chi vân yên kim cổ cạnh truyện bát pháp"

Cái này... Mọi người nghe thấy vẻ trên của nàng, thật là độ khó ngày càng cao, chỉ sợ quan văn ở đây cũng chống đỡ không được. Hình như vẻ trên này có hơi khó khăn rồi.

Lâm Hình Tuyết nhẹ cười, nhìn Liễu Tịch Nhược ở đối diện đang nhắm mắt dựa vào trên ghế nói: "Câu đối ở trên là do Tam tiểu thư Liễu gia đáp được về dưới, vậy thì câu đối lần này sẽ do Nhị tiểu thư Liễu gia đối có được không?"

Mục Kỳ kinh hãi, để cho Vương phi của hắn tới đối?

Tất cả mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía Liễu Tịch Nhược. Mà vẻ mặt đương sự lại rất bình tĩnh, tiếp tục nhắm mắt dựa vào ghế dưỡng thần.

Lâm Hình Tuyết thấy Liễu Tịch Nhược không có phản ứng lại thì nói một câu: "Nghe nói Kỳ Vương phi đã từng lưu lạc mười năm ở bên ngoài, cũng là vài năm gần đây mới trở về, chẳng lẽ nói trong thời gian Kỳ Vương phi lưu lạc ở bên ngoài không hề học tập bất kỳ một chút tri thức nào sao?"

Một câu, khiến cho cả Mục Thiên và Mục Kỳ tức giận, đều ngẩng đầu lên giận dữ nhìn Lâm Hình Tuyết, nhưng Lâm Hình Tuyết lại hoàn toàn không biết, tiếp tục nói hết.

Đúng vậy, là nàng cố ý, nàng biết Liễu Tịch Nhược thất lạc ở ngoài mười năm, tất nhiên là sẽ không hiểu biết nhiều về mấy thứ này, cho nên mới cố ý để cho Liễu Tịch Nhược đối câu đối này, cũng là vì khiến cho Liễu Tịch Nhược xấu mặt.

Nhưng mà, Liễu Tịch Nhựt vẫn an tĩnh ngủ như cũ, không bị bất luận cái gì ảnh hưởng đến.

Mục Kỳ nhẹ cười, môi khẽ mở, vừa muốn mở miệng...

Đúng lúc này, Đại hoàng tử Mục Thịnh lại đột nhiên mở miệng: "Lâm cô nương hà tất phải khiến Kỳ Vương phi khó xử? Ngươi nếu đã biết Liễu Tịch Nhựt Nhựt thất lạc bên ngoài mười năm, như thế tất nhiên biết Liễu Tịch Nhựt không biết những thứ này, hà tất người phải gây sự?" Nghe thấy lời Mục Thịnh nói, Lâm Hinh Tuyết có chút kinh ngạc, nàng hơi đắm chiêu liếc nhìn Mục Thịnh một cái, vừa muốn nói chuyện, Liễu Tịch Nhựt lại chợt mở mắt.

Mục Kỳ hơi kinh ngạc nhìn Liễu Tịch Nhựt bỗng nhiên mở mắt, nhưng lại phát hiện ánh mắt Liễu Tịch Nhựt thật ra là nhìn Mục Thịnh!

Người đầu tiên nàng mở mắt nhìn cứ nhiên lại là Mục Thịnh! Mục Kỳ đột nhiên nhớ tới chuyện hưu thê mà sáng nay Liễu Tịch Nhựt nói, lại nghĩ đến thái độ của Liễu Tịch Nhựt đối với hắn, trong lòng đột nhiên phiền muộn một hồi.

Chẳng lẽ người trong lòng nàng là Mục Thịnh!

Mục Kỳ lại nhìn về phía nàng, phát hiện Liễu Tịch Nhựt nhìn Mục Thịnh một hồi, sau đó lại nhắm hai mắt lại, di chuyển thân thể một chút, nhẹ nhàng nói ra một câu: "Tứ cuồng xưng thánh thảo mãn đường phong vũ tuế thì nghi điện tam bôi."

Mục Kỳ nghe một câu như buồn ngủ mông lung này, trong mắt chợt lóe kinh ngạc.

Mọi người cũng đều kinh ngạc một lát, lúc tất cả mọi người cho rằng Liễu Tịch Nhựt không thể đối câu đối này, Liễu Tịch Nhựt lại tùy tiện trở mình một cái dễ dàng đối ra về dưới.

Mà Mục Thịnh và Lâm Hinh Tuyết cũng rất kinh hãi, hơi suy nghĩ liếc nhìn nhau, Lâm Hinh Tuyết lại nói: "Kỳ Vương phi thật khiến người ta kinh ngạc, thật không ngờ là một câu kinh người, nhưng mà ngươi đã đối ra được về dưới, vậy thì mới Vương phi ra về trên."

Mục Thiên nghe giọng điệu Lâm Hinh Tuyết nói chuyện, trên mặt có chút không vui, rồi nhìn về phía Liễu Tịch Nhựt, nhưng Liễu Tịch Nhựt vẫn như cũ nhắm mắt lại hoàn toàn không để ý đến nàng ta, qua một lúc lâu mới từ từ mở mắt thân nhiên nói: "Lâm tiểu thư nếu đã muốn chơi, vậy thì chơi cho lớn đi, ngươi ra về trên câu đối, ta đối về dưới. Nếu như ta không đối đúng hoặc là ngươi không nghĩ ra, như thế liền tính người đó thua. Còn nữa, ra về trên phải càng lúc càng khó, nếu không liền tính ngươi thua, thế nào?"

Mục Kỳ hơi hơi nhú mày.

Lâm Hinh Tuyết ngẩng đầu từ từ nghĩ nghĩ, thầm nghĩ rằng dù sao mình cũng là đệ nhất tài nữ kinh thành, làm sao có thể bị một dã nha đầu làm cho thua được, nên vội vàng gạt đầu nói, "Được. Nếu ngươi thua, liền rời khỏi Kỳ Vương phủ, sau đó phải ra khỏi kinh thành."

"Cái gì?" Mục Kỳ kêu lên một tiếng, phải rời khỏi Kỳ Vương phủ? Lại còn phải rời khỏi kinh thành?

"Được." Liễu Tịch Nhựt không hề nghĩ ngợi đáp ứng, bởi vì nàng biết rõ chính mình sẽ không thua.

Mục Kỳ lại cảm thấy mắt mát một hồi. Chỉ cần nhớ lại lời sáng nay Liễu Tịch Nhựt nói, lại nghĩ đến ánh mắt nàng vừa mới nhìn Mục Thịnh, lại còn, muốn dùng điều kiện rời khỏi Kỳ Vương phủ làm tiền đặt cược, mà nàng lại không hề nghĩ ngợi gì mà đã đồng ý!

Nàng có nghĩ tới hay không, nàng rời khỏi Vương phủ cũng là rời bỏ hắn.

Mục Kỳ buồn bực một hồi.

Đúng rồi, làm sao nàng có thể không biết, thời điểm vào buổi sáng còn không phải muốn hưu thư sao, có lẽ nàng chỉ mong sao sớm ngày ly khai Vương phủ, vì vậy sẽ sớm đến ngày song túc song phi với người thương trong lòng nàng.

Mục Kỳ nghĩ như vậy, trong lòng càng ngày càng thương tâm càng ngày càng phiền muộn. Lại nghe thấy Liễu Tịch Nhựt tiếp tục nói: "Vậy nếu ngươi thua, mời ngươi uống hết cái bình này."

Liễu Tịch Nhựt mở hai bàn tay ra, một cái bình nhỏ màu lục lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay nàng.

"Đây là cái gì?" Lâm Hinh Tuyết theo bản năng hỏi.

"Yên tâm, đây không phải là độc dược, nó chẳng qua là dược khi ngươi uống vào sẽ làm thay đổi giọng nói của ngươi, cũng là khan dược," Liễu Tịch Nhựt cười nhẹ, "Có ít người miệng quá thối tha, cho nên mới đặc biệt nghiên cứu chế tạo loại dược này, đặc biệt dành cho những người miệng thối."

Tất cả mọi người kinh ngạc há to miệng, khan dược? Cái này không khỏi quá kinh khủng rồi.

"Sao nào? Có dám đánh cược hay không?" Liễu Tịch Nhựt cười hỏi tiếp.

Lâm Hinh Tuyết hơi do dự, di sao đây cũng là khan dược, một khi ăn vào liền không thể mở miệng nói chuyện. Điều này đối với đệ nhất mỹ nữ như nàng mà nói là một kích trí mệnh!

Lâm Hinh Tuyết nhìn Liễu Tịch Nhựt đang lười biếng, khẽ cắn môi nhẹ giọng nói một câu: "Được."

"Hoa Khê," Lâm Hinh Tuyết vừa dứt lời, Liễu Tịch Nhượng liền kêu Hoa Khê một tiếng. Vừa dứt lời, Hoa Khê đã cầm một tờ giấy đi đến trước mặt Lâm Hinh Tuyết.

"Vì đề cho công bình, thì chúng ta nên ký vào tờ giấy này, làm minh chứng."

Lâm Hinh Tuyết nhìn giấy trắng mực đen, nhấn tâm ngoan độc, cầm bút viết tên mình vào.

Còn hai người Mục Kỳ và Mục Thịnh đều cau khóe miệng, có vẻ dăm chiêu nhìn Liễu Tịch Nhượng.

Sau khi ký tên xong, Liễu Tịch Nhượng ngáp nhẹ một cái, lại nói: "Ồ đây có hoàng thượng và các vị đại thần làm chứng cho chúng ta, bắt đầu đi."

Mục Thiên sững sờ, nhìn Liễu Tịch Nhượng giống như thấy được nữ nhân năm xưa, ở sâu trong nội tâm nổi lên sóng gió.

Lâm Hinh Tuyết cười nhẹ, mở miệng liền nói ra vẻ trên: "Tùng thanh trúc thanh chung khánh thanh thanh thanh tự tại."

Liễu Tịch Nhượng nhẹ nhàng duỗi lưng một cái, thốt ra: "Son sắc thủy sắc yên hà sắc sắc sắc giai không."

Mọi người gật đầu, không tặc, vẻ trên rất đầy đủ, vẻ dưới không chỉ có đối xứng mà còn rất tinh tế hữu lực.

Lâm Hinh Tuyết nhẹ cười, lại ra một câu đối: "Phong thanh thủy thanh trùng thanh điều thanh phạm bá thanh tổng hợp tam bách lục thập thiên kích chung thanh vô thanh bất tịch."

Liễu Tịch Nhượng lại duỗi eo một cái, chậm rãi nói: "Nguyệt sắc son sắc thảo sắc thụ sắc vân hà sắc canh kiêu tứ vạn bát thiên trượng phong loan sắc hữu sắc giai không."

Mọi người kinh hãi.

Lâm Hinh Tuyết lại ra: "Danh ký đại báng diệc tùy yên học thuật chi tranh do hữu đãi thiên thu định luận."

Liễu Tịch Nhượng than nhẹ một tiếng: "Kiện tắc hành quyền tắc thủy nhĩ triết nhân lữ nuy cứu nan tiêu nhất đại trầm ai."

Lâm Hinh Tuyết nhún mày: "Vạn lý nam thiên bằng dục trực thượng phù điều na kham ưu hoạn dư sinh bình thủy nhân duyên thành nhất mộng."

Liễu Tịch Nhượng nhẹ cười: "Kỷ niên bắc địa yển chi tự bi luân lạc doanh đắc anh hùng tri kỷ đào hoa nhan sắc diệc thiên thu."

Tốc độ của hai người càng lúc càng nhanh, tất cả mọi người đều lấp bắp kinh hãi, ngay cả Mục Thiên cũng bị câu đối của Lâm Hinh Tuyết làm khó, mà Liễu Tịch Nhượng lại có thể dễ dàng như vậy không chút lưỡng lự đối lại.

Lâm Hinh Tuyết mắt thấy Liễu Tịch Nhượng đối được càng ngày càng nhiều, lại ra thêm một vế đối: "Tân trương thức cự tương thức xuân tiêu hữu ước

*mạc cô phụ tứ vi hương đạo vạn khoảnh tình sa cừ hạ phù
dong tam xuân dương liễu."*

*Mọi người đều hít vào một hơi, còn không kịp suy nghĩ ý
tứ của vế trên, vẻ dưới đã nhẹ nhàng truyền ra:*

*"Sổ thiên niên vắng sự chủ đảo tâm đầu bả tiêu lãng hie
thán cồn cồn anh hùng thủy tại tương hán tập lâu thuyền
đường tiêu thiết trụ tổng huy ngọc phù nguyên khóa cách
nang vĩ liệt phong công phí tấn di sơn tâm lực tấn châu
liêm họa đồng quyền bất cập mộ vũ triêu vân tiện đoạn
kiệt tàn bi đô phó dữ thương yên lạc chiếu chi doanh đắc
kỷ xit sơ chung bán giang ngư hỏa lương hành thu nhận*

nhất chăm thanh sương."

"Choang - - " Cái chén trong tay Mục Kỳ rơi xuống đất, hần kinh ngạc nhìn Liễu Tích Nhược, không, phải nói là mọi người đều kinh ngạc nhìn Liễu Tích Nhược.

Nàng đứng thẳng tắp, tư thế cao ngất, ngẩng cao đầu, rung động mọi người ở đây, mặc dù lúc này nàng đứng ở một bên đại điện, lại có cảm giác như nàng đứng ở chính giữa đại điện. Đột nhiên, trên người nàng tản mát ra ánh sáng trong suốt, chiếu sáng mọi người, hấp dẫn mọi người đến gần nguồn sáng đó.

Giờ khắc này, nàng tựa như vương giả thế giới, nhìn xuống thế giới, chỉ dẫn phương hướng.

Mục Thịnh sững sờ nhìn Liễu Tích Nhược, cái khăn che mặt khẽ động, giống như là có thể nhìn thấy nàng dưới khăn che mặt.

Đắn bỗng cảm thấy được cái bóng dáng này, rất quen thuộc!

Mà Mục Kỳ lại không vui nhàu mày, hần nhìn ánh mắt mọi người phóng đến, nhất là ánh mắt của Mục Thịnh, trong lòng nói thầm, hận không thể ngay bây giờ kéo Liễu Tích Nhược vào trong lòng mình, sau đó chiêu cáo với toàn bộ thế giới đây là Vương phi của hần, không người nào có thể nhìn!

Đắn nhìn Liễu Tích Nhược ngẩng đầu, nhẹ cười, khóe mắt hơi nhếch lên, cánh tay nhẹ giơ lên, vươn bàn tay ra, một cái linh nhỏ màu lục an tĩnh nằm trong lòng bàn tay

nang.

Lâm Đình Tuyết nhìn bàn tay trước mặt, ngón tay mịn màng, mềm mại mảnh mai. Nàng không thể không thừa nhận bàn tay của Liễu Tích Nhược quả thật rất đẹp, nhưng cái bình nhỏ màu lục trong tay nàng lại không hề dễ nhìn chút nào cả.

Đột nhiên nàng rất muốn trốn, nàng không muốn uống, cũng không thể uống, nàng là đệ nhất mỹ nữ Thượng Kinh, đệ nhất mỹ nữ làm sao có thể uống cái thứ này được, sau khi uống nó vào khẳng định sẽ không còn giọng nói êm tai, thế thì cho dù đáng vẻ nàng xinh đẹp, cũng sẽ không có người thích nàng.

"Không cần, không cần." Lâm Đình Tuyết dùng sức lắc đầu, thân thể cũng chậm chậm lui về sau, "Ta không thể uống." Chợt nàng ta quát to một tiếng, sau đó dồn sức đẩy tay Liễu Tích Nhược ra, mình thì chạy nhanh ra ngoài.

Liễu Tích Nhược cười nhẹ, bình nhỏ trong tay thuận thế bay lên, từ từ bay lên đến chỗ cao.

Nhưng mà, lúc này, một bóng dáng lạnh lùng bỗng nhiên chạy đến, sau đó bay lên cao, nắm chặt cái bình nhỏ, sau đó lại nhanh chóng đi đến trước mặt Lâm Đình Tuyết.

"Không cần, không cần." Lâm Đình Tuyết từ từ lui ra sau, "Đại hoàng tử, không cần, ta còn không..." Giọng nói sau đó liền không còn, Mục Thịnh bốp miệng Lâm Đình Tuyết mở ra, đổ hết nước thuốc trong bình nhỏ vào.

Lâm Đình Tuyết mất hai mắt, sắc mặt không thể tin

được nhìn Mục Thịnh, rồi sau đó ngã ngối trên mặt đất, kích liệt ho khan.

Miệng nàng mở rộng, vừa lớn tiếng nói cái gì đó, vừa dùng lực ôm lấy chân Mục Thịnh, đáng tiếc, âm thanh gì cũng không phát ra, giống như là TV đang phát, đột nhiên nhấn phím tắt âm thanh, cả căn phòng liền không có một chút âm thanh nào.

Mục Thiên sững sờ, nhìn một màn phát sinh trước mắt, cũng không ngăn cản động tác của bọn họ, cũng không tiếc hận cho Lâm Linh Tuyết, bởi vì từ một khắc nàng ta chế nhạo Liễu Tích Nhược, Mục Thiên cũng đã nghĩ cách để nàng ta im miệng vĩnh viễn rồi.

Hắn nhìn Liễu Tích Nhược, trên người nàng tỏa ra khí thế mãnh liệt, khí chất lạnh nhạt, đều khiến cho Mục Thiên kinh ngạc.

Mỗi khi nhìn Liễu Tích Nhược, hắn đều nghĩ, nếu tính cách của người nữ nhân đó cũng giống như Liễu Tích Nhược, như thế thì có lẽ nàng đã không phải chết rồi.

"Ài..." Nghĩ tới đây, Mục Thiên bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Trong xe ngựa, Liễu Tích Nhược lại lần nữa mở to mắt nhìn Mục Kỳ ở đối diện, phát hiện Mục Kỳ vẫn dùng dáng vẻ đỏ mắt thờ phờ đó nhìn nàng.

Nàng bất đắc dĩ nhắm hai mắt lại.

Liễu Tích Nhược thật sự không hiểu hắn bị làm sao, vô

duyên vô cớ chạy lên xe ngựa của nàng, rõ ràng đuổi Hoa Khê ra ngoài, nhưng từ khi hấn lên xe ngựa lại một lời cũng không nói, chỉ vẫn không nhúc nhích nhìn nàng chăm chăm như vậy. Đường như muốn dùng ánh mắt xuyên thấu nàng khiến cho trong lòng Liễu Tích Nhược nổi lên sợ hãi.

Liễu Tích Nhược nhìn ánh mắt hấn, cảm giác trong ánh mắt hấn như có hỏa khí vô hình, từ từ thiêu đốt nàng.

"Này, người lạ gì vậy?" Thật sự là chịu đựng không nổi ánh mắt của Mục Kỳ, Liễu Tích Nhược hỏi.

"Không có việc gì." Mục Kỳ găm lên giận dữ, khiến cho Liễu Tích Nhược mạnh mẽ run lên, đây là làm sao vậy? Vừa rồi ở trong yến hội còn rất tốt mà.

Liễu Tích Nhược nghĩ nghĩ rồi quyết định không để ý đến hấn, tiếp tục nhắm mắt lại đi vào giấc mơ.

Tại trong một căn phòng tối tăm kín mít, mặt một nam tử tối sẫm, vẻ mặt âm lãnh ngồi đó, mà trước mặt hấn có một nam tử mặc đồ đen quỳ xuống.

Nam tử kia cúi đầu, khiêm tốn cung kính nói: "Giáo chủ, người đến hồi báo tin đã không thấy nữa, thuộc hạ đã phái người đuổi theo rồi."

"Phé vật!" Mục Thịnh nổi giận găm lên một tiếng, toàn bộ những vật đặt trên bàn bay đến trên người Vô Ảnh.

Mà Vô Ảnh vẫn như cũ quỳ không chút nhúc nhích, thậm chí da mặt cũng không nháy một cái.

"Nhiều sát thủ như vậy, đến cả một người không có võ công cũng giết không được, ta giữ lại các người còn có tác dụng gì?" Mục Thịnh tiếp tục nói giận, "Lần tiếp theo, tuyệt đối không được thất bại nữa, bây giờ ta không chỉ muốn mạng của hắn, mà ta còn muốn nữ nhân tên Liễu Tích Nhược kia."

Nữ nhân kia mang lại cho hắn một cảm giác, giống như trước kia đã gặp nàng rồi, rất giống nữ nhân mà hắn vẫn tìm kiếm! Lúc chạng vạng tối, Mục Thịnh vừa mới trở lại Vương phủ, Lâm Hinh Tuyết bỗng nhiên xông đến bắt lấy cánh tay của Mục Thịnh, mở to miệng, lại càng không ngừng khoa tay múa chân.

Mắt Mục Thịnh hơi nhúu lại, theo bản năng đập Lâm Hinh Tuyết vào một góc lạnh lùng nói: "Bốn vương đã nói, người không được phép bước vào cửa Thịnh Vương phủ ta nữa bước."

Lâm Hinh Tuyết nghe lời gật đầu, sau đó lại lắc lắc đầu, cố gắng mở miệng nói gì đó, nhưng âm thanh gì cũng không phát ra được.

Mục Thịnh nghiêng đầu, tận lực không nhìn đến gương mặt không ngừng đóng mở miệng: "Từ một khắc người bị Mục Kỳ đuổi ra khỏi Vương phủ, ta đã nói rồi, người đã không còn giá trị lợi dụng."

Lâm Hinh Tuyết kinh ngạc lắc đầu.

Mục Thịnh quay đầu lại, vẻ mặt hơi ngừng lại, gần từng tiếng nói: "Ta thu dưỡng người, đưa người đến quý phủ

quan to nhất phẩm, cho người ăn tốt, mặc tốt, chỉ tiêu tốt, cho người làm đệ nhất mỹ nữ Thượng Kinh, làm đệ nhất tài nữ Thượng Kinh, là vì cái gì?"

Giọng nói Mục Thịnh từ từ đề cao, thân thể Lâm Đình Tuyết dần lui ra phía sau, Mục Thịnh cũng theo nàng từ từ tiến lên phía trước, tiếp tục nói: "Bốn vương chính là vì để cho người có thể trà trộn vào Kỳ vương phủ, để cho hần ham mê người, sau đó lấy được vật ta cần tìm, nhưng người làm được cái gì? Mục Kỳ cả ngày lưu luyến nơi bụi hoa, nhưng cũng không muốn nhìn người lâu thêm một cái, Mục Kỳ tình nguyện đi lấy một nữ nhân vừa xấu lại lừa làm thê, cũng không nguyện nạp người làm thiếp. Mà người đọc di thư thì thư như vậy mà đầu không lại một Nhị tiểu thư Liễu gia đã xấu lại thất lạc mười năm, kết quả người vào Kỳ Vương phủ nửa năm, ngày Mục Kỳ trở về người lại bị đuổi ra, ta đây hỏi một câu, người như vậy, thì ta làm sao mà biết được tình hình của Mục Kỳ, làm sao để giết chết Mục Kỳ..."

"Bộp - - " Âm thanh một vật rơi trên đất.

"Người nào?" Mục Thịnh quát to một tiếng, Lâm Đình Tuyết nhận cơ hội hoang mang rồi loạn nhanh chóng rời đi.

Liễu Tích Hoa kinh ngạc trốn sau núi giả, mà dưới chân nàng là một cái giỏ đựng hoa tươi mới hái.

Nàng tới đây hái hoa, hái hoa xong trên đường trở về thì nghe thấy có giọng nói ở bên này, tò mò đi lại nhìn một cái, không ngờ lại nghe được một bí mật không nên nghe.

Liễu Tích Hoa nghe xong đứng tại chỗ, không dám thở.

Liễu Tích Hoa ngạc nhiên đứng tại chỗ, không dám vào mạnh, đột nhiên nàng cảm thấy ánh mắt mình chợt lóe lên một cái, hô lên một tiếng: "Là ta!"

Nghe thấy giọng nói của nàng, một thanh chùy thì sáng lóe nhanh chóng dừng lại trước cổ của nàng. Liễu Tích Hoa yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

"Nghe được bao nhiêu?" Chùy thì sáng chói đặt trên cổ nàng, giọng nói Mục Thịnh băng lãnh vang lên bên tai nàng.

Liễu Tích Hoa run lên, vội vàng lắc đầu nói: "Cái gì ta cũng không nghe được, thật sự cái gì cũng không nghe được."

Mục Thịnh nhẹ cười, vừa ý nghe đáp án của Liễu Tích Hoa.

"Vì sao lại ở đây?"

Liễu Tích Hoa sững sờ, thật không ngờ Mục Thịnh lại hỏi vấn đề này, hơi kinh ngạc, sau đó khe khẽ chỉ lắng hoa rơi trên mặt đất.

Mục Thịnh nhìn lắng hoa trên mặt đất, đóa hoa bên trong đều tươi đẹp mỹ lệ, nhẹ nhàng rơi ra ngoài.

Liễu Tích Hoa cảm giác được chùy thì trên cần cổ mình hơi buông lỏng, cúi đầu phát hiện Mục Thịnh đang ngồi chồm hóm trên đất nhặt lên một bông hoa rơi ra ngoài.

Liễu Tích Hoa kinh ngạc, liền vội ngồi xuống cùng, cùng nhặt lên.

Mục Thịnh khẽ nâng đầu lên, sau đó thì thấy một cái khăn màu trắng che trên mặt Liễu Tích Họa, ánh mắt lập tức trở nên nóng rực.

Chợt hấn ôm lấy Liễu Tích Họa, sau đó áp cả người nàng vào trên núi giả, dùng hai tay và thân thể của mình chặt chẽ bao nàng ở trong lòng.

"Là người, có phải không, người là nữ nhân ngày đó ta gặp được đúng hay không?" Mục Thịnh vọng tình hô, hấn nhớ đến Liễu Tích Nhược, lúc ở trên địa điện trong nháy mắt đó, đột nhiên hấn hốt hoảng cảm thấy Liễu Tích Nhược là nữ nhân đó, nữ nhân có là gan trời gô hấn lại tổng về Vương phi.

Đẫn lại nghĩ tới mẫu phi hấn, hấn biết là không thể, hấn không thể gột sạch mẫu thân của mình, cho nên hấn muốn nữ nhân kia, chỉ có nữ nhân kia mới có thể dời đi sự chú ý của hấn, để cho hấn không lại yêu mẫu phi mình nữa, từ lần đầu tiên hấn gặp nữ nhân kia hấn đã biết, nàng nhất định có thể.

Liễu Tích Họa bị bộ dáng của Mục Thịnh dọa sợ, nàng hết sức sợ hãi dán chặt vào núi giả, không muốn tiếp xúc thân thể với Mục Thịnh.

Nhưng dường như Mục Thịnh không cho nàng cơ hội này, dáng vẻ hấn như phát điên không ngừng lặp lại "Là người có phải không, nhất định là người, ta không cần mẫu phi, ta muốn người, ta chỉ muốn người." Nói xong, đôi môi nóng như lửa che ở trên cổ nàng.

Liễu Tích Họa kinh hãi, vội vàng đẩy hắn ra, nhưng mà lúc này Mục Thịnh đã không còn lý trí. Chỉ là tùy tiện hỏi nàng, mà sức mạnh hắn ôm Liễu Tích Họa hoàn toàn khiến nàng không thể động đậy.

Đần đần, hai tay của hắn bắt đầu trở nên không an phận, hắn bắt đầu lung tung xé rách quần áo của nàng, "Xoạt - -" một tiếng, vật ở trước ngực đã bị xé rách lộ ra.

Mục Thịnh nhìn bộ ngực tròn trịa của Liễu Tích Họa, cảm thấy địa não nổ "ầm" một tiếng, triệt để dập lửa.

Sau đó, môi của hắn từ từ phồng lên, nụ hôn thô bạo mà quét sạch tất cả, Liễu Tích Họa khẽ nhủ mày, cảm giác được trước ngực mình lạnh lẽo, cúi đầu mới phát hiện y phục che trước ngực mình đã sớm không còn.

Liễu Tích Họa kinh hãi, vội vàng đẩy Mục Thịnh ra, hiện tại là giữa ban ngày, hắn vẫn còn ở bên ngoài, làm sao có thể...

Thế nhưng, Mục Thịnh lại không nghĩ được nhiều như vậy, bởi vì Liễu Tích Họa phản kháng, khiến cho động tác của hắn càng thêm thô bạo, trong không gian chỉ nghe thấy từng âm thanh y phục bị xé rách, nước mắt Liễu Tích Họa chảy xuống.

Mục Thịnh không ngừng di động trên người Liễu Tích Họa. Tay hắn đi tới trước bộ ngực nàng. Trong lúc vô ý chạm phải khăn che mặt của Liễu Tích Họa, "Xoạt - -" một tiếng, khăn che mặt của Liễu Tích Họa bị kéo xuống.

Đôi lời editor: Trong chương này có đề cập đến nhiều câu đối, mà mình không am hiểu lắm nên dịch nguyên bản ra u sang, mong mn thông cảm. Ai có biết thì góp ý cho mình với nha. :thanks: :thanks: :thanks:

dạng nguyệt sắc đăng sắc cai tâm mịch."

kỳ phương trí thí vấn kim tịch hà tịch nhất

Khỏe mắt Liễu Tịch Nhượng khẽ nhếch, thuận thế đối ra: "Giá biên du na biên du phong cảnh như tư nhạc vị hư hổng thị tiền đầu hậu đầu kỷ độ trà lâu tửu lâu tần câu lưu."

Mọi người hít khí lạnh một hơi, như vậy cũng có thể đối được hả? Nhị tiểu thư Liễu gia này thật là không thể xem thường.

Nghe thấy lời nói mọi người đánh giá Liễu Tịch Nhượng, Lâm Hinh Tuyết hận đến cắn răng, lại ra về đối: "Thương hải nhật xích thành hà nga mi tuyết vu hạp vân động đình nguyệt bành lễ yên tiêu tương vũ quang lãng triều khuông lư bộc bố hợp vũ trụ kỳ quan hội ngã trai bích."

Liễu Tịch Nhượng lại mở miệng đối: "Thanh liên thi ma cật họa hữu quân thư tả thị truyện nam hoa kinh mã thiên sử tiết đào tiên tương như phú khuất tử ly tao thu cổ kim tuyệt nghệ trí ngô sơn trang."

Mọi người lại kinh hãi, tuy nhiên lại không hiểu lắm nghĩa của câu đối này là cái gì, nhưng vẫn tràn đầy ca ngợi Liễu Tịch Nhượng.

Liễu Tịch Nhượng nhẹ cười, khỏe mắt hơi cong, tà mị, giao hoạt, lòng đầy mong chờ nhìn Lâm Hinh Tuyết, đợi câu đối tiếp theo của Lâm Hinh Tuyết.

Nhưng Lâm Hinh Tuyết lại cau mày không nói gì.

Mọi người bắt đầu xì xào bàn tán, tất cả mọi người cuống xem Lâm Hinh Tuyết có phải uống bình được kia hay không.

Lâm Hinh Tuyết nghe mọi người nói, trong lòng quýnh lên, càng thêm nghĩ không ra, liền hỏi Liễu Tịch Nhượng: "Ngươi có thể ra về trên được không?"

Liễu Tịch Nhượng lại nhẹ cười: "Được, ta sẽ ra về trên, ngươi đối về dưới, nếu như ngươi đối không ra, vậy thì tính là ngươi thua."

"Được." Lâm Hinh Tuyết gật đầu, nàng cũng không tin Liễu Tịch Nhượng có thể ra được câu đối khó gì.

Mắt Liễu Tịch Nhượng khép hờ, liếc nhìn Mục Kỳ một cái, mới nói: "Thường như tác khách hà vấn khang ninh dân sử nang hữu dư tiền ứng hữu dư nhượng phủ hữu dư lương thủ sở điệp thương tâm cự chỉ phóng lãng ngâm nga hưng yếu khoát bì yếu ngoan ngu quan linh động thẳng thiên quan quá đảo lục tuần do thiếu."

Toàn bộ điện Trung Hòa yên tĩnh lại, mọi người nghe thấy câu đối thật dài này, một hồi lâu mới giật mình hô to một tiếng, hay.

Mà thời điểm Lâm Hinh Tuyết nghe thấy về đối thật dài này đã triệt để trọn tròn mắt, nàng đâu còn có thể đối ra được, lại nói thêm: "Đừng cũng chỉ có ra về trên, trước câu đối như vậy, ngươi có thể đáp về sau sao?"

Liễu Tịch Nhượng cười nhẹ, chỉ nhìn thấy khăn lụa che trên mặt khẽ rung, một chuỗi từ ngữ đã nói ra: "'Định dục thành tiên không sinh phiền não chi lệnh nhĩ vô tục thanh nhân vô tục vật hung vô tục sự tương kỷ chi tùy ý tân hoa tung hoành xuyên sáp thụ đắc tri khôi đắc táo nhất nhật thanh nhân tự lưỡng nhật toán lai bách tuế dĩ đa."

Lần này, mọi người đều trọn tròn mắt, thật là tuyệt mà, thật thần kỳ, sau một hồi trầm lặng, cả yến hội liền nổ tung.

Các đại thần cũng đang thảo luận sự kỳ diệu của câu đối này là ở chỗ nào, gieo vần ở đâu, giải nghĩa chỗ nào.

Còn Lâm Hinh Tuyết vẫn như cũ không phục, la lớn: "Hừ, chỉ là trùng hợp đoán trúng thôi, ta mới không phục đâu."

Liễu Tịch Nhượng nhún mày, muốn thua sẽ cho nàng ta thua tâm phục khẩu phục.

Nàng từ từ đứng lên, sau đó một về trên truyền ra từ dưới khăn che mặt của nàng.

"Ngũ bách lý diên trì bốn lai nhân đề phi khâm ngan trách hị mạng mạng không khoát vô biên khán đông tương thần tuần tây chứ linh nghi bắc tẩu uyển diên nam tường cáo tổ cao nhân vận sĩ hà phương tuyến thẳng đăng lâm sấn giải dữ loa châu sơ khóa trụ phong hoàn vân tấn canh bình thiên vi địa điểm chuế ta thủy vũ đan hà

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lữ Phi Khuyển Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 61: Đồng Giường Cùng Gối [Văn Bản Vip]

Liễu Tịch Họa kinh hô một tiếng, nhìn cái khăn che mặt của mình từ từ bay ra xa, bắt đầu tựa đầu dựa vào trên núi giả, nàng biết, cuộc sống của mình đã xong rồi.

Nụ hôn của Mục Thịnh càng thêm thô bạo, hắn từ từ dời lên trên, sau cùng đến bờ môi của nàng định hôn nàng, nhưng thời điểm hắn nhìn thấy khuôn mặt Liễu Tịch Họa thì đột nhiên ngừng cả người.

Trong giây lát, Mục Thịnh đành chỉ tắt cả mọi động tác, kinh ngạc nhìn khuôn mặt xấu xí đáng sợ của Liễu Tịch Họa, bỗng nhiên nhớ lại toàn bộ chính mình cũng phát điên.

Vốn là, chỉ là một ý niệm nho nhỏ.

"Ha ha ha ha." Chợt Mục Thịnh ngẩng đầu lên cười to.

Liễu Tịch Họa từ từ co người lại, bởi vì Mục Thịnh, hiện tại cả người nàng đã không còn mảy y phục che thân, nhưng mà Mục Thịnh lại còn đang cười.

Giờ khắc này, Liễu Tịch Họa cảm giác bản thân mình là một chuyện thật đáng cười, là đối tượng bị người khác cười nhạo.

Nhưng mà, lúc Liễu Tịch Họa ngồi chồm hổm xuống đó, Mục Thịnh lại đột nhiên nắm chặt cổ của nàng lớn tiếng gầm thét, "Nhìn xem, nhìn xem chính người đi, nhìn xem gương mặt kinh khủng của ngươi. Đây chẳng lẽ là đoàn trang tử lệ, nhu nhược động lòng người trong miệng mẫu phi hà?"

Mục Thịnh gút gao bóp chặt cổ nàng, kéo nàng đến bờ ao, buộc Liễu Tịch Họa phải nhìn chính mình trong nước.

Liễu Tịch Họa không biết làm sao, nhìn ảnh ngược của mình trong nước, tóc tai lộn xộn cực kỳ, trên mặt lại có một vết sẹo thật dài, lật ra ngoài, cơ hồ có thể thấy được thịt bên trong. Quần áo xốc xếch, y phục phía trước trên cơ bản đã không còn, trên cổ trắng nõn để lại một chuỗi dấu hôn.

"Tỉ tách" "Tỉ tách" ...

Từng giọt nước mắt từ từ rơi vào trong nước, nổi lên từng gợn sóng nhỏ.

"Như thế nào, cảm thấy bản thân mình xấu không? Cảm thấy chính mình bẩn sao?" Mục Thịnh lại ác độc lên tiếng, lúc này hắn giống như là một ác ma, không ngừng dùng những lời nói ác độc mà hành hạ Liễu Tịch Họa.

"Ha ha ha." Hắn lại nở nụ cười, hắn cười âm trầm, cười khủng bố, "Chỉ với khuôn mặt này của ngươi mà còn muốn đi tìm Mục Kỳ hà? Ngươi xứng sao?"

Lời nói đả thương người giống như vô số cây kim, từng mũi đâm vào trái tim nàng, ngay lúc hắn vừa ngồi xuống nhặt hoa kia, thiếu chút nữa thì nàng cho rằng hắn là một nam tử ấm áp, chẳng qua thể sự khiến cho hắn trở nên băng lãnh.

"Vì sao lại là hắn? Vì sao lại là hắn? Vì sao mọi người chỉ biết nhớ đến hắn?" Mục Thịnh bỗng nhiên gào to vài tiếng, nắm chặt cổ Liễu Tịch Họa ấn xuống trong nước.

Cả đầu Liễu Tịch Họa bị áp ở trong nước, hoàn toàn không cách nào hô hấp, nàng quơ hai tay không ngừng kinh hô, còn Mục Thịnh giống như nổi điên lên lập đi lập lại ấn đầu nàng xuống.

Cứ như vậy, qua một thời gian thật dài, đến thời điểm Liễu Tịch Họa thậm chí cho rằng sẽ chết. Mục Thịnh đột nhiên buông nàng ra, chính mình cười to rồi đi.

"Khụ khụ khụ..." Liễu Tịch Họa che ngực ho khan kịch liệt, nàng nhìn bóng mình trong nước, từng giọt từng giọt nước mắt theo vết sẹo chảy xuống, có vẻ đặc biệt kinh khủng.

Nàng sờ vết sẹo này, đột nhiên ngẩng đầu lên nở nụ cười, "Ha ha ha" nàng ngửa mặt nằm ở bờ ao nhìn bầu trời trong xanh sạch sẽ, nghiêng răng la lớn: "Liễu Tịch Nhược, Liễu Tịch Họa thế không đội trời chung với ngươi."

"Nàng đứng dậy cho ta." Liễu Tịch Nhược đang ngủ nghe thấy giọng nói gầm lên giận dữ, chớp chớp mắt lại nhắm mắt lại.

"Ta nói ngươi đứng dậy nàng có nghe hay không." Lại gầm lên giận dữ.

Liễu Tịch Nhược không biết làm sao thờ dài trong lòng một hơi, kể từ sau khi trở về từ yến tiệc hôm đó, Mục Kỳ liền trở nên không bình thường như vậy, gương mặt cả ngày lạnh lùng không nói, mỗi ngày còn dùng loại ánh mắt phản nộ đó nhìn nàng đến sồn gai ốc. Nàng cố gắng hỏi tường lại chuyện ngày đó một lần lại một lần, thật sự không hiểu nổi đặc tội hắn chỗ nào, nhưng mà, tại sao Mục Kỳ lại có thể đột nhiên trở thành như thế này?

Liễu Tịch Nhược lại thờ dài một hơi, bát quái trận ở biệt uyển của mình đã đổi hết cái này đến cái khác, nhưng mấu chốt là cho dù Liễu Tịch Nhược có đổi bát quái trận cấp bậc cao hay là cấp bậc thấp, không quá ba ngày, Mục Kỳ nhất định lại cười hi hi xuất hiện trước mặt nàng, khiến cho nàng kinh ngạc không thôi.

Thình thoảng, khi Liễu Tịch Nhược mở mắt sẽ phát hiện Mục Kỳ đang quy củ đứng bên giường nàng, trên khuôn mặt giống như yêu nghiệt nở nụ cười

nhìn chăm chăm mình, biểu tình như vậy thấy thế nào cũng đáng đánh đòn.

Nhưng mà, về mặt này của hắn có thể quyến rũ bất kỳ một nữ nhân nào! Nhưng chính hành động kỳ quái này khiến Liễu Tịch Nhược có đi ngủ cũng không dám tháo khăn che mặt xuống.

Thậm chí Liễu Tịch Nhược đã bị hắn làm cho sợ, bởi vì nàng thật sự không biết Mục Kỳ hắn muốn làm cái gì. Cho dù Liễu Tịch Nhược áp dụng loại biện pháp gì, Mục Kỳ luôn luôn có biện pháp sáng sớm mỗi ngày đứng trước giường mình.

"Nếu nàng còn không dậy, ta sẽ hôn nàng đó." Lần thứ ba Mục Kỳ gầm thét, Liễu Tịch Nhược lập tức vội vàng ngồi dậy.

Mục Kỳ nhẹ cười, một chiêu này quả nhiên là dùng được.

"Hoa Khê - -" Liễu Tịch Nhược hoảng sợ kêu một tiếng.

"Làm sao vậy, tiểu thư?" Sau khi Hoa Khê nghe thấy tiếng nói, nhanh chóng đẩy cửa đi vào, nhưng lúc nàng nhìn thấy Mục Kỳ thì kinh ngạc nói một câu: "Ồ, Vương gia, sao người lại ở đây?"

Liễu Tịch Nhược lấm tấm mồ hôi, lại một lần nữa sâu sắc ý thức được võ công của Mục Kỳ cao hơn Hoa Khê quá nhiều.

Tựa hồ là mỗi một lần, Mục Kỳ đều mang lại cho Liễu Tịch Nhược một kinh hỉ mới, trước không nói đến không có chỗ nào không có bóng dáng hắn, nụ cười yêu nghiệt giết chết thiếu nữ vô số lần, ánh mắt chớp chớp không ngừng phóng điện... Chỉ nói, mỗi lần Mục Kỳ mang đến món đồ phong phú cũng khiến cho Liễu Tịch Nhược kinh ngạc rồi.

Chỉ là hắn lấy ra cũng không phải đồ trân bảo gì, mà là một ít thứ cực kỳ hấp dẫn người, trong đó, nhiều nhất là, cũng được Liễu Tịch Nhược hoan nghênh Mục Kỳ là mỗi ngày nhất định phải mang anh đào đến.

Mỗi khi Liễu Tịch Nhược lấy một quả anh đào màu hồng óng ánh trong suốt cho vào miệng, hắn đều nghĩ muốn, Mục Kỳ cái người này không biết lấy đâu ra anh đào, và tại sao lại biết mình thích ăn anh đào nhỉ?

Cứ như vậy, lại trôi qua mấy ngày.

Tối nay không có ánh trăng, trời đêm mây đen dày đặc, một ngôi sao cũng không có, bầu không khí bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều cất giấu vài phần tà ác, gió ở mọi lúc mọi nơi nhẹ nhàng thổi, nhẹ nhàng lay động nhánh cây thỉnh thoảng phát ra tiếng vang.

Mục Kỳ đứng trước cửa sổ nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, sau khi Lưu quân gia ở sau lưng hắn báo cáo xong công việc, theo ánh mắt Mục Kỳ nhìn ra khi trời bên ngoài nói: "Thời tiết như vậy thì trộm cắp chạy trốn là thích hợp nhất rồi."

Chạy trốn? Mục Kỳ nhẹ nhàng nói thầm.

Đột nhiên xoay người lại, sau đó rống lớn một tiếng: "Thích hợp để chạy trốn? Tại sao không sớm nói cho Bẩm vương biết."

Lưu Toàn bị hành vi khác thường của Mục Kỳ dọa tới mức không hiểu, há miệng thở dốc, hồi lâu sau cũng không nói ra được lời nào, hắn không có việc gì nói lời này làm chi?

Nhưng mà, đợi đến thời điểm hắn đang muốn nói gì đó, Mục Kỳ đã nhanh như chớp không thấy đâu nữa.

Lưu Toàn thần phục, Vương gia này kể từ khi cưới Vương phi càng ngày càng trở nên không bình thường nữa rồi.

Mà lúc này, ở trong phòng Liễu Tịch Nhược, Mục Kỳ vẫn không nhúc nhích đứng trước giường nàng, nhìn chăm chăm bóng dáng trên giường, yên tâm thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Lúc Lưu Toàn nói, hôm nay là ngày thích hợp chạy trốn, hắn liền luống cuống.

Hắn sợ nàng cứ như vậy vô thanh vô tức (không tiếng động, bóng hình) tiêu sái đi rồi.

Cho dù nàng thích chính là Mục Thịnh, hắn cũng không muốn để nàng đi, cho dù là nàng không thích hắn, cho dù nàng hận hắn, hắn cũng phải giữ nàng bên cạnh mình.

Hắn biết Liễu Tịch Nhược có bối cảnh và võ công kinh người, lại nói không chừng còn có một thân phận kinh người, cho nên, hắn rõ ràng biết nếu dùng nhân thủ giam cầm nàng, hoàn toàn không có tác dụng gì, chỉ cần nàng muốn đi, chỉ sợ không ai có thể ngăn cản nàng.

Nhưng mà, hắn không nghĩ muốn để nàng đi, cũng sẽ không để cho nàng đi.

Hắn tình nguyện mỗi ngày đều đối diện với khuôn mặt xấu xí, hắn tình nguyện mỗi ngày coi chừng nàng, chuyện đầu tiên mỗi sáng tỉnh dậy là chạy đến nhìn xem nàng còn ở hay không, cũng không muốn nàng rời đi.

Cho nên, mấy ngày hôm nay, chỉ cần hắn có thời gian sẽ chạy đến chỗ Liễu Tịch Nhược, không làm gì nàng, mà ở đó nhìn nàng, hắn thật sự sợ mình mờ mắt mà không nhìn thấy bóng dáng của nàng, vậy nên, buổi sáng mỗi ngày hắn đều đi tới phòng nàng, nhìn nàng có ở trong phòng hay không, thêm nữa là

gọi nàng rời giường.

Mục Kỳ thâm tình nhìn Liễu Tịch Nhược, còn Liễu Tịch Nhược từ lúc Mục Kỳ đứng ở mép giường nàng, nàng đã phát hiện hắn tồn tại, nhưng nàng cũng không nói gì hết, mà tiếp tục yên giấc đi ngủ. Thời gian dài như vậy, nàng phi thường muốn biết rốt cuộc Mục Kỳ muốn làm gì? Khoảng thời gian này hắn khác thường như vậy là có chuyện gì xảy ra?

Nàng cảm giác được Mục Kỳ từ từ đến gần giường mình, đột nhiên, một góc giường bị lún xuống, Liễu Tịch Nhược kinh hãi.

Hắn vậy mà ngồi ở trên giường nàng!

Hắn muốn làm gì?

Cho dù là nhắm mắt lại, Liễu Tịch Nhược cũng có thể cảm giác được ánh mắt nóng hừng hực của Mục Kỳ. Nàng cảm giác được trước mắt đột nhiên tối sầm lại, ở trong lòng hô to một tiếng "không tốt", lập tức mở to mắt.

"Người muốn làm cái gì vậy?" Giọng nói bình tĩnh lạnh như băng khiến cho thân thể Mục Kỳ run lên bần bật, cánh tay vừa mới đến bên mặt nàng cũng chậm chậm thu trở về.

Mục Kỳ khẽ cười, nàng cứ nhiên lại thức dậy!

Liễu Tịch Nhược nhìn Hoa Khê đang nằm trên giường êm ở cách đó không xa, mặc dù giọng nói vừa rồi của Liễu Tịch Nhược không lớn lắm, nhưng cũng đủ để làm Hoa Khê tỉnh lại, nhưng...

Liễu Tịch Nhược biến sắc, "Người đã làm gì Hoa Khê?"

Mục Kỳ cười nhẹ, trong căn phòng tối Liễu Tịch Nhược không thấy rõ vẻ mặt của hắn, chỉ có thể nghe thấy tiếng cười khe khẽ của hắn.

"Ta có thể làm gì nàng ta, chẳng qua là ta cho nàng ta ngủ nhiều thêm một chút thôi."

Liễu Tịch Nhược thề, Mục Kỳ nói những lời này là đang cười, nhưng nàng lại cảm thấy cực kỳ đáng sợ.

Bởi vì sau khi nàng nói xong câu nói kia, Mục Kỳ chợt xốc chăn của nàng lên, nhét đôi chân lạnh lẽo vào.

Trong nháy mắt, một luồng gió lạnh thổi vào trong chăn mềm.

Liễu Tịch Nhược kinh hãi, vừa lui thân thể mình vào trong góc, vừa đập hắn mấy cái, đáng tiếc, võ công của người ta cũng không thấp, cơ hồ mỗi một chiêu đều bị Mục Kỳ hoàn mỹ tránh thoát.

Liễu Tịch Nhược khẩn trương, âm thầm vận lực, gần như tụ tất cả nội lực vào lòng bàn tay, muốn đánh Mục Kỳ.

Nhưng mà, mọi việc đều có ngoài ý muốn, mỗi người đều có thời điểm đầu óc bị chập mạch.

Ngay lúc Liễu Tịch Nhược muốn đánh ra một chiêu đó, Mục Kỳ lại đột nhiên cúi người, một tay nắm cả eo mềm không xuống của nàng, khóa miệng khẽ nhếch lên, đôi môi lạnh như băng che lại môi của Liễu Tịch Nhược.

Liễu Tịch Nhược chỉ cảm thấy đại não "à" một tiếng, cả người nàng cứng ngắc chết đứng lại.

Nội lực tụ lại cuối cùng có chút vô lực buông xuống, Liễu Tịch Nhược bị Mục Kỳ hôn làm cho hoa mắt chóng mặt một hồi.

Chỉ cảm thấy cảm giác trên môi ngày càng rõ ràng, ôn nhu, mềm mềm, lưỡi của hắn linh hoạt, nhẹ nhàng cạy mở môi của nàng, lưỡi nhanh nhẹn tiến vào trong miệng nàng.

Từ từ, Liễu Tịch Nhược kinh hãi. Loại cảm giác này, chẳng lẽ là?

Liễu Tịch Nhược vội đẩy Mục Kỳ ra, mới phát hiện khăn che mặt trên mặt mình không biết đã bị lấy xuống lúc nào, mà cái lão hồ ly Mục Kỳ này, lại nhân cơ hội chiếm tiện nghi của nàng.

Mỵ mà bây giờ trời tối đen, cho nên cũng không thấy rõ lắm mặt Liễu Tịch Nhược.

Mục Kỳ nhìn Liễu Tịch Nhược cuống quýt tránh ra, bởi vì vội vàng mà miệng mở lớn thở gấp, đột nhiên trong lòng Mục Kỳ trở nên cực kỳ ngọt ngào.

Hắn nhẹ nhàng liếm liếm môi, ở đó còn lưu lại hương vị của Liễu Tịch Nhược, hương hoa mai nhàn nhạt cứ quanh quẩn ở trong mũi Mục Kỳ.

Mục Kỳ khẽ ngửi một cái, thật thơm!

Sau đó hắn lại ngẩng mặt khẽ nở nụ cười.

Tiếng cười của hắn cực kỳ đơn thuần, cực kỳ trong sáng, cực kỳ thỏa mãn, nhưng lại cực kỳ chân thật.

Chỉ như thế trong nháy mắt, Liễu Tịch Nhược lại có chút bản thân, nàng nghe tiếng cười sang sảng như vậy, nhớ đến quê hương xa xôi của mình, đứa em trai duy nhất của mình, nàng nhớ rõ lúc còn nhỏ, bọn họ cũng từng cười như vậy.

Vui vẻ cười, thật tình nở nụ cười, không phải vì lợi ích, cũng không phải vì thân phận, mà cười chỉ là cười.

Mục Kỳ nhìn Liễu Tịch Nhược thất thần, mới từ từ ngừng cười, lẳng lặng nhìn nàng.

"Không còn sớm, nghỉ ngơi đi." Mục Kỳ nhẹ nhàng đẩy Liễu Tịch Nhược ngã xuống giường, nhẹ nhàng đắp kín chăn cho nàng.

Liễu Tịch Nhược kinh ngạc nhìn Mục Kỳ, cẩn thận của hắn làm cho nàng kinh ngạc, nhưng tay nàng vẫn như cũ nắm chặt chăn, kiên quyết không cho Mục Kỳ cơ hội.

Nhìn Liễu Tịch Nhược như vậy, Mục Kỳ bật cười, thật sự là không thể tưởng tượng được Liễu Tịch Nhược còn có một mặt như vậy, cố ý giả một bộ đáng đáng thương ủy khuất tiếp tục nói: "A, Nhược Nhược, nàng không tội nghiệp ta ở bên ngoài chịu lạnh sao? Thời tiết lạnh như thế, sẽ sinh bệnh."

Liễu Tịch Nhược nhìn Mục Kỳ giả trang bộ đáng đáng thương, rất muốn cười, nhưng tựa hồ đây không phải là thời điểm để cười. Vẫn như cũ gắt gao nắm chặt chăn bông không hề động.

Mục Kỳ nhìn vẻ mặt Liễu Tịch Nhược bất động thanh sắc, trong lòng lại mất mát một hồi.

Hắn bắt đầu dī thờ dài một hơi, thu hồi bộ đáng nguy trang của mình, thành thật nghiêm túc nhẹ nhàng vỗ vỗ Liễu Tịch Nhược mới nói: "Yên tâm đi, trước khi nàng thích ta, ta sẽ không đụng chạm vào người nàng."

Liễu Tịch Nhược kinh ngạc, từ từ liếc nhìn Mục Kỳ một cái, mới khẽ buông lỏng chăn ra.

Lần này đến lượt Mục Kỳ kinh ngạc, hắn nhìn Liễu Tịch Nhược buông chăn ra, trong khoảng thời gian ngắn không biết làm cái gì.

Liễu Tịch Nhược khẽ cười, nhẹ nhàng mở chăn ra, phủ lên đùi Mục Kỳ, sau đó khe khẽ nói một câu, "Trước tiên phải nói hết, chỉ có thể sưởi ấm, không được đụng chạm vào ta..."

Mục Kỳ nhẹ cười, từ chối cho ý kiến lập tức chui vào trong chăn mềm mại, sau đó trước khi Liễu Tịch Nhược kịp phản ứng ôm lấy eo của nàng, để cho cả người của nàng vấy ở trong lòng của hắn.

Liễu Tịch Nhược kinh ngạc kêu một tiếng, tay nhỏ non mềm từng phát từng phát đánh vào ngực Mục Kỳ, "Không phải đã nói là chỉ được làm ấm thôi sao?"

Mục Kỳ đem đầu mình vùi vào giữa tóc nàng, mùi hương hoa mai giữa mũi càng thêm rõ ràng, sau đó cực kỳ vô sỉ nói một câu: "Ta đây là đang sưởi ấm mà."

Liễu Tịch Nhược chảy mồ hôi. Đột nhiên nhớ lại trước kia trong một lần tình cờ xem qua một câu, đại khái ý tứ nói chính là, vĩnh viễn không nên tin trong cơ thể nam nhân cất giấu một con sói có thể trước mặt người làm con cừu nhỏ.

Mà giờ khắc này, trong cơ thể Mục Kỳ ẩn giấu một nam nhân hồ ly, luận về giáo hoạt, không ai có thể so sánh với hắn.

Liễu Tịch Nhược lẳng lặng nằm trong lòng hắn nán lại một hồi, mãi đến khi xác định quả thật Mục Kỳ không có ý đồ gì, mới lặng lẽ tìm cái khăn che mặt của mình đeo lên, từ từ nhắm hai mắt lại.

Mà trong nháy mắt nàng nhắm mắt lại đó, Mục Kỳ đột nhiên ở bên tai nàng khẽ nói một câu: "Đừng rời khỏi ta."

Đừng rời khỏi ta. Liễu Tịch Nhược kinh ngạc, bản thân mình lúc nào thì bắt đầu trở thành người cần thiết rồi.

Chẳng lẽ...? Khoảng thời gian khác thường này đều là vì sợ mình sẽ rời khỏi? Là vì trong lòng hắn bất an sao? Liễu Tịch Nhược sững sờ nhìn Mục Kỳ, thế nhưng, làm sao hắn có thể đột nhiên nghĩ như vậy hả?

Mục Kỳ hé mắt nhìn thiên hạ trong lòng, trong đêm tối đen dù không thấy rõ mặt nàng, nhưng hắn rõ ràng mình bạch khuôn mặt nàng không hề xấu xí như bên ngoài đồn đãi. Kỳ thật, cho dù nàng thật sự như lời đồn bên ngoài thì sao, hắn cũng sẽ không để ý.

Bởi vì hắn phát hiện hắn đã không thể tách rời nàng rồi.

Bắt đầu từ khi nào thì chú ý đến nàng?

Mục Kỳ nheo con ngươi lại, từ từ bắt đầu hồi tưởng lại.

Từ lúc mới gặp nàng, nàng thoải mái đánh hắn xuống nóc nhà, sau đó bình tĩnh nói một câu, "Nóc nhà mà thường xuyên bị giẫm đạp sẽ bị dột mưa đó." Khi đó, hắn đối với nàng, vừa ngạc nhiên vừa nghi hoặc.

Ngày hôm sau, hắn vì chứng minh suy đoán của mình, cố ý sáng sớm tinh mơ chạy đến Liễu phủ chờ đợi nàng mắc câu, kết quả nàng đến đây. Bộ dáng

lười biếng kia của nàng biến thành bệnh trạng, nàng tùy ý phá nóc phòng nhị phu nhân ác ý trả thù.

Khi đó, hần kinh dị nhìn thái độ của tiểu nữ tử này đối xử với người ức hiếp người của mình. Với sự lười biếng của nàng bày tỏ càng thêm ngạc nhiên.

Về sau, trên yến hội, nàng bình tĩnh ngồi, nhìn âm mưu hướng về phía nàng, chính nàng lại lạnh nhạt như cũ, vẻ mặt không biến sắc.

Khi đó, hần nhớ rõ rằng một chỗ nào đó trong tim mình nhẹ nhàng động một phát, ngân châm trong tay thiếu chút nữa thì muốn bắn ra.

Lại sau đó, nàng không nói gì mà lên múa, vũ đạo mê ly khiến cho hần không rời được ánh mắt, lần đầu tiên hần vì nàng mà gầy đàn, thế nhưng, nàng lại không biết, đó là lần đầu tiên hần đánh đàn cho người khác.

Lại sau đó, Mục Thiên tứ hôn, biết được tân nương là nàng, hần vậy mà vui sướng vạn phần. Đêm động phòng hoa chúc, phản ứng của nàng, lại càng làm hần kinh ngạc. Nụ hôn vô tình lúc đó, khiến cho hần muốn ngừng mà không được, nhưng sau đó nàng lại chọc giận hần.

Hần biết, là nàng cố ý chọc giận hần, chỉ vì muốn bị lạnh nhạt.

Thế nhưng, là từ khi nào thì hần biến thành không thể tách rời nàng rồi hả?

Vào một khắc hần nghe thấy nàng muốn hưu thư đó, bỗng nhiên hần có loại cảm giác hít thở không thông, nhìn thấy nàng nhìn hướng Mục Thịnh, tim của hần nhện không được đau đớn, nhìn thấy ánh mắt mọi người nhìn nàng, hần hận không thể che hết ánh mắt của mọi người, sau đó giấu nàng đi.

Chỉ là từ từ, bất tri bất giác, nàng đã lặng lẽ đi vào tim của hần, quán lên người của hần, lại thuận lợi đi vào thế giới của hần.

Ánh nắng sáng sớm mang theo một chút ấm áp xuyên thấu qua mái hiên cửa sổ lặng lẽ chiếu vào trong phòng, sau đó, dần dần hiện ra Liễu Tịch Nhượng ở trên giường, nhẹ nhàng chiếu lên thân hình nằm trên giường.

Sợi tóc đen Liễu Tịch Nhượng phiêu tán trên giường, trên người mặc một chiếc băng gấm màu xanh thêu hồng mai, cần cổ hơi hơi lộ ra bị khăn lụa mỏng che đầy, đồng thời cũng che đi đôi má ửng đỏ của nàng, mắt nàng nhắm chặt lông mi khẽ run, nhưng vẫn như cũ không có dấu hiệu tỉnh lại.

Hoa Khê hơi đắm chiêu nhìn Liễu Tịch Nhượng trên giường, sau đó nghi hoặc quay đầu, tiếp tục vội vàng làm việc của mình.

Quá kỳ quái, toàn bộ chuyện này cũng quá kỳ quái rồi.

Vốn là đêm qua chính mình cứ nhiên lại chợt không có chút cảnh giác nào mà ngủ thiếp đi, còn sáng nay lúc tỉnh dậy lại phát hiện Liễu Tịch Nhượng đang nằm trên giường an tĩnh ngủ, xem ra không có gì khác với bình thường, nhưng Hoa Khê lại cảm giác được có chỗ nào đó không đúng, hôm nay hình như Liễu Tịch Nhượng ngủ có hơi sâu rồi.

Hô hấp trầm ổn, vẻ mặt yên bình, đều làm Hoa Khê cảm thấy kinh ngạc.

Tiểu thư của nàng khi nào thì ngủ được an ổn như vậy rồi hả?

Liễu Tịch Nhượng từ từ mở mắt, ánh sáng có hơi chói nên nàng hơi nheo mắt lại. Nàng sững sờ nhìn ánh sáng chiếu lên trên giường, theo bản năng nhìn sang bên cạnh một cái.

Mà bên cạnh lại trống không không có ai cả, ngay cả nhiệt độ chăn đệm cũng hơi hơi lạnh.

"Tiểu thư, người đã dậy." Hoa Khê mới vừa đi vào thấy Liễu Tịch Nhượng đã thức dậy, vội vàng đi tới nói, "Tiểu thư, tối hôm qua người ngủ như thế nào?"

Liễu Tịch Nhượng có chút sững sờ nhìn Hoa Khê, qua một lúc lâu sau mới hỏi nói: "Bây giờ là giờ nào rồi?"

"Giờ Ngọ." Hoa Khê nhàn nhạt nói, tựa ồ đã quen với Liễu Tịch Nhượng rồi giường vào giờ này.

Nhưng Liễu Tịch Nhượng lại thấy kinh ngạc, "Lúc người tỉnh có thấy người nào ở trong phòng hay không?"

Hoa Khê nghĩ nghĩ, từ từ nói, "Không có ai hết, lúc ta tỉnh tiểu thư đã ngủ như thế này rồi, mà còn, cho dù ở đây có người nào khác, chẳng lẽ tiểu thư lại không biết sao?"

Liễu Tịch Nhượng lẳng lặng nhìn ánh nắng mặt trời chiếu lên giường, không nói.

Chuyện gì xảy ra với nàng vậy? Chỉ sợ chính Liễu Tịch Nhượng cũng không rõ được, cho đến bây giờ cũng sẽ không nghĩ đến mình lại có thể ngủ ổn định được như thế, lần đầu tiên, nàng không có bất kỳ chút phòng bị nào, hoàn toàn ngủ thiếp đi, mà còn ngủ một mạch đến giờ!

Chẳng lẽ là do võ công của Mục Kỳ rất cao, cho nên nàng mới có thể an tâm ngủ? Thế nhưng, dựa vào cái gì mà nàng lại tin tưởng Mục Kỳ sẽ bảo vệ nàng?

Chẳng lẽ ở trong tiềm thức của nàng đã nhận định rằng Mục Kỳ sẽ không tổn thương nàng?

Liều Tịch Nhược lắc đầu, ngăn cản những ý nghĩ không ngừng dâng lên trong lòng, nàng không dám nghĩ tiếp, điều này đã càng ngày càng không giống nàng rồi.

Hoa Khê kinh ngạc nhìn phản ứng của Liều Tịch Nhược, từ ngây ngốc đến ngạc nhiên lại đến mê mang cuối cùng đến thống hận. Hoa Khê dám thề, đây là điều trong mười năm nay, lần đầu tiên nàng nhìn thấy từ trên mặt Liều Tịch Nhược có nhiều biểu tình như vậy trong thời gian ngắn ngủi như thế, vì thế kinh ngạc háng giọng nói: "Tiểu thư, Lưu quân vừa mới đến truyền lời nói, nói là Thành Vương phi mời người đến buổi tụ hội nhỏ."

Liều Tịch Nhược khẽ cười: "Nhanh như vậy? Thành phi thật đúng là nóng vội mà."

Hoa Khê sững sờ, không hiểu lời mà Liều Tịch Nhược nói, lại nghe thấy nàng hỏi: "Mục Kỳ đâu?"

"Không biết, nghe Lưu quân gia nói, hôm nay sáng sớm liền ra ngoài." Hoa Khê nói tiếp.

"Mau tới đây giúp ta thay quần áo đi." Liều Tịch Nhược bất động thanh sắc nói một câu lại khiến Hoa Khê cả kinh, "Tiểu thư, người muốn đi gặp Thành phi sao?"

"Vì sao lại không đi chứ? Ngươi phải nhớ kỹ, hiện tại ta là Liều Tịch Nhược." Liều Tịch Nhược bình tĩnh nói.

Cung điện tráng lệ, trang sức hoa lệ, Liều Tịch Nhược nhìn ba chữ to màu vàng kim "Thành Hương các" trên cửa, quả nhiên là sủng phi của đương kim thánh thượng, chỉ nhìn cái cửa này thôi cũng đã khiến người khác giật mình, chỉ là, tên này, thấy thế nào cũng cảm thấy như là tên của một kỹ viện vậy.

Không chỉ âm thầm bật cười lắc đầu cùng Hoa Khê đi theo một cung nữ từ từ đi vào.

Mới vừa đi vào, Liều Tịch Nhược liền thấy Thành phi nghiêng người dựa ở trên giường êm chậm rãi ăn quả nho, mà ở trước mặt nàng ta là một cái hỏa lò (bếp sưởi) màu vàng long vân hồng bảo thạch, khói trắng lượn lờ vờn quanh, làm cho người khác có cảm giác giống như như ảo như thật, cũng làm cho người khác cảm thấy âm trầm đáng sợ, mà lúc này Thành phi đang ở giữa làn khói trắng, cho nên lúc này thấy đặc biệt giống lão vu bà đang từng chút từng chút một hút máu.

Nàng ta thấy Liều Tịch Nhược đi vào, vội vàng thả quả nho trong tay, giả bộ một bộ thân thiết, sau đó cười nói: "Nhược Nhi, ngươi đã đến rồi, tới đây ngồi."

Tuy Thành phi nói như vậy, nhưng tư thế nàng ta ngồi dựa trên giường một chút cũng không thay đổi.

Liều Tịch Nhược nghe Thành phi gọi nàng là Nhược Nhi, vẻ mặt trên mặt không đổi, nhưng trên người chợt nổi lên một tầng da gà.

"Ngươi xem ngươi và Kỳ Nhi đã thành thân lâu như vậy, bởi vì do Đông Thịnh quốc gây chiến, bản cung vẫn không có cơ hội tâm sự với ngươi, cho nên, hôm khác không bằng hôm nay, nên hôm nay cho gọi ngươi tới chúng ta cùng nhau tâm sự thật tốt." Thành phi giả bộ đáng hòa ái dễ gần, gần từng tiếng nói, xem ra chuyện thật đúng là như thế.

Liều Tịch Nhược nhẹ cười, gật đầu không nói.

"Đến, Nhược Nhi, mau nói với

mẫu phi một chút, Kỳ Nhi đối với ngươi thế nào? Có bắt nạt ngươi hay không? Dứa bé này cả ngày ở bên ngoài phóng dăng đã quen, vẫn là mong ngươi bỏ qua cho nó."

Liều Tịch Nhược nhìn mặt Thành Phi, nghĩ nghĩ mới nói: "Tạ mẫu phi quan tâm, Phương gia đối xử với thiếp thân không tồi."

"Ừ, không tồi là được, chỉ là, trong ba điều bất hiếu, vô hậu (không con) là tội lớn nhất, huống chi lại là sinh ra tại con nhà đế vương, cho nên, phương diện con nối dòng Nhược Nhi còn có nhiều cố gắng hơn nữa." Nói đặc biệt

liếc nhìn Liễu Tích Nhược một cái.

Liễu Tích Nhược vẫn khẽ cười như cũ, không nói lời nào, qua một lúc lâu sau, Thành phi lại nói: "Cái gọi là nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường tình, cho nên nếu như Nhược Nhi không thể làm tốt việc con nối dòng này cho Kỳ Nhi, vậy thì đừng ngăn cản Kỳ Nhi nạp thiếp, cố gắng cố con nối dòng."

Liễu Tích Nhược nhìn Thành phi, biểu tình trên mặt vẫn không thay đổi, nhưng trong lòng lại hoàn toàn hiểu rõ, nàng và Mục Kỳ thành thân, chưa được thời gian nửa năm, mà trừ bỏ đêm tân hôn, cùng với Mục Kỳ vừa trở về được mấy ngày, bọn họ căn bản không có cơ hội ở cùng nhau, điểm này, không có khả năng Thành phi không biết, mà nếu Thành phi biết điểm này mà vẫn lấy chuyện này để rêu rao, vậy rõ ràng là nhằm vào Liễu Tích Nhược.

Nhưng mà, nghe giọng điệu này của Thành phi, ngược lại là nói Liễu Tích Nhược ngăn cản Mục Kỳ nạp thiếp, thành công khiến cho Liễu Tích Nhược nổi lên vài phần hứng thú.

Thành phi phát hiện từ này đến giờ vẫn chỉ có mình nói chuyện một mình, sắc mặt có chút không vui, nhưng vẫn nói tiếp: "Có lẽ người không thích một nam nhân có tam thê tứ thiếp, nhưng thân là một nữ nhân, người tất phải hiểu được, điểm này, cũng không thể giống mẹ đẻ của người được..." Về mặt Thành phi dừng một chút, rồi sau đó lại tiếp tục nói: "Đù thế nào cũng không thể ngăn cản Kỳ Nhi nạp thiếp, người xem ngày đó phụ hoàng người ban thưởng cho hần nhiều mỹ nữ như vậy, mà hần lại c"

tuyệt không muốn, trực sự làm như vậy, anh nương không tốt đến trong triều. Người hiểu chưa? Nhược Nhi."

Liễu Tích Nhược nhẹ nhàng gật đầu, bày tỏ mình đã hiểu rõ, nhưng trong lòng lại âm thầm kinh ngạc, vậy mà Mục Kỳ lại từ chối nhiều mỹ nữ như vậy, đến cùng là vì điều gì? Chẳng lẽ thật sự là vì mình sao.

Thành phi thấy Liễu Tích Nhược gật đầu, thần sắc trên mặt dịu đi không ít. Quả một lúc lâu sau liền dừng lại đề tài này, lại chỉ vào một ấm trà trên bàn nói: "Đây là trà long tinh thượng hạng tốt nhất Lương Hồ (Hồ Nam, Hồ Bắc), dùng nước tuyết màu đông mà bào chế thành, không chỉ hương vị vô cùng tốt, mà hương trà còn quanh quẩn, Nhược Nhi nếm thử đi."

Liễu Tích Nhược nhìn theo tầm mắt Thành phi, thấy một ly trà trên bàn, được đựng trong một chén trà sứ men xanh. Nàng nhẹ nhàng nâng chung trà lên, mở nắp ra, một mùi thơm ngát liền tỏa ra ngoài.

Liễu Tích Nhược cười lạnh, ý cười trong mắt càng thêm sâu sắc, nàng ngẩng đầu nhìn Thành phi, từ từ nói: "Trà này quả thật không sai, bình thường chắc là mẫu phi thường dùng để uống nhỉ."

Thành phi khẽ run, ánh mắt vô ý thức trở nên mơ hồ, đó là đương nhiên, trà này đúng là loại trà nàng yêu thích nhất rồi.

Liễu Tích Nhược không nói, lại nhìn vào trong nước trà, nếu, nàng đoán không sai thì trong nước trà này chỉ sợ bỏ thêm ít thứ đi.

Ánh mắt Thành phi hơi nheo lại, nhìn Liễu Tích Nhược từ từ nâng chén trà lên, dừng một chút, sau đó chậm rãi mở miệng uống vào. Khóe miệng Thành phi hơi cong, hiện lên một nụ cười âm tà.

Rồi sau đó lại nói tiếp: "Nhược Nhi, người hiểu rõ nỗi khổ của mẫu phi sao?"

"Hiểu rõ." Liễu Tích Nhược khẽ đáp, nhìn không ra có điểm gì khác.

"Đã hiểu thì tốt. Kỳ Nhi, tất phải có tam thê tứ thiếp, tất phải ăn chơi đáng điểm, hẳn phải trở về lộ dáng như trước kia, người hiểu chưa? Nhược Nhi." Lúc này Thành phi như một hồn ma, nàng nói gần từng chữ, người khác nhìn thấy cực kỳ âm trầm khủng bố.

Liễu Tích Nhược kinh ngạc, gương mặt nhìn Thành phi, trong lòng xuất hiện một trận lạnh lẽo, đây là mẫu phi của Mục Kỳ, đây là hòa ái dễ gần mà bên ngoài đồn đại, là mẫu phi đối với Mục Kỳ còn tốt hơn Mục Thịnh sao?

"A...?" Liễu Tích Nhược khẽ cười một tiếng, từ từ đứng lên, "Mẫu phi thật quan tâm đến Vương gia, chỉ là những chuyện này cũng không phải là chuyện thiếp thân nên làm. Làm sao thiếp thân có thể để cho Vương gia của mình suốt ngày trầm mê trong tiêu sắc, đổi lại là mẫu phi, mẫu phi có thể dễ dàng tha thứ cho phụ hoàng khi làm vậy sao?"

Thành phi hơi ngừng lại, đôi mắt nhìn Liễu Tích

Nhược nhiều thêm mấy phần hung ác, lại tiếp tục nói:

"Bản cung đã nói, Mục Kỳ phải như vậy."

"Hà...? Phải như vậy, không biết mẫu phi nói như vậy là cái gì, điều kiện nhất định là cái gì?"

Nghe thấy lời Liễu Tích Nhược nói, Thành phi ngậm kinh hãi, nghĩ thầm, quả nhiên là nha đầu này khó đối phó, may mà mình đã sớm chuẩn bị.

"Ha ha ha" Thành phi ngửa đầu cười to "Còn không nhìn ra được, Mục Kỳ lại cười một nữ tử gan lớn cương trực như vậy. Liễu Tích Nhược, người có khả năng thì đừng làm, chỉ là, mẫu phi đặc biệt thương xót nói cho người biết, chén trà mà người vừa uống đó, có thêm một loại dược, tên là 'Tắc ruột gan'. Loại dược này do nhiều loại chất độc của độc vật chế thành, một khi trúng phải độc này, tất nhiên là chịu thống khổ ruột gan đứt thành từng khúc, mà mười lăm mỗi tháng sẽ phát độc một lần, một khi phát độc, đau đớn khó nhìn, không thuốc nào có thể cứu, lại còn không thể tự sát được."

Liễu Tích Nhược cười khế, trong thần sắc không có một chút hoang mang sợ hãi nào.

Thành phi thấy vẻ mặt Liễu Tích Nhược không có chút nào là sợ hãi, cho rằng là Liễu Tích Nhược cố ý giả vờ bình tĩnh, trong lòng lại càng thấy kinh ngạc vài phần.

"Ở nơi này của bản cung có mấy viên thuốc, chỉ cần mỗi tháng ăn một viên sẽ giảm bớt thống khổ của người, chỉ cần người nghe bản cung, chắc chắn bản cung sẽ không để cho người chịu thống khổ, còn nữa, sau khi xong chuyện,

bản cung nhất định sẽ đưa giải được cho người."

Sau khi Thành phi nói xong những lời này liền ngồi yên trên ghế chờ phản ứng của Liễu Tích Nhược.

Nàng nhận định rằng Liễu Tích Nhược sẽ thỏa hiệp, không ai mà không lấy khoản tiền tính mạng của mình, mà nàng còn nghe một nhân thân thường đến Kỳ Vương phủ hồi báo lại, trong đêm tân hôn bọn họ hoàn toàn không hề viên phòng, cho nên trong khoảng thời gian ngắn như vậy, bọn họ không có khả năng có tình cảm thâm hậu.

Liễu Tích Nhược từ từ tiêu sái đến trước mặt Thành phi, nói khẽ: "Thật đúng là không ngờ, Thành phi mà bên ngoài đồn đại ôn nhu dễ gần yêu thương Mục Kỳ còn hơn Mục Thịnh lại có bộ dáng như vậy."

"Trên thế gian không có mẫu thân nào mà không thương nhi tử của mình, còn Mục Kỳ là nhi tử của kẻ tiện nhân kia, thì có lý do gì mà ta phải đối xử tốt với hắn?" Thành phi nói.

"Theo ta được biết, tiện nhân trong miệng Thành phi nương nương hắn là Thường phi, cùng với Thành phi thân như tỷ muội đi."

"Ha ha ha." Thành phi cười to, "Thân như tỷ muội? Thật đúng là một chuyện cười, ở nơi thâm cung này, lại có thể còn tình cảm thân như tỷ muội, đây thật đúng là chuyện cười, cũng chỉ có kẻ tiện nhân đàn độn đó mới có thể tin rằng ta với nàng thân như tỷ muội."

Liễu Tích Nhược khẽ cười, đi qua đi lại trước mặt

Thành phi, Thành phi ngờ vực nhìn động tác của Liễu Tịch Nhược, lại nghe thấy nàng nói: "Thành phi nương nương nói chuyện thật là tuyệt tình, không biết nếu hoàng thượng nghe được thì sẽ có phản ứng như thế nào?"

"Hoàng thượng? Hừ!" Thành phi ngạo mạn ngồi thẳng người, "Người cảm thấy hấn sẽ quản chuyện này sao? Người cho rằng năm đó hấn không hoài nghi sao? Mà ta cũng không cho rằng người sẽ đi nói cho hoàng thượng, dù sao thì không ai không quý trọng mạng sống của mình." Lông mày Thành phi hơi nhếch lên, từ từ thưởng thức một viên thuốc trong tay, âm hiểm cười nói, "Ta nghĩ qua nửa canh giờ nữa là người có thể ném thúi một chút tư vị ruột gan bị đốt từng khúc rồi."

"Thành phi nương nương đã nhọc lòng, không phải là vì Mục Thịnh có thể lên vị trí Thái tử sao? Nhưng theo ta được biết, Mục Kỳ hoàn toàn không có ý nghĩ muốn làm Thái tử, hà tất Thành phi nương nương phải như vậy?"

"Hấn không nghĩ muốn cũng không có nghĩa là hấn sẽ không làm." Thành phi tiếp tục nói, cho rằng Liễu Tịch Nhược định biện hộ cho Mục Kỳ.

Liễu Tịch Nhược hiểu ý cười, khóe mắt lười biếng hơi hơi nhếch lên: "Xem ra nô tì đoán quả không sai, Mục Thiên lão... Hoàng thượng ưng ái nhất quả nhiên là Mục Kỳ, nhưng vì Mục Kỳ vẫn dốt vũ nát nên hoàng thượng thất vọng, cho nên Thành phi cứ yên tâm hoàng thượng sẽ không giao ngôi vị hoàng đế cho Mục Kỳ đâu."

Liễu Tịch Nhược thấy vẻ mặt Thành phi hơi ngập ngừng, lại nói tiếp: "Đáng tiếc, chuyện âm mưu ở yến hội lần trước cũng với hình thức lần này, khiến cho Mục

Thiên sinh lòng cảnh giác với Mục Thịnh, bắt đầu từ từ phân tán quyền lực của Mục Thịnh, mà gần đây Mục Kỳ biểu hiện khác thường, làm cho người cảm thấy lo lắng, người sợ một khi Mục Kỳ cải tà quy chính, Mục Thiên sẽ truyền ngôi vị hoàng đế cho Mục Kỳ, cho nên nhiều lần Mục Thịnh ám sát Mục Kỳ, không may đâu bị Mục Kỳ tránh thoát được, sau cùng mới không thể không kéo ta vào cùng phe, người nói có đúng hay không, Thành phi nương nương."

Thành phi chân kinh, rồi sau đó ngửa đầu cười to vài tiếng, lại nói: "Liễu Tích Nhược a Liễu Tích Nhược, xem ra bản cung đã coi thường người, để cho người tồn tại bên người Mục Kỳ không biết là tốt hay xấu đây."

Liễu Tích Nhược lại không để ý đến Thành phi tiếp tục nói: "Chỉ là, Thành phi nương nương tựa hồ đã quên rồi, tổng cộng Mục Thiên có năm người con trai, trừ bỏ hai người lợn họ, hình như vẫn còn một người cực kỳ có uy hiếp - - Tam hoàng tử Mục Lâm."

Thành phi kinh hãi. Đúng vậy! Nàng lại quên mất, còn có một Mục Lâm.

Bởi vì Mục Lâm quan hệ năm ở bên ngoài cung, không hề tham gia một cái hoạt động nào, cho nên nàng lại có thể quên, không, không phải là quên mất, mà là xem nhẹ rồi.

Mục Lâm, không thể không nói cũng là một thế lực cường đại.

Nghĩ tới đây, vẻ mặt Thành phi hơi ngập ngừng, tiếp tục nói: "Hình như điều này không phải là cái mà người cần

quan tâm, hiện tại người nên lo lắng chính là thân thể của mình đi."

Nàng đã chờ không được nữa rồi, nàng bức thiết cần Liễu Tích Nhược phối hợp, một bước này một khi bước ra liền không còn đường sống lui về nữa.

Liễu Tích Nhược nhìn sắc mặt Thành phi có hơi không kiên nhẫn nhẹ nhàng nói: "Mẫu phi, hiện tại nửa canh giờ đã qua, không biết độc "tắc ruột gan" trong cơ thể ta có phát tác hay không vậy."

Thành phi chân động, theo bản năng ngẩng đầu lên, lại thật không ngờ vừa mới ngẩng đầu lên liền nghe thấy một tiếng "Bốp", đôi má Thành phi bị nóng rất đau đớn.

Thành phi chấn kinh.

Vừa rồi Liễu Tích Nhược lại có thể đánh nàng!

Nàng hoàn toàn không ngờ tới Liễu Tích Nhược sẽ đánh nàng, cho nên không hề có một chút phòng bị nào liền bị tát trúng một cái.

Thế nhưng, Thành phi như thế nào có thể nhẫn nhịn được ăn khổ như vậy. Nàng lập tức nổi giận, cũng bất chấp thân phận của mình, cũng quên là mình không có võ công, vung tay lên mạnh mẽ đánh ra một cái.

Liễu Tích Nhược nhẹ nhàng tránh né, khóe miệng nhẹ cười. Lại còn có thể có võ công, Thành phi này thật đúng là thâm tàng bất lộ a. "Liễu Tích Nhược, nếu như hôm nay người không hợp tác với ta, vậy thì nhất định phải

chết, người phải nghĩ cho rõ ràng." Thành phi hung ác nhìn Liễu Tích Nhược, một bộ dáng dọa người hận không thể nuốt Liễu Tích Nhược vào trong bụng.

Mà Liễu Tích Nhược vẫn khẽ cười như cũ, sắc mặt không đổi nói: "Mẫu phi, làm sao Nhược Nhi có thể mưu sát phụ quân được."

Sau khi Thành phi nghe Liễu Tích Nhược nói, bỗng nhiên lẩn ra ánh mắt sắc bén, hai tay giao thoa ở trước ngực, móng tay ở mười đầu ngón tay biến dài ra, sau đó nhanh chóng bắn về phía Liễu Tích Nhược.

Liễu Tích Nhược ngạc nhiên, đây là công phu gì, lại âm độc như vậy. Vừa muốn đứng lên tránh né, một cánh tay mạnh mẽ kéo nàng sang một bên, sau đó bóng hình nhu nhược chôn ở trong vòng tay ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Đệ Nhất Lười Phi Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.